

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
PROMISE
OF
PERIDOT

THE SACRED STONES

KATE GOLDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KATE GOLDEN'IN KİTAPLARI

Oniks Şafağı
Bir Peridot Sözü

A
PROMISE
OF
PERIDOT

KATE GOLDEN

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Natalie Sellers tarafından

Kate Golden'ın A Reign of Rose kitabından alıntıdır telif hakkı © 2024 Natalie Sellers
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı baskısını satın aldığımız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Orijinal

harita tasarımı Jack Johnson'a aittir

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Golden, Kate, yazar.

Başlık: Peridot'un Sözü / Kate Golden.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024. | Seri: Kutsal Taşlar Tanımlayıcılar: LCCN 2023035708 (basılı) | LCCN 2023035709 (e-kitap) | ISBN 9780593641927 (ticari cilt) | ISBN 9780593641934 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3607.O4523 P76 2024 (baskı) | LCC PS3607.O4523 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20230814

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023035708> adresinde

mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023035709> adresinde mevcuttur

İlk Baskı: Nisan 2024 Kapak

tasarımı Katie Anderson

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

İç mekan sanatı: Çiçek arka planı © sokolova_sv/Shutterstock.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.3_146677164_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)
[Kate Golden'ın](#)
[Kitapları Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthaf](#)
[Epigrafi](#)
[Evendell Haritası](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)

Bölüm	18
Bölüm	19
Bölüm	20
Bölüm	21
Bölüm	22
Bölüm	23
Bölüm	24
Bölüm	25
Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40
Bölüm	41
Bölüm	42
Bölüm	43
Bölüm	44
Bölüm	45
Bölüm	46
Bölüm	47
Sonsöz	

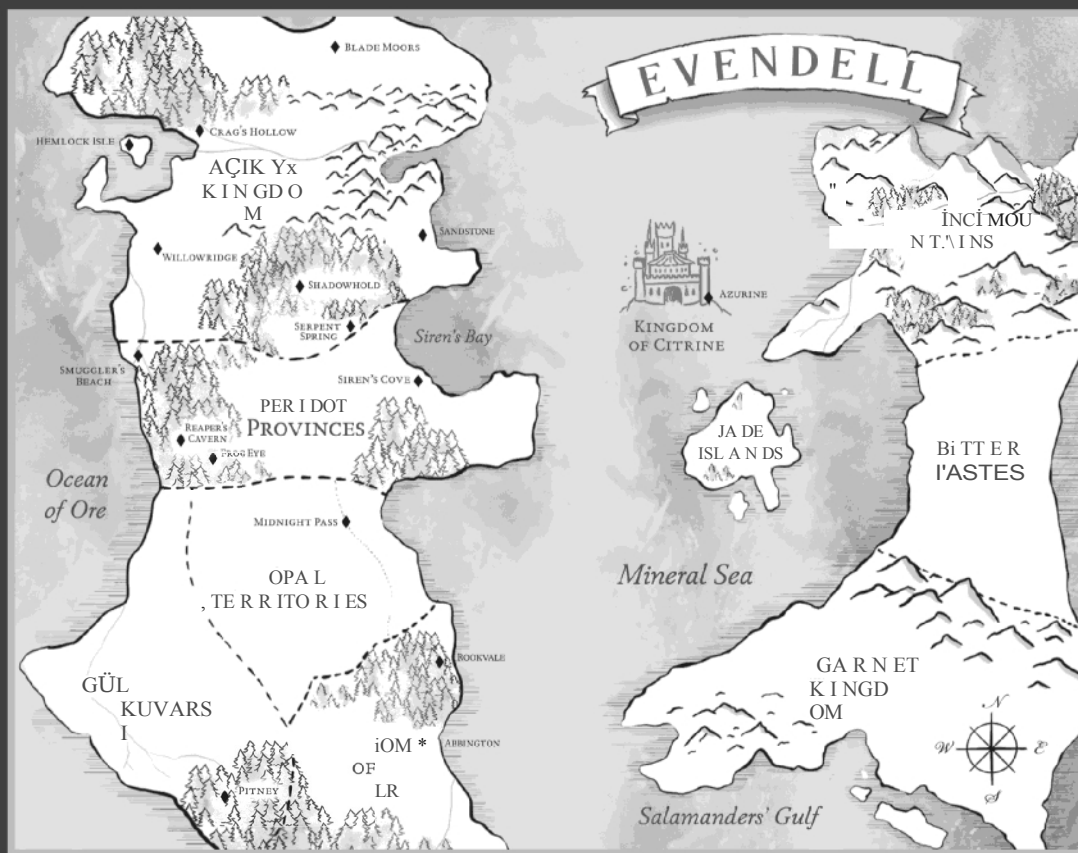
[Teşekkür](#)

A Reign of Rose'dan alıntı
Yazar Hakkında

Okuyucularım için.
Hepsi gerçekten senin için.
Tutkunuz hayatımı değiştirdi. Her şey için teşekkür
ederim.

Taşların üzerinde kutsanmış bir ılık dünyası,
İkinci oğlunun ellerinde düşmeye mahkum bir kral.
Küle ve kemiklere dönüşmüş bir şehir,
Düşen yıldız, savaşın bir kez daha başladığı anlamına
gelecek. Tam kanlı son Fae sonunda doğdu,
Güneş'in Kılıcı'nı kalbinin içinde bulacak.
Baba ve çocuk yarım yüzyıl önceki savaşta tekrar bir
araya gelecekler,
Ve Anka Kuşu'nun yükselişle son savaş başlayacak.
Sonunu sadece onun ellerinde bulabilecek bir
kral, Neyi seçmesi gerektiğini bilen bir kız,
Her iki sorunlu ülkeyi kurtarmak için yapılan bir
fedakârlık, Onsuz, tüm bir krallık kaybedecek.
Her iki Fae için de bir trajedi, çünkü her
biri düşecek, Ne yazık ki hepsini kurtarmak
için ödenmesi gereken bedel bu.

LIGEIA, LUMERA'NIN KAHİNİ, 113 YIL ÖNCE

ARWEN

"YINE HASTA OLACAĞIM," DIYE UYARDI RYDER ASILIRKEN.
başını geminin ıslak çelik kenarına yasladı. Ben
yatıştırıcı masaj yaparken kızgın yağmur damlaları
ikimizi de ıslattı.

daireler çizerek kardeşimin sırtına yapışan nemli kumaşa
baktım.

"Buradayım," dedim, düğümlenmiş midesine ılık
göndermeye çalışarak. Bekledim ve biraz daha bekledim, ta
ki günler önce lighte'ımın yenilenmesi gereken yerde
hissettiğim boşluğa karşı parmaklarımı germekten başka
bir şey yapamayana kadar.

Hiçbir şey.

Hala bir şey yok.

Ryder altımızda çalkalanan denize doğru kustu.

Siren Körfezi savaşından bu yana geçen on gün içinde,
tüm geminin yaralarını gücüm olmadan iyileştirmiştım.
Lazarus'un ordusunun açtığı yaralar, yanıklar ve hem
Lighte hem de Fae silahlarıyla açılan kesikler, Onyx ve
Peridot askerlerine herhangi bir ölümlü çelikten daha fazla
zarar vermişti. Bu şimdiye kadar yaptığım en yorucu işti.

Dirseğime kadar sargılar içinde ve hastalıklı, ateşli terler
içindeyken yas tutmaya çalıştım.

Her zaman annem olduğunu düşündüğüm kadın için
küçük, derme çatma bir cenaze töreni düzenlemiştik.
Halatların ritmik gıcırtısına ve yelkenlerin sessiz çırpınışına
karşı,

Gemideki yaralı askerler cesedini altımızdaki denize indirmişlerdi. Birkaç kelime söyledim, hepsi de ağızda düz ve yabancı hissettirdi. Mari bir ilahi söyledi. Ryder ağladı. Leigh hiçbirimize bakmadı ve biz daha sözlerimizi bitirmeden güvertenin altındaki kamaramıza süzüldü.

Korkunçtu.

Kane bize katılıp katılamayacağını sormuştu. Sanırım sözleri şöyleydi: "İzin verirsiniz yanınızda olmak isterim." Sanki onun varlığı beni sonsuz, sonsuz derecede kötü hissettirmek yerine bir şekilde daha iyi hissettirebilirmiş gibi. Onu ailemin yakınında istememiştim. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa.

Sonra fırtına geldi.

Gemiye koçbaşı gibi çarpan dalgalarla birlikte gök gürültülü bir yağmur saldırısı. Tüm yolculuğumuz boyunca şiddetlendi ve şiddetlendi. Bayat kamara havasından bir dakikalığına da olsa kurtulmak isteyenler, anında soğuk bir tufanla ıslandılar. Dün kaptan geminin kömürlerini karneye bağlamış ve bizi sıcak susuz bırakmıştı. Artık ılık yulaf lapasını midem kaldırmıyordu.

Ryder'ın sırtındaki parmaklarıma baktım. Küçük kuru üzüm gibi sonsuza dek budanmışlardı. Tekrar kürek çekti ve pruvanın birkaç metre aşağısında, yün pelerin giymiş Peridot bir kadın da onu takip etti.

Deniz tutmasından muzdarip olmadığım için şanslı olsam da, aynı şey diğer yolcular için söylenemezdi. Mide bulandırıcı öğürme sesleri günün ve gecenin her saatinde yankılanıyordu. Elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım ama ışığım olmadan yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Yine de Kane'e yardım teklif etmemiştim.

Göğsüne bir buz mızrağı saplandıktan bir gün sonra çürük merdivenleri kolaylıkla tırmanışını izlemiştim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmıştı; çevik, güçlü, hatta canlıydı.

Yine de o gün Shadowhold revirinde onu iyileştirmem için bana o kadar çok ihtiyaç duymuştu ki?

Hepsi yalan. Giderek daha fazla yalan. Kafam onlarla doldu.

Bunca ay boyunca benden sakladığı kaderi düşündüğümde içgüdüsel bir korkunun içimde dalgalanmasını bekledim. Kane'in öz babasının ellerinde öleceğimi haber veren kehanet. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Günlerdir hiçbir şey hissetmiyordum.

Bir ömür boyu korku, gözyaşı ve endişe içinde yaşadıktan sonra şimdi hiçbir şey yapamıyordum.

Ryder son bir kuru hamleyle metalin üzerine yığıldı ve derin bir nefes çekti. "Bu sonuncusu olmalı. Midemde kusacak bir şey kalmadı."

Kaşlarımı çattım. "Hoş bir zihinsel imge." Cevap gülümsemesi zayıftı.

Ama zihnimde bir anı canlanıyordu. Yavaş bir sonbahar akşamı -evimin dışındaki yabani otların arasında hışırdayan rüzgar sesleri dışında sessizdi. Küflü bir şey yedikten sonra hastalanmışım -Powell'ın iş yerinde hiçbir artığı geride bırakma mantığı- ve annem sırtımı düzenli bir şekilde ovmuş, ben arınırken beni sakinleştirmişti. O zaman kendimi iyileştirebilirdim ama yapmamayı seçtim. Onun beni rahatlatması hoşuma gitmişti. Elini omzuma koyması, sakinleştirici sözleri hoşuma gitmişti. Leigh yakın zamanda doğmuştu ve hem Ryder hem de ben onun şefkatinin tek nesnesi olmayı özlemiştik.

Yaptığım çok bencilce ve çocukça bir şeydi. Kendi hastalığımı iyileştirmek yerine, sırf onu yeni bebeğinden, kocasından ve oğlundan uzakta, akşamın serin havasında yanımda tutmak için bir saat boyunca öğürmek.

Ama önemsenmek çok iyi hissettirdi. Ve şimdi-

Artık her gece o kadının kim olduğunu merak ederek uyuyordum.

Beni bir gün yolda mı bulmuştı? Biri beni büyütmesi için onu zorlamış mıydı?

Ve eğer öyleyse, gerçek ailem dünyanın neresindeydi? İkisi de tam kan Fae'ydi, yani büyük ihtimalle başka bir diyarda yaşıyorlardı. Bir zorba tarafından yönetilen, kavrulmuş toprak ve külden oluşan eriyen bir diyar.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Dikkatim, kalın bir kürk pelerine sarınmış halde yanımda dolaşan Mari'ye kaydı. İlk gecemizde gemiyi yağmalamış ve bir şekilde gemideki en şık parçaları bulmuştu. Ama yeni zarif postu bile bakır saçlarının ıslak halkalar halinde yüzüne yapışmasını ya da burnuna ve maviye yakın dudaklarına düşen buz gibi damlaları gizleyemiyordu.

Ryder onu görünce doğruldu ve ellerini kendinden emin bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Bu yağmur gibi. Hasta bile sayılmam." Başını hâlâ güvertede sallanan Peridot'lu kadına doğru eğdi. "Asıl üzüldüğüm diğer insanlar."

Mari'ye, "Midesinde ne varsa hepsini kustu," dedim.

Ryder bana ters ters baktı ve Mari ona şefkatli bir kaş çattı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu fırtına çok amansız."

"Evet, şey-" Bir başka dalgayı daha aştık ve Ryder solgunlaşarak karnını tutmaya başladı. "I . . . Bu konuda biriyle konuşmaya gidiyorum. Hemen şimdi." Geminin diğer ucuna doğru hızla ilerledi ve görüş alanından çıktı.

Mari kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Fırtına hakkında biriyle konuştun mu?"

Başımı salladım. "O çok gururlu."

"Bence utanması çok hoş. Al bakalım." Eteklerinin arasından küçük bir cam şişe çıkardı. "Bunu ona ver. Mide Çeliği."

"Bu iksir cenaze levazımatçıları için kullanılmıyor mu?" Peridot kütüphanesinden aldığım çiçek türleriyle ilgili kitabı iki kez okuduktan sonra, Mari'nin büyü kitaplarını can sıkıntısından incelemeye başlamıştım. Zaten artık onları pek kullanmıyordu. Artık tılsımı da vardı.

Onu suçlamadım. Mari, ailesinin yaşayan tek cadısı olan annesi doğum sırasında öldükten sonra büyüsunü doğru düzgün kullanmayı hiç öğrenememişti. Kane'in çalışma odasından çaldığımız, tüm zamanların en güçlü cadısı olduğu varsayılan Briar Creighton'a ait olan kolye onun gücünü kullanmasını sağladı, hem de epeyce. Artık istediği zaman ve istediği şekilde büyü yapabiliyordu. Ve tılsım boynundan hiç çıkmıyordu.

Mari omuz silkti ve köprücük kemiğinin altında asılı duran menekşe renkli tılsımı dalgınca eliyle yokladı. "Ona yardımcı olabileceğini düşündüm. Hazırlaması kolaydı."

Tek sorun, aslında Briar'dan ya da onun soyundan herhangi bir güç almıyor olmasıydı. Kane'in bana tılsımın sadece bir biblo olduğunu söylediği anı -Mari'nin bugünlerde bu kadar kolaylıkla yaptığı tüm büyülerin kendisine ait olduğunu- tekrar hatırladım ve suçluluk duygusuna kapıldım. Ona gerçeği borçluydum ama eskiden ahlak anlayışımın olduğu yerde sadece bir kayıtsızlık kuyusu buldum. Ona yalan söylemek istemedim ama-

Ama enerjim yoktu.

"Bugün Kane'le hiç konuştun mu?" diye sordu, gemi bir başka tedirgin dalganın üzerinden geçerken kaygan pruvayı kavrayarak.

İçimi çektim, uzun ve derin bir sesle. Kendimi yapmaya zorlayamadığım bir şey daha. "Hayır."

"Ya başka bir yol varsa? O kadarını söylememiş miydi?"

En son konuştuğumuzda öyleydi. Savaşın sonra. Annemin ölümünden sonra. Güç patlamamdan ve kasaplığımdan sonra. Kane tüm kıtanın düşmesine izin vereceğini söylemişti.

Lazarus'a beni ölüm cezamdan kurtarması için. Hayatımı huzur içinde yaşamama yardım etmesi için.

Ama ben cennet gibi bir şehirde, isimsiz ve kaderimden saklandığım için Lazarus'un ellerinde kaç kişinin acı çekeceğini bilerek ne tür bir "huzur" bulabilirdim?

"Kaçmaktan başka bana yardım edebileceği bir şey yok."

Mari dudaklarını büzdü. "Belki, ama... Bu kehanet hakkında herkesten daha çok şey biliyor. Biraz umutlu olmayı deneyemez misin?"

"Sadece bu tekmeden inmek istiyorum," dedim yukarıdaki ağır, gürleyen fırtına bulutlarına bakarak.

"Biliyorum." İç çekti. "Bu yolculuk berbat geçti." Ama ben yağmuru, soğuğu ya da kusmayı düşünmüyordum. Sadece Leigh ve Ryder'ı sağ salim Citrine'e ulaştırmayı ve kendimi Kane'den o l a b i l d i ğ i n c e uzağa götürmeyi düşünüyordum. Bana ihtiyaç duyulana kadar yalnız kalabileceğim bir yere. Kurbanlık bir kuzu, katledilmeyi bekliyor.

Bu yüzden yağmur yüzümü döverken sessiz kaldım, kalbimde bir sızı, umut, hatta korkunç geleceğimi düşününce bir korku tınısı aradım.

Ama hiçbir şey
bulamadım. Annemi
özledim. Eve gitmek
istedim.

Uzun, çok uzun bir süre uyumak istedim.

"Neden kimse bize Citrine'de bizi neyin beklediğini söylemiyor?" Son on gündür pek fazla insanla konuşmamıştım ama bizimle birlikte gemide bulunan teğmenler ve soylular bu gizli krallık hakkında çok ketum davranmışlardı. Bize söylenen tek şey burayı aşmanın imkânsız olduğu ve dolayısıyla Lazarus'a karşı olabildiğince güvende olduğumuzdu.

Mari omuz silkti. "Karşılaştığım tüm metinler ulaşmanın zor olduğunu söylüyor. Çoğu haritada ya Mineral Denizi'nin ortasında yüzüyor ya da tamamen terk edilmiş durumda."

Mari ıslak çeliği sıkıca kavrarken ben okyanusun dalgalarının beni sarsmasına izin verdim.

"Bir ada olabilir mi? Yeşim gibi mi?" Yeşim Adaları da aynı derecede gizemli bir krallıktı ama en azından Mari oraya seyahat etmiş ve ıssız olduğunu söyleyen bazı insanlar tanıyordu.

"Muhtemelen. Sanırım yakında öğreneceğiz." Gözleri beklentiyle parlıyordu. Hâlâ bilinmeyen bir şeyin keşfi. "Yemekhaneye inmek ister misin? Akşam yemeği yeriz?"

Öfkeli gökyüzüne baktım, mor, mavi ve gri. Bir çürük ya da benekli bir güvercin kanadı gibi. Ağır, ritmsiz damlacıklar yüzüme düştü. "Hayır, sanırım bir süre daha burada kalacağım." Kaşlarını çatığında sesimi daha sıcak olacak şekilde değiştirdim. "Ama seninle orada buluşuruz." Elimden gelenin en iyisini yapıyordum ve Mari bunu biliyordu.

Yağmur çamur demeden her zamanki enerjisiyle uçup gitti. Kız dirençliydi; hiçbir şey, hatta son savaş, şiddetli fırtına ya da sallanan gemi bile onun ruhunu kıramazdı.

Ağır ayak sesleri bakışlarımı yaralı güverteden geçen bir gruba doğru sürükledi.

O botları biliyordum. O yürüyüşü.

Kane, Griffin'le birlikte mutfağa doğru ilerledi, Leigh de arkalarındaydı.

Onu gördüğümde göğsümde en zayıf öfke alevi, zar zor bir kıvılcım yandı.

Samur saçları ıslaktı ve alnına ve ensesine yapışmıştı. Gözleri uykusuzluktan gri halkalarla kaplıydı. Çenesini cızırtılı bir sakal örtüyordu ve yüzü günlerce ve gecelerce çok fazla içki içmekten şişmişti.

Adam darmadağın bir haldeydi.

Çoğu zaman onun, Griffin'in ve Amelia'nın gecenin geç saatlerine kadar birlikte içki içtiklerini kulübemin ince duvarlarından duyardım. Gülüşmeleri, kâğıt oynamaları, kötü şarkı söylemeleri... Kane ve Amelia'nın sarhoş neşesi karşısında belli belirsiz bir kıskançlıkla alevlenen her parçamı kas hafızasına bağlardım. Bazen Mari ve Ryder da can sıkıntısından onlara katılırdı. Bu daha da acı veriyordu.

Kendime bunun bir fayda olduğunu, herhangi bir şey hissetmem gerektiğini söyledim.

Ama Leigh... Kane ile yeni geliştirdiği bağı en sinir bozucu olduğu kanıtlanmıştı. Onları geminin yasak bölümlerine gizlice girerken, çalınmış ikramlar ve paslanmış hazinelerle dönerken yakalıyordum. Kane'in ona en çılgın hayal gücünün ötesindeki diyarlardan gelen çarpık, hırıltılı yaratıklardan bahsettiğini duyardım. Ona birazdan daha fazla aşık görünüyordu.

O duyguyu anladım.

Bir zamanlar ben de saf ve budalaydım.

El sallayarak ona doğru işaret ettim. Yanında yürüyen iri yarı adamlara bir şeyler söylerken Leigh'in bukleleri çok büyük gri pelerinine çarpıyordu. Bekçi köpeklerine benziyorlardı; uzun boylu, heybetli ve güçlü. Yağmurdan sıırılsıklam olmuşlardı ve kaşları çatıktı. Bana doğru yürüdüğünde ve onlar kadirga merdivenlerinden aşağı indiklerinde nefesimi verdim.

"O ikisiyle ne yapıyorsun? Onlar tehlikeli Fae'ler, Leigh. Oyun arkadaşı değiller."

Gözlerini devirdi.

Derim kaşındı. "Ne?"

"Ona çok sert davranıyorsun."

Bugünlerde daha soğuk, daha ciddiydi. Acısını anlıyordum ve sabırlı olmaya çalışıyordum ama tüm öfkesi sadece bana yönelmiş gibiydi.

Onunla göz göze gelmek için eğildim. "Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Onu ben de özlüyorum."

"Bu annemle ilgili değil."

"Ama senin öfken ..." Ona doğru uzandım, kolunu kavradım. "Sanırım bu-"

Beni silkeledi. "Dur artık. Annem için üzülyyorsun. Onu kurtaramadığın için üzgünsün." Yutkundu, gözleri benimkilere dikilmişti. "Ne olduğun konusunda üzgünsün. Ve bunun acısını ondan çıkarıyorsun."

Sözlerinin acısına karşı dilimi ısırđım.

"Onun çekici olduğunu düşündüğünü biliyorum, Leigh. Ve ikinizin garip bir arkadaşlığı var ama bana yalan söyledi. Hayatımı mahvetti." Kelimeleri söylerken bile içleri boştu. Duygudan yoksun. Sanki "Şemsiyemi kaybetti" der gibiydim. İçimde tünel açan bu zifiri karanlık boşluk o kadar yabancıydı ki kendimi zar zor tanıyordum. "Anlamak için çok gençsin."

Bana attığı bakış güneşin kendisini bile dondurabilirdi. "Her günü zar zor atlatıyor."

"Her gece kaptanın kamarasında deniz şarkıları söylerken dinledik onu. Sesi size de kırık geliyor mu?"

"O da hepimiz gibi hayatta kalmaya çalışıyor."

Kane sanki çağrılmış gibi güverteye geri çıktı, bu kez yalnızdı, elinde bir şişe viski vardı. Bakışlarımız anında buluştu -kendisi hakkında konuştuğumuzu anladığını biliyordum. Kollarımı kavuşturdum ve damarlarımdaki buzun yüzüme ulaşmasına izin verdim. Kane'in kaşları gözlerini kaçırmadan önce hafifçe içe doğru kıvrıldı.

Ondan, Leigh'den uzaklaştım ve yüzümü düzensiz, mürekkep gibi dalgaların dipsiz genişliğine döndüm. Bu gemide Kane'den ihtiyacım olan yüz mil kadar uzaklaşmak için yeterli yer yoktu. Leigh haklıydı. Zalimce davranmıştım. Ama o bunu hak etmişti. Aslında çok daha kötüsünü hak ediyordu. O bir yalancı ve katildi, bana ihanet eden, beni kullanan adamdı. Sahip olduğum gerçek neşenin ilk parçalarını benden alan adam.

hayatımda hissettiğim ve onları küle çeviren. Geriye sadece bir kabuk kalana kadar beni parçaladı. Bir zamanlar bir insanın yaşadığı boş bir kılıf. Zar zor yaşıyordu ama yine de.

Ona karşı hissettiğim bu duygu -bu öfke- kolaydı. Şu anda hayatımdaki en kolay şey.

Onu asla affedemeyecektim.

Onun yerine, ondan nefret ettim.

KANE

I ONA AŞIKTİ. VE BU LANET BİR KABUSTU.

Arwen'e karşı hissettiklerim - o her konuştuğunda nabzımın hızla atması, onunla oynamak, flört etmek, onu güldürmek, iç çektirmek, kaşlarının arasındaki o küçük kıvrımı görecektik kadar onu sinirlendirmek, her zaman aklını karıştırmak, dudaklarının tadına bakmak - bir erkeği öldürmek için yeterliydi. Bir insan aşık olduktan sonra nasıl hayatta kalır bilmiyordum. Her zaman korktuğum gibi sakat bırakıcıydı. Ve . . . korkunçtu. Ona asla doyamamak.

Asla

bu duygulardan arınmak.

Bir şekilde ikimiz de bu savaştan sağ çıksak bile -ki bu imkânsız gibi görünüyordu- hayatımın geri kalanında, on yıldan on yıla, kalbimi saran ve ona doğru çeken bu dırdırcı, ağırlı, iltihaplı aşkla yürümek zorunda kalacaktım.

Daha da kötüsü, ne pahasına olursa olsun yapmaktan kaçınmaya karar verdiğim tek şeyi yapmıştım: benim için en önemli kişiyi bir kez daha incitmiştim.

Lanet bir lanet gibiydi.

Geminin bir başka iç gıcıklayıcı kabarmasının üzerindeki eğimi beni sert ahşap banktan aşağı kaydırды ve kamara fenerini

titriyor, Amelia ve Griffin'i hortlak gibi gölgede bırakıyordu. Asık suratlı görünüyorlardı.

Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Yıllardır aradığım Fae'yi bulmuş ve ona aptalca, sefilce aşık olmuştum? Şimdi babamı başka bir şekilde yok etmek zorundaydım. Arwen'in ölümüyle sonuçlanmayacak bir şekilde.

Bu düşünceyle yağlı mide bulantımı bastırdım.

Yüzyıldır bir alternatif keşfedememiştim. Ve Lazarus onun kim olduğunu bildiği için bu daha da zorlaşacaktı. Her yerde onu arıyor olacaktı. Ve onu bulacaktı, kaçınılmaz olarak bulacaktı. O zamana kadar onun için hazır olabilmemiz için Tanrılara dua edebilirdim.

"Sonunda bayıldın mı?" Amelia küçük, bronzlaşmış elini yüzüme doğru salladı. İçkinin etkisiyle sesi biraz tizleşmeye başlamıştı. Ölümlü prenses nadiren Griffin ve benim gibi Fae'lere ayak uyduracak kadar içerdi ama bu gece hem o hem de komutanım yarım şişe içmişlerdi.

Ve ben dördüncüdeydim.

Onun karakteristik olmayan susuzluğunu sadece suçluluk duygusuna bağlayabilirdim. Siren Körfezi savaşında her şeyini kaybetmişti. Askerleri, vatandaşları, kalesi, Peridot Eyaletleri'nin başkenti babam ve adamları tarafından tamamen yok edilmişti. İyi bir gösteri yapsa da, her yudum aldığı anda gözlerinde canlı bir keder görebiliyordum.

Birkaç kalın pazen battaniye ve paslanmış bir fenerden başka bir şey bulunmayan meşe panelli kaptan kamarası, bu berbat yolculuğun her gecesi bizim derme çatma meyhanemiz olmuştu. Her zaman yaptığımız gibi Citrine'e uçmalıydık.

-Krallığı koruyan fırtınaya karşı buz tutmuş pullarım, burun deliklerime dolan şimşeklerin durağan kokusu... Ama gemide onları gökyüzünde yanımızda götüremeyecek kadar çok kişi vardı.

Daha önce başkente gelenlerin onlara şehre nasıl gireceklerini göstermeleri gerekiyordu. Gıcırdayan banka daha da gömüldüm, ahşap çitaları omuzlarıma batıyordu.

"Dedim ki," diye devam etti Amelia, "Citrine'e varmadan önce Dagan'a haber vermelisin. Böylece kızı eğitebilir. Nerede o?"

"Güneşin Kılıcı'yla ilgili bir ipucunun peşine düşmek için Garnet Krallığı'nda kaldı," dedim. "Bir kuzgun göndereceğim."

Arwen'in ailesini almak için oraya gitmiştik.

Annesinin ölümünü hatırlatması içimi sızlattı. Ve küçük olan Leigh. Kayıp onu çoktan değiştirmişti, karanlık ve dikenli bir şey onu ele geçirmiş, kederinde bir yer bulmuştu.

"Belki onunla geri döner?" Amelia sordu, sesine umut karışmıştı. "Bıçak mı?"

Griffin, "Son zamanlardaki şansımıza bakılırsa, şüpheli," diye mırıldandı. Ah, benim her zaman pozitif olan komutanım.

Griffin ve ben Evendell'deki herkesten daha fazla acı, daha fazla zafer ve daha fazla likör yaşadık. O benim komutanımdan, müttefikimden ya da arkadaşımdan daha fazlasıydı. Ona kardeşim derdim. Yale'in ölümünden önce.

"Hadi ama Griff. Son zamanlardaki şansımızı suçlama," diye azarlayarak bir sonraki şişeye uzandım. "Beş yıldır bıçağı bulma konusunda berbat durumdayız."

Bu kıtadaki her bir saklanma noktasını kendi kanatlarımdaki pullar gibi biliyordum. Bu şey bu lanet diyarın neresindeydi?

Gemi bizi tekrar ileri doğru itti ve Amelia mide bulandırıcı bir inilti çıkardı. "Beni dinle. Kehanet Arwen'in kılıcı 'kalbinin içinde' bulacağını söylüyor, değil mi? Hadi onu açalım ve orada olup olmadığına bakalım. Cadı hemen ardından onu iyileştirebilir. Açıkçası, kendini bile iyileştirebilir."

"Bu şaka çok eskidi Amelia," diye hırladım ona. "Ona yaklaşırsan seni öldürürüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ya bu bir tür tam kan Fae hilesiyse ve başından beri onun içindeyse?"

Sadece

kaşlarımı

çattım. "Ben

ciddiyim!"

"Ben de öyle."

Amelia hıçkırdı. "Karasevdaı aptal."

Griffin son yudumunu alırken yüzünü buruşturdu. "Arwen'i bir kütük gibi ikiye ayıralım demiyorum ama belki de meşhur kutunun dışında düşünmenin zamanı gelmiştir."

Griffin'in insanlardan ve olaylardan kopukluğu için acımasızca pragmatik general babasını ve katı, ketum annesini suçladım. Sonsuz sabrının sıradan kuyusu. Duygusallıktan yoksun oluşu -herhangi bir duygudan, gerçekten. Daha talihsiz öfke ve dürtü anlarımda bu nitelikleri takdir edebiliyordum ama şu anda onun sakın yüzüne çizmelerimle vurmak istiyordum.

"Zamanımız mı tükeniyor?" Amelia sordu.

"Bir yıl içinde isyan gününü 'yarım yüzyıl geçmiş' olacağız," dedi. "İşte o zaman 'savaş yeniden başlayacak'."

"Aslında," diye araya girdim, "kehanete göre 'baba ve çocuk savaşta tekrar buluşacak'."

"Ama daha birkaç gün önce 'tekrar karşılaştınız'."

Doğru. Ama babamı düşünmek istemiyordum. Daha çok sarhoş olmak istedim.

"Seni öldürdüğünü sandım," diye itiraf etti Griffin. "Ondan nasıl kaçtın? Siren's Bay'de mi?"

Haklı bir soruydu. O da babamla birlikte büyümüştü. Onun itaatsiz bir muhafızı alev alev yaktığını ya da asi bir soyluyu kaşlarını çatmadan pençeleriyle parçaladığını görmüştü.

Günler önce babam ve ben, kana bulanmış Peridot kumlarının üzerinde pençeler ve dişler çarpışıyorduk. Onu öldüremeyeceğimi, elinde kılıç olan Arwen dışında kimsenin öldüremeyeceğini biliyordum. Ama bu beni denemekten alıkoymamıştı. Askerlerini ve paralı askerlerini defalarca parçalamaktan, kime indiğine bakmaksızın her bir kırbaçtan ve darbeden zevk almaktan. Kan tutkumu sıcak bir bıçağın eti delip geçmesi gibi kesen şey onun çılgınlıklarının sesiydi.

"Onu duydum. O ..." Ne demek istediğimi anladılar. Görünürdeki her şeyi yok ettiğinde. Yarılmış bir barajın gücüyle içinden dökülen ışık, gemiler, yaratıklar, düşmanlarının silahları sığ körfez boyunca acımasız alevler içinde yanıyordu. Nefes kesici, vahşi bir öfke tanrıçası.

Ona gitmeme izin vermişti. Beni yok edebilirdi ama etmedi. Belki de ondan korkuyordu. Ya da onu öldürebileceğini düşündü. Ama her ne sebeple olursa olsun, yaşamama izin verdi. İkimizin de yaşamasına izin verdi.

"Olağanüstü biriydi." Bu Amelia'nın Arwen hakkında söylediği en övgü dolu sözdü.

"Evet." Viskimi yudumladım. "Öyleydi."

Bir süre sessiz kaldık, tepemizdeki tek fenerin ışığı sönmeye doğru titremeye başlamıştı. Arkamdaki yuvarlak pencerelerden içeri baktım. Hem gökyüzü hem de deniz zifiri karanlığa yakındı. Kalın gök gürültülü bulutlar üst üste üçüncü gecede de ay ve yıldızların görünmesini engellemişti. Fırtınanın şiddeti giderek yaklaştığımız anlamına geliyordu.

"Seni öldürmediğine sevindim," dedi Amelia sonunda, sandalyesinde arkasına yaslanıp dizlerini göğsüne çekerek.

"Piç babalar. Şimdiye kadar sahip olduğumuz tek ortak şey." Alaycı bir tezahüratla şişemi onunkine doğru kaldırdım. O da benimkini bir kez tokuşturdu ve ikimiz de içtik.

Griffin, "Eryx seni en yüksek teklifi verene satmaya her zamankinden daha da niyetli görünüyor," dedi.

"Hatırlatma bana." Amelia beyaz kürkünü kendi etrafına daha sıkı sardı. Soğuk hava özellikle Peridot halkı için çok zordu. Amelia, soyluların sık sık yaptığı gibi iyi seyahat ederdi ama kıtadaki en tropik ekosistemde geçirdiği çocukluğu hafif bir soğukla mücadele etmesine neden olmuştu. Bu gece puf böreği gibi sarınmıştı, sıcak bronz teni o sert, bembeyaz saçlarıyla sürekli bir tezat oluşturunuyordu. "Babanın politik oyununda bir satranç taşı olmak sanıldığı kadar kolay değil."

"Mahkemedeki pozisyonunuzu onunla hiç tartıştınız mı?" Ben sordum.

Amelia, Peridot ve Onyx arasındaki savaş zamanı ittifakını düzenlemenin, onun bir insan pazarlık kozundan daha fazlası olarak kullanılabileceğini kanıtlayabileceğini umuyordu.

"Eğer 'Eyaletlerin yararına' olacağını düşünürse benimle kendisinin evlenebileceğini söyledi. "

Griffin öksürdü. "Bu iğrenç."

"En azından krallığımızın yağmalanması onun aklını kısa süreliğine benim boş yüzük parmağımdan uzaklaştırdı."

"Teklif veren yok mu?" Alay ettim.

"Bir keresinde yapmıştın," diye kestirip attı.

Amelia'nın büyüleyici bir güzelliği vardı, ama şimdi ona baktığımda, onunla nasıl bu kadar çok yattığımı hayal bile edemiyordum.

Kötü değildi. Arkadaştık, bu yüzden sonunda seviştiğimizde bir rahatlık, bir aşinalık vardı. Ama şimdi . . . Şimdi Arwen'den başkasıyla yatmayı düşünemiyordum.

Şiddetli bir gök gürültüsü denizi sarsmadan önce şimşek kamarayı soluk mavi bir parıltıyla renklendirdi.

Sadece birkaç saattir diye tahmin ediyorum.

"Vardığımızda ..." Sözümlü yarıda kestim. Citrine ile tam olarak neyin içine girdiğimizden emin değildim. Krallıkla olan ilişkim gergindi. En iyi ihtimalle.

"Biliyorum," dedi Griffin yine de.

"Oh, hayır . . . Siz iki salak ne yaptınız?"

"Onlara ne söyleyeceksin?" Griffin onu görmezden gelerek sordu. Kirli sakalımı kaşıdım. "Bir şeyler bulacağım." "Merhaba." Amelia ikimize de el salladı. "Ne oldu?"

Artık sarhoşun da ötesindeydi ve yatağa yatırılması gerekiyordu.

"Eğer şehre girmek zorundaysak," diye devam etti Griffin, onun sorusunu yine göz ardı ederek, "sonunda Crawford'u ziyaret etmeliyiz."

Kötü bir fikir değildi. Ben Citrine'den sürüldükten yaklaşık bir yıl sonra krallığının kasasından kaybolduğu için soyluyu kılıçla ilgili olarak hiç sorgulamamıştık. Yine de casuslarımın gözü onun ve eşsiz ve nadir nesnelerden oluşan meşhur zulasının üzerindeydi. "Eğer bıçağı zulası için almış olsaydı, haberimiz olurdu."

"Ya elinde sadece bilgi varsa?"

"Citrine onunla görüşmeyi kolaylaştırmaya yardımcı olmayacaktır." "Peki, en azından insanlara sığınma teklif etseler iyi olur.

Bu gemi," dedi Amelia. "Onlar masumlar."

Yapıp yapmayacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu en son isteyeceğimiz şey olacaktı. "Onların büyülerine de ihtiyacımız olacak."

"Ve orduları," diye ekledi Griffin.

"Doğru," diye geveledi Amelia. "Çünkü benimki şeytani Fae askerleri tarafından yok edildi. Biliyor musun," dedi şişesini kaldırıp beni göstererek, "aslında onu kurtarmaya çalıştım."

Bir yudum alıp bardağı tekrar masaya vurduğunda gözlerim onunkilerle kesişti. "Nasıl yani?"

Amelia hıçkırdı. "Siren Koyu'na döndüğümde ona senin

bu işin içinde olduğunu söyledim. Onu kullandığını. Birinin bana söylemesini isterdim."

Onun sözleriyle boğazımda çürümüş bir şey yükseldi.

O haklı. Sen kınanacak birisin.

Başka birinin bunu söylediğini duymak daha da kötüydü.

"Ama kız senin için ayın üzerindeydi. Tek kelime bile dinlemedi."

Amelia Arwen'e yardım etmeye niyetlenmişti ve şimdi bıçağı bulmak için onu ikiye bölmeyi göze mi almıştı? "Senin için ne değişti?"

Amelia son bir yudum aldı ve boş şişeyi kaptanın kamarasının derinliklerine fırlattı. Kırılan camın sesi hiçbirimizin gözünü kırpmasına bile neden olmadı. "Şimdi krallığım pisliklerin elinde, adamlarım öldü ve başkentim yağmalandı. Bu yüzden yapmamız gerekeni yapacağız."

Soluk beyaz başının üzerindeki fener son dalgayla birlikte neredeyse sönmüştü. Şimdi can çekişiyor, kulübeyi sarı ışığın sarsıcı kesikleriyle aydınlatıyordu.

"Vardığımızda Arwen'e karşı dikkatli olmalıyız," dedim. "Artık Lazarus onun adını, neye benzediğini bildiğine göre ... Garnet, Amber ve Peridot'taki herkesin onu aramasını sağlayacaktır. Yakında tüm kıta onu arayacak." Elimi yüzümde gezdirdim. Onu güvende tutmak imkânsız bir görev olacaktı. "Citrine'deki hiç kimse onun kim olduğunu bilemez."

"Onun bizim şifacımız olduğunu söyleyeceğiz," diye önerdi Griffin. "Bu doğru." Amelia, "Şimdilik," diye çekindi. "Ama Kane. . ."

Bunun nereye varacağını biliyordum ve bunu duymak istemiyordum.

Bu gece olmaz.

Griffin beni tartışmadan kurtardı. "Başka zaman."

"Peki," diye homurdandı ve yalpalayarak ayağa kalktı. "Ama eninde sonunda bu konuyu konuşmak zorundayız."

"Yapabileceğinden emin değilim."

"Oh, hadi ama." Amelia bana döndü, dik durabilmek için ellerini masanın üzerine yaymıştı. Griffin'le tartışmadığım zaman gözleri büyüdü. "Kane biraz takıntılı

Güzel bir Fae kızı, elbette. Ama hiçbir şey onu babasını alaşağı etmekten alıkoyamazdı. Lumera halkını özgürleştirmek. Krallıklarımızı, kıtamızı özgürleştirmek. Değil mi?"

Griffin bir şey söylemedi ama bana doğru baktı.

"Doğru mu?" Amelia bu kez öfkeli bir şekilde sordu.

"Doğru." Yumuşak bir gülümseme verdim. Onun ne düşündüğü önemli değildi. Seçimimi aylar önce yapmıştım ve öyle ya da böyle bunu gerçekleştirecektim.

Bir an için yatışan kadın koridora doğru sallanmaya başladı. "Güzel. Ben yatmaya gidiyorum."

Griffin gibi ben de minnettar bir sessizlik içinde şişemi bitirdim.

Güneşin ilk birkaç tembel, yumuşak ışını asi okyanus dalgalarından parıldamaya ve kabinin içine süzölmeye başlamıştı. Ağzım kurumuştu, iyice sarhoş olmuştum ve midem ekşimeye başlamıştı. Ağırılıksız bacaklarımın üzerinde durdum ve sendeleyerek koridora çıktım. "İşemem lazım."

Gölgeli salonda gün ışığı yoktu ama Arwen'in kamarasının kapısı diğer uçtan bana bakarak alay ediyordu.

Neyin hayalini kurduğunu merak ettim. Belki de zambaklar. Ya da Abbington'daki evinin önündeki çimenli tepeyi. Amber'dan nefret etsem de, onunla oraya gitmek için can atıyordum. Onun dokunduğı her şeye dokunmak istiyordum. Bir zamanlar uzandığı çimlerde yuvarlanmak. Kokusunu alan bir köpek gibiydim. Onunla yıkanmak istiyordum.

Gölgelerin arasında minyon bir beden bana çarptı ve ellerimi ince omuzlarımda sabitledim. Her zaman portakal çiçeğı ve hanımeli gibi kokan Arwen. Günlerdir ona dokunmamıştım. Bu temas ağzımı sulandırdı.

Ellerimi denge için o narin omuzlarına daha sıkı sardım. Yolculuk zaten ince olan bedenini iyice küçöltmüştü. Neredeyse kürek kemiklerini kavırıyordum. Bir geyiğın üzerindeki lekeler gibi küçük çillerle kaplıydı.

"Affedersiniz," dedi.

"Mazeretiniz var."

"Sen harcanmışsın." Tutuşumdan kurtuldu, ben de kurtulmanın ve geminin kabarmasının etkisiyle biraz tökezledim. Beni azarlamak için ağzını açtı, sevimli, somurtkan ağzı ve çatık kaşları yaklaşan bir azarın habercisiydi ama gemi sallandı ve bir kez daha beceriksizce bana çarptı.

"Yavaş ol." Yer altımızda çılgınca ve sarsıntılı bir şekilde dans ederken onu ortasından tuttum ve Arwen bu hengamede göğsümü kavradı. Başparmağımla kalçasını sıyırdım. Onu dengelemek için, dedim kendi kendime. Düşmesini engellemek için.

"Kes şunu," diye tersledi, başka bir dalga bizi sallarken elini yanımdaki duvara dayayarak sabitledi.

Haklı. Uygunsuz.

Gemi çenesini göğüs kafesime doğru fırlattı. Başım beni öldürüyordu. "En başta sana hiç asılmamalıydım."

Koridorun sonunda sallanan bir fener, kadının yüzünü loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Zeytin rengi gözlerinde hakaret çiçekleri açmıştı. Yoksa pişmanlık mıydı? Acı mı? Her neyse, bunu söyleyemeyecek kadar sarhoşum. Bırakın sarhoş olmayı, ayıkken bile doğru şeyi söyleyemediğim açıktı. "Demek istediğim," diye tekrar denedim, "ne olacağını biliyordum. Bize izin vermemeliydim-"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Küçük kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. Bana şöyle bakıyordu-

O yüz-

Savaşlar daha azı için başlamıştı. Savaşlar.

Gemi yalpalayarak durdu ve aksi yönde davranmam için çalan tüm iç alarm zillerine rağmen birbirimizden ayrıldık. Aslında tam tersini. Tekmelese ve çılgılık atsa bile onu kendime bağlamak ve

güneşin doğuşuna kadar. Bu savaşı, bu kehaneti, bu intikamı diğerlerine bırakmak ve Arwen'e dünyayı göstermek. Ona beni göstermek, iyi ya da kötü. Günler ve haftalar boyunca ona yalvarmak ve onu memnun etmek arasında gidip gelerek dudaklarından affını koparmak. Ben basit bir adamdım.

-Bu yaklaşım benim işime yarardı. Belki o da ikna edilebilirdi.

Bunun yerine kaptanın kamarasına doğru tökezledim, neredeyse dengemi kaybediyordum ve yüzümü kaygan, ıslak zeminle tanıştırdım. Hoşnutsuz bir iç çekiş onları yukarı gönderene kadar gözlerim ayakkabılarımdaydı. Griffin, geminin durmasıyla kapıyı açtı.

Koridorun iki ucundan bize baktı. Elbette ikimiz de suçlu görünüyorduk, ama ne suçlu olduğumuzu düşünemiyordum. Tüm bunların saçmalığı karşısında bir gülümsemeyi ısırdım. Her şeyin kontrolden çıkmasına ne kadar da saçma bir şekilde izin vermiştim. Arwen yüz ifademi yanlış anlamış olmalıydı çünkü öfkeli bir at gibi ofladı.

Griffin ikimize de başını salladı. "Buradayız."

ARWEN

GRIFFIN'IN KAŞLARINI ÇATMASINI GITMEM İÇİN BİR İŞARET OLARAK ALDIM VE KAÇTIM.

Ahşap basamaklardan güverteye rekor bir sürede çıktım.

Omuzlarım ve belim hâlâ Kane'in iri, sıcak ellerinin hatırasıyla kavruluyordu. Bu çok yakındı-çok yüklüydü.

Vücudumdaki gerginliği gevşetmek için nefes aldım.

Taşlara şükürler olsun ki çok sarhoştı. Onun şehvetli çekiciliğini, çapkın karizmasını görmezden gelmek kolaydı. hatta gevelemeden konuşabilir.

En azından daha kolay.

Sağlam meşe kapıları ittim ve beklenmedik güneş ışığı yüzüme vurdu. Işıklar tenimde karıncalanıyor ve Oniks kesilmiş çimenlerin, beyaz kelebeklerin, ağustos böceklerinin cıvıltılarının anılarını geri getiriyordu. Neredeyse on gündür aralıksız yağan sağanak yağmurda hâlâ yaz mevsimi olduğunu unutmuştum.

Annemin ölümüne rağmen zaman geçmeye, dünya dönmeye devam ediyordu. Kaybettiğimiz onca şeye rağmen. Yaptığım onca şeye rağmen.

O güneş ışığı, gökyüzüne doğru tırmanan yüksek direklerden aşağıya damlayan sıvı altın gibiydi. Dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürmeliydi. Annemi düşündüm, güneşe kaşlarımı çattığımı görse ne hissederdi.

Ama ışık banyosu bana sadece öfkemle, kontrolsüz güç gösterilerimle aldığım tüm hayatları hatırlattı.

Kulaklarımda kırmızı damlaların parıltıları ve kemik çatlakları çınliyordu ve geminin dalgaların arasında bir odun parçası gibi savrulduğu zamankinden daha fazla deniz tuttuğunu hissediyordum.

Sonunda başka yolcular da güverteye çıkmaya başladı. Bazıları geminin küpeştelerine doğru dağılarak ya da dalgalanan yelkenlerin altında toplanarak bana geniş bir alan bıraktı. Gücüme tanık olanlar bana yakın olmak istemiyorlardı ve ben de onları suçlamıyordum.

Ama diğerleri fırtınanın dindiğine tanık oldukları için heyecanlıydı ve onların konuşmaları zihnimi karışık, kanlı ağından kurtardı. Kendisi de oldukça sarhoş görünen Amelia bile nadir görülen bir sırtış sergiliyor ve bronzlaşmış yüzünü gökyüzüne çeviriyordu.

Griffin'in vardığımızı söylediğine yemin edebilirdim ama hiçbir yönde kara yoktu. Tekrar kontrol etmek için geminin diğer tarafına geçtim ama uçsuz bucaksız mavi bir okyanusun ortasına demirlemiştik; dalgalar ve ara sıra havada uçuşan martılardan başka bir şey yoktu.

"Kutsal Taşlar, bitti!" Mari yaklaşırken tezahüرات yaptı.

Ryder tüm yolculuk boyunca olduğu gibi arkamdan geldi. Berbat bir flörtçüydü ve Ryder'ın son aşkı benim tek arkadaşım gibi görünüyordu. Hayatım boyunca herkesi benden daha karizmatik olan ağabeyimle paylaştıktan sonra, bunun beni rahatsız etmesini beklerdim ama bunun yerine kıskançlığımın büyüdüğu yerde boş bir kuyu buldum. Bununla birlikte, gemide Ryder'ın Mari'ye olan ilgisine karşı çıkan başka biri daha vardı.

"Cadı," dedi Griffin onu selamlarken, siyah deri zırhını göğsüne geçirirken. "Kralın yardımına ihtiyacı var." İfadesi ciddiydi -yeni bir şey değildi bu- ama kıpırdanıyordu. Göğüs plakasını düzeltiyor, yakasını çekiyordu.

Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim.

"Hadi ama dostum," diye çıkıştı Ryder. "Onun adını biliyorsun." "Ona kırmızı demekten iyidir," dedi Griffin, bakışları

neredeyse korkuyordum.

Ama Ryder sadece sırttı ve yan gözle Mari'ye baktı. "Bu sadece bir sevgi ifadesi," dedi ve Mari'nin parlak, kabarık saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüp şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Ona Mari diyecek kadar saygı duyduğumu biliyor. Değil mi Red?"

Griffin'e bakmaktan kendimi alamadım. Bakışlarından Ryder'ın parmağını koparıp arkamızdaki okyanusa atmanın sonuçlarını düşündüğü anlaşılıyordu.

Ona sıcak bir ifade vermeye çalıştım. Sınırsız keder beni somurtkan yaptığı için mi beni daha çok seviyordu yoksa sahte bir gülümsemeye ya da sahte bir neşeye ihtiyaç duymadığı için mi onu daha çok seviyordum emin değildim. Her iki durumda da, yeni dinamik bize gayet uygundu.

Bu arada Mari, Ryder'a rahat bir gülümseme verdi ama yüzü kızarmadı. Bu yönüyle biraz mesafeliydi - en beklenmedik özelliklerinden biriydi bu. Erkekler her zaman onunla ilgilenirdi ve o da akademik bir metin sunmadıkları sürece nadiren onlarla ilgilenirdi. Bunun ilgisizlikten ziyade kendini korumaktan kaynaklandığını bilsem de - zorbaların merhametinde geçen bir çocukluk ona erkeklerden tamamen uzak durmayı öğretmişti - Ryder gibi yabancılar için bu onu kendinden emin gösteriyordu. Ulaşılmaz. Onun bocaladığını gördüğüm tek an Griffin'le Yılan Pınarı'nın dışında yedikleri o tuhaf yemektir; ne kadar denesem de bir daha bu konudan bahsetmek istememişti.

"Pekala," diye araya girdim ve hepimizi bu garip konuşmadan kurtardım.

sidik yarışı. "Griffin, seni takip edeceğiz."

Griffin kısa bir nefes verdi ve biz de onu Kral Eryx'in altında toplanmış olan kalabalığın yanına kadar takip ettik. Şimdi-

Peridot Eyaletleri'nin devrik kralı, fırtına dindiği için nihayet görebildiğimiz masmavi ufukta, armanın altında duruyordu. Dalgın dalgın göbeğini ovuşturuyor, yeni deniz egemenliğini gururla seyrediyordu. Kızınıninkiyle aynı renkte olan balmumu gibi incelmış beyaz saçları deniz melteminde hışırdıyordu.

Kalabalığı yarararak ilerledik ve Barney'nin yanında durduk. Kane ve Leigh. Tabii ya. Midem bulandı.

Ona kılıcının kabzasını gösteriyordu, güneş parlak metalde ve Leigh'in geniş gözlerinde parlıyordu. Araya girip silahlar ve çocukların etrafındaki yerleri hakkında bir şeyler söylemek istedim ama Leigh'in herhangi bir şeyle bu kadar ilgilendiğini görmeyeli günler olmuştu. Söz konusu ben olduğumda verdiği korkunç kararlara rağmen, onunla arası iyiydi.

"Nihayet güzel bir gün," dedi Barney yanımda, gözleri başımızın üzerindeki gergin beyaz tuvale dikilmiş, kel kafası parlıyordu. "Denizcilik her zaman böyle hissettirmeli."

Barney tam bir zevk abidesiydi ve bu yolculukta herkesin yaşadığı neşenin tek sorumlusu Mari'yle birlikte oydu. Ona gülümsemeye çalıştım. "Daha önce Citrine'e gittin mi?"

"Asla. Sadece harika şeyler duydum. Kral muhafızlarından bazıları bir keresinde majesteleriyle birlikte gitmiş ve bunun hayatlarını değiştirdiğini söylemişlerdi."

Stones sağ olsun. Tam da böyle bir deneyime hazırdım. Belki ben de Mari gibi olur ve hayatımı yeni şeyler görmeye ve öğrenmeye adardım. Yani, geriye ne kaldıysa.

Ugh.

Kendime acımam midemi bulandırıyor.

Güneşli bir gün, güneşli Arwen. Toparlan.

"Kasvetli bir yolculuk oldu." Kral Eryx'in gür sesi titreyen kalabalığı susturdu. "Ama bu sefalet nihayet sona erdi. Bizi tüm Evendell'deki en güvenli krallığa götürdüm." Hâlâ onun önünde yerlerini bulmaya çalışan yolcular Eryx'in sözleri karşısında rahatladıklarını mırıldandılar. Hevesli bir adam alkışladı ve Eryx'in sırtışı sahte bir alçakgönüllülük yaydı.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Eryx yağmurdan ıslanmış yolculara hitap etmeye devam etti ama Kane'in kıs kıs gülmesi dikkatimi Leigh'in yüzünde muzip bir sırıtışla ona baktığı yere çekti. Barney'ye dönüp, "Sence de sarhoş yaşlı adamların on yaşındaki kızlarla dedikodu yapmaması gerekmez mi?" demekten kendimi alamadım.

Barney bembeyaz kesildi, bir bana bir kralına baktı. İstedğimden daha yüksek sesle konuşmuş olmalıyım ki Leigh otuz ton kırmızıya döndü ve hepimizden uzaklaşıp kalabalığın derinliklerine doğru kayd. Peşinden hareket ettim ama Kane'in sıcak eli kolumu sardı ve temasla birlikte tenimin ısındığını hissettim. Tutuşundan kurtuldum.

"Ne yaptığına bir bak," diye homurdandı nefesinin altından. "Ufaklığı utandırdın."

Zehirli bakışlarımla ona baktım ama temiz havanın saçlarını yüzüne savurduğunu ve güneş ışığının gümüş yüzüklerinde parladığını gördüm. Aslında sakın görünüyordu. Beni bıraktı ve elini cebine soktu. "Ve artık sarhoş değilim."

"Bu mümkün değil."

"Şşşt!" Taş suratlı bir kadın dönüp bizi azarladıktan sonra dikkatini tekrar Eryx'e çevirdi.

Utanç yanaklarımı ısıttı ve öfkemi soğuttu. Eryx'e odaklanmaya çalıştım, Citrine ile olan uzun ve efsanevi müttefikliğinden bahsederken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

"Cadı arkadaşın dün bana ayıltıcı bir iksir hazırladı." Kane odaklanmamı yarıda kesti, sesi alçak ve kadifemsiydi. "Benim için ona teşekkür eder misin?"

Eğer bir masal kitabında olsaydım, kulaklarımdan buharlar fışkırabilirdi. Arkadaşlıklarının beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu ve hayal kırıklığımdan aldığı zevki yüzünde açıkça görebiliyordum. Kendini beğenmiş, sinir bozucu, yalancı, bir parça-

"Ve ne olursa olsun-" Bana doğru eğilip fısıldarken sesi artık kulağıma yakındı, sedir ve viski kokusu duyularıma hücum ediyordu. "Leigh ile zaman geçiriyorum çünkü o yalnız. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var."

Yüzümdeki öfkeli ifadeyi düzeltmeye zahmet etmedim. "Ona gayet iyi bakıyorum."

Gergin sessizliğimiz Eryx'in sözlerinin odağıma geri çekmesine izin verdi. "Uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra, sevgili dostum Kral Broderick bizi sıcak bir şekilde karşılayacaktır, bundan eminim. Azurine'in başkentine girmeden önce sadece birkaç önlem almamız gerekiyor."

Ryder konuştu ve gemiyi çevreleyen dalgalı, açık suyu işaret etti. "Girmek mi? Üzgünüm Majesteleri ama kilometrelerce ötede hiçbir şey yok."

Ben de etrafımızdaki denizi taradım. Haklıydı ama içimde ne bir korku ne de bir tedirginlik vardı. Ancak diğer yolcular endişe mırıltıları içinde patladılar. Eryx'in iri yarı kral muhafızları güvertede patlak veren huzursuzluk karşısında hafifçe kasıldı ve kızaran kral onları susturmak için tek elini kaldırdı. Kane'e bakmaktan kendimi alamadım, o ise sadece sırttı, bir gamzesi kirli yanağını çukurlaştırıyordu.

"Sitrin Krallığı çıplak gözle görülemez," dedi Eryx, şimdi daha yüksek sesle ve daha az sakin bir şekilde. "Çünkü o

altımızda. Okyanus tabanı boyunca."

ARWEN

ABATIK ŞEHİR Mİ? BIZE SÖZ VERİLMİŞTİ. GÜVENLİK.
Kane'e bakakaldım ama o her zamanki rahat kayıtsızlığını sergiledi, sanki Eryx basitçe şöyle demişti

krallık caddenin aşağısında ve solda.

"Korkma," diye öğüt verdi Eryx. "Bizi daha önce hiç tehlikeye attım mı? Bahsettiğim bu önlemler, başkentin güvenli sahiline giden bir okyanus hendek yolunu geçmemize yardımcı olacak. Neyse ki bizim için yetenekli bir cadı buldum." Gözlerim ilkel bir şekilde gülümseyen ve muskasını sıkıca kavrayan Mari'ye kaydı. "Denizde nefes alabilmelerini sağlamak için her yolcuya büyü yapması yeterli. Gerisini huni halledecek."

Mari kendinden emin bir şekilde sırtmaya devam etti ve kralı onaylamak için başını eğdi. Ama onu, gözlerini dolduran endişeyi fark edecek kadar iyi tanıyordum. Tüm bu insanların önünde denemek ve başarısız olmak istemiyordu.

"Merak etme," diye mırıldandı Kane. "Bu tılsım en az tatsız olanı. Ve eğer başarısız olursa, boğulmanın sadece biraz acı verici bir ölüm şekli olduğunu duydum."

Nihayet, kalbimin göğsümde bir taştan başka bir şey olmadığı yıllar gibi gelen günlerden sonra, küçük bir korku dalgası kanımı gümbürdetti. Bu hem korkunç hem de çok hoş bir şeydi. Kane'le bir an daha konuşmak istemiyordum ama bilmem gerekiyordu-

"Nasıl nahoş?"

Yüzünde sempatiye benzer bir şey titreşti ve bu sefer bana cevap verirken sesi biraz daha yumuşaktı. "Suyu solumak gerçeküstü bir his. Ama huni hızlıdır. Siz daha ne olduğunu anlamadan biter."

"Peki Azurine'e vardığımızda? Bütün krallık su mu soluyor?"

"Hayır, Citrine'in kendine has bir atmosferi var. Bu kadim bir büyü, cadı ya da Fae'lerden farklı. Mermagic Citrine'i binlerce yıldır güvende tutuyor. Krallığa hiç girilmedi."

Omurgamdan aşağı süzülen ürpertiye rağmen başımı salladım. Hava alamama fikri hiç hoşuma gitmemişti. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Kane'in iri elini sırtımın küçük, yatıştırıcı daireler çizerek okşadığını hissettiğimde kaskatı kesildim.

"Ne yapıyorsun?"

Hatırlayabildiğim kadarıyla Kane ilk kez ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Elini bıraktı ve sertçe yutkundu. "Düşündüm de-"

"Dokunma bana."

Kane cevap vermeyince Barney'nin yanından Mari'ye baktım. "Bu ne kadar zor olacak?"

"Hiç de zor değil," dedi, hâlâ muskasını ovuşturarak. Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama gözleri büyüdü ve kolyeyi hızla düğmeli keten yakasının içine soktu. Ryder kaşlarını kaldırdı, artık Eryx'i dinlemiyordu ve onun yerine bizim değiş tokuşumuza bakıyordu. Mari'nin göz hizasını takip ettim ve Kane'in üçümüze de baktığını gördüm.

"Mari," diye itiraf ettim. "O biliyor."

Mari'nin yanakları pembeleşti. "Çok özür dilerim, Kral Ravenwood. Bu-"

"Tılsım sana, bana olduğundan çok daha fazla yakışıyor." Mari'nin cevap kahkahası daha çok bir rahatlama iç çekiydi. "Yine de sana söyleyeceğim," diye başladı, ikimize de yaklaşarak. Kalbim sıkıştı. Ona şimdi söyleyemezdi, daha önce değil-

"Briar, değerli tılsımını başka bir kadına verdiğimi öğrenirse çok kıskanacak. Hem de başka bir güzel cadıya. Bunu küçük sırrımız olarak saklayalım, olur mu?"

Mari anlayışla başını salladı ve ben de yavaş ve eşit bir şekilde nefes verdim.

Eryx yolculara, "Lütfen genç cadının önünde hizalanın," diye talimat verdi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve Mari'yle yüzleştim. "İyi şanslar."

MARI'NIN ELİ GÖĞSÜMDEYKEN, SIHIR ETRAFIMDA DÖNÜYORDU saçlarımı ve eteklerimi tekmeliyor, tenimi öpüyor, toprak ve yosun havayı kokluyordu, ta ki başladığı gibi bitene kadar.

Kendimi farklı hissetmiyordum. Vücudumu taradım ve aynı görüldüğümünden de oldukça emindim. Mari'nin hecelediği yolcuların geri kalanı Eryx'in muhafızları tarafından okyanusa yönlendirildi ama ben Leigh'i beklemek için kenara çekildim.

Sırada Griffin vardı. Mari ondan en az bir karış daha kısa duruyordu ama yine de kendinden emin bir avuç içini göğsüne dayamıştı. Mari alçak sesle şarkı söylüyordu, gözleri kapalıydı, vahşi alev saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu, Griffin'in çenesi sağlamdı, elleri arkasına sıkıca kenetlenmişti. Yanakları biraz pembeleşmiş olsa da Mari'den başka bir yere bakmıyordu.

İşi bittiğinde Griffin kenara çekildi ve dikkati dağılmış bir şekilde elinin olduğu göğsünü ovuşturdu.

Sırada Leigh vardı ve ardından biz de tahtaya çıktık.

Bir nöbetçi bize "Huniye dalın" diye talimat verdi. "Üç metre aşağıda. İçeri girdiğinizde sıkı yüzün ve karayı gördüğünüzde kaçmaya çalışın."

"Kaçmak mı?" diye sordu Leigh. "Nasıl kaçayım?"

Ama arkamızdaki yolculara da aynı sert direktifleri vermeye başlamıştı bile.

Kıç tarafa yapıştırdıkları kalasın üzerinden geçerken soğuk, tuzlu hava yüzüme çarptı ve aşağıda çalkalanan dalgalara baktım, dondurucu ve derin, köpüklü küçük başlıklar birbirine çarpıyordu.

Korku görüşümü bozmaya başlamıştı. Belki Leigh ve ben yelken açmaya devam edebilirdik. Bu gemiyi alıp yelken açabilir ve asla geri dönmeyebilirdik.

"Hazır mısınız?" Leigh'in sesi korkumu delip geçti.

Platformdan atlamadan önce ikimiz de nefes nefese kaldık.

Suya girmeden önce zihnimde tek bir görüntü parladı- Annemin yüzü, hayattan yoksun.

Beynim soğuğu bedenimden önce hissetti. Çok daha soğuktı - beklediğimden çok daha soğuk olduğunu biliyordum. Sadece birkaç dakika sonra uzuvlarım ısırarak, acı bir deniz tarafından sarılmış olmanın bıçak gibi keskinliğini hissetti. Paniğe kapılan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım - annemin garip, rahatsız edici anısını silkelemeye çalıştım. Yüzmek zorundaydık. Tuzun gözlerime batmasına ve dişlerimin gıcırdamasına rağmen Leigh'i ileri ittim.

Okyanus bulanıktı ve sonsuz derinlikteydi, ama altımızdaki huninin açık ağzını görebiliyordum, şişirilmiş bir cam vazo gibi, genişçe açılıyor ve gittikçe inceliyordu. Arkamıza bakmadan ona doğru yüzdük.

Nefes alma ihtiyacının ilk sancıları ciğerlerime vurdu. Bir ağız dolusu hava emmek için -su değil- ama ben

görmezden geldim. Belki de huninin tamamını tek nefeste yüzebilirdim. Küçükken soğuk, kayalık göletlerde oynarken kardeşlerimin en uzun süre altında kalmayı başarmıştım.

Leigh ve ben daha derinlere yüzdük ve ağızdan geçtikten sonra huni bizi daha güçlü bir şekilde denizin derinliklerine taşıdı. Mercan ve gözenekli süngerlerden oluşan çukur resiflerin içinde ve dışında salınan gümüş balık sürülerinin yanından geçtik. Daha yassı, daha ince balıklar, akıntıyla salınan zümrüt rengi yosunların arasından geçerek pırıl pırıl kum tanecikleriyle tozlandı. Huni bizi alçalttıkça su daha berrak ve soğuk hale geliyordu.

Ama şimdi ciğerlerim yanıyordu. Yanmayı ve göğsümde oluşan basıncı hafifletmek için nefes almak zorunda kaldım.

Leigh sakinliğin timsaliydi, yanımdan geçen iki deniz kaplumbağasını izliyor, mermer gibi sırtlarına dokunmak için uzanıyordu. İyi nefes alıyor olmalıydı. Mari'ye güveniyordum, değil mi? Yine de gemide aldığım son nefesin son nefesim olmasından korkuyordum.

Bir önemi yoktu. Bir dakika daha dayanamazdım, bir saniye daha-

Ciğerlerim-

Göğsüm ağrıyordu.

Yavaşça -çok yavaşça- burnumdan nefes aldım. Saf oksijeni içime çektiğimde su çözüldü. Tekrar denedim. Bu sefer tuzlu okyanus suyunu ağızıma aldım. Ama aynı sonuçla karşılaştım. Ne kadar su alırsam alayım, ciğerlerime ulaştığında buharlaşıp havaya dönüşmüştü. Derin nefes aldım ve cam gibi sudan oluşan tünelde daha güvenle yüzdüm, her nefes alışımda uzuvlarım gevşiyordu.

Okyanus tabanına doğru daldıkça etrafımızdaki deniz mürekkep gibi koyulaştı. İnci kabukları yukarıdaki güneşin ışıltısını kaybetmişti ve denizyıldızlarının rengini ya da

Kumlu derinliklerde hareketsiz duran anemonlar. Daha hızlı yüzdük

-Tünelin sadece sudan mı yoksa daha koruyucu bir büyüden mi yapıldığından emin değildim ama bunu bir köpekbالیğının çeneleri arasında bekleyip öğrenecek değildim.

Huni bizi kayalık, zifiri karanlık bir mağaradan geçirdi. Sonunda Leigh'in parmakları açık bir korkuyla benimkileri sıktı, tırnaklarının hilalleri elimin arkasına batıyordu. Güven vermek için ben de sıkmaya çalıştım ama artık önümüzde geminin diğer yolcularını göremiyorduk ve su o kadar soğumuştı ki dişlerim takırdıyordu.

Ben de artık çıkmak istiyordum.

Ciğerlerimde temiz, gerçek hava istiyordum. Göğsüm titriyordu, soğuktan mı yoksa telaştan mı bilemiyordum.

Suda son derece hızlı bir şekilde ilerledik, o kadar hızlıydık ki bunun bizim yüzmemiz olmadığını fark ettim. Bizi temizleyen huniydi. Zifiri karanlıkta boğulurken, kulak zarlarımdaki basıncı hissedebiliyordum, göz çukurlarımı itiyor ve çenemde patlıyordu. Leigh'in eli benimkinden kayıyordu, suyun emişi bizi birbirimizden koparıyordu. Ona doğru gerildim, pençelerimi ona doğru uzattım, garip tuzlu havayı içime çektim, gözlerim büyük bir güçle kapandı, boğuluyordum.

Bir sıçramayla sıcak bir kum yatağına yuvarlandık. Sonra Taneler dizlerimi ve yanaklarımı parçaladı, elbisem çılgınca savruldu, saçlarım zar zor görebildiğim bir ağa dönüştü.

Ama ciğerlerime sıcak hava çektim.

Temiz hava. Gerçek hava.

Ve sıcaklık kuru ve yumuşaktı, Peridot'un bunaltıcı neminden ve çiçek esintisinden farklıydı - şimdiye kadar hissettiğim her şeyden farklıydı. Leigh üzerime düşmüştü, dirseği nefes boruma saplanmıştı. İçimde yükselen korku, onun çocuksu kıkırdamasıyla silinip gitti.

Zarar görmediğini bildiğimden, onu üzerimden aldım ve kendimi düzelttim, onu sıcak kumun üzerine bıraktım.

Taneleri geldikleri yere, sahile geri tükürdüm. Tatmin olmayınca dilimi kolumun kaba yününe sildim.

"Vay canına," diye nefes aldı Leigh.

Önümde uzanan, canlı mavilikteki hareketli bir limanla sınırlanmış uzun, kumlu kara parçasını inceledim. Her şekil ve büyüklükteki gemiler - yelkenliler, römorkörler ve sandallar - turkuaz dalgaların arasında dolaşıyor ve birbirlerinin yanından güçlkle geçiyorlardı. Liman hareketliydi. Erkekler ve kadınlar tekneden tekneye bağırıyor, ayaklarını suya sokuyor, enstrüman çalıyor, çapa atıyorlardı. Sessiz ve kasvetli bir gemide neredeyse iki hafta geçirdikten sonra sesler, dokular ve aydınlık bunaltıcıydı. Sadece bu limanda bile Abbington'ın tamamında olduğundan daha fazla insan vardı.

Tepemizde parlayan güneşe, uzaktaki dağlara ve ötemizde uzanan okyanusa rağmen denizin binlerce metre altında olduğumuz gerçeğini aklım almıyordu. Mermagic, gerçekten.

Ayağa kalktığımda dizlerim hala ataletten titriyordu ama Leigh kristal suyu hissetmek için kıyı şeridine doğru yola çıkmıştı bile.

Beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Leigh'e bakmak benim için bir ayrıcalıktı. O benim kız kardeşimdi ve onun için binlerce kırbaç yemeyi göze alırdım.

Yine de gergindim. Gözlerimin her an onun üzerinde olmasını istemiyordum. Başına eşi benzeri görülmemiş bir trajedi daha gelmesin diye onu kumlu sahillerden geri çekmek zorunda kalmak istemiyordum. Onu yanıma bağlayacak, güvende olduğundan, beslendiğinden ve bakıldığından emin olacak enerjim yoktu.

Kane haklıydı. Sen zavallısın. Ve bencilsin. Acınası bir
bir kız kardeş için bahane-

Bacağımdaki bir sızı dikkatimi aşağıya çekti ve eteklerimi kaldırdığımda kumun üzerine damlayan kırmızı damlacıkları gördüm. Huniden yuvarlanırken dizimin derisini yüzmüştüm. Parmaklarımı sıyrığın üzerinde gezdirdim ve bir kez daha etrafımdaki hava ve güneşten faydalanmaya çalıştım.

Parmak uçlarımda bir parıltı -sadece bir karıncalanma- belirdi. Taşlara şükürler olsun.

Şükürler olsun ki, derim ete gömülmüş olan küçük çakıl taşlarını ve kum tanelerini dışarı atarak tekrar bir araya geldi.

Citrine'e olan yolculuğumuzda bunu sayısız kez yapmaya çalışmıştım. Gecenin geç saatlerinde daracık ranzamda, parmak uçlarımdan akan ışığı, rüzgârı ve havayı hissetmek için dua etmişim. Annemin ölümünden sonra içimden akan kontrolsüz gücü kullanmak için. Sadece birazcık, tek bir mum yakmak ya da güçlü bir rüzgârla bir kapıyı kapatmak için. Ama hiçbir şey olmamıştı. Bir kıvılcım bile.

Peki, değerli bir ders öğrendim: ışığınızı kullanın. Bir Fae ordusunu yok edersen, yeniden oluşması için haftalarca beklemen gerekir.

Düz, bronz kumsala döndüğümde, geminin geri kalan yolcularının kum boyunca yayıldıklarına, kıyafetlerindeki döküntülerin tozunu yavaşça aldıklarına ve kendilerini ayağa kaldırdıklarına tanık oldum. Koyu renk ağır eteklerimiz ve kürklerimizle, uzaktaki krem, allık ve mandalina rengi hafif, dayanıksız elbiselere kıyasla kasvetli bir yas tutanlar geçidine benziyorduk. Dokulu bankın aşağısında Kane, Griffin ve Amelia duruyordu, tek bir kum tanesi bile yerinden oynamamıştı. Onlara doğru yürüdüm, botlarım engebeli zeminde ilerliyordu.

"Hununin hiçbirimize söylenmeyen bir sırrı mı var?" Kendi örgümde daha fazla kum bulmadan önce, öksüren, saçlarına ve kıyafetlerine kum dolanmış, eteklerini sıkın kadınları işaret ettim.

Saçlarımın tozunu alırken Kane'in bakışları eğlenerek üzerimde gezindi. "Sadece pratik yap. Ayaklarımızın üzerine inmeyi öğrendik. İyi misin, kuş?"

Ellerim örgümün üzerinde dondu kaldı ve ikimiz de onun takma adını kullanmasıyla sapsarı kesildik. O zamandan beri bunu söylememiştir.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Tuzlu su ve çam ağaçları tadında bir nefes çektim.

"Ona gerçekten iyi bir numara yaptın." Amelia'nın gözleri bana kaydı. "Neredeyse etkileyici."

Sonra o da yürümeye başladı.

Omuzlarımdaki gerginliği silkeledim ve hâlâ suyun kenarında duran Leigh'e seslendim. Beni görmezden geldiğinde, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde tekrar seslendim, ta ki arkasından kumları tekmeleyerek yanıma gelene kadar.

Siren Körfezi'nden kaçan yaklaşık kırk kişiydik - çoğunlukla Peridot soyluları ve aileleri ile birkaç asker. Tek umudum daha fazlasının yağmur ormanından diğer şehirlere kaçarak hayatta kalmış olmasıydı. Gerçi artık krallık Lazarus yönetimindeki Amber'in kontrolünde olduğuna göre, Eryx ve kızına hâlâ sadık olanlar için hiçbir şehir güvenli olmayacaktı.

Yürüdüğümüz geniş selvi ağaçlarının ötesinde Azurine'i göremiyordum, ancak söyleyebileceğim kadarıyla Citrine Krallığı denizci ve parlak, tatlı bir dinginlik içindeydi ve narenciye, zeytin ve incirin sarhoş edici kokusuyla dolup taşıyordu. Ilık turkuaz su, çam ağaçları ve kireçtaşı kayalıklardan oluşan ışıltılı bir kıyı şeridini çevreliyordu; bu kıyı şeridinin içine beyaz badanalı villalar inşa edilmişti ve bulutsuz bir gökyüzünde martılar kanat çırpıyordu.

Diğer yolcularla birlikte ben de Griffin'in kule gibi yükselen formunu yakından takip ettim, Leigh'in eli benim elimde, bir kayanın üzerine inşa edilmiş akıntıya karşı ahşap ve halatlı bir köprüye geldiğimizde

Aromatik ağaçları kesen ve şehrin merkezine girdiğini varsaydığım kumsal kısmı. Tek sıra halinde, iğneli ağaçların arasından geçerek aydınlık, güneşli bir kumtaşı meydanına ulaştık.

Kulaklarımda bir çığlık çınladı ve biri pırıl pırıl bir palayı boğazıma dayadığında bunun bana ait olup olmadığını merak edecek zamanım olmadı.

ARWEN

A PARLAYAN ÇIVIT ZIRHLI SİTRİN ASKER SÜRÜSÜ
Bizi birbirimizden çekiştirdi ve arkamdaki asker çeliğini boynuma doğru sıktığında, benim Mide, yetersiz içeriğini elinin üzerine boşaltmakla tehdit ediyordu.

Birlik, her birimize iki ya da üç adam düşecek kadar büyüktü. Kobalt metalden ve beyaz aksanlardan, miğferlerden, mızraklardan ve parlayan demir kılıçlardan oluşan bir denizdi. Leigh'i, Mari'yi ya da Kane'i göremiyordum.

Kendimi kurtaracak gücü bulmak için yeniden doğan o ışığı aradım ama parmak uçlarımda hiçbir şey kıpırdamadı. Dizimi dikmek gibi basit bir eylem, neredeyse kurumuş olan kuyunun tamamını kullanmıştı.

"Düşündüğüm kişi bu olabilir mi?" diye gürledi kibirli bir erkek sesi.

Askerler hafifçe ayrıldı ve önümdeki manzara karşısında nefesim neredeyse ciğerlerime kaçacaktı.

İçinde tutulduğumuz bal taşından avlu, abalone gibi pürüzsüz ve güneş ışığında neredeyse kör edici, ışıltılı beyaz basamaklardan oluşan geniş bir alana açılıyordu. Bu basamakların üzerinde Siren's Cove'un samimi, bohem çiftliğinden ya da Shadowhold'un gotik, kasvetli güzelliğinden farklı, gösterişli bir saray duruyordu. Hayır, bu beyaz tepeli gösteri

Kayalık uçurumun kenarı inci, altın ve yakutlarla süslenmişti; her pencere, kule ve kule ögle güneşinde mücevher kümeleriyle parlıyordu. Azurine'in canlı şehri önümüzde sarayın etrafına yayılmıştı ama güzelliğini takdir edemiyordum. Boğazımın bir bıçağa karşı yarılmasını önlemek için savaşıırken değil.

Beyaz taş basamakların tepesinde, kare çenesi ve kıvrık saçlarıyla muhteşem bir adam duruyordu. Yanında, omuzlarına kadar sarkan ağır yakutların altında kulak memeleri sarkan, sürekli alaycı bir tavır takınmış bir kadın duruyordu. Kraliyet ailesinin yanında en az bir düzine safir mavisi giysili muhafız daha vardı.

"Kral Broderick, bunun anlamı nedir?" Eryx'in sesi korkmuş olduğu kadar hakarete uğramış gibiydi.

"Majesteleri." Kane'in sesi kalabalığın içinde bir yerlerde sakindi. "Sanırım basit bir yanlış anlaşılma oldu."

Adama duyduğum öfkeye rağmen, onun soğuk ve derin sesini duyunca rahatlardım. En kibar haliyle bile, o ölümcül güç -o emredici, yırtıcı yoğunluk- avluya taşıyordu. Askerlerin arasından göremiyordum ama hiçbir Citrine muhafızının ona el kaldırmadığından emindim.

"Yanlış anlaşılma yok," diye cevap verdi basamaklardaki kral. "Armanızı tanıyoruz, Kral Ravenwood. Ve Eyaletlerinkini de."

"Siren'in Koyu yağmalandı," dedi Kane. "Amber Kralı Gareth ve Garnet Kralı Thales tarafından yerle bir edildi."

Bizden önceki kraliyet mensuplarının yer değiştirmeleri bana ya bilmediklerini ya da pek umursamadıklarını söyledi.

"Lütfen bunu daha medeni bir şekilde tartışalım," diye s e s l e n d i Eryx. "Bu tamamen gereksiz. İnsanlarımız

Burada savaştan kaçan mülteciler var. Şehrinize zarar vermek istemiyoruz." "En azından henüz değil," diye mırıldandı Kane ve kollarımda bir ürperti belirdi. Artık onun neler yapabileceğini biliyordum. Dikenleriyle tüm bu grubu ne kadar kolay katledebileceğini, gölgeli güç.

Mermer merdivenlerin tepesindeki muhteşem çift sessizce görüşüyordu. Şiddet, kan dökülmesi, içten gelen hıçkırıklar gördüğüm acı dolu anlar geçti. Leigh'i ya da Ryder'ı görebilmek için kendimi zorladım ve ortama dolanan kolların sıkılaştığını hissettim. En iyi ihtimalle başka bir zindana bakıyordum, bileklerimde daha fazla ip, sevdiklerim için daha fazla acı, daha fazla-

Bir anda muhafızlar hepimizi serbest bıraktı ve boğazımdaki bıçak kınına sokuldu. Bir nefes alıp boynumu ovuşturduktan sonra kraliyet ailesinin beyaz basamaklardan bize doğru yürüdüğünü gördüm. Muhafızlarına her şeyin yolunda olduğunu söylemiş olmalılar. Kalabalığın içinde kardeşlerimi ararken sonunda gözlerim dağınık sarı saçlarını buldu. Mavi giysili adamların arasından sıyrılıp ona doğru uzandım.

"İyi misin?"

"Peki," dedi Leigh, elimden kurtulmaya çalışarak.

Yanımdaki askere ters ters baktım ve ancak Leigh beni zorla uzaklaştırdığında gözlerini serbest bıraktım. Sıcak, nasırlı bir el kolumu sarıp beni geri çekene kadar kalabalığın içinde ilerledik.

"Bizimle kalman gerekecek," dedi Kane. "Ryder, ufaklığı alabilir misin?"

Kafamı kaldırdığımda Ryder'ın mavi zırhı ve ıslak gri giysileri ittiğini gördüm. "Evet, onu yakaladım. Git biraz kraliyet ailesi büyüle."

Ne zamandan beri bu kadar dostlar? Kane, Ryder'dan nefret ederdi. Leigh'e baktım. "Hemen arkanda olacağım."

Kardeşlerim, geminin diğer yolcularıyla birlikte, geniş ve aydınlık basamaklardan geçerek sarmaşıklar ve şeftali kır çiçekleriyle süslenmiş bir dizi büyük taş kapıdan içeri alındılar. Onlar güvenle içeri girdikten ve kalp atışlarım daha kontrol edilebilir bir hıza düştükten sonra, Kane ve ben Griffin, Amelia ve Eryx'in arkasından kraliyet ailesine doğru sonsuz merdivenleri tırmandık. Dişlerimin arasına sıkışmış birkaç kum tanesi buldum ve dikkat çekmeden opalesan taşın üzerine tükürdüm.

"Pek hanımefendice değil," diye mırıldandı Kane.

"Neden şu sivri uçlu bıçakları olan muhafızlardan birini bulup rahatsız etmiyorsun?"

"Çok vahşi," diye mırıldandı.

"Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim."

Durduğumuzda Kane, "Bence sen kendi başına da yeterince saldırgansın," diye düşündü. Ama gözlerinde kızgınlık gibi bir şey belirdi. "Gerçi boynuna kılıç dayayan mankafa elini kaybetmeye çok yaklaşmıştı."

Eryx asillere ulaştığında eğildi, armut biçimli vücudu gösterişli bir hareketle neredeyse devriliyordu. Bize sadece ters ters baktılar.

"Kral Broderick, Kraliçe Isolde. Kızım Amelia'yı hatırlarsınız; Kral Ravenwood'un komutanı Griffin Bolt; ve bu da şifacısı Leydi Arwen."

Kraliçe dudaklarını büzerek hepimize "Selamlar," dedi.

Reverans yaptım ve ayağa kalktığımda gözlerim Citrine asilzadelerinin yanından kaydı ve arkalarındaki sütuna yaslanmış şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adama takıldı.

Zayıf ve uzun boyluydu, bronz teni parlıyordu ve rahat duruşuna rağmen saygı göstergesi olarak kollarını arkasında tutuyordu. Bu pozisyon sadece kesik pazularını ve geniş, güçlü göğsünü öne çıkarıyordu. Uzaktan bile bakışlarımın onun kendinden emin, huzurlu gülümsemesine ve berrak mavi gözlerine takıldığını fark ettim.

Gözleri, arkamdaki ışıltılı, sonsuz okyanusu yansıtıyordu. Yanında minyon bir kadın duruyordu, belki benden birkaç yaş küçüktü. O da çekiciydi ama daha az ihtişamlıydı. Aynı keten saçlar, kalp şeklinde bir yüz ve büyüleyici fok balığı gözleri.

Her ne kadar onunki oldukça üzgün görünse de ...'dan uzaklaşamıyor gibiydi. Göz çizgisini takip ettim ve Kane'in üzerine geldim.

Kanayan Taşlar. O kadar da güzel değildi, değil mi?

Kendisine baktığımı fark ettiğinde güçlü çenesi kıpırdadı, mürekkep gibi dağınık saçları ve şık kıyafetleri etrafımızdaki güneşli saray ve mavi gökyüzüyle güçlü bir tezat oluşturuyordu. Siyah bir mühür yüzüğünü serçe parmağında çevirdi ve yumuşak bir hareketle elini cebine sokarak gözlerimi uzun, kaslı bacaklarına çekti.

Sertçe yutkundum ve kendi soruma cevap vermesem daha iyi olacağına karar verdim.

Kral Broderick arkasındaki çifte işaret etti, "Eryx, oğlumuz Prens Fedrik ve kızımız Prenses Sera'yı hatırlarsın."

"Evet!" Eryx aşırı tanıdık bir şekilde haykırdı. "Nasıl da büyümüşler! Hatırlıyorum-"

"Hayır, gerek yok," diye kestirip attı Isolde, yontulmuş tek bir çiviye bakarak.

Yakışıklı adam Fedrik -yakışıklı bile değildi, ama ustaca, klasik bir güzelliğe sahipti- bizi selamlamak için yanımıza geldi ve bana sıcak, içten bir gülümseme vererek elimi tuttu. "Leydi Arwen." Fedrik eğildi. "Benim için bir zevk."

Sanki avlusunda kırk ıslak, rüzgârlı mülteci bulmak sıradan bir olaymış gibi neşeli ve rahattı ve bu küçük tartışmadan sonra bir tür erkeksi, öğleden sonra sporu oynamaya ve pırıl pırıl denize dalmaya gidecekti.

Bir gülümseme yüzüme yayılmak için can atıyordu; güneş ışığı gibiydi.

Prenses Sera akıcı bir reverans yaptı ve gözlerini daha da dikkatle yanımdaki Kane'e dikti. Tepkisini yakalamak için bakışlarımı ona çevirdim ama o ifadesizdi, kale kulelerine bakıyordu, gümüş gözleri sıkılmış ve soğuktu.

Bu Kane'in ilk tanıştığım versiyonuydu. Kırılganlığının hiçbirini görünmüyordu, zayıflık yoktu, sıcaklık yoktu. Sadece soğuk ve sıradan bir ilgisizlik, yüzeyin hemen altında kaynayan ölümcül bir zehir kuyusu.

Eryx öne doğru yürüdü ve Kane'e de aynısını yapmasını işaret etti. Amelia babasının yanına gitmek için hareketlendi ama babası kemerini düzeltirken tek dirseğini uzattı ve çok ince bir şekilde onu azarlayarak Griffin'le benim durduğumuz yere geri gönderdi. Utanç yanaklarını pembe bir parlılıkla boyadı.

Beklenmedik bir öfke kanımı yaktı. Gördüğüm kadarıyla Amelia, Peridot'un babasından çok daha şiddetli bir koruyucusuydu. Şehir saldırıya uğradığında Siren Koyu halkı için endişelenen tek kişi o olmuştu.

"Sığınma talep ediyoruz," diye başladı Eryx. "Kral Ravenwood'un sözleri doğru. Peridot Siren Körfezi savaşında düştü ve Amber Kralı Gareth tahtımı devraldı. Sıradaki Oniks olacak. Sitrin kudretli ve güçlü bir kuvvettir. Evendell'e barışı geri getirmek için herhangi bir şansımız olaksa sizin büyük ordunuza ihtiyacımız olacak."

Kral Broderick gözünü bile kırpmadı. "Size yardım edemeyiz." Kane öne doğru eğildi. "Broderick, hadi ama-"

Ama kraliçe sivri çenesini dik tutarak kocasının önüne geçti. "Hatırladığım kadarıyla Kral Ravenwood, yaptıklarınızdan sonra Citrine kumlarına girmenize izin verilmiyor. Havamızı soluduğunuz için kellenizi kazığa oturtabilirim."

Tabii ki.

Elbette Kane hepimizi güvenli bir sığınaktan yoksun bırakacak bir şey yapmıştı - etik olmayan, ikili oynayan ve kendine hizmet eden bir şey.

Eryx'in böbürlenen yüzü sonunda düştü. Aslında biraz şaşkın görünüyordu.

"Kraliçe Isolde," dedi Kane, sanki sabrını zorluyormuş gibi. "Evlenmek için çok gençti. O sadece bir çocuk."

Prenses Sera'nın beti benzi attı, gözleri birden pembe renkli sandaletlerine takıldı.

"Bu senin vereceğin bir karar değildi." Kraliçenin sesi tizdi.

"O benim karım olacaktı."

Oh, Bleeding Stones.

"Ben de memnun oldum," diye araya girdi Prens Fedrik. "Küçük kız kardeşimin öfkeli bir Fae pisliğiyle evlenmesi fikrinden pek hoşlanmamıştım zaten. Şehirden ayrıldığında biri gelip beni bulsun, olur mu?" Kane'in yanından geçip geniş, süt beyazı merdivenlerden inmeden önce parlak bir gülümseme ve omzuna sert bir şaplak attı.

Fae mi? Şok bir şimşek gibi içimden geçti.

Ama Kane sadece kaşlarını çatı.

"Madem sadece onu aşağılamayı planlıyordun, neden kızımızla evlenmeyi kabul ettin?" Kraliçe Isolde bastırdı.

Hâlâ prensin yorumunun etkisindeydim. Belki de tüm Citrine Krallığı Fae Diyarı'nı biliyordu? Ama bu bilgi nasıl olur da kıtanın geri kalanına hiç yayılmamış olabilirdi?

Kane onun sorusunu duymazdan gelerek, "Bana istediğini yapabilirsin," dedi. "Ama benim hatalarım yüzünden bu insanları cezalandırma. Karşı karşıya olduğumuz türden bir kötülük her ölümlü ruhu yok etmekle tehdit ediyor. Eryx'in sana henüz söylemediği şey, Kral Gareth ve Kral Thales'in benimle müttefik oldukları.

Baba. Gururunun Evendell'deki tüm hayatların önüne geçmesine izin vermeyeceğine emin misin?"

Kraliçe Isolde'nin yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Keskin gözlerindeki o parçalayıcı öfkeden başka hiçbir şey. Ama Kral Broderick'ten tek umudum, hızla kötüye giden bu durumu kurtarabilmesiydi. Karısının elini tuttu ama Isolde bu jestle karşı kıpırdandı.

"Kişisel duygular bir yana, krallığımızın güvenliğini riske atamayız. Bu gece burada kalabilirsiniz, ancak hepinizin yarın buradan ayrılmanız konusunda ısrar ediyoruz."

Hayır, hayır-

Şimdi ne olacak? Lazarus'un bizi bekliyor olabileceğini bilerek Leigh ve Ryder'ı Onyx'e geri götüremezdim. Ve kıtanın geri kalanı hakkında, başka hangi krallıkların güvenlik sağlayabileceğini anlayamayacak kadar az şey biliyordum.

Kane ısrar etti. "Ailene haksızlık etmiş olabilirim ama _"

Kraliçenin sesi deliciydi. "Aşağılanmış. Kızımız harap oldu-"

"Biliyorum." Kane'in gözleri sertti. Yalvarması bitmişti. Sertçe yutkundum. "İkinizi de ikna etmem için bana özel bir görüşme izni verin. Söyleyeceklerim zaman ayırmanıza değerlidir."

Karısı pençelerini bir kez daha Kane'e geçiremeden, Kral Broderick, "Peki," dedi.

KANE

| EN SON AZURINE'E GİTTİĞİMDEN BU YANA ALTI YIL GEÇMİŞTİ. Taht odası hatırladığım kadar bakımlı ve gösterişliydi. Pek benim tarzım değil. Kendi dekorumu tercih ederim. Ama her bir kapı kolu ve şamdandaki opal ve altın vurgular işlerine yaradıysa, ben kim oluyordum da yargılıyordum?

Değişen şey Broderick ve Isolde'nin bana bakışlarıydı. Sanki bahçelerindeki bir aspir gibiydim. Taht odalarına en son kızlarıyla evlenmeyi planladığım gecedен önce gitmiştim ve kraliyet çifti köpüklü şarapla sarhoş olmuş, krallıklarımızın birleşmesini kutluyor, dev yengeç ve mor mürekkep balıklarının kızarmış dokunaçlarıyla yemek yiyorlardı.

Bugünkü enerjileri biraz farklıydı.

"Pekala, Kane. Çıkar ağzındaki baklayı."

Broderick yaldızlı tahtında otururken son derece sıkılmış görünüyordu. Ve ben onu suçlamadım. İhlal edilemeyecek bir krallığı vardı. Acı çekmemize yardım etmesine ya da halkından herhangi birini tehlikeye atmasına gerek yoktu. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de yapmazdım. Bu da onu ve Isolde'yi benim ikna olmam gerektiği gibi ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Öncelikle," diye söze başladım, üçümüz ve onların tek, zarif ve zarif olduğu kadar da zarif olanları dışında boş olan taht odasına bakarak.

zırhlı muhafız. "Dostlar arasında-" Kraliçenin ifadesi karşısında irkildim. İyi, belki de arkadaş değil. "Şimdiden ne biliyorsunuz?"

"Kızdan haberimiz var," dedi Isolde. "Şifacı. Onun kehanetteki son gerçek Fae olduğunu."

Arwen zaten yeterince tehlikedeydi. Birinin onun gerçekte kim olduğunu bildiği düşüncesi tüylerimi diken diken etti, sanki ejderha formumdaymışım gibi omurgam boyunca tanıdık geldi.

Kendime Citrine kraliyetinin Fae Âlemini her zaman bildiğini hatırlattım. Citrine halkının çoğu, okyanusun derinliklerinde yetişmiş bir ırk olan Mer'di. Kraliyet mensupları ölümlüydü ama onların halkı -hiçbir büyü yapmadan su altında yaşayabilen ve nefes alabilenler-krallıklarının can damarıydı ve Lumera hakkında kadim bilgilere sahipti.

Memleketimden haberdar olan tek krallık Citrine değildi. İnci Dağları'nın da Fae'leri bildiğine dair şüphelerim vardı. Bilginin peşinde koşmaya ve kutsal Taşlara tapınmaya bu kadar odaklanmış yüzen bir şehrin Lumera'dan tamamen habersiz olması mümkün görünmüyordu ama hükümdarları Yervan'dan hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap alamamıştım. Ve eğer o kendi sırlarını paylaşmak istemiyorsa benim de sırlarımı dökmeye hiç niyetim yoktu.

İnci ve babamın Garnet ve Amber'i bir araya getirmesi dışında, uzun yıllar boyunca Fae Âlemini ve dolayısıyla kehaneti bilen sadece Sitrin, Oniks ve Peridot'tu.

Elli yıl önce Onyx'e geldiğimde, feci şekilde ters giden bir isyandan kıl payı kurtulmuş ve yüzlerce Fae'ye güvenlik sözü vermiştim. O zamanlar Onyx tahtında Kral Oberon oturuyordu, ancak kurnaz, karaciğer benekli adam doksanlı yaşlarındaydı ve ölmek üzereydi. Çocuğu yoktu ve iç savaş söylentileri yayılıyordu. O ummuştu ki

Yerine kardeşlerinden biri geçecekti, ama yaşlı serseri hepsinden daha uzun yaşadı.

Ona krallığımı anlattım ve ışıqla meşruiyetine ikna ettim. Babamı tahttan indirmek ve sonsuza dek öldürmek için ne kadar ileri gidebileceğimi onunla paylaştım. Tek istediğim halkım için güvenli bir sığınak iken, o bana krallığını teklif etti. Kendi başıma bir prens olduğumu ve kral olma zamanımın geldiğini söyledi. Üç ay sonra vefat etti ve ülkeye benim onun gayrimeşru oğlu olduğumu söyledik.

Babamın bana öğrettiği birkaç değerli dersten biri, gerçekten güvenebileceğin sadece bir ya da iki müttefik edinmektir. Çok fazla müttefik edinirsen biri sana ihanet ederdi; çok az müttefik edinirsen desteğin olmazdı. Eryx'in çok daha zeki varisi Amelia, Peridot ve Onyx tam da böyle bir ittifak kurdular.

Yaklaşık sekiz yıl önce, Amelia henüz on dokuz yaşındayken, Oniks'in genç kralını babasının iznini bile almadan Siren'in Koyu'na davet etti. Amelia, yakınlığımızdan ürün farklılığımıza kadar krallıklarımızın birbirleri için neden değerli olduğunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Buradan hem bir ortaklık hem de gerçek bir dostluk doğdu ve Fae mirasımın ortaya çıkması sadece birkaç yıl sonra gerçekleşti.

Citrine benim bir sonraki ve son ittifak girişimimdi. Broderick ve Isolde ile tanıştıktan ve onların da kendilerine ait sırları olduğunu fark ettikten sonra, Fae Âlemini özgürleştirme umudumu onlarla paylaştım. Hiç tereddüt etmediler; onlarca yıldır farkında oldukları bir diyardı bu. Benim onları tanıdığımın bile daha uzun süredir.

O zaman Sera reşit olduğunda ona söz vermek ve gelecek uzun yıllar boyunca krallıklar arasında kutsal ve verimli bir ortaklık sağlamak mantıklı gelmişti. Isolde bilge bir kraliçeydi. Eğer başarılı olursam

Babamı yok edersem, kızı da bir gün Fae Diyarı'nı yönetecekti. Ve eğer başarısız olursam ... şey, ben ölmüş olacaktım ve o da istediği kişiyle evlenebilecekti. İyi bir anlaşma.

Ya da evlenmiş olsaydım evlenmiş olacaktım ama o zamanlar sadece on üç yaşında olan genç Sera'ya bir kez baktım ve Isolde ile benim "reşit olmanın" ne anlama geldiği konusunda çok farklı fikirlere sahip olduğumuzu fark ettim. İster tiksinti, ister etik, ister dürtüsellik deyin ama evlenmekten vazgeçtim ve tören gerçekleşmeden şehirden kaçtım.

Şimdi Isolde'ye baktığımda tek görebildiğim, o rüzgârlı kış akşamı deniz kenarında teselli bulamayan kızını kucağına alıp bir daha krallıklarına adım atmamam için kükrerken gözyaşlarına boğulmuş yüzüydü.

Ve şimdi, altı yıl sonra, tam olarak bunu yapmıştım.

"Haklısın," diye başardım. "Arwen vaat edilen Fae. Ve bu bilginin bu odadan asla çıkmaması gerekiyor. Onun ne olduğunu başka kim biliyor?"

"Sadece bu odadaki insanlar ve en yüksek danışmanımız Üstat Aled," dedi Broderick. "Aylar önce Shadowhold'da ikamet eden şifacıyı duymuş. Bazı casuslar onun Siren Körfezi'nde etkileyici bir güç gösterisi yapan kadınla benzerliklerini bize bildirdi. Parçaları bir araya getirdik."

Şakaklarımı ovuşturdum.

Broderick, "Sitrin onun için güvenli," diyerek beni rahatlattı. "Biz aptal değiliz, Kane. Burada neyin tehlikede olduğunu anlıyoruz. Ama kızı barındırmak dışında sana yardım edemeyiz. Bu krallığı güvende tutmak için çok mücadele ettik. Ölümlü insanların anlamsız savaşlarından kaçınmak için."

"Bunun sadece ölümlü adamlardan ibaret olmadığını biliyorsun." Isolde'nin arkasındaki muhafız kılıcını kaldırdı ve odanın içinde dans eden parlak mavi bir ışık parıltısı belirdi.

Mermagic.

Çelikten daha güçlü, bu serulean parıltı kafamı koparabilir.

Yumruklarımı açtım.

"Yine de size yardım edemeyiz," dedi Broderick, koruması kokuyu alan bir köpek gibi geri adım atarak.

Bariton sesine rağmen Broderick'in sözleri parlak, boş odada zar zor yankılandı. Ne kadar sakın bir adam. Hiç öfkelenip öfkelenmediğini merak ettim.

Isolde'ye döndüm. Bir şekilde ona ulaşmalıydım.

"Bunu Sera'ya yapamazdım," diye itiraf ettim. Ve sonra, sözümü kesmeden önce, "Biliyorum, biliyorum. Sen onun annesisin, onun için neyin doğru olduğunu biliyorsun, ama onu evlendirme düşüncesi. Ona bir varis bırakmak. O sadece bir çocuktu."

"Sana yardım etmemiz için bizi bu şekilde mi ikna ediyorsun? Kızımızı nasıl yetiştirdiğimizi aşağılayarak mı? Onunla nasıl evlenmeyi seçtiğimize?"

Tamamdır. Yeni bir yaklaşım.

Bu yarım yamalak, son çare planımı Griffin'le bile paylaşmamıştım. Hayal kırıklığıyla iç çekişi beni devirebilirdi. "Isolde, eğer babamı yener ve savaşı kazanırsak, Lumera tahtına birinin oturması gerekecek. Gerçek kral benim ama Onyx'te kalmak için tahttan feragat edeceğim. Orası artık benim evim."

Isolde hiçbir şey söylemedi ama ellerini kucığında birleştirdi. Bu hareketin iyiye mi yoksa kötüye mi işaret ettiğinden emin değildim.

"Lumeryalılar sadece bir Fae hükümdarını tanırlar, ancak ölümlü bir eş türler arasındaki birliği teşvik etmeye büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Özellikle de babamın yalnızca tam kanlı bir Fae ırkı arayışından sonra. Bize yardım edin ve size yemin ederim ki Sera'ya layık bir Fae'yi taçlandıracağım."

Tek duyabildiğim nabzımın kulaklarıma çarpması olan uzun bir andan sonra başını kocasına doğru eğdi ve benden çok onunla konuştu.

"Lazarus'un Evendell'i ele geçirdiğini ve Lumera'yı mahvettiğini görmek istemiyoruz."

Kalbim kaburgalarımın doğru fırladı-

"Ama-"

Ve gökyüzünden fırlayan bir güvercin gibi düştü.

"Size ne büyülerimizi ne de ordularımızı ödünç veremeyiz. Halkımın Fae askerlerine karşı gönüllü kurbanlar gibi gitmesine izin vermeyeceğim. Sera'yı bir sonraki Fae kralıyla evlendirme sözünüz karşılığında, bugün gelen erkek ve kadınlar için size sığınak sunabiliriz. Ancak, Citrine kumuna bir gram bile kan dökmeyeceğinize yemin etmelisiniz. Sizi ne kadar iyi tanıdığımızı unutmayın, Kral Ravenwood. Işık yakmak yok, yer değiştirmek yok, halkımızı tehlikeye atmak yok."

"Anlaşıldı."

"Çizgiyi bir adım aşarsan," diye tısladı Isolde, "sen ve o gemideki her bir yolcu denizimize atılırsınız."

YINE DE AZURINE'DEKİ SARAYI ABARTILI BULDUM VE

Şatoda son derece hoşuma giden bir şey vardı, o da büyük mermer duşlarıydı.

Isolde'nin muhafızlarının bana gösterdiği oda, başkenti ziyaret ettiğimde her zaman kaldığım odaydı. Kabarık çarşafarla dolu güneşli bir süit ve şehrin beyaz badanalı sokaklarının ve ötesindeki pırıl pırıl Mineral Denizi'nin muhteşem manzarası.

Tuvalette, küvetin arkasında, banyo sütunu vardı. Cam gibi zümrüt rengi fayanslarla kaplı, dumanı tüten sıcak bir klozet gibiydi.

Gemideki bitmek bilmeyen yolculuğumuzdan kalma kirli pantolonumu ve tuniğimi çıkarıp gereğinden fazla güç kullanarak çöp sepetine attım. Önümdeki ayna acınası bir görüntü yansıtıyordu. Çok zayıf, solgun ve kaba. Yamalı sakal. Çökmüş gözler. Viski fincanlarında huzur aramaktan vazgeçmeliydim.

Suyu açtım ve tüm tuvalet nemli ve yapış yapış olana kadar tavandan dökülmesine izin verdim, sonra içeri girdim ve vücudumun her santimini çiğ olana kadar fırçaladım.

İşim bittiğinde, sıcak su spreyinin altında durdum ve ellerimi önümdeki fayanslara dayadım. Açılmış parmaklarımın arasından küçük ısı tanecikleri damlıyordu. Sabit bir akıntı başımın tepesine ve enseme vuruyordu. Düşüncelerimin dağılmasına izin vermemeye çalıştım.

Daha sıcak.

Bunun yardımı olur.

Su kaynayana kadar düğmeyi çevirdim.

Sonra daha da ısındı, ta ki tenim yeni doğmuş bir bebeğinki gibi kızarana kadar.

Faydası olmadı. Yardım edemedim ama Arwen'i düşündüm.

Günlerdir bunu erteliyordum. Şu anda benim hakkımda neler hissettiğini, ona neler yaptığımı bilerek kendimi onun görüntüsüne sokmak çok kirli, çok aşağılık geliyordu.

Ama bir anlığına da olsa rahatlamaya ihtiyacım vardı. Özellikle de Isolde'ye verdiğim boş sözlerden sonra. Şimdi, bu lanet savaşı kazansam bile, Sera'yı bir Fae soylusuyla evlendirmedığım sürece elimde başka bir savaş olacaktı. Başarılı olursak Lumera'yı kimin yönetebileceğini hayal bile edemiyordum. Asla bu kadar ileriye düşünmeme izin vermezdim. Lazarus'u yenmiş olmak, Arwen'in ...

Yumruğum kaygan duş duvarına çarparak fayansı çatlattı ve ayaklarıma döküntüler gönderdi.

Bu kadar huzursuz olduğumda sık sık yaptığım gibi gökyüzüne çıkamadım.

Tanrılar başka biriyle yatmayacağını biliyordu.

Ve . . . Onu rüyamda gördüm. Her lanet gece. Arwen sadece uyanıkken değil, uyurken de düşüncelerimi işgal etmişti. Umutsuzdu. Onu aylarca isteyip elde edemedikten sonra sarmal bir tel gibi bu kadar gergin olmak aşığılayıcıydı.

Bir kez olsun, onu düşünmek için kendime izin verirdim. Sadece bu seferlik.

Elimi şaftımın etrafında dolaştırdım ve sabit bir ritimle okşamaya başladım. Avucumdan daha büyük olan göğüslerinin kabarıklığı ve sert, pembe uçlu meme uçları zihnimde dönüp duruyordu. İnce kalçalarının kıvrımı, ıslak dudakları ve dili. Bana sarıldığında nasıl hissedebileceklerini. Hâlâ beni istediğini, üstüme çıktığını, üstümde kıvrandığını, daha sert itmeme için yalvardığını, onu sınıra getirdiğini hayal etmeye çalıştım. Göbeği kaygan ve şişmiş, beni içine çekiyordu. Ağgözlü elleri beni mıncıklıyor, daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için yalvarıyordu - elime daha hızlı pompalıyor, kendimi ayakta tutmak için diğer elimi ıslak fayanslara tutuyordum. Dudaklarımda onun adıyla sert ve kaba bir şekilde boşaldım.

Ardından gelen anlık utanç, beni körükleyen arzudan bile daha güçlüydü. Kendimden öğreniyordum.

Durulandım ve kalçalarımın bir havlu attım. Bu son kez olacaktı. Eski günlerin hatırına bir doruk noktasıydı.

Evet, bu mantıklı.

Kapımın çalınması dikkatimi dağıttı. Lütfen, yüzüme yumruk atmak isteyen biri olsun.

Kapıyı Griffin'in soğukkanlı yüz ifadesiyle açtım. "Yeterince yakın," diye mırıldandım kendi kendime.

Bana meraklı bir ifade takındı ve şöminenin yanındaki bej renkli kuzu derisi koltuğa oturup yanındaki masadan dekoratif bir opalesan deniz kabuğu aldı. "Az önce Üstat Aled ile görüştüm." Bana döndü, gözlerinde bir parıltı vardı. "Crawford'a ulaşmanın bir yolunu bulabiliriz."

Kaşlarım dikleştı. Sonunda, iyi bir haber. "Gerçekten mi?"

"Burada, Azurine'de. Bu gece."

"Harika," dedim ve karşısındaki sandalyeye çöktüm.

Griffin kaba bir kahkaha atmadan önce beni inceledi. "Harap görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Seni kıskanmıyorum. Bu" -yüzümü işaret etti- "bir balta yarısından daha kötü görünüyor."

"Teşekkürler." Muhtemelen benim acınası kaderimi asla yaşamayacaktı. Griffin'in romantik aşk yaşayabileceğinden emin değildim. Bunu öğrenebileceğı bir örnek de yoktu. Benimkinden daha soğuk bir evde büyümüştü.

"O zaten senin için fazla iyiydi," diye teklif etti ciddiyetle. "Bunu biliyorum."

"Seninle duyguları konuşmayacağım."

"Bunu ben de biliyorum," diye mırıldandım ve başımı arkama yasladım. Tavanda girdaplı, dalgalı bir tasarım vardı.

"Güzel," dedi.

"Kalmamıza izin verecekler."

"Bu da iyi."

"Eğer kazanırsak, Sera'yı Lumera'da tahta geçecek kişiye vereceğime söz vermek zorundaydım."

"Daha az

iyi." Sırıttım.

"Kim olacak?" diye sordu. "Sen mi?"

Başımı kaldırdım ve gözlerinde mizah buldum. "Tabii ki hayır. Peki ya sen?"

Bu mizah, çatırdayan bir küçümsemeyle yer değiştirerek anında yok oldu.

"O zaman düşünmeye devam edelim," dedim. "Koleksiyoncuya giden yolumuz nedir?"

"Ev sahipliği yaptığı özel bir etkinlik. Prensle birlikte katılabiliriz." Griffin başını eğdi ve hâlâ elinde tuttuğu deniz kabuğunu inceledi.

Kaşlarımı çatmıştım. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Crawford'u yok etmek yok. Bıçağı alana kadar olmaz."

"Peki," diye kabul ettim.

"Aled, Crawford'un Mer kızlarını topladığını söyledi. Neredeyse otuz tanesini satana kadar kraliyet ailesinin haberi olmamış. Genç kızlar."

Midemde acılık çalkalandı. Crawford dolandırdığı ve çaldığı tüm insanlar için zaten uzun ve kapsamlı bir dayacağı hak ediyordu. Şimdi de ölümü hak ediyordu. "Onu neden tutuklamadılar? Suçları için yargılamadılar?"

Griffin neredeyse benim hissettiğim kadar canı görünüyordu. "Ellerinde yeterli kanıt yok. Şehirdeki statüsü göz önüne alındığında riske girmek istemedi. Suçu üstlenmesi için uzun süredir birlikte çalıştığı adamlarından birini tuttu. Isolde ve Broderick uşağı şehir merkezinde astılar. Bana sorarsanız pek de iyi bir ceza sayılmaz."

Griffin'in babası babamın ordusunun başıydı ve tanıdığım en acımasız adamdı. Annesi daha da acımasızdı. Ona göre idam hızlı ve onurlu bir ölümdü. Neredeyse bir nezaket.

Ayağa kalktım ve sandalyeye su damlacıkları serptim. "Kasabadayken bıçak hakkında bilgi toplayabildiğimiz kadar toplayacağız, sonra da Isolde ve Broderick'e bir iyilik yapıp zararlılarından birini yok edeceğiz."

Griffin de ayağa kalktı. "Kane-"

"Bu gece onunla nerede buluşacağız?"

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "İşte bu eğlenceli kısmı."

ARWEN

KUMSALDA AYAĞIMI BASACAK YER BULMAK İMKÂNSIZDI.

Her adımım garip bir şekilde yere iniyordu, botlarım kum ve denizin ıslak karışımında çok ağırdı. Örgüm çözülmüştü, Sonuç olarak içinde Terli, çıtır çıtır teller . saçlarım boynuma ve alnıma sıvanıyordu; ciğerlerim efordan kesinlikle kanıyordu; ve bacaklarım zonkluyordu - dörtlülerimde sürekli, nabız gibi atan bir yanma ve kemerler ve ayak bilekleri.

Yine de kalbimin içindeki sessiz kayıtsızlık teslim olmamıştı.

Bu beni itiraf edebileceğimden daha fazla korkuttu - ciğerlerimdeki tuzlu hava, kollarımın ritmik pompalanması, hayatımda ilk kez yardımcı olmamıştı.

Ve ayaklarım -kuma karşı bu ayakkabılar-

Garip, bodur bir şekilde durdum ve sanki hayatımdaki tüm acılar onların suçuymuş gibi botlarımı birbiri ardına çıkardım. Azurine sahilinin güneşten sırılsıklam olmuş altın sarısı renginden yamalı, kötü taş döşenmiş suçlular benimle alay ediyordu.

Onları değerlendirirken yüzüm çok sıcaktı. Nefesim kesildi.

O botlar beni Gölge Ormanı'na taşımıştı. Shadowhold tarlalarında Dagan'la yüz kez dövüştüm.

zamanlar. Mari'yi kütüphanede ziyaret etmek için merdivenlerden inip çıkmıştı.

Saatlerce soğuk bir zindan duvarına yaslanmış, merhametli bir uykunun gelmesini beklemişlerdi. Sıcak ve bekleyen bir Kane'in yanında yatağa girebilmek için bir köşeye atılmışlardı. Ölmek üzere olan annemi kollarımda tutarken o botlar altımda katlanmış bir şekilde duruyordu.

Kalbim göğsümde öfkeyle çarparken deri ayakkabıları yakaladım ve toplayabildiğim kadar büyük bir güçle okyanusa fırlattım.

Hafif, beyaz bir enerji yayıyla havada süzöldüler ve kilometrelerce ötedeki okyanusun derinliklerine hafif bir sıçramayla indiler.

Gözlerim ellerimi buldu.

Aynı görünüyorlardı. Parlak güneşin altında koşmaktan kırmızı ve lekeli.

Ama-

Bir şey hissetmiştim.

Ve bu beni korkuttu. Kendi gücüm. Kendi derimin yüzeyinin altında uğuldayan şey-

"O ayakkabılar sana her ne yaptıysa, böyle bir infazın gerekli olduğundan hiç şüphem yok."

Bu yeni, güneşli sese döndüm ve Fedrik'i sahilde, arkasında küçük pastel bir köyün olduğu bir yerde dururken buldum. Köyün ötesinde, ağaçlar turuncu lekelerle benek benekti. Ne kadar uzağa koştuğumdan emin değildim ama artık limanın yakınında olmadığımız açıktı.

Reverans yaptım ama yaklaşırken elini umursamazca havaya kaldırdı.

"Bilmem gerek." Çenesini arkamdaki cam gibi körfeze doğru salladı, deniz köpüğünün ıslak kuma sürtünmesi dışında sessizdi. "Neden?"

"Bu bir fedakârlıktı," diye itiraf ettim.

"Öyleyse gerekli bir şey," diye beni temin etti. "Ve hizmet etmek onların onurudur." Fedrik tepemizdeki güneşi gölgede bırakan bir sırtışıyla parladı.

"Saklanıyor musun? . saklanıyor musun?" Birkaç saat önce Kane'den kaçmak için sarayının merdivenlerinde bir araya gelmekten vazgeçmişti. Ve şimdi burada, şehir merkezinden kilometrelerce uzakta, bu sahilde benimle yalnızdı.

"Peki neden saklanıyor olabilirim?"

"Kral Ravenwood. Sadece düşündüm ki..."

Fedrik yine sırtıttı, o içten gülümsemelerini bedava şeker dağıtır gibi dağıttı. Bu yönden Kane'e hiç benzemiyordu. Her yönden. "Sadece kendimi politikadan kurtarmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Hayat onun gibi zalimlerle uğraşmak için çok kısa, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim, ıslak kumun çıplak ayak bileklerimin etrafında kuruduğu ayaklarım üşüyor ve kaşınıyordu.

"Leydi Arwen, sizinle ilgilenebilir miyim-"

"Geri dönsem iyi olacak. Kız kardeşim muhtemelen beni arıyordur."

Prens hafifçe eğlenerek, "Elbette," dedi. "Şehrin tadını çıkarın."

TER DAMLACIKLARI ŞAKAKLARIMDA TOPLANMIŞ VE KAYMIŞTI

Ryder, Leigh ve bana gece için tahsis edilen saray odasına geri döndüğümde yüzümün kenarlarından aşağı süzülüyordu. Bir elimle ağzımı sildim, dudagımın üstündeki nemin yerini serin hava aldı.

İçeride beni açık pencerelerimizden içeri dolan okyanusun tuzlu kokusu karşıladı, şeffaf perdeler esintiyle dalgalanıyordu. Yuvarlak, gösterişli süitte biri Ryder, diğeri Leigh ve benim paylaşacağımız iki yatak ve aşağıya bakan mermer bir balkon vardı.

Ressamlara özgü malikâneleler ve ötesindeki selvi benekli dağlar.

Ortasında büyük bir dalgaların karaya attığı odun masanın bulunduğu soluk mavi ve fildişi tonlarından oluşan oda, som gümüş kum dolarları ve karmaşık deniz camlarıyla süslenmişti. Her tarafa zenginlik ve güzelliğin küçük bibloları serpiştirilmişti.

Ama tek fark ettiğim, koşumdan önce masanın üzerinde olmayan yeni bir süslemeydi.

Sicim fiyonkla bağlanmış küçük bir buket çiçek.

Narin demeti elime aldım ve kokladım. Biberiye, ambrosia ve turuncu gelincikler. Evendell Flora'yı defalarca okuduktan sonra, ambrosia'nın Taşlar'ın armağanı, gelinciklerin ise teselli ya da pişmanlık anlamına geldiğini biliyordum.

Annem onları çok severdi. Renklerini. Bahar kokularını. Onları masamızın üzerindeki kalın cam vazoya koyar ve her gün bana ne kadar iyi çiçek açtıklarını söylerdi.

Bu düşünce bende onları büyük cumbalı pencerelerimizden dışarı ve birinin kiremitli çatısına fırlatma isteği uyandırdı.

Çiçeklerin altında parşömen üzerine siyah mürekkeple yazılmış bir not vardı. Güçlü erkeksi harflerle yazılmıştı:

Benim sevgili kuşum. Çok özür dilerim. Her şey için.

Piç kurusu.

Yalancı bir manipülatörden başka bir aldatmaca.

"Leigh!" Tuvalete doğru seslendim. Şıpırdayan suyun sesinden küvette ıslandığını anladım. "Ona bu konuda yardım ettiğini biliyorum."

"Seni duyamıyorum," diye karşılık verdi. "Ve hayır, ben yapmadım!"

Çiçekleri elimde ezdim ve parçalanmış kalıntılarını soluk ahşap masanın üzerine bıraktım. Leigh bunu yeni müttefikine rapor edebilirdi.

Dakikalar sonra Mari, işlemeli deniz mavisi bir bluz ve deniz kıyısındaki krallıkta adet olduğunu düşündüğüm bol pamuklu eteklerden birini giymiş olarak süitimize girdi.

"Gidelim mi?"

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdım.

"Git keşfet! Birlikte hiç eğlenceli bir yere gitmedik.

Böyle bir şehir görmüş olmanıza imkan yok."

"Uzun bir gün oldu. Aslında uzun bir kaç hafta. Dinlenmeyi dört gözle bekliyordum." Yatağın üzerindeki kabarık çarşafı, yumuşacık yastıklara özlemle baktım. Uykunun hızlı ve istikrarlı uyuşturucusuyla her şeyi bastırmak için beni cezbediyordu. Leigh'in yanımda tekmelemesi bile kulağa daha az çekici gelmesini sağlayamadı. "Zaten sabah ilk iş yola çıkmamız gerekmiyor mu?"

"Söylentilere göre Kane kalmamıza izin vermeleri için onları ikna etmiş."

Küçük bir merhamet. Leigh ve Ryder burada güvende olacaklardı. Kalabilirlerdi. Yaklaşan savaştan kaçınabilirlerdi.

Belki de Kane Sera'yla evlenmeyi kabul etmişti. Artık yaşlanmıştı ve çok güzeldi. Eminim birlikte çok mutlu olurlardı.

Bir yalancı ve bir prenses.

"Haydi, Arwen! Akşam yemeğine ne dersin? Sonra geri gelip günlerce uyuyabilirsin."

Şehri görmek istiyordum, ama tüm bunlar bana biraz gereksiz geliyordu. Bir daha tadını çıkaramayacağım her şeyi görmek ve aşık olmak.

"Emin değilim." Parmaklarımı örgümün kuyruğuna doladım.

"Sadece hayatta kalmak yeterli değil, Arwen. Gerçekten yaşamalısın. Sert olmak istemiyorum ama... Bu konuda kendimi güçlü hissediyorum."

"O haklı. Onunla git!" diye bağırdı Leigh tuvaletin kapısından.

Prensle karşılaşmamdan sonra şatonun revirine gidip etanol ve dezenfektan solüsyonlarını koklamayı düşünmüştüm; eskiden ruhumu aydınlatan ve zihnimi temizleyen bir kokuydu bu.

Ama yorgun uzuvlarımı geniş saray boyunca yürümeye ikna edemedim. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Belki de haklıydılar. Belki bu yardımcı olabilirdi. "İyi. Sadece akşam yemeği mi?"

Mari'nin cevap gülümsemesi neredeyse itaate değecekti.

ARWEN

YIKANIR VE GIYİNİRDİ.

parlak ışıklı, güzel inci kabuklu aynadaki yansıması bana hissettirdi. Kontrast çok keskindi. Gözlerim çok derindi, kederli çantalar o I baktı gibi I vardı yumruklandı. Birçok, birçok kez. Ve yanaklarım solmu , solgun, zayıflamı tı. Mari'yle sarayın merdivenlerinde bulu acak gücü kendimde buldu umda, öğleden sonra

Ak amın erken saatlerinde.

Limandaki denizciler gemilerini demirliyor ve zarif, enlikli kıyafetler giymiş kadınlarla birlikte ak am yemeği için  ehir merkezine doğru ilerliyorlardı. Buradaki insanlar Amber ya da Oniks'te gördüğüm herkesten daha güzeldi. Hatta Peridot'ta bile. Endi esiz. Sanki güneş ı ı ı ve tuzlu dalgalar her günü yaşamaya değer kılmak için yeterliymi  ve iyi ya da kötü olan diğer her şey sadece garnit rm   gibi rahatlardı.

Mari ve ben şehirde yavaş bir tempoda dola tık. Hayatım için sava mamanın ne kadar büyük bir lüks olduğunu fark etmemi tim. D nd   m z her sarma ık köşesi küçük bir plazaya ya da gün batımında allık ve altın tonlarına b r nm   bir meydana çıkıyordu. Seramik çömlekler, aromatik limon otu ve nane yaprakları, yakut kırmızısı greyfurt.

Her bir kafe ve restoran -çoğu canlı, neredeyse ışık saçan begonvillerden oluşan duvarlara yaslanmıştı- yumuşak ud müziği ve sarımsak, maydanoz ve kekik kokuları eşliğinde hizmet veriyordu. Bazı dar geçitler bir uçtan diğer uca açılıyor, marinanın sakin dalgalarına bir göz atma imkânı veriyordu; tıpkı bir elbisenin kaymış bir kolu gibi, isteyen bir göze baştan çıkarıcı bir bakış sunuyordu.

Sokaklarda dolaşırken yanımızdan geçen arabaları aklımın alması imkânsızdı. Sadece özenle işlenmiş altın telkari ve ışıltılı detaylarından dolayı değil -her bir menteşe ve kol çoğu soylu kadının boynundan daha parlak bir şekilde süslenmişti- ama atlar tarafından çekilmedikleri için. Aksine, Kane'in bahsettiği büyülü güçle kendi başlarına hareket ediyorlardı. Mavi bir ışık -bir tür enerji-tekerlekleri bir cadı büyüğü gibi döndürüyordu.

Kasabanın her yerinde o parıldayan mavi ışıklardan daha fazla ipucu vardı. Belli belirsizdi ama şimdi onları arıyordum; o tek mavi alevle parıldayan sokak lambaları, kendi kendini itiyor gibi görünen bir arabadan gelen akuamarin rengi bir parıltı. Daha önce gördüklerimden çok daha büyük, çok daha gelişmiş bir şehirde ne atlar, ne kuyular, ne de su kemerleri vardı. Belli ki Citrine'i yalıtın denizin sağladığı enerji, krallığı güvence altına almaktan fazlasını yapıyordu.

Sonunda Mari, küçük, hareketli bir deniz ürünleri restoranının görüntüsünü beğendi ve beni içeri, okunmak için yalvaran sayfalarla dolup taşan, küflü bir kitapçıdan uzağa çekti.

Açlıktan ölüyor olmalıydı.

Sahibi, çok fazla müşterisi olan ve yeterince yardım alamayan yıpranmış bir beyefendi, bizi asma kaplı bir verandada suya bakan bir masaya oturttu ve altın güneşin artık durgun olan limanın üzerinde batışının pitoresk bir görüntüsünü sundu. Bizim

Masa küçüktü ve ortasında eriyen tek bir beyaz mum vardı ve neredeyse masayı devirecek kadar yemek sipariş ettik. Kalamar mürekkepli makarna, ızgara istiridye, altın sarısı, limon yeşili ve gül gibi daha önce hiç görmediğim renklerde kavrulmuş yadigâr domatesler ve dev bir istiridye kabuğundan yapılmış bir tabakta servis edilen, gözleri hâlâ bozulmamış olağanüstü bir bütün ızgara balık.

Sonra şarabın verdiği cesaretle daha fazla sipariş verdik. Süt beyazı peynirler, yakut kırmızısı pancarlar ve tabağımdaki sosların suluboyasını emmek için bir parça kopardığımda parmaklarımı yağlı ve tuzlu bırakan ekmek.

Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

"Keşke babam beni şimdi görebilseydi," dedi Mari, ağzına son bir parça ekşi maya tıktırırken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kilolarca balık ve ekmek mi yiyorsun?"

Mari gülümsedi ve eliyle muskasını yokladı. "Hayır, bununla. Her zaman annem kadar iyi bir cadı olacağımı söylerdi. Bana hiç öğretmediği ve annemin soyu hakkında çok az şey bildiği için ona haklılığını kanıtlama şansım olmadı. Ama Briar gelmiş geçmiş en büyük cadı, o yüzden belki de onun tılsımı kendi soyumu kullanmaktan daha iyidir. Hâlâ anneme yakın hissetmemi sağlıyor ve bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyorum."

"Hayır, hiç de tuhaf değil," dedim portakal şarabımı yudumlarken. Dilimde köpürdü ve bir avuç içkinin zihnimde yarattığı yumuşak odaklanma, kaçınmakta olduğum konuşmayı biraz daha az ürkütücü hale getirdi. Size en yakın olduğunuzu düşündüğünüz kişiler tarafından gerçeğin saklanması nasıl bir his olduğunu biliyordum. Özellikle de dürüst olmak için her türlü fırsata sahipken.

Ona söylemeliydim. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman olabilirdi. Ama o çok mutluydu. Ve işler nihayet, nihayet tamamen berbat değildi. En azından onun için.

Neden kendine olan güvenini sarsalım ki? Muhtemelen yakında kendi kendine çözecekti. O çok zekiydi.

Yeni suçluluk duygusunu kalbimin derinliklerinde sakladım ve sadece "Dikkatli ol" dedim.

Mari başını salladı ve ağzını bir çatal dolusu beyaz balıkla doldurdu. "Neye dikkat edeyim? Bu bir lütuf, lanet değil. Büyürken hiçbir zaman bir cadılar meclisine giremedim. Şimdi erişebiliyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Lighte elementlerden besleniyor, değil mi? Yeryüzünden ve atmosferden ve onu parmaklarınızdan çıkarır. Ama büyü öyle değildir. Bir kaynak, elle tutulur bir plazma ya da boşaltılıp çalınabilecek bir iksir değildir. Büyü bir cadının genetiğinden etkilenen bir yetenektir. Soyunuzdaki cadılar ne kadar güçlüyse, o kadar fazla büyü yapabilirsiniz. Cemaatlerin bu kadar güçlü olmasının nedeni budur: sürekli olarak birbirlerinden güç alırlar."

Söylediklerini anlamaya çalıştım ama şarap zihnimi biraz bulandırıyordu. Sanki yüzümdeki şaşkın ifadeyi okumuş gibi iç geçirdi ve daha yakına eğildi.

"Şöyle düşünün: Işığınız yağmur biriktiren bir kase gibidir. Şiddetli bir fırtına sırasında çok fazla olabilir ya da kuru bir iklimde bir damla bile olmayabilir. Bu fark sizin enerjinize, duygularınıza ve zihin durumunuza bağlıdır. Yağmur kaseden alınabilir ve şişelenebilir veya depolanabilir, takas edilebilir veya içilebilir ve bu böyle devam eder. O bir kaynaktır, bir rezervdir ve sizin içinizde yaşar. Ve topladığınız yağmuru kullandıktan sonra, o kaseyi yenilemek için daha fazla yağmur beklemeniz gerekir. Benim sihrim ud çalmak gibidir. Bu bir beceri. Elbette yorulabilirim ama asla tükenmez. Eğer annem, onun annesi ve ondan önceki annesi de öyleyse, muhtemelen ben de güçlü bir lavta icracısı olacağım. Ve diğer cadılardan ve onların soyundan geldiğimde, ben sadece bir ud sanatçısı değilim, ben bir orkestrayım."

Başımı salladım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Mari sadece alay etti. "Sen gerçekten sarhoşsun."

Doğru. Üç hafta önce ona Fae'lerden bahsettiğimden beri her boş anını çalışarak ve ona zaman ayıran herkesle tartışarak geçirdiğine eminim.

Belki de haklıydı ve tılsım gerçektir. Kane ne biliyordu ki? Tartışacak enerjim yoktu. "Hâlâ kendi güç alanını araştırmak için zaman ayırabilir misin? Yeteneğini onsuz da kullanabilir misin? Belki de bu kadar çok güvenmek yerine zanaatı yavaş yavaş öğrenebilirsin."

"Arwen, Briar Creighton'la doğrudan bir bağlantım varken neden işleri daha zor ve yavaş yoldan yapayım ki? Bu fırsata sahip olan başka herhangi bir cadı da aynısını yapardı."

Endişe derimin altında fokurdadı. Akşam yemeğimizin yağları ve sirkeleri midemde guruladı ve altımdaki sandalyeye doğru kaydım. "Cadılığın basit olması gerekmiyor. Öğrenmen ve hatalar yapman gerekir. Bu gerekli bir şey. Doğaldır. Bu ..."

"Sanırım bu, çok hata yapan insanların kendilerine söyledikleri bir şey," dedi Mari dikkati dağılmış bir şekilde, tabağındaki deniz mahsulü kalıntılarını yağlı ekmeğinin son birkaç lokmasıyla silip süpürürken. "Şimdi, bana neden hâlâ bu prensten bahsetmedin?" Tek kaşını hınzır bir keyifle bana doğru indirdi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Az önce saray dedikodularına göre ikinizin an."

Mari'nin Azurine'e geleli daha bir gün bile olmamışken şehrin gerçek sakinlerinden daha fazla bilgiye sahip olması.

Kadehimi yudumlarken ve Mari'nin bana ne sorduğunu hatırlamaya çalışırken şarap dilimde keskin bir tat bıraktı. "Anlatacak bir şey yok. Koşarken ona rastladım. Çok güzel biri."

"Yüzün mü kızardı?!"

"Hiç sanmıyorum." Damarlarımda dolaşan ve yanaklarımı kızartan şaraptı. "Bir an bile ne sayılır ki?"

"Aranızda yüklü bir gerilim. Dokunduğunuzda bir enerji zıplaması."

Bu bana sadece Kane'i düşündürdü ve kadehimi kaldırdım, sonra boş olduğunu fark edip geri koydum. "Peki ya sen?" diye sordum. "Griffin'in ona her yaklaştığında sana baktığını biliyor musun?"

"Evet." Saçlarını omzunun arkasına atarak homurdandı. "O çok hassas ve romantik biri."

"Yeterince adil," dedim, niyetimden daha sert bir şekilde. "Hepsi piç, değil mi?"

Mari ruh halimdeki değişikliği fark etti ve şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra telaşlı restoran sahibini daha fazlası için ikna etmeye çalıştı ama başaramadı. "Bir yalancının sizi erkeklere güvenmekten alıkoymasına izin vermeyin."

Adamın restoranın mutfağına geri dönmesini izleyen Mari oflayıp pufladı ve kısık bir sesle mırıldandı. Neredeyse ağzına kadar portakal şarabıyla dolana kadar bakışlarını bardağa odakladı.

"Mari," diye fısıldadım, daha yakına eğilerek. "Bu hırsızlık değil mi?" Etrafıma bakındım. Çalınan ruh bir yerlerden gelmiş olmalıydı. Solumuzdaki gösterişli, dalgın bir masanın kadehleri, onlar oturup arkadaşlarının anlattıklarına dalmışken bizimkiler dolarken boşalmıştı.

Derin bir yudum alarak, "Sorun yok," diye beni temin etti. "Fark etmediler bile."

Dilimde dolaşan ruh, etik kaygılarımın yerini minnettarlığın alması için yeterliydi.

"Yani Kane'in yalancı olduğunu söylüyorsun, ama onun için ayıltıcı iksirler yapıyorsun ve sabahlara kadar onunla ve

arkadaşlar?"

Mari yüzünü buruşturdu. "Yolculuk sırasında hepimiz yakınlaştık. Ama isterseniz onunla bir daha asla konuşmamayı tercih ederim."

"Bunu senden asla istemem. Ben ... olduğumda başka arkadaşların olsun istiyorum." Bunu yapmayı bırakmalıyım. Etrafımda olmanın ne kadar iç karartıcı olduğunu duyabiliyordum.

"Hey," dedi Mari sert bir sesle. "Ne olursa olsun. Kimse senin yerini dolduramaz."

Gözlerimin arkasındaki yanmaya karşı gözlerimi kırpıttım. "Ve bu şekilde düşünemezsin."

Küçümsedi. "Neden? Gerçek bu, değil mi?"

"Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz. Senin pozitif olan olman gerekmiyor mu?"

Güldüm - acı, çakırkeyif bir homurtu. "Karşı koyamıyorum, neden uğraşayım ki? Bu senin için yeterince olumlu değil mi?"

Mari başını salladı, pek de eğlenmiş gibi değildi. Sanki sözlerim onu gücendirmiş gibiydi. "Bunu nasıl söylersin? Bu kadar uysal olmak zorunda değilsin. Öğrendiğin şey gerçekten berbat bir şey."

İçimi çektim. "Neyse o."

"Teklifimi bir kez daha düşündün mü?"

Gemideyken Mari gerçek ailemi araştırmayı teklif etmişti. Fae geçmişim artık bir sır olmadığına göre, Dagan'ın bazı Fae metinlerini bulmasına yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

Eğer Shadowhold'a dönüp onu tekrar görebilseydik.

"Bunun ne anlamı olurdu gerçekten bilmiyorum," dedim. Suratsızca.

Yıllar önce babamı hiç tanımamış olmakla barışmıştım. Aynı şeyi annem için de yapabileceğimi umuyordum. Her kimlerse, belli ki en başta beni istememişlerdi. Ya da daha kötüsü, beni kendi istekleri dışında vermek için yeterli sebepleri vardı. Ve şimdi-

Artık bir önemi yoktu, değil mi?

"Fae'lerden bahsetmişken," diye hatırladım, "Prens Fae Âlemini biliyor. Kane'in ne olduğunu biliyordu."

"İlginç..." Mari'nin gözleri büyüdü. "Acaba bütün kraliyet ailesi biliyor mu? Kızlarını Kane'le evlendirmeyi kabul ettiler. Belki de politik bir hamleydi. Sadece Evendell üzerinde değil, Fae Diyarı üzerinde de güç sahibi olmak için."

Kraliçe Isolde'nin vahşiliğini göz önünde bulundurursak, bunu ona yakıştıramadım. Muhtemelen kızının gururu kadar kendi politik hakimiyetine de değer veriyordu.

"Belki prene kendim sorarım," dedim çenemi kaldırarak.

"Bence yapmalısın." O da bana sırtıttı.

Bir an için restoranın ortam seslerini dinlerken arakladığımız şarabımızı memnuniyetle yudumladık. Bir flütün hafif notaları, kadeh şingırtıları ve neşeli müşterilerin gevezelikleri. Verandanın hemen ötesinde, Azurine sakinleri gülüşüyor ve sohbet ediyor, hala sıcak olan kaldırım taşları boyunca acele etmeden yürüyor, seraplı cerulean ışığını içlerine çekiyorlardı. Ve uzakta, o sabit dalgalar huzurlu bir kıyıya usulca vuruyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Doymuş karnımı ovuşturarak sordum. Üzerimden lüks bir çarşaf gibi sarkan hafif pamuklu elbise için Stones'a şükürler olsun. Bir korsenin içinden fırlayabilirdim.

"Sanırım geri dönüp uyumamız gerekiyor. Sadece akşam yemeği demiştik..." Mari'nin sırtışında sadece muziplik vardı.

Gülüşümü bastırmak için ağzımı kadehime bastırdım. Şarap zihnimde ve bacaklarımda uğulduyor, şehir etrafımda canlanıyordu. İçinde boğulmak istiyordum. Sadece bir akşam için başka biri olmak. Mari haklıydı: dışarı çıkmak az da olsa yardımcı olmuştu. Bıçak yarasının üzerindeki tülbent gibi. "Hayır, hayır. Beni sattın. Yolculuk için varım. Şimdi nereye?"

"Dans! Tatlı mı? İkisi de!" Ayağa kalktı ve elimi tuttu, masaya bir avuç para bıraktı ve bizi saksı limon ağaçlarıyla kaplı dar bir sokağa doğru çekti.

YEMEK SONRASI KALABALIK DAHA DA CANLIYDI. PATLADILAR

Dükkânlara, kafelere ve tavernalara girip çıkıyor, şarap, mum ve meyve dolu küçük sepetler taşıyorlardı.

Onlarla birlikte şekerlemelerle dolu salonlara -şekerli lokmalara bakamayacak kadar toktum- ve çam ve narenciye kokan deri eşyalarla dolu dükkânlara doğru yürüdük. Azurine, daha önce bulunduğum her yerden daha fazla hayat, daha fazla ses, daha fazla enerjiyle doluydu.

Mermer sokak lambasının sulu şaftlarıyla aydınlatılmış beyaz arnavut kaldırımli bir yoldan aşağı dönerken, hafif davulların ve yaylı çalgıların ritmik vuruşlarını duyduk.

"Bu taraftan." Mari beni bir tavernanın kapısından geçirdi. ve Gürültü ve neşe-a itişip kakışma kalabalık . Sanki terli, coşkulu bir kitleymiş gibi dans edip şarkı söyleyen eğlence düşkünleri, ben itiraz edemedim bizi derinlere daldırdı.

Vanilya ve limon kokuları, ter ve dökülen içkiden oluşan yoğun sise karşı üstünlük mücadelesi veriyordu. Ama ritim kalçalarımı ve ayaklarımı kontrol altına aldı, vücudumu salladı ve zihnimi boşalttı. Koşmak gibiydi; ne kadar çok dans edersem o kadar az düşünüyorum ya da endişeleniyordum. Ancak bu kez ahenkli, yükselen müzik her şeyi bastırmayı başarmıştı.

Tellerin titreşimleri zihnimi susturdu, ozanın sözleri ruhumdaki uçurumu doldurdu. Göğüsleri parlayan ve saçları terden alınlarına yapışmış yakışıklı adamlar beni döndürüp daldırıyor, daha şehvetli hareket etmem, vücudumu sergilemem, onlar için dönmem için tezahürat yapıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Kendime izin verdim.

Gece yarısını geçene kadar saatlerce eğlendiler. Ta ki zaman bir esnemeye dönüşene kadar. Saçlarım yüzümün etrafında nemli bir karmaşa haline gelene, elbisem yırtılana ve ayaklarım acı içinde bana bağırana kadar - çoktan çiçek açmış, patlamış ve soyulmuş su toplamaları.

Yine de dans ettim.

Ayaklarımdaki ve bacaklarımdaki zevkli kabarma hoşuma gitti, odayı dolduran meşalelerin altında kıvrandım, parladım ve ışıldadım, bildiğim türküleri ve bilmediğim türküleri ciğerlerim yanana kadar söyledim. Bana kükredi. Ertelenmek için yalvardı.

Ama duramadım. Grubun nabız gibi atan seslerine, ritmik ritme, dışarıdaki limanda hâlâ hissedebildiğime yemin ettiğim okyanusa, ay ışığıyla parıldayan ve öpülen okyanusa doğru hareket ettim. Tüm bunlar tarafından yutulmak istiyordum. Asla ayrılmak istemiyordum.

"Bir dakika daha dans edemem!" Mari davulun sesi üzerine bağırdı.

"Hayır, kalalım!"

"Ne?" diye bağırdı, yüzü pembeleşmiş ve terden parlıyordu.

"Geri dönmek istemiyorum!" Tekrar bağırdım. "Atıştırmalık mı?"

Kanayan Taşlar.

"Haydi," diye bağırdı Mari, beni çıkışa doğru sürükleyerek ve her şeyin merkezine, daha derine, daha yükseğe doğru itmek için tırmanan erkek ve kadınların yanından geçerek -diğerleriyle birlikte kaynaşmak için. Bir bütün olmak için.

Meyhanenin kapısından, artık çoğunlukla boş olan sokağa doğru tökezleyerek çıktık. Elbisem terden sıırıslam olmuş ve üzerime yapışmıştı; serinlemek için saçlarımı ensemden kaldırdım.

"Bu muhteşemdi," diye itiraf ettim. "Kulaklarım suyun altındaymışım gibi hissediyor."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Mari. Biz dans ederken içtiği biranın etkisi sözlerini parlatırken, benim Fae doğam beni çok çabuk ayıltmıştı.

"Hadi, seni eve götürelim." Kolumu beline doladım ve onu saraya doğru geri götürdüm.

"Peki ya atıştırmalık?"

"Gerçekten mi? Muhtemelen sabahın biri. Herhangi bir yer açık olacak mı?"

"Elbette, Arwen. Bu Azurine!"

"Sanki buraya bugün gelmemişsin gibi konuşuyorsun."

"Hadi gidip limonlu muhallebi bulalım!" Ve bununla birlikte

beni atlattı, caddede sallanarak ilerledi ve en yakın kafenin kapısını açtı.

"Ah, Taşlar," dedim kimseye, sandaletlerimi yüzümü buruşturarak çıkardım. Serin sokak, şişmiş, çıplak ayaklarımda ilahi bir his uyandırıyor. Sağlıksız ve ilahi.

Bu sessiz kafe az önce terk ettiğimiz hareketli mekâna hiç benzemiyordu. Sadece iki müşteri daha vardı, köşede masalarına damlayan titrek mumun aydınlattığı bir çift fısıldaşıyor ve birbirlerinden yumuşak mırıltılar çıkarıyorlardı. Tezgâhın arkasında yalnız bir barmen duruyordu ve Mari çoktan önündeki tabureye tünemiş, kremalı limonlu bir tatlıya yumulmuştu.

Yanına oturdum. "Mutlu musun?" "Heyecanlıyım," dedi, ağzı doluydu.

"Senin için bir şey var mı güzelim?" Geç saate kadar uyanık kalmak için mücadele ettiği belli olan barmenin göz kapakları zorlukla açılmış gibiydi.

"Ben de bir tane alacağım." Mari'nin şu anda dirseğine doğru kayarken kolundan yalamak için mücadele ettiği çökmekte olan ikramını işaret ettim. "Dur sana yardım edeyim, buraya gel."

"Sakın buna cüret etme!"

Sıkıntıdan çatallaşmış bir erkek sesi kafenin içinde cınladı. Barmen başını eğdi. Bu gürleyen ses arkalarda bir yerden, onun arkasından gelmişti. Mekânı hızlıca taradım ama şu anda ürkmüş bir halde başlarını kaldırmış bakan aşk dolu çiftten başka kimse yoktu.

Ses tekrar bağırdı. "Sana yalvarıyorum, lütfen-Yapma bunu!"

Mari'nin gözleri benimkilerle buluştu, endişe doluydu. "Bir şey yok. Burada kal."

"Hiçbir yerde kalmayacağım," dedi yüzü soluklaşarak. "Gitmeliyiz." Mari taburesinden fırladı ve yarısı yenmiş muhallebiyi yanına aldı. "Acele et."

"Lütfen! Her şeyi yaparım!"

Tekrar döndüm, kalbim nihayet hafifçe çarpmaya başlamıştı.

"Lütfen!"

Arka duvarla aynı adaçayı boyasıyla gizlenmiş bir kapının dış hatları gözüme çarptı. Tezgâhın üzerinden hızlı bir hareketle atlamadan önce düşünmedim, cam şişeleri ve dilimlenmiş limonları zar zor sıyırdım.

"Oraya geri dönmenize izin veremem, bayan-" Barmen sözümü kesmeye çalıştı ama onu atlattım ve korkudan titreyen o sese doğru ilerledim.

"Arwen!" Mari çığlık attı.

"Hayır!" Sesi çılgıncaydı, yalvarıyordu.

"Kuralların böyle olduğunu bilmelisin."

O kadifemsi cevap sesini tanıdım mı? Kendimi en kötüsüne hazırlayarak kapıyı bir gümbürtüyle açtım.

ARWEN

U LOŞ IŞIKTA BULMAYI BEKLEDİĞİM HER ŞEYİ
gecenin bir yarısı bu kafenin arka odasında,
Kane, Griffin, Ryder ve Prens Fedrik'in duman ve içki
sisi arasında kumar oynaması bunlardan biri değildi.

Gözlerimin kısık yanan yağ lambalarına alışması biraz zaman aldı. Etrafında oturdukları oval masa zengin maun ağacından yapılmıştı; para ve kâğıtların kaymasını önlemek için yükseltilmiş bir kenarı vardı ve çam yeşili bir kumaşla kaplanmıştı. Uyumsuz cam eşyalarla doluydu, bazılarında kehribar rengi bir ruh vardı, bazıları ise bordo bir halka dışında boştu. Pencere yok, saat yok. Kaç saattir kayıp olduğunu ya da ne kadar para olduğunu görmenin hiçbir yolu yoktu. Gölgeleli bir arka kapı dışında, duvarlarda o yumuşak ışıklar ve zengin, cilalı ceviz panellerden başka bir şey yoktu.

Ve duman - erkeklerin puolarından odayı dolduran, yumuşak bulutlar halinde üflenene, lambaların üzerine hayalet gibi bir sis yayan ve baharatlı, kösele kokusuyla burun deliklerimi yakan puslu bir duman gürültüsü.

"Arwen?" Ryder benim hissettiğimden daha da şaşırmış görünüyordu.

Yorgun barmen telaşlı ve anlaşılmasız bir cevapla yanıma dalmaktan kurtuldu. "En derin özürlerimi sunarım Lord Switch," diye zırladı.

Oval masanın en ucunda oturan kaslı adam. "Onu durdurmaya çalıştım, yemin ederim. Barın üzerinden atladı!"

Kane kıkırdadı ama gözleri kartlarında kaldı. İçeri girdiğimden beri bana hiç bakmış mıydı?

"Sorun değil. Güzel kadınlar benim oyunuma her zaman gelebilir." Oyun lideri ya da kafenin sahibi olması gereken Lord Switch, bana düşündüğümün tam tersi bir etki yaratan uğursuz bir gülümseme verdi. Kalın, güçlü ve ağırdı, kaba samur sakalı vardı, dişleri parlak beyazdı ve giysileri ince ve detaylıydı. Küçük, parlak gözleri bozuk para gibiydi ve tepelerinde kalın, erkeksi kaşlar vardı ve onları arsız bir ilgiyle tüm vücudumda gezdirdi.

Titreyen kalbimi yavaşlatmaya çalışarak hırıltılı bir nefes yuttum. Kane sonunda sıkılmış bir merakla iskambil kâğıtlarından başını kaldırdı ve adamın bakışlarını bana doğru takip etti. Ancak o zaman yanaklarım ısındı. Terden sıırılsıklam olmuş, ayaklarım su toplamış ve kirlenmiş, saçlarım sıcaktan kabarmış ve saatlerce dans etmişim. Korkunç görünüyor olmalıydım. Parmaklarım asi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmak için kaşınıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ryder sordu. Ağabeyim kalın bir duman bulutu üflerken ona döndüm.

"Aynı soruyu ben de sana sormalıyım. Senin Leigh'i izliyor olman gerekiyordu."

Neden onunla ilgilenmesi gereken hep ben oluyordum? Öfke içimde kaynıyordu. Neden Ryder kumar oynayabiliyor, oynayabiliyor ve yaşayabiliyordu da ben-

"Sakin ol. Barney ile birlikte. Muhtemelen yavru köpekleri falan kurtarıyorlardır."

Kızgınlık öfkeye dönüşmeden önce Fedrik öne doğru eğildi. "İyi akşamlar, Leydi Arwen."

Gecikmeli olarak reverans yaptım. "Ekselansları."

"Böyle formalitelere gerek yok. Bu sabahtan sonra olmaz."

"Fedrik, o zaman," diye kabul ettim.

"Bu sabah ne oldu?" Kane'in sesi rahattı ama o gümüş gözlerde başka bir şey parlıyordu.

"Şifacınızı botlarını denize kurban ederken yakaladım." "Bu bir merhamet cinayeti," diye şaka yaptım.

Kane gülümsemedi.

Ama Fedrik onu görmezden geldi. "Çok hoş görünüyorsun. Kart oyunumuzu nereden duydun?"

Yanaklarımda bir kızarıklık oluştu. "Dans ettikten sonra tatlı yiyorduk ve ben Birinin yardım için bağırdığını duyduğumu sandım."

Griffin kartlarından başını kaldırıp baktı. "Biz mi?"

"Bu sersemdi." Kane çenesini sıska bir adama doğru salladı, o kadar inceydi ki diğer oyuncuların arkasında neredeyse onu gözden geçiriyordum. "Parasını kaybetmekten hoşlanmıyor, değil mi Trevyn?"

Trevyn alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Yine de bir sonrakinde seni yakalayacağım, tatlı çocuk."

Kane bir kaşını kaldırdı. "Ama sen yapacak mısın?"

Griffin niyetle öne doğru eğildi. "Arwen, biz kimiz?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Trevyn'in yanındaki adam içten bir kıkırdama çıkardı. "Eğer Trevyn bir sonraki elde destenizin yarısını almazsa, ben alacağım." Yüzünden kapı tokmağı gibi çıkan bir burnu vardı ve sırtarak Kane'in sırtına vururken genişçe gülümsedi.

Kane'in cevap kahkahası şüpheli bir şekilde acı homurtusuna benziyordu. "Ve bu da Rhett." Masanın başındaki oyun liderine döndü. "Ve Crawford, bu da şifacım Leydi Arwen. Ryder da onun kardeşi."

Onu selamlarken gülümsemem temkinliydi.

Crawford tehditkâr bir sırıtışla Ryder'a döndü. "Böyle görünen bir kız kardeşe sahip olmak talihsizlik, değil mi?"

Ryder ve ben ikimiz de tiksinti dolu yüz ifadeleri takındık. "Pekala." Gitmek için döndüm. "İyi geceler."

"Leydi Arwen," diye seslendi Prens Fedrik. "Crawford'un kötü davranışlarının gecenizi bitirmesine izin vermeyin. Sadece kıyafetlerimiz size o kadar yakışıyor ki, gözleri kamaşıyor."

Boynum boyunca sıcaklığın yükseldiğini hissettim ve kalmak istemesem de elbisemin üzerindeki ince beyaz pamuklu katmanları düzelttim ve teşekkürlerimi mırıldandım.

Fedrik'in altın elmacık kemikleri sözlerim üzerine kalktı. "Bence sana teşekkür etmesi gereken hepimiziz."

Kane elindeki kartları masaya çarptı. "Pas geçiyorum." Ayağa kalktı, sandalyesi ahşap zemine sertçe sürtündü. "Leydi Arwen, konuşabilir miyiz?"

"Orada neler oluyor?" Mari'nin şakıyan sesi kapının diğer tarafındaki kafede yankılandı.

Griffin'in gözleri benimkilerle kesişti ve tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Çıkarın onu buradan."

Kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissettim. Bölmeme rağmen oyunlarını oynamaya devam eden masanın geri kalanı da ona bakmak için durdu.

"Sakin olun Komutan. Hanımlar gidiyor," dedi Kane ve yanıma geçip nazik ama sert bir elini belime doladı. "Önden buyurun."

Ama Mari zıplayarak kapıdan girdi ve masada kalan iki boş koltuktan birine Ryder'ın yanına oturdu. Dirseğinde hâlâ bir topak limonlu muhallebi vardı ama görünüşe göre yemek onu biraz ayıltmıştı.

"Ne oynuyoruz? Kartları severim."

Kane ve Griffin aynı anda inlediler. Crawford gözlerini Mari'nin her hareketine dikmiş, sanki Mari sadece onun için fiyonkla sarılmış bir hediyeymiş gibi bakıyordu. Terli ve limonlu şekere bulanmış olsa bile Mari bir hayal gibiydi.

Griffin çenesini kapattı. Dişlerinin birbirine kaynaştığını neredeyse duyabiliyordum. "Hiçbir şey oynamıyoruz, cadı." Somut bakışlarını bana çevirdi. "İkinizin de defolup gitmesi gerek. Hemen."

"Ya da kalabilirsin Red," dedi Ryder Mari'ye, yüzünde hevesli bir ifade vardı. "Sana nasıl oynanacağını öğretebilirim."

Mari'nin gözleri onun teklifi karşısında parladı ve midem bulandı. Alkol sistemimi tamamen terk etmişti ve uyuşuk bir sis zihnimi bir kez daha bulandırmaya başlamıştı. O anlamsızca doldurulmuş yatak beni çağırıyordu.

"Neden bu kadar oyunbozansınız Komutan?" Trevyn taşan bira bardağını yudumlayıp birazını masanın kumaşına dökerek sordu. "Ne kadar çok o kadar iyi!"

"Kesinlikle," dedi Crawford. "Ve bu daha az utangaç görünüyor."

Alay etme isteğime rağmen Mari'ye kıskançlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Hayatının gecesini yaşıyordu. Gülüyor, içiyor, dünyayı umursamadan yakışıklı, hoş erkeklerle kâğıt oynamak üzereydi. İçkiyle dolu olduğum ve ayaklarım çiğnenene kadar dans ettiğim zamanlardaki halimi şimdiden özlüyordum.

Kane'in elini kaburgalarımın üzerinde saf bir sıcaklık gibi hissedebiliyordum. "Hayır, Griffin haklı, bunun yatma vakti geçti." Kane Sahte bir hayal kırıklığıyla omuz silkerek beni işaret etti ve göğsümde aşığılanma hissi uyandırdı. O benim koruyucum değildi.

"Aslında, sanırım kalacağız."

Elinden kurtulduğumda Kane'in gözleri mızrak gibiydi. Tek bir bakış bile kanımı tutuşturmaya yetmişti. Neredeyse mırıldanıyordum.

"Arwen-"

"Kral Ravenwood," diye araya girdi Prens Fedrik. "Leydi Arwen kendi yatma zamanına karar verecek yaşta değil mi?" I

bir gülümsemeyi bastırdı. Kurtarıcım, Kane'i hor gören prens. "Bir kadınla kumar oynamaktan bu kadar korkuyor olamazsın herhalde? Seni tüm değerle aldığında laf atmayacağıma söz veriyorum."

Trevyn ve Rhett kıkırdadı, Ryder Mari'ye oyunun kurallarını öğretmeye başlamıştı bile. Sadece uzanmış tek bir parmağıyla Mari'nin çıplak kolundaki limon kremini silmek için durdu ve Griffin kartlarını o kadar sıkı tutuyordu ki başparmaklarını yırttıklarına yemin edebilirdim.

"Peki. Ama önce seninle konuşmam gerek." Kane'in gözlerinde öylesine ölümcül bir komut vardı ki tartışmaya cesaret edemedim.

"İyi," diye taklit ettim, onun yüksek formunu kapıdan geçip kafeye doğru takip ettim.

ARWEN

KAFE GECE İÇİN KAPANMIŞTI. MUMLARIN HEPSİ
s ö n d ü r ü l m ü ş , ön kapı kilitlenmiş, hatta iç içe
geçmiş çift vardı Sola, Muhtemelen kapalı
için Kendi yatak odalarının
mahremiyetinde birbirlerine düğümleniyorlardı. Bakışlarım
Kane'e kaydı, nefesim ciğerlerimde düğümlendi. Her
zamanki gibi gözlerimi ayırmak için çaba sarf ettim. Asi
siyah saçları, sık sık üzerinden geçtiği eli tarafından
zorlukla ehlileştirilmişti, o geniş el her zaman şık, erkeksi
Delici gözleriyle uyumlu gümüş yüzükler.

Ama aylar önce Shadowhold'da nefret etmeye başladığım
o sıkılmış, hatta biraz da sinirli ifadeyle bana sadece
üstünkörü bir bakış attı. "Tatlı ve dans, ha? Davetiyem
neredeydi?"

"Bana eşlik edecek başkaları da vardı. Buradaki erkekler
etkileyici dansçılar. Çok şehvetli."

Kane'in gözleri sert ve parlaktı ama ifadesi aynı kaldı.
"Ne kadar iç gıcıklayıcı."

İşten çıkarılması beni hazırlıksız yakaladı ve esprili bir
karşılık bulamadığım için sessizlik oluştu.

"Arayı kapatmak güzeldi. Gitme zamanı."

"Senin sorunun ne?" Ona tısladım. "Mari ve ben sizin
sadece erkeklere özel küçük kart oyununuza katılamıyor
muyuz? Amelia'nın

sosyalleşmek için uygun gördüğün tek kadındı."

Sert çenesinden Kane'in bana saldırmak üzere olduğunu anlayabiliyordum, ta ki gözlerini eğlence kaplayana kadar. Bir elini yüzünde gezdirdi -bu alışkanlığı bende hâlâ utanç verici bir etki yaratıyordu- ve derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. "Amelia'yla geçirdiğim zaman konusundaki kıskançlığına daha sonra geri dönelim. Bu konuyu irdelemek isterim. Belki yarın akşam yemekte?"

Alay ettim, gözlerimi devirdim ve hatta sırf böyle bir teklifle ilgilenmediğimi gerçekten anladığından emin olmak için homurdanmış bile olabilirim ama sanki hiçbir şey yapmamışım gibi devam etti.

"Bu adamlar tehlikeli. Crawford Switch sadece bir Citrine soylusu değil; o bir suç lordu. Rhett ve Trevyn de onun haydutları." Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Senin ve cadının onların yakınında olmamanızı tercih ederim."

"O zaman neden buradasın? Dolandırıcılarla kart mı oynuyorsun?"

Gülümsemesi acımasızdı. "Bu benim gibi bir canavara yakışan bir davranış değil mi?"

Bunu bir cevapla onurlandırmazdım. Çok kolaydı.

Çenesi gerildi. "Crawford'un Güneş Kılıcı'nın nerede olduğunu bilebileceğini düşünüyoruz. O bir çeşit koleksiyoncu. Güzel ve nadir nesnelerin tedarikçisi. Broderick ve Isolde'nin öfkesini riske atmadan ona yaklaşmanın tek yolu onun kart oyunuydu. Üçü birbirine yakın."

"Fedrik neden burada?"

"Senin fino köpeğin aylık oyunlarda oynuyor." Kane başparmağındaki yüzüğü düzeltirken dudak büken bir ses çıkardı. "Korkunç bir alışkanlık, gerçekten."

Artık Kane'e gözlerimi deviremiyordum; yakında şaşı olacaktım. "Ya Ryder?"

"Onu ben davet ettim. Çocuk bir molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Onu sadece Griffin'e işkence etmek için mi getirdin?"

"Elimde değil, cadı konusundaki çekişmeleri beni gıdıklıyor." "Sen gerçekten bir canavarsın."

"Bana öyle söylendi." Yaklaşırken hınzırca sırıttı. "Şimdi git ve sarhoş küçük arkadaşını alıp saraya geri dön."

Ama oraya geri dönmek istemedim. Artık günlerce uyumak istemiyordum. Ya da yatakta, uyuyan Leigh'in yanında uyanık yatmak ve hiçbir şey düşünmemek. Sanki tüm bu boşluktan yuvarlanıp gidebilecekmişim gibi dönüp durmak.

Hayır, Kane bana her kızdığında kan dolaşımdaki o lezzetli, heyecan verici yükselişi istiyordum. Gözleri azarlama ya da üstü örtülü bir öfkeyle benimkilere her daldığında. Fedrik'in yanında hissettiğim hafif ve havadar sıcaklık, Kane ve beni ıslatan, kalpleri titreten kimya musonunun yanında bir yaz serpintisiydi. Tekrar konuşmaya başlayalı iki gün bile olmamıştı ve bu durum şimdiden ruhuma zarar vermeye başlamıştı.

"Şimdi, Arwen," dedi bileğimi nazikçe ama ciddiyetini gösterecek kadar sert bir şekilde avucunun içine alarak.

Dokunuş damarlarıma yıldızlar gönderdi. Uğultu. Yanıyordu. Muhtemelen nabzımın hızlandığını hissedebiliyordu. "Sana bana dokunmamamı söylemiştim."

Çekip kurtuldum ve şimdi eskisinden daha da dumanlı olan oyun odasına geri döndüm.

"Sonunda bize katılıyor musun? Harika bir elim var." Trevyn kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Evet," diye cıvıladım, oturmadan önce. "Beni de dahil et." "Woo!" diye tezahürat yaptı Mari.

Arkamda bir mezar taşı gibi dikildikten bir süre sonra Kane tekrar komutanının yanına oturdu.

Rhett, "Paralar masaya, hanımlar," dedi. "Oynamak için on bin."

Ağzım açık kaldı. On bin mi? Bilmem gerekirdi. Soylular ve kraliyet mensupları için elit bir özel oyun - kahretsin, kahretsin, kahretsin. Çantamı karıştırdım ve akşam yemeğinden arta kalan bir avuç dolusu buldum. Belki on yedi tane falan. "Bu olur mu?" Kirpiklerimi kırıştırmaya çalıştım.

Rhett ve Trevyn yetersiz parama kuduz hayvanlar gibi güldüler, neredeyse gözyaşlarına boğulacaklardı ama Crawford'un buz gibi yüz ifadesi midemi bulandırdı.

Kane kıkırdadı. "Eh, sürdüğü sürece eğlenceliydi." Griffin rahatlayarak iç çekti.

"İkinize de biraz ödünç vermekten mutluluk duyarım. Kane kardeşine borcunu ödedi," diye teklif etti Fedrik.

Nazik bir teklifti ama Fedrik'in parasını istemiyordum. Özellikle de Kane ona köpeğim dedikten sonra. Onların hiçbir yardımını istemedim. "Kullanabileceğim başka bir şey olmalı?"

Crawford, Mari ve bana dönmeden önce Rhett'e baktı. "Diğer tek para birimi sizin gibi kadınlar için kesinlikle fazla açık saçık."

Sertçe yutkundum. "Dene beni."

"Kıyafetlerin." Geniş, köpekbalığı benzeri gülümsemesi parıldadı ve hem görüntü hem de öneri karşısında içimi bir ürperti kapladı.

"Kimse bunu görmek istemez," diye inledi Ryder.

"Yeter artık." Kane ayağa kalkarken sesi ölümcüldü, altımızdaki masayı salladı ve cips kulelerini yere döktü.

"Dikkat et, dostum!" diye bağırdı Rhett.

Bakışlarımın ona kaymasını engelleyemedim. Gözlerinde saf, cezalandırıcı bir öfke kaynıyordu. Crawford'un benimle oynama şeklinden mi yoksa

Tüm bu erkekler için soyunmamı. Ya da şu anda ne kadar iktidarsız olduğunu, beni ya da bir başkasını kontrol edemediğini. Her neyse, hoşuma gitmişti.

"Tamam." Sesimdeki kendinden eminlik beni şaşırttı.

"Ben de! Soyunmak ve kartlar-ne kadar eğlenceli." Mari hıçkırdı.

"Neden bu sefer oturmuyorsun?" Ona sadece kulaklarının duyabileceği kadar alçak sesle söyledim. Bu kadar aptalca bir şeyi kabul edemeyecek kadar sarhoştu.

"Ah, hadi ama Arwen," diye fısıldadı. "Her şeyi çok ciddiye alıyorsun! Yemekte biraz hata yapmayı denememiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Yani- Boş ver."

Rhett bizi içeri aldı ve ben soluk yeşil gözleri derin derin gözlerime bakan Griffin'e bakmaktan kendimi alamadım. Kuşatma altındayken daha az üzgündü.

Ona omuz silktilim. Mari'nin hırçın olması benim suçum değildi. Büyük olasılıkla yine de inanılmaz olacak ve ayağındaki ayakkabıyı bile kaybetmeden tüm paramızı alacaktı.

KITADA MARI'NİN YAPABİLECEĞİ TEK ŞEYİ KEŞFETMİŞTİM

berbattı. Belki de vücudundan akan portakal şarabı, bira ve şekerden kaynaklanıyordu, ama Mari blöf yapamıyordu. Elinde iyi sayılabilecek bir şey olduğunda, yanaklarına pembe bir ışıltı yayılırdı. Kötü bir el tuttuğunda ise sanki onu hayal kırıklığına uğratmak için ellerinden geleni yapmışlar gibi kaşlarını çatardı.

Mari kadar beceriksiz değildim ama daha iyisini de yapamıyordum. Elimdeki az miktardaki parayı kaybetmiştim.

çantam, iki ayakkabım, bir küpem ve saçımdaki beyaz ipek kurdele.

Mükemmel bir kumarbaz olan ve masadaki paranın yarısından fazlasıyla, Mari'nin ve benim aksesuarlarımın çoğuyla önde giden Kane, oynamaya başladığımızdan beri bana çeliğe kazınmış tek bir bakıştan fazlasını atmamıştı ama umurumda değildi. Oyunu, bahis heyecanını ve kazanma beklentisini seviyordum. Tehlikeli adamların gözlerinin üzerimde olmasını seviyordum. Yasadışı heyecanı. Kane'in bu obur adamlara sunduğum vücudumun her bir parçasına duyduğu öfke ve sahiplenme duygusu da cabasıydı.

Rhett bize birer içki daha getirdi ve ben iki tane daha istemedenden önce acı, keskin içkimi uzun bir yudumda içtim. Şu anki el Mari ve Griffin arasındaydı. Mari'nin üzerinde kalan giysilerden çok daha fazla parası vardı ve artırmayı seçmişti.

"Sadece katla," dedi ona, gergin bir şekilde.

"Ama harika kartlarım var." Nazlı nazlı gülümsedi. "Yüzünüzden öyle olmadığını anlayabiliyorum."

Rhett, "Onu dinleme, bebeğim," diye araya girdi. Sonra, istediği kadar sessiz olmasa da, Trevyn'e, "O bluzun çıktığını görmek istiyorum," diye mırıldandı.

Ryder Rhett'e ters bir bakış fırlattı ve Mari'yi gözlerinden korumak için öne doğru eğildi. Ama Mari elindeki kartları masanın üzerindeki beş kartla karşılaştırırken onların bu alışverişini fark etmemişti bile.

Griffin ona doğru eğildi. "Lütfen katlar mısınız?"

"Bekleyip görmeniz gerekecek," diye karşılık verdi Mari, hâlâ elindeki kartları kafasında toplamaya çalışıyordu. Mari ne yaptığını gerçekten bildiğini fark etmiş gibi gülümsedi. "Oh! Ben ararım."

Griffin'in yüzü taş kesildi.

"Şu göz alıcı kolyene ne dersin?" Crawford düşündü. Koleksiyoncu olduğu için parça hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak ettim.

Bütün akşam boyunca ilk kez Mari'nin gülümsemesi kayboldu. "Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde. Masa rahatsız edici bir sessizliğe büründü. "Hayır," diye tekrar denedi, bu sefer daha hoş bir şekilde. "Bluzumla ararım."

Griffin'in gözleri masanın üzerindeki bozuk paralar kadar büyüdü. "Vay canına, Red, emin misin?"
Ryder sordu.

"Eminim," dedi Mari, kartlarını gururla yere bırakarak. "Çok kötü değil, ha?"

Aslında iyiydiler. Bir çift yedili. Tahtadaki diğer yediliyle birlikte üçü bir aradaydı.

Griffin'e baktı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Peki sizde ne var Komutan?"

Tüm oda onlara odaklanmıştı. Crawford bile aralarındaki çekişmeye dalmıştı. Griffin'in çenesi kaskatı kesilmişti, yeşil gözleri buzlu cam gibiydi ve "Beni yendin" demeden önce kartlarına bir kez bile bakmadı. Para destesini nazikçe ona doğru itti ve kartlarını desteye geri gömdü.

Rhett inlerken kaşlarını kaldırıp ona baktım.

Mari haykırdı ve bağırdı. "Bunu beklemiyordum!"

Ryder yarım bir kahkaha atarak, "Aferin Kızıl," dedi.

Kane bakışlarını yakaladı, Griffin'e baktı ve sonra başını hafifçe sallayarak zaten doğru olduğunu varsaydığım şeyi onayladı. Griffin'in eli gerçekten de zayıf değildi.

"Prenses Amelia bu gece nerede?" Fedrik birasını yudumlamadan önce Kane'e sordu.

Ugh. O da olmaz.

"Nereden bileyim?"

"İkinizin ... olduğunuzu düşünmüştüm. . . ?"

Rhett bir sonraki eli dağıtırken, beynim çılglık atıyor olsa da yarı ilgisiz bir gülümseme denedim.

Kane sadece "Yanlış varsayımda bulundunuz" dedi.

"Ah, benim hatam o zaman." Prens Fedrik elindeki kartlara bir göz attıktan sonra onları katlamak üzere masanın ortasına attı.

"İlgileniyor musun?" Kane sordu. "Kral Eryx'in şehre girer girmez nikâhınız için bir anlaşma hazırlatacağını düşünmüştüm."

"Eh." Fedrik sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı ve bronzlaşmış karnının ince bir şeridini ortaya çıkardı. "Ailem görücü usulü evliliklerden vazgeçti. Hatırladığım kadarıyla son sefer pek iyi gitmemişti." Kane'e yarım bir gülümseme fırlattı. "Ve," diye ekledi, "biraz yoğun görünüyor."

"Çok yoğun biri," dedim. "Ama bu yoğunlukla krallığını ve halkını koruyor. Babasının iki katı bir hükümdar."

Kane bana kaşlarını kaldırdı ve ben de ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. Bu doğrudu.

Crawford Fedrik'e, "Daha da önemlisi, o ünlü bir güzel," dedi. "Böyle bir kadına sahip olduğun için şanslısın. Onunla her sabah ve her gece yatardım."

"Ona sahip olmayacaktı," dedi Mari ve Crawford'un ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediğini hatırladım. "Birbirleriyle eşit olarak evleneceklerdi."

Crawford sanki Mari'yi ilk kez görüyormuş gibi merakla ona baktı. "Daha önce komutan sana cadı demesinin sebebi sesinin gıcırtilı olması mıydı yoksa gerçekten büyü yapabiliyor musun?"

"O olağanüstü bir cadı," diye söze karıştı Ryder. "Bunda şimdiye kadar gördüğümden çok daha fazla güç var."

Mari'nin gözleri kendini tutup kartlarına bakmadan önce sıcaklıkla doldu.

"Sen ne anlarsın ki hırsız?" Griffin bakışlarını kardeşime dikti. Onların bu sözlerine sinirlenip sinirlenmediğini anlayamadım. flört etmek veya diledi için Gizle Mari'nin yetenekler Crawford'dan ya da her ikisinden. Bu oyunun tuhaf dinamikleri başımı ağrıtmaya başlamıştı. Kötü içkimden bir yudum daha aldım. "Bunu ne zaman bırakacaksın?" Ryder ofladı pufladı. "O bir taneydi.

zaman."

"Senden çaldı mı?" Crawford ilgiyle Griffin'e sordu.

Kane, Ryder'a yumuşak bir gülümseme vermeden önce, "Benden çaldı," diye düzeltti. Ryder sandalyesinde kıpırdandı.

Crawford hiç eğlenmeden ters ters baktı. "Daha azı için adamların derilerini yüzdüm."

Oyun odasının duvarlarından Crawford'un bardağındaki buğu gibi gerginlik damlıyordu. Kulaklarımda sadece dizilen paraların ve dağıtılan kartların sesleri yankılanıyordu.

"Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun, Arwen." Fedrik'in konuyu ustalıkla ve aynı rahatlıkla değiştirmesini takdir ettim. "Sık sık kumar oynar mısınız?"

"Hayır." Kane içkisini boşalttı. "O senin gibi yozlaşmış biri değil, Prens."

Fedrik onu görmezden geldi. "Azurine hakkında ne düşünüyorsun?"

Cevap vermek için bir nefes aldım ama Kane yine sözümü kesti. "Fazla değil."

"Senin adına hep o mu konuşur?" Fedrik hafifçe sordu.

Kane ve ben hep bir ağızdan "Hayır," dedik. Zihnimle dilini kesmeye çalışarak ona ters ters baktım.

"Şehriniz nefes kesici," diye devam ettim. "Hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

"Bir ara sana etrafı gezdirmem gerekecek-"

"Yarın yola çıkıyoruz," diye araya girdi Kane.

Ona doğru döndüm. "Öyle mi?"

"Evet." Ağzı sıkı bir sırtıyla kesildi. "Benim zevkime göre biraz fazla sıcak."

"Ben kalıyorum."

"Sen benim şifacımsın. Dediğimi yapacaksın." Kanım kaynadı.

"Yükselt." Crawford masaya elli jeton daha attı.

Kartlarıma baktım. İki kupa. İki tanesi de masadaydı zaten. Floş yapmak için bir taneye daha ihtiyacım vardı. "Yeniden artırıyorum." Kazandığım paranın geri kalanını da koydum.

"İkinize de zam yapacağım," dedi Rhett ve en az yüz daha ekledi.

"Ben ararım." Ağzımdan döküldü.

"Neyle?" Crawford'un gözleri kuşgözü dantel elbisemin yakasında parlıyordu.

Vazgeçebilirdim. Yanlış hesap yaptığımı iddia edebilir ve paçayı sıyırmama izin verip vermeyeceklerini görebilirdim. Ama yüzlerindeki ifadeyi görmek, dolandırıcıların benim sinmemi ne kadar çok istediklerini bilmek beni daha da kararlı hale getirdi. Daha cesur. Daha cesur.

Kendime baktım, değerlendirdim. Elbisemden vazgeçip çıplak kalma riskini göze alamazdım. Bu krallıkta adet olmayan bir kombinezon ya da korse bile giymiyordum. Geriye sadece . . .

"İç çamaşırlarım."

"Kesinlikle hayır," diye ısırdı Kane.

Kendimi en son bu kadar ateşli, huzursuz ve elektriklenmiş hissettiğimde ... onun kollarındaydım. Bu hissin peşinden gittim. "Bana sahip değilsin. Ya da iç çamaşırlarımın."

Crawford'un gözleri acımasız bir zevkle parlıyordu. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Evim şimdiden dolu."

O kalbe şimdi ihtiyacım vardı. Herhangi bir kalp yeterliydi. Rhett son kartı dağıttı.

Kanayan Taşlar.

Dörtlü sopaydı.

KANE

ARWEN AYAĞA KALKTI, ELLERİNİ NAZIKÇE ALTINA SIKIŞTIRDI ve dantel giysileri aşağı çekti. Sonra onları masanın üzerine fırlattı.

"İşte," dedi. Tekrar oturduğunda altındaki sandalye yere sürtündü.

Bakırın tadını alana kadar yanağımı ısırdım. Bir kumaş parçasının bir erkek üzerinde bu tür bir etkisi olmamalıydı. Yine de başımı döndürecek kadar güçlü bir şehvet dalgası kanıma hücum etti. Diğerlerine bakamazdım. Öfkemi kontrol edemezdim.

"Arwen! Seni fingirdek," diye mırıldandı cadı.

Crawford purosunun etrafında mırıldanarak, "O narin şeyin bunu yapabileceğini sanmıyordum," dedi.

Ama gözleri çok mutluydu. Onları kafasından oymak istedim.

Azurine'de hiç yer değiştirememek bu tür dürtüleri kontrol etmeyi çok daha zorlaştırıyordu. Bu bir rahatlamaydı, egzersizdi ve yalnızlığımı, kötü dürtülerimi ve diğer tüm vahşi davranışlarımı engelliyordu. Vites değiştirmek çok fazla ışık kullansa da, buna değdiğine bahse girerim, çünkü kendimi ilk etapta gücümü kullanmamı gerektiren daha az senaryoya soktum.

Derin nefes al.

Rhett'in paraları şingirdadı, Griffin'in içkisinin tatlı, zengin romu burun deliklerimi doldurdu ve yanımda Trevyn'in şişman purosundan çıkan duman lamba ışığını puslu hale getirdi.

Arwen'i inceledim. Yanaklarında ve burnunun üzerinde açan taç yaprağı pembesi allığı, arı sokmuş gibi zorlukla ayrılmış dudakları, gözlerinde dans eden şaşırtıcı başarı ve gurur ifadesi -elini kaybetmesine rağmen-.

Kendini iyi hissediyordu. Belki biraz korkmuştu. Ama cesurdu.

Çekici. Canlı.

İki hafta boyunca Arwen'in dünyada bir hayalet gibi dolaşmasını izlemiştim ve bu gece yaşayanlar diyarına geri dönmüştü. Seks, içki ve tehlikenin siren çağrısına karşı saf değildim. Uzun yıllar boyunca bu benim yaşam kaynağım olmuştu.

"Bu görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım." Erkek kardeşi tiksintiyle inledi.

Güldü. Gerçekten güldü. Bu sesi duymayalı haftalar olmuştu. Tapınak çanlarının çalması gibi, o ahengi tüm bedenimde hissettim.

Hiçbir şey güvende değildi. Ne güldüğü zamanki büyüleyici gülümsemesi ne de bana yönelttiği ölümcül bakışları... Her gün, yere düşüp beni bu ıstıraptan kurtarması için ona yalvarmamak için içimdeki tüm gücü, hem hafif hem de saf iradeyi kullanıyordum.

"Çok özel bir şovmen türü olarak gelecek vaat eden bir kariyerin olabilir kuşum." Sonunda bana doğru baktı, ancak bana sert bir bakış fırlattı. Gülümsememi bastırmak için çenemi sıktım.

Azalan tüm odağımı elimdeki kartlara yönelttim.

Bir çift as. Mükemmel.

Crawford'u değerlendirdim. Bütün gece içmiş, geri kalanımıza yavaş yavaş para akıtmıştı ve kalın kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturmuştu - saatler önce keşfettiğim bir işaret

vasat bir eli yansıtıyordu. İşte bütün gece beklediğim an buydu.

"Ben varım," diye mırıldandım, ağır bozuk para ve kadın aksesuarları yığınlarını masanın ortasına iterek.

"Arayacağım." Crawford'un gözlerinde endişeli bir bekleyiş parıldasa da soğuktu. Dikkatini eldeki diğer tek oyuncu olan Arwen'e çevirdi. "Peki ya hanımefendi?"

Arwen kartlarını düşündü, sonra bize baktı. "Bahse girecek tek şeyim elbisem."

"İyi bir koşu yaptın." Kendime engel olamadım. Onunla flört etmek şimdiye kadar yaptığım en zevkli şeydi. "Dantelli iç çamaşırlarını senin için geri kazanacağım."

Gözlerinde bir meydan okuma parıldadı.

"Ben de varım." "Arwen, çıplak olacaksın," diye neredeyse tükürüyordum.

"Kanayan Taşlar," diye tükürdü Ryder, kartlarını katlamak üzere ortaya atmadan önce.

Arwen ikimizi de görmezden gelerek Crawford'a, "Ama son giysi parçam için senin parandan daha fazlasını istiyorum," dedi.

Tehditkâr bir kaş kaldırdı. "Cesur bir genç kız için her şeyi yaparım."

"Bana ne teklif edebilirsin?" Sesine baştan çıkarma karışmıştı. "Yakut? Elmas mı? Fiyatını söyle." Crawford bir

Arwen'in boynuna baktı. Artık onun için bir oyundu.

"Hmm." Düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürdü. "Bir kralla seyahat ediyorum, bu yüzden daha fazla mücevhere ihtiyacım yok. Belki de senin erişimini hafife almışımdır? Biraz daha özel bir şey umuyordum." Kaşlarını çatarak kartlarına baktı ve bekledi.

Tuzak kuran bir avcı.

"Erişimim sınırsız. Seni ne heyecanlandırır? Mesajlar mı? Silah mı? Daha az rafine bir şey mi?"

Arwen'in ağızı Crawford'un iması karşısında bozuldu.

O anda adamın derisini yüzmek geldi içimden. Ona da diğerlerine yaşattığı kadar acı çektirmek için. Mer kızlarına. İşlediği suçların bedelini asla tam olarak ödeyemeyecek olması adaletsizliğin de ötesindeydi.

Ama Arwen tiksintisini ağır bir kaş çatmayla örttü. "Ne tür silahlar? Etkileyici bir şey var mı? Lütfen beni parlak bir kılıçla sıkma."

Crawford masanın kendi tarafına doğru eğildi. "Elimde tam da aradığınız ödül var. Ama değeri çıplak bir kadından çok daha fazla."

Griffin yanımdaki koltuğunda kaskatı kesildi.

"Dikkatli ol, Crawford," diye mırıldandım. Bıçağın göğüs cebinde olması umurumda değildi; domuz Arwen'e hakaret etmek şöyle dursun, ona bakmayı bile hak etmiyordu.

Ama o sadece arkasına yaslandı, sakinliğin resmiydi. "Hayır, Kral Ravenwood. O haklı. Belki de böyle bir eşyayı görebilirim?"

Crawford sırttı. "Bu ayarlanabilir. Eğer sen kazanırsan."

"Oynayalım o zaman."

Rhett kartları Crawford, Arwen ve bana dağıttı. Floş için ideal bir dağılımdı, beş kartın dördü maçaydı. Karo ve sinek aslarım değersizdi.

Crawford'un gözleri acımasızca kararmıştı. "Floş," dedi papazını ve maça asını ortaya koyarak. "Üzgünüm, güzelim." Sırtışına zehir karıştı. "Şimdi benim için soyun."

Eğer Arwen soyunmak için ayağa kalkarsa, dizinin üzerinde tek bir pamuk tabakası bile kalmadan bu odayı cıraya çeviririm.

Ama sadece gülümsedi. Sahte, yapmacık bir sırtış değil. Ama o gerçek, parlak, göz kamaştırıcı Arwen gülümsemesi düz yürümemi zorlaştırdı.

"Hayır, üzgünüm. Sanırım elim dolu." Arwen kartları önüne yaydı. Gerçekten de fulü vardı - Crawford'unkini yenen tek el.

Zafer kulaklarımda çınladı. Benim muhteşem, sinsi kuşum.

Crawford hiçbir şey söylemedi ama Rhett yavaş bir ıslık çaldı. "Aferin Arwen," diye mırıldandı Fedrik.

Arwen para ve giysi yığınının içine çekerek Mari'nin ayakkabılarını ve kemerini geri verdi. Crawford iç çamaşırlarını masanın altından geçirirken tek bir kasını bile oynatmadı.

"Şimdi, şu ödüle gelelim," diye mırıldandı.

Koleksiyoncunun rekabetçi ruh halinin üzerine kara bulutlar çökmüştü. "Yarın akşam villama gelin, size göstereyim."

"Kralımın dediği gibi yarın Azurine'den ayrılıyoruz."

Kralım.

"Korkarım şu anda üzerimde silah yok." Çenesini aşağıya, ince altın iplikleri ve kalın mücevher yığınlarıyla öküz kanı tuniğine doğru salladı.

"O zaman bu gece villanıza geleceğim," diye ısrar etti.

Masa rahatsızlık içinde kıpırdandı, Ryder tırnaklarını karıştırdı, Fedrik pencereden ayın solgun ışığına baktı ama ben sadece sandalyemde rahatladım.

"Hadi Crawford, hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratma." Sırıttım. "Anlaşma anlaşmadır."

"Onu villamda tutmuyorum," dedi Crawford, ayağa kalkarken dizleri masaya çarpıyordu.

Arwen de ayağa kalktı, yüzü hâlâ biraz pembe ve kızarmıştı. "O zaman nereye?"

Griffin koltuğunda doğruldu. Crawford'un üstünkörü bakışları benden ona, oradan da Arwen'e kaydı. Sonra Mari'ye. Onun güçlü bir cadı olduğunu ortaya çıkardığı için Ryder'ı tekmelemek istedim. Onu görebiliyordum.

Crawford bu odaya karşı şansını ölçüyordu. Yumruklarım yaklaşan dövüşün heyecanı ile titriyordu.

Crawford ileri atılarak parasını kaptı ve odanın arkasına doğru koşmaya başladı, Rhett ve Trevyn de hemen arkasındaydı.

Aslında bunu beklemiyordum.

Crawford bu kadar iri bir domuz yavrusuna göre hızlıydı ama saniyeler içinde peşine düşmüştüm; omzum, içine girdikleri odanın arka tarafındaki, ahşabı çentik ve lekelerle bozulmuş sıkıntılı kapıyı kıl payı açıyordu.

"Siktir git, Ravenwood," diye tükürdü Crawford yarığın içinden.

Arwen de arka odaya doğru koşmasaydı gülerdim.

"Orada kal."

"Stones'ta hiç şansım yok," diye homurdandı, Crawford ve benim yanlışlıkla ona açtığımız dar aralıktan ölçülemez bir zarafetle geçerken.

Ne kadar kıvrak olduğunu unutmuşum.

Isolde'ye verdiğim sözü unutarak kapıyı saf siyah sis parçalarıyla çarparak açtım, neredeyse çürük şeyi menteşelerinden fırlatıp Crawford'u ve iki adamı bir yığın halinde yere düşürüyordum.

Crawford bana doğru hamle yapmaya çalışan Trevyn'i neredeyse parçaladı, savurdu ve bir mille iskaladı. Karnına indirdiği hızlı bir tekme onu gizli ofisinin yırtık pırtık halısına geri gönderdi.

Loş odanın duvarları antika yağlıboya tablolar ve yerel Citrine gazetelerinden çerçevelenmiş kupürlerle kaplıydı. Ama yırtık pırtık kitaplardan oluşan bir raf dışında, kirli yeşil bir aşk koltuğu, ezik metalik bir fıçıdan başka bir şey yoktu - bir tür hırsız ruhuyla dolu olduğundan emindim-

ve bir zamanlar zengin bir şekilde oyulmuş olabilecek ama şimdi yorgun ve yıpranmış olan tek bir masanın arkasında deri bir sandalye.

Griffin yanıma gelirken poker masasından Mari'nin ciyaklamasını duydum. "Şu iki serseriye bayıltayım mı?"

"Ciddi olamazsın," dedi Fedrik, sesinin tonu o da içeri girip gözlerimle buluştuğunda azaldı. "Ailem ve Crawford sana ve şifacına uyacak bir anlaşmaya varabilirler. Bütün bunlar sadece bir kumar borcu yüzünden mi?"

Omurgasız dangalak sadece dikkatsiz değildi, aynı zamanda ailesinin kuklasıydı. Hep öyleydi.

"Prensi dinle," diye homurdandı Crawford karanlık halıdan. "Bu işi kolayca halledebiliriz."

"Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum." Gömleğimin kollarını sıvadım ve Crawford'a yaklaştım. Rhett irkildi ve Trevyn dört ayak üstünde köşeye kaçtı. "Fedrik, şifacımı, kardeşini ve cadıyı saraya geri götürme nezaketini gösterirsen Griffin ve ben hemen arkada olacağız."

Crawford masasına doğru sürünmeye çalıştığında, tatmin edici bir çıtırtı çıkarana kadar botumu uzanmış parmaklarına geçirdim.

Acı dolu iniltisi dudaklarımı yukarı doğru büktü.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Arwen kollarını kavuşturarak. "Bana bir kılıç borcu var."

"Arwen," diye azarladı ağabeyi. Ona bir bakış attım, hâlâ oyun odasında, bir kolu Mari'nin omuzlarına sarılmıştı. "Hadi gel."

"Saraya geri dön Ryder," dedi Arwen. "Ve Mari'yi de yanında götür."

Tekrar sorulmasına gerek yoktu.

Ryder ve Mari aceleyle dışarı çıktılar ve Fedrik onların peşinden gitmeden önce bize sadece bir kez baktı.

Griffin'le yüzleştim. "Doğruca kraliçeye gitmediğinden emin olun."

"Evet." Griffin çenesini Arwen'e doğru salladı, sanki "Peki ya o?" der gibiydi.

"O iyi olacak."

Emin değildim ama bir an için Arwen'in gözlerinde gurur parıldıyor gibi geldi.

ARWEN

KANE, CRAWFORD'U TÜNİĞİNDEN TUTUP KALDIRDI VE homurdanarak odanın derinliklerine indi. Sonra Rhett ve Trevyn'e döndü, ikincisinin yakası titriyordu. boğazı düğümleniyordu. "Yardım çağırmayın. Burada olduğumuzu kimseye haber vermeyin yoksa ne siz ne de patronunuz şafağı görecektir kadar yaşayamazsınız."

"Şimdi, bir dakika bekle," diye başladı Rhett, sesi zayıf-

Kane kapıyı, etrafımızdaki ince duvarları sarsan ve Trevyn'in bir çığlık atmasına neden olan gölgeli sisin o şiddetli yarılmasıyla çarparak kapattı. Dört ayak üzerinde sürünerek kapıya gitti, titreyen elleriyle kapıyı açtı ve diğer taraftan dışarı fırladı.

"Ya sen?"

Rhett de hiç vakit kaybetmeden Crawford'u terk etti, hatta kapıyı arkasından kibarca kapatacak kadar ileri gitti. Kane sıırttı.

"Sen delirmişsin." Kane ona doğru yaklaşırken Crawford'un gözleri korkunun ilk belirtisiyle parıldadı, hareket ettikçe ayaklarının etrafında kötücül gücün küçük dalları açılıyordu.

İri yarı soylu, Kane'in ne planladığını görmek için bir saniye bile kaybetmedi. Kendini odanın arka tarafındaki duvara doğru fırlattı ve antika çerçeveli iki tabloyu yere düşürdü. Loş mum ışığında yıkandı,

Koşuşturan bir kemirgen gibi yukarıdaki pencereye doğru tırmanmaya çalıştı. Ama pencere çok yüksekti, onun boyundaki bir adamın bile ulaşamayacağı kadar uzundu ve ayakları tahtada tutunacak yer bulamıyordu.

Kane kolaylıkla ona yaklaştı ve Crawford'u bize doğru çevirdi, iri bir elini boğazına doladı ve onu tırmanmaya çalıştığı duvara doğru tuttu, ayakları havada işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

"Buna pişman olacaksın," diye yemin etti Crawford. "Gözlerini villamdaki bir kavanozda saklayacağım." Kane'in yüzünü kavramaya çalışarak tırmaladı ve pençeledi, ama Kane'in kol açıklığı daha fazlaydı. Crawford'un tekmeleri bile zar zor tutuyordu.

"Güneşin Kılıcı," dedi Kane. "Derhal. Bu kafe acinası bir taş ve iskambil kâğıdı yığınınına dönüşmeden önce."

"Böyle bir silahı hiç duymadım."

"Saçmalık," diye gürledi Kane, Crawford'un kafasını duvara vurarak.

İrkilmeme engel olamadım.

Ama sözlerinin geri kalanını anlamamıştım. Kane'in şiddeti duvarlardaki birkaç tabloyu ve enkazı yerinden oynatmıştı ve yerdeki kırık camların arasından bir şey çıkıyordu. Görünüşe göre-

Hayır, bu mümkün olamaz.

Çizim gibi görünüyordu.

Benim bir çizimim.

Kâğıt parçasını incelemek için diz çöktüğümde ıslak yumruk sesleri odada yankılandı. Elimdeki parşömende Bu Kadını Gördünüz mü? yazıyordu ve altında da yüzümün neredeyse tıpatıp aynısı olan bir çizimle birlikte Vatana İhanetten Aranıyor yazıyordu.

Hayır, hayır, hayır-

Damarlarıma bir ürperti pompalandı.

"İyi, iyi-" diye tükürdü Crawford, Kane'in darbelerinden sonra bir kez daha sarsılarak. "O şeyi biliyor olabilirim ama bende değil. Hiç sahip olmadım."

"Kimin var?"

"Bilseydim, neden sana söyleyeyim?"

Kane yumruğunu geriye doğru kaldırdı, dikenler ve gölgeler avucuna ve ön koluna dolanarak Crawford'un çenesine kuvvetle çarptı. Kemikleri kırmaya yetecek kadar ama onu bayıltmaya yetmeyecek kadar. Ya da onu öldürmeye.

Crawford bir iniltiyi bastırdı. Öksürerek, Kane'in hâlâ boynunda sıkılı duran diğer eline kan tükürdü.

Nefesimin altında ve yüzümü Crawford'un kanlı, etli yüzüne çevirerek Kane'e fısıldadım, "Onda benim aranan bir posterim var. Duvarında çerçeveliydi."

Kane'in cıvıl cıvıl gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde kaynayan öfke değildi. Korkuydu. Ve bu korku, Crawford'a dönüp, "Ne yazık ki, benim için ölü halin diri halinden daha değerli hale geldi," derken sesine zehir gibi karıştı.

Adamın boncuk gibi gözlerinde su katılmamış bir dehşet birikmişti. Bu akşam öleceğinin farkına varmıştı. Hayatından kıl payı kurtulamayacağını, acıdan ve dehşetten kaçamayacağını.

Bittiğini.

Crawford, Kane'in tutuşuna karşı çırpındı ve acımasız gözleri benimkilere dikildi, yalvarıyordu. Kane yumruğunu tekrar serbest bırakıp Crawford'un önce karnına sonra da böbreğine indirince irkildim. Nefes alamıyordu, acı içinde inlemek için bir ciğer dolusu emene kadar çırpındı.

"Neden?" diye sordu nefeslerinin arasında, parlak kırmızı dişlerini ve dudaklarını kaplamıştı. "Onun yüzünden mi?"

Tekrar tükürdü ama Kane'in boğucu tutuşu daha da sıkılaştı.

Nefes nefese, boğazını saran eli yırttı.

Biz bir şey öğrenemedi Kane onu öldürecekti. Ve tüm bunların sebebi benim-
Belki . . . belki de buydu.

Onlara doğru ilerledim, derim korku ve ... beklentiyle karıncalanıyordu. Bir tür dehşet verici coşku. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Arwen-"

Oynadığımız yeni oyunu anlatmak için Kane'e bir bakış attım. Artık itaatkâr şifacı ve karanlık kral değil, güçlü Fae kanun kaçağı ve insan vahşi.

Sessiz kalmasına rağmen, Crawford'un boncuk gözlerinde daha önce fark etmediğim esrarengiz bir ilgi vardı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişim? Tıpkı Teğmen Bert gibi o da bana bakmıştı. Başından beri Fae olduğumu biliyordu.

Kane tutuşunu sıkılaştırdı. "Bütün gece biliyordun."

"Evet," diye tükürdü Crawford. "Garnet'te önemli bir arkadaşım var. Bana sizin farklı olduğunuzu söyledi."

"Kralım yalan söylemiyordu. Seni boğarak öldürecek." "Kolay olacak," diye yemin etti Kane, "limon sıkmak gibi-"

"Ama sana yapacağım şey çok çok daha kötü olacak. Bize Güneşin Kılıcı'nın yerini söyle ve hayatını alıp git."

Crawford beni inceledi ve kalbim hızla çarpmasına rağmen kıpırdanma isteğimi bastırdım. Sonra gözleri Kane'e kaydı. "Hayvanına beni serbest bırakmasını söyle."

Ona bunu yapmasını işaret ettim ve Kane suçluyu gösterişsiz bir şekilde yere bırakmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Crawford sönmüş bir top gibi yere yığıldı, yüzü güve istilasına uğramış halıya çarptı, çırpındı ve hava almak için büzüldü.

Kane kanlı ellerini pantolonuna sildi.

Crawford nefesini tuttuğunda, "Bir yıl önce Azrail'in Mağarası'nda olduğunu duymuştum," dedi. "Hiç kimse

Ölmeden o şeyi geri alacaktım. Ben de elimde olduğunu söyledim. İnsanlar bana inandı. İmajım için iyi oldu. Hepsi bu." Yere kan tükürdü ve çenesini ve boğazını ovuşturdu.

Kane odanın içinde adım atarak oymalı masaya yaslandı ve masa onun ağırlığıyla gıcırdadı. "Azrail'in Mağarası'nın bir efsane olduğunu sanıyordum."

Crawford'un kamburlaşmış formuna yaklaştım. "Eğer bizi kandırmaya çalışıyorsan-"

"Hayır!" Korktu. "Ben değilim! Değilim."

Kane ile oynamak bir şeydi. Heyecan, içindeki açlık... Ama bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Crawford'un geniş gözlü ifadesi, sistemime zevkli bir hastalık dalgası gönderdi.

Benden korkuyordu.

Ben.

Ona yapabileceklerimden korkuyordu. Hayatta olduğum yirmi yıl boyunca kendimi hiç bu kadar kurban gibi hissetmemiştim. Hayır, bir kabus gibi hissediyordum. Tehlikeli, kışkırtıcı bir kâbus.

"Mağara, Peridot Eyaletleri'ndeki Kurbağa Gözü kasabasının dışında yer alıyor. Otuz adamımın hazineyi kurtarmak için oraya girdiğini gördüm. Hiçbiri Azurine'e geri dönemedi."

"Çok sıkılmaya başladım, Crawford." Kane'in sesindeki çığ baskınlık beni neredeyse boyun eğdiriyordu. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Nereden bilebilirim ki? Tek harita adamlarımdaydı ve dediğim gibi hepsi öldü."

Kane kendini yaralı masadan itti, kollarını sıvayarak bize doğru yürüdü ve ayağını Crawford'un karnına, adamı duvara geri gönderecek kadar güçlü bir şekilde sapladı. "Lanet olası haritayı nereden bulacağız?"

Crawford iki büküm oldu, altımızdaki zemine öğürdü, kokuşmuş bira ve mide asidi karanlık ipliklere sızdı.

Kane iğrenerek ona baktı.

"Asla bilemeyeceksin," diye mırıldandı. "Sözünü ettiğim Garnet ileri geleni, bana senin ne olduğunu söyleyen kişi. Senin peşindeler. Doğal olmayan iğrençlik. Ben öldüğümde bile, Fae kızından bir parçanın koleksiyonumda yaşayacağına söz verdiler." Crawford'un gözleri benimkilere sabitlenmişti. Öfke, korku ve ... kabullenme.

Hayır, hayır, hayır-

"Bana onun kalbini vaat ettiler." Kane'e sabitlenmiş sırtışı, yüzünü kırmızı ve inci beyazı renklere böldü.

Nefes almıyordum. Gözlerim Kane'e kaydı. "Bekle, yapma-
"

Ama Kane bütün akşam kaçmak için şiddetle mücadele ettiği gücü serbest bırakırken hırladı, ince bir duman ipi bileğinden kopup Crawford'un boynuna dolandı. Kol ve bacakları her yöne doğru kasıldı, Kane'e, bana uzandı, halıyı kavradı. Ama faydasızdı. Kane vahşi bir zevkle dişlerini sıkarken, saf, siyah gecenin ipliği sıkılaştı, sıkılaştı ve sıkılaştı-

Ta ki Crawford yere yığılana, gri ve soğuk, ceplerinden açgözlü bir altın kan havuzu gibi paraları sızana kadar.

Hissedilir bir sessizlik odanın içinde dalgalanıyordu. Başka bir yere bakmak istedim.

O bayağı, kan dolu, boş gözlerden başka bir yere.

Ama Kane'in ifadesi daha da kötüydü. Crawford alçaktı ve kesinlikle ölümü hak ediyordu. Ama canlı görünen Kane'di. Haftalardır olmadığı kadar canlanmıştı. Çünkü birinin hayatını söndürmüştü. Onları hiçliğe sürgün etmişti.

Beni yok eden, ruhumu o kadar yoğun bir şekilde parçalayan ve paramparça eden bir şey vardı ki, artık yürüyen bir kabuktum, Kane bunu zahmetsizce ve pişmanlık duymadan yaptı.

Ve sonra sırttı.

Işığı kollarından yukarı doğru çekilip vücuduna geri dönerken çenesine ve dudaklarına vahşi, kalpsiz bir gülümseme yerleşti.

Böyle bir adamın peşinden buraya mı koşmuştum? Bana yaptığı onca şeyden sonra? Tehlikede olmadığından emin olmak için iğrenç bir ihtiyaçtan dolayı mı?

"Bunu nasıl yapabildin?" Hangimizle konuştuğumdan emin değildim.

Kane sürekli bir ciğer dolusu hava emdi. "Dersini kendine sakla. Harita burada. Odanın etrafına bakıp duruyordu."

Şaşkınlıkla etrafı taradım. "Belki duvarlar ... kaplıdır-"

Ama Kane o süslü, gıcırdayan masaya doğru ilerledi. Çekmeceleri, yüzünü kaplayan kâğıtları, köşesindeki hokkayı karıştırmasını bekleyerek onu izledim. Onun yerine masayı birkaç kez dürtükledi. Kararsızdı, çalışıyordu, bir şey arıyordu. Tekrar dürttü ve sallantının kaynağını aradığını fark ettim. Ağır tahtanın ağırlığını taşıyamayan zayıf bacağı. Bulduğunda diz çöktü ve o şeyi çekip çıkardı, masayı büyük bir gürültüyle devirdi.

Sesi duyunca sıçradım; yerde uçuşan kâğıtlar, alttaki halıya sinen mürekkep.

Kane masa ayağıyla bana döndü - karmaşık bir şekilde işlenmiş ahşap bir kazık - ve kemiği olan bir köpek gibi bana uzattı. Eli titriyordu.

Tek kelime edemedi arkamızdaki kapı açıldı.

Trevyn koşarak içeri girdi ve mum ışığında parlayan gümüş bir palayı kaldırdı. "Onu rahat bırakın!" diye mırıldandı, yüzü kıpkırmızıydı ve öfkeyle terliyordu.

Kane kendi kılıcını kınından çıkararak, "Lanet olsun," diye küfretti.

Ama Trevyn dondu kaldı, gözleri Kane'de değil, Crawford'un yığılmış bedenindeydi. Nefes nefese kalmıştı, pala şimdi saldırmak yerine bizi uzak tutmak için doğrultulmuştu, panik ince yüzüne ve titreyen uzuvlarına doğru ilerliyordu.

"Trevyn," diye uyardım. "Herkesi Crawford'un akşam yemeğinde boğularak öldüğünü söyle. Tamam mı? Onu bu halde buldun. Hayatının geri kalanını bu sırla yaşa, biz de seni bağışlayalım."

"Bunu yapmayacağız," dedi Kane, her şeyden çok yorgun bir sesle.

Suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. Trevyn gibi kirli işlerde çalışan bir adamın bile yaşamayı önemseydiği bir hayatı vardı. Umutları, hayalleri ve muhtemelen sevdikleri. Onu sevenlerin. Ve Kane'in başka bir adamı öldürdüğünü görmek istemiyordum. Özellikle de sadece patronunu korumaya çalışan birini.

"Eğer Trevyn gördüklerini kimseye anlatmayacağına yemin ederse," dedim Kane'e elimden geldiğince ciddiyetle, "o zaman anlatabiliriz."

"Neden yapalım ki?" Kane'in gözleri sahtekârın üzerinde yırtıcıydı.

"Çünkü ben öyle dedim."

Crawford'un koca ağzına çok güveniyordum. Astına ne olduğumu söylemiş olması umuduyla. Neler yapabileceğimi.

"Yemin ederim," diye kekeledi Trevyn. "Sen ne dersen o." Pala yırtık pırtık halinin üzerinde şingirdadı.

Ona daha da yaklaştım, saçlarım biraz parazitlenmeye başlamıştı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım. Her şeyi bilirim."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı.

"Bize ihanet ettiğini öğrenirsek, evine gelirim ve sevdiğin herkesi kana bulayacağım. Onları haftalarca tırnaklarının altından temizlemek zorunda kalırsın."

Kane sinirli bir ifadeyle, "Sanırım ne demek istediğini kanıtladın, ey güçlü kişi," dedi. "Gitme vakti geldi."

ARWEN

Y BIZI BEKLEMENIZE GEREK YOKTU," DEDİM FEDRİK'E.

Bu garip saatte sokaklar bomboştu - artık yorgun düşmüş eğlence düşkünleri için çok geç, eğlence düşkünleri içinse çok erken.

Sabah uyananlar. Uyuyan bir dilenci ve başıboş bir tekir kedi dışında yalnızdık. Yakındaki tavernalardan taze tutulmuş balık ve bahçede yetiştirilmiş kamkatların kokusunu alabiliyordum ve ciğerlerime çektim.

"Kardeşin ve arkadaşınla geri dönmek için çok endişelendim," dedi Fedrik, elini sırtımın küçük kısmına koyarak. Griffin yanımda yürümek için yaslandığı taş sütunu itti. Yüz ifadesi gergindi, Fedrik'le dışarıda mahsur kalmanın gecesini geçirmek istediği bir şey olmadığı açıktı.

Fedrik saraya dönerken dar bir sokakta bana rehberlik etti. Sırtıma vurduğu avucunun beni yatıştıracağını ya da hoş bir şey ortaya çıkaracağını ummuştum ama öyle olmadı. Sadece aynı boğucu boşluk kemiklerime geri yerleşti.

"Orada ne oldu?" diye sordu.

"Bıçağın haritasını bulduk," dedi Kane ona, yanımda adımlarını hızlandırarak.

Kane gecenin ılıman havasına karşı alnını sildi. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve parlayan bir tişört ortaya çıkmıştı,

Geniş göğsü ve kolları, şiddetin rahatça uygulanabilmesi için kıvrılmıştı. Adaşına çok yakışan kuzguni saçları nemden ensesine doğru kıvrılmıştı. Aynı anda hem dehşet verici bir kâbus hem de büyüleyici bir rüya.

"Ve," diye devam etti, dudaklarının o eğik, öldürücü kıvrımıyla, "Crawford'u ben öldürdüm."

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Böbürleniyor muydu? Fedrik şaşkın görünüyordu.

Griffin, Fedrik'e, "Sana söylemiştim," diye homurdandı.

Yanlarına yaklaştığımızda havaya sinen yoğun rom kokusundan sonra tavernadan evlerine dönmekte olan bir çift darmadağınık balıkçının arasından geçtik.

-İçkili, gürültülü bir gece olmalı.

Kıskançlık beni mahvetti. O portakal şarabından bir kadeh daha içsem fena olmazdı.

"Cinayetten yargılanabilecek bir adam için ikiniz de oldukça geveze görünüyorsunuz." Prens Fedrik'in sözleri nazlıydı ama ses tonu kesiciydi. Ona bir adım daha yaklaştım ve Kane bu hareketi sanki kişisel bir hakaretmiş gibi inceledi.

"Kumar arkadaşını yeni kaybetmiş birine göre," dedi Kane, "o kadar da kederli görünmüyorsun."

"O benim arkadaşım değildi. Ailemin arkadaşıydı."

"Arada fark olduğunu bilmiyordum," diye tısladı Kane ve sonra Fedrik kendini savunamadan, "Çalıntı mal ticareti yaptığını bilmiyor muydun?"

"Küçük hırsızların öldürülmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun? Gerçekten de dedikleri kadar acımasısın."

"Genç Mer kızlarının ticareti küçük bir hırsızlık değildir."

Zihnimi dolduran akıl almaz görüntüleri susturdum. Fedrik de hiçbir şey söylemedi, tiksintiyle sustu.

Kane sadece başını salladı, gözleri prensin üzerinde soğuktu. "Krallığın bir yöneticisisiniz. Komutan Griffin

kaleye kadar eşlik edeceğim. Şifacımın yardımına ihtiyacım var." Kane elini bize doğru kaldırdı, parmak eklemleri kanlıydı.

Fedrik bana doğru döndü. "Kalmamı ister misin?" "O iyi," diye gürlledi Kane.

Ama Fedrik'in gözleri benimkilerde kaldı ve neredeyse içimden anlaşılmaz bir kıkırdama yükselecekti. Belki de evet dersem Kane'in açığa çıkaracağı öfke yüzünden. Ya da belki de Kane bana zarar vermek isterse Fedrik'in onu durdurmak için yapabileceği herhangi bir şey olduğu saf fikrine.

"O haklı," dedim sonunda. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Fedrik elimi ağzına götürdü, oraya tek bir öpücük kondurdu ve Kane'e bakmadan saraya doğru çekildi. Griffin onun gidişini izledi ama peşinden gitmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Zavallı," diye tükürdü Kane.

Şehir, yanan turkuaz sokak lambalarının altında, onu kızgın fırça darbeleri gibi boyayan mavi, siyah ve altının düzensiz tonlarıyla yıkanıyordu.

Şehrin sokaklarında süzülen rüzgâra karşı kollarımı kavuşturdum. "Ne oldu? İstedğim zaman gitmek mi? Birinin isteklerine saygı duymak mı? Böyle bir şeyi idrak edebilir misin?"

"Hayır," diye hırladı. "Konu senin güvenliğin olduğunda olmaz."

"Açıkçası güvende tutulmam gereken tek şey sensin." Kafeyi ve duvarları arasında hâlâ soğumakta olan cesedi işaret ettim.

Kane bir elini alnına götürerek iç çekti. "Ölmesi gerekiyordu."

"Komik, bunu daha önce de söylediğini duymuştum." "Muhtemelen doğru olduğu içindir."

"Ya da bundan zevk aldığın için. Çünkü hastasın."

Bana doğru sinsice yaklaştı, gözleri simsiyahtı. Saf zehir

siyahı. O kadar yaklaşmıştı ki deri ve ter kokusunu alabiliyordum,

"Sana neyden zevk aldığımı göstereceğim." diye mırıldandı.

"Pekâlâ," diye araya girdi Griffin, beni sarsarak ve aramızdaki gerilimi keserek. Onun orada durduğunu unutmuştum. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Evine git Griffin," diye hırladı Kane, gözleri büzülmüş dudaklarımdan hiç ayrılmadan. "Biz iyiyiz."

"Crawford'u kral ve kraliçeye ihbar edebilirdin. Onu neden öldürdün?" Bastırdım. "Hoşuna gitti mi?"

"Senin kim olduğunu biliyordu. Ayrıca küçük Mer kızlarını arkadaşlarına şeker gibi satardı. Böyle bir adamın ölümü hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Onun sözleriyle topuklarım üzerinde döndüm ve dar avludan uzaklaşarak nefes alabileceğim daha geniş bir sokağa çıktım. "Mesele bu değil. Her zaman en kötü adamları bulacak ve onları öldüreceksin. Bunu hak ettikleri için değil, canlarını yakmak istediğin için."

Kane yanımda adımlarını hızlandırdı, Griffin çoktan bir adım öne geçmişti, atışmalarımızdan bıkmıştı.

Ben de öyleydim.

"Ve ne?" Kane bastırdı. "Lütfen diyen her titreyen pisliği kurtaracaksın, ta ki içlerinden biri dönüp seni kesene kadar?"

"İnsanlara merhamet göstermekte yanlış bir şey yok. Senin gibi bir vahşinin bunu anlamasını beklememeliydim."

"Biliyor musunuz? Bu iyi bir şey. Bana kızgın ol. Ben kendime kızgıyım. Siren Körfezi hakkında. Kehanete. Annen-"

Soğukkanlılıkla durdum. "Ondan bahsetme-"

"Öfkenizi memnuniyetle karşılıyorum. Hatta bundan zevk alıyorum. Hayatta bir ceset gibi yürümeni izlemekten çok daha iyi. O yüzden bana en kötüsünü ver. Sahip olduğun her şeyi alacağım. Sadece bir şeyler hissetmek için kendini böyle durumlara sokmaktan vazgeç."

Utanç boğazımı kapladı. "Ne gibi durumlar?"

"Pervasızca içmek, Crawford'a sataşmak, lanet olası kıyafetlerini çıkarmak - canlı hissetmeye çalışırken kendini öldürteceksin."

"Bana bir şey olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"İstediğinin tam olarak bu olduğunu düşünmeye başlıyorum." "Bu değil- Ben değilim- Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." I

Etrafından dolanmaya çalıştım ve neredeyse göğsüne düşüyordum. Onun yanından geçerken yalnız olduğumuzu fark ettim. Tek arkadaşımız kıyıya vuran dalgaların uzaktan gelen sesi ve yemyeşil selvi ağaçlarında cırcır böceklerinin cıvıltısıydı.

"Öyle değil mi? Neyden korktuğunu biliyorum. Ne için dua ettiğini biliyorum.

Sana dokunulmasından nasıl hoşlandığını, tadının nasıl olduğunu biliyorum. . ."

Gözleri çiğ, ilkel bir şeyle parladığında, ona vurmak için elimi kaldırdım. Öfkemi onun kendini beğenmiş erkek yüzü gibi elle tutulur, somut bir şeye yönlendirmek için. Ama yumruğum çenesi yerine avucuna çarptı. Elim havada tutarak yaklaştı ve duyularımı istila etti.

"Bunu bir kez yapmana izin verdim kuşum," diye mırıldandı. "Bir daha olmayacak."

Şimdi birbirimize bastırmıştık ve vücudunu benimkine karşı hissedebiliyordum, istemekten sıcak ve taş gibi sertti. Başparmağı hâlâ yaralı olan yumruğumu usulca okşadı ve bu his karşısında istemsizce mırıldandım.

Gözleri tüm gümüşten arınmıştı. Saf yırtıcı gözbebeği. Ve bunu kendime itiraf edebilirdim.

Vücudunu ne kadar çok özlemiştim. Kokusunu. Kaslı göğsünü -hem rahatlatıcı hem de ölümcül derecede güçlü.

Ama şimdi başka bir şey daha vardı. O saf ısı dalgasını takip etme ihtiyacı. Ciğerlerimi genişleten telaş, o baktığında kanıma karışan ateş

Bana o dayanılmaz, neredeyse yırtıcı şehvetle bakıyordu, büyülenmiş gibiydim. Ve biraz da doyumsuz.

Karnıma baskı yapan o ağır, kalın ağırlığı biraz daha aşağıda hissetmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım. Sadece birazcık -kendimi ona doğru bastırduğımda göbeğimde oluşan sürtünme dudaklarımdan bir mırıltı daha çıkardı.

Homurdandı. "Bana dokunma'ya ne oldu?"

"Bana dokunduğunu kim söyledi?" "Ne kadar zalim, kötü bir küçük kuş."

"Belki de öyledir." Ne istediğimden emin değildim ama yine de "Lütfen Kane" dedim.

"Kahretsin," diye inledi, sonunda, kutsanmış bir şekilde, ellerini yanlarımda gezdirmek için yumruğumu bıraktı -o eller, sanki vücudum için yaratılmışlardı- ve beni morartıcı bir öpücüğün içine aldı.

Anlamlandırabildiğim tek şey dillerimiz, birbirine karışan, tıslayan nefeslerimiz, o iri ellerinde bükülen saçlarım ve başımı kucaklarken benden acele nefesler ve inilti koparan o-

Dudaklarının kıvrımlarını özlediğimi biliyordum, onu terk edemediğim bir alışkanlık gibi arzuladığımı biliyordum ama böyle olacağını hiç beklemiyordum, hiç bilmiyordum. Havasız geçen haftaların ardından yeniden nefes almak gibi.

Kane beni kapalı bir balkonun altındaki kumtaşı duvara yasladı; göğüs kafesimden tutup tam istediği yere doğru manevra yaparken uzun elbisesi ayaklarının altında dolaşıyordu ve aç bir şekilde kıcımı ve kalçalarımı avuçlayarak beni kendisine doğru kaldırdı. Sanki her an fikrimi değiştirecekmişim gibi kabaca öpüyordu. Utanç verici gerçek şu ki, böyle bir şey yapamazdım; bacaklarımın arası onun için zaten nemliydi ve geniş göğsünden yükselen her yumuşak inilti beni daha da ıslatıyor, içimdeki nabız daha da istekli hale geliyordu.

Öpüşmemizi derinleştirdi - çiğ, arayıcı, dağınık bir şey - zamanını aldı, daha kapsamlı olmak için yavaşladı ve başparmağı şeffaf kumaştan sivri meme ucumu tembelce daire içine aldığında, ağzına inledim.

Zevkle tısladı, vücutlarımızı hizalayarak sikiinin bana daha sert baskı yapmasını sağladı.

Onunla birlikte kıvrandım, tırnaklarımla boynunu öyle sert çizdim ki kan akacağını sandım. Bu görüntü beni daha da ateşledi. Üzerimizdeki sarmaşıkların altında, gecenin karanlığında, dilimi onunkinin üzerinde dolaştırdım, homurtularını ve iç çekişlerini yuttum, ellerinin aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru ilerlediğini hissettim-

"Yapabilir miyim?" diye dudaklarıma yapıştı, başparmağı kalçalarımın arasında gezinirken.

Evet, evet, evet.

Kıvılcımlar ve alevler içimden geçerek beni içten dışa doğru aydınlatıyordu.

Vahşi, pervasız, aptal, ama canlı-

Başımı şiddetle salladım, dudaklarım onunkilerle ıslanmıştı. Adımı inlerken nefesi kesilmişti. Sanki bitmek bilmeyen bir işkence çekiyordu.

Deri bağcıklarını aradım. Hiç utanç duymuyordum, beni istiyordu. Ve bu tek gerçek tüm bedenimde sıvı bir şimşek gibi çaktı.

Dudakları boğazımın dibini buldu -yalayarak, dişleriyle ve nefesiyle- beni okşarken miyavlamama neden oldu. Köprücük kemiğimi emerken, göğsümü avuçlarken, vücudumu değerli bir şeymiş gibi tutarken tekrar inledim.

Delicate-

Tapınmaya değer bir şey.

Öpücük dönüşüyordu. Duygusallaşıyordu. Samimi. Yüzümü büyük bir saygıyla kucaklıyor, bedenini benimkiyle özenle ve çabayla kaynaştırıyordu. Bana öyle bir alan veriyordu ki

bedeniyle özgürlüğü ... Dokunaklı, kişisel, o kadar ki neredeyse kalbini duyabiliyordum-

"Dur," diye homurdandım. "Bırak gideyim."

Ürperdi ama beni hemen yere indirdi, pantolonu hâlâ yarı açıktı. Nefes alış verışı benimki kadar ağırdı.

Ona baktım, göğsümdeki delici ağrının etrafında kelimeler oluşturmamıştım.

"Bana öyle bakma," diye başardı. "Ben yapamam
"Bana öyle baktığında nefes alamıyorum."

Gözlerindeki tüm o cesaret, tüm o şehvet gitmişti. Ay, kömür rengi saçlarında, düğümlenmiş alnında, kabarık göğsünde bir ışık banyosuna dönüşmüştü.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, sesi çok kısıktı.

Öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. Onlara karşı yutkundum. Dudaklarım acıdı.

Çılgılık atasım geldi.

Başını salladı ve ay ışığının azalarak yerini meraklı bir güneşe bıraktığı limana doğru baktı.

"Bilmiyorum..." Kesik kesik nefes alarak ürperdim.
"Kalbimi kırdın."

Sözlerim karşısında irkildi. Yüzündeki şok ifadesi bir saat önce paha biçilemezdi. Onu şaşırtmanın, ondan böyle bir tepki almanın zaferinin tadını çıkarırdım.

Ama şimdi değil.

"Bir keresinde bana aşkın bir zayıflık olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormuştun," dedi çok alçak sesle. "Sen, Arwen. Sen benim zayıflığımsın."

"O zaman sana bir iyilik yapıyorum." Sesim kendi kulaklarıma bile soğuk geliyordu.

Hayatım boyunca hep ağlamaklı olmuştum. Hem sevinçte hem de umutsuzlukta kolay ağlayan biriydim.

Şimdi, tek bir gözyaşı bile dökemiyorum.

İçime düzenli bir nefes çektim, kafa karıştırıcı duygular çoktan geri çekilmeye başlamıştı. O uyuşukluk temelinin altında omurgasızca kayıyordu.

Kane'in gözleri granit kadar sert ve bir o kadar da keskindi. "Korkuyorsun. Benimle birlikte olmaktan, bir şeyler hissetmekten, şimdi seni korumaya çalıştığım her şeyle yüzleşmek zorunda kalmaktan." O da nefes aldı ve titreyen elini öfkeyle saçlarında gezdirdi. "Anlıyorum, gerçekten. Sadece bunu beni acıdan kurtarmak için yaptığını söyleme. Benim için artık çok geç."

Benim için de çok geç olduğunu söylemek istedim. Ölüme mahkum olduğumu. Bu dünyada onun yalanlarından, ihanetinden, son birkaç haftanın travmasından iyileşmek ve sonra, parçalanan tüm parçalarımı onardıktan sonra, içimde ona bir şans daha verebilecek bir şey kalıp kalmadığını görmek için yeterli zamanım olmayacaktı.

Bize bir şans daha veriyor.

Saf ay ışığının son kırıntıları altında söyleyecek tek şey buldum: "Özür dilerim."

ARWEN

ERTESİ GÜN SÜİTİMİZİN KAPISI ÇALINDI.
açıklanamayacak kadar tanıdık. Katı ve kontrollü,
müzikal bir şey yok. için o değil Mari, Sonra. Kane'in
oldu daha talepkârdı. Leigh'in küçük
yumrukları o kadar ses çıkarmıyordu. Ryder'ınki daha
sabırsızdı. Tuvalette ellerimi yıkamayı bitirdim ve süitin
kapısını açtığımda, geçmişte çok özlediğim buruşuk, nazik
gözlerle karşılaştım

birkaç hafta.

Kollarımı açarak kendimi Dagan'a attım ve ikimizin de
beklemediği bir sarılmayla onu sarmaladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Yüzümü kat kat tuniğine
bastırarak sordum. Karabiber ve deniz suyu gibi
kokuyordu. Azurine'e bu sabah gelmiş olmalıydı.

"Sana da merhaba Arwen," dedi ve sanki ortağıymışım
gibi sırtımı okşadı.

Sorun değildi, alabildiğimi alırdım.

Dagan'ın sarılmamızın uzunluğundan rahatsız olduğunu
hissettiğimde onu serbest bıraktım ve yukarı baktım. Beni
gördüğü için mutlu görünüyordu ama gözlerinin ardında
derin bir keder vardı. "Annenin vefatını duyduğuma çok
üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedim. "İçeri gelmek ister misin?"

"Son antrenmanından bu yana epey zaman geçti. Pratik yapmadığınızı tahmin ediyorum. Peridot Eyaletleri'ne gitmeden önce bir ders ayarlayalım mı?" Bana dönerek sırtına asılı, parıldayan iki gümüş kılıcı gösterdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Dün gece koşarak şatoya dönmüş ve her şeyi unutmak için yatağıma girmiştim. Beyaz keten perdeleri güneş ışığı hayaletleri gibi odama gönderen esintiye uyandığımda Leigh ve Ryder gitmişti. Masanın üzerindeki notta beni uyandırmaya çalıştıkları ama uyandırılmadığım ve günü sahilde geçirecekleri yazıyordu.

"Kral bu akşam Azrail'in Mağarası'ndaki Güneş Kılıcı'nın peşine düşmek üzere yola çıkıyor. Sanırım kılıcın kehanetteki önemini biliyorsunuz?"

Ona hafifçe başımı salladım.

"Arwen," dedi nazik ama sert bir sesle. "Antrenman yapalım mı?"

Onu açık hava koridoruna kadar takip etmeden önce üstümü değiştirmek için tuvalete girdim. Hizmetkârlar ve hizmetçiler, saksılı limon ağaçları ve taze, berrak suyla dolup taşan sedefli çeşmelerle işaretlenmiş bir koridorda dolaşıyordu. Sütunların arasından uzaktaki çam ağaçlarıyla çevrili koyları ve asmalarla kaplı köyleri seçebiliyordum. Sabah esintisi, domuz eti ve nohut kavurmasıyla karışmış, her daim var olan tuzlu okyanus kokusunu sarayın içinden geçirdi, ancak canlı gün ve lezzetli kokular bile ruh halimi kurtaramadı.

Dün gece tam bir felaketti. Kane ve ben-

Hatırladıkça ürperdim. "Peridot'a sadece Kane ve Griffin mi gidiyor? Asker yok mu?"

"Komutan burada, başkentte kalacak. Ama Kral Ravenwood Mari'yi getiriyor. Kılıcın bulunduğu mağaraya erişmek için onun güçlerine ihtiyaç duyulabilir. Onlar

Artık krallık Amber tarafından yönetildiği için dikkat çekmemeyi umuyoruz. Tabur yok."

Griffin Kane ile gitmiyor muydu? "Peki ya sen? Daha yeni geldin."

"Şimdilik Eryx ve Amelia ile birlikte Citrine'de kalacağım ve önümüzdeki savaş için strateji geliştireceğim. Lumera'nın Fae Diyarına geri döndüğümde, savaş stratejisi Kane'in muhafızlarının başı olarak işimin bir parçasıydı."

"Ve sen ve Kane her zaman yakın mıydınız?"

Şok edici yeşillikteki bir avluya doğru birkaç sığ adım atarken Dagan hafifçe gülümsedi. Shadowhold'daki koruluğumuz kadar özel değildi ama çimenli ek bina yine de sarayın alışılmış yolunun biraz dışındaydı. "O benim önce kralım, sonra da arkadaşım."

"Yani kralınız, kendisi bana soramayacak kadar korkak olduğu için beni Peridot'ta onlara katılmaya ikna etmenizi mi istedi?"

Sesimin ekşi çıktığını biliyordum. Güneş parlaktı ve gözlerimi acıtıyordu. Yatağa geri dönmek istedim.

"Bu konuyu sizinle görüşmek istedim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden?"

"Eğer kalırsan, hem kılıç hem de ışık yeteneklerin üzerinde çalışmak için bize bolca zaman vermiş olursun." Bana rahatlatıcı bir bakışa en yakın şeyi attı. "Ama korkarım ki yolculuktan kaçmanın nedeni eğitim değil."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bu özel konudan kaçınmaktan memnun olduğumu biliyorsun." Yüzünü buruşturarak yüzünü buruşturdu. "Bu ilişki benim en büyük endişem değil."

"Onlarla gitmeme gerçekten gerek yok," diye karşı çıktım, ne olduğundan emin olmasam da bir şeye tutunuyordum. "Kalan günlerimi burada, güneşin ve kumun altında geçireceğim ve Kane bıçağı bulduğunda beni çağırabilir."

Savaş planları hazır ve bu onuru bana bahşedin." Bir bıçak saplama hareketi ve ardından da acı çekme -korkunç bir kader- ve ölme hareketi taklidi yaptım. İkisi de Dagan'da bir gülümseme bile yaratmadı.

Stones, onu özlemiştim.

"Bıçak onu bulmanız için sizi çağırarak. Gerçekleri arayan bir domuz gibi."

"Teşekkürler."

"Sana ihtiyaçları var."

"Benim de Leigh ve Ryder ile birlikte kalmam gerekiyor. Birbirimizi daha yeni bulduk."

Bir saray hizmetçisi elinde yüksek bir çarşaf yığınıyla çimenli koridordan geçerek arkamızdaki inci kemerin altından geçti. Dagan yüzümü inceledi, devam etmemi bekliyordu, bir şekilde daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Ve çok şey kaybettiler."

Yüzünü hayal etmeyi reddettim. Kumral saçlarını. Adaçayı ve zencefil kokan elbiselerini-

"Hadi ışığını kullanalım. İstersen Peridot'u sonra konuşabiliriz." Dagan kılıçlarını deri kılıflarından çıkardı ve bronz bir taş sütuna yasladı. Sonra altımızdaki çimlerin üzerine oturdu ve bacaklarını katladı.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Bunun biraz anlamsız olduğunu düşünmüyor musun?"

"Anlamsız mı?" Boynunu bükerek bana baktı, bir gözünü güneşe karşı kısmıştı. "Işığını ne kadar çok kullanırsan o kadar güçlü olursun ve o kadar hızlı yenilenirsin."

"Yine de tek yapmam gereken Lazarus'un kalbine bir bıçak saplamak. İyileşmenin ya da o gün gemide yaptığım şeyin bana yardımcı olacağından emin değilim."

"Havanın ve güneşin özünü kullanmanın ve onları kendi lehinize kullanmanın var olan en güçlü Fae'yi öldürme çabanızda işe yaramayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Şey, o bu şekilde söylediğinde.

"Anlaşıldı." Önüne yavaşça oturdum, yumuşak çim parçaları ayak bileklerimi yastıktı. "Nereden başlamalıyız?"

Dagan bana baktı, gözlerinde merak ve belki de ... sempati vardı. Sonra, sanki zihninin içinde bir ışık yanmış gibi, kaşlarını kaldıran bir nefes aldı.

"Ne?" diye sordum. Sesime amaçladığımdan daha fazla gerginlik karışarak sordum.

"Vazgeçtin."

Ve bununla birlikte ayağa kalktı, kılıçlarını sırtına geri koydu ve uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" Altımdaki çimenlerden sıyrıldım. "Nereye gidiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Etrafında begonviller ve dolgun şakayıkların sıralandığı avluda ilerlerken arkasını dönmedi. "Eğer savaştan ruhun yoksa sana hiçbir şey öğretemem. Azurine'in dev istiridyelerle yapılan bir lezzeti olduğunu duydum ve denemek için can atıyorum."

"Dagan." Kolunu çekiştirdim. "Dur."

Beklediğimden daha hızlı dönüyordu ve kendime onun tanıdığım en zinde yaşlı adam olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Belki de şimdiye kadar yaşamış olan. Gözlerimin içine o kadar uzun süre baktı ki kendimden utandım ve kıpırdamamaya çalıştım.

"Akrobalarıyla birlikte kalmak konusunda bu kadar endişeli biri olarak, görevden alınmanın onlara ne yapabileceğini düşündün mü?"

"Hayır, yani Ryder, Leigh, hatta Mari bile..." dediğimde bile içime bir suçluluk dalgası çarptı. . . Onlar iyi."

Dagan'ın ela gözlerinde beliren kısa süreli hayal kırıklığı bir hançerden daha derindi. "Seni önemsedikleri için onlara acı çektirmek zalimlik değil mi?"

Yüzümün buruşma isteğiyle, uzuvlarımın pes edip beni ayaklarımın dibindeki toprakla yeniden buluşturma isteğiyle savaştım. "Kimseye acı çektirmeyeceğim."

"Sen değil misin?"

"Bana sorularla cevap vermeyi bırak. Ya artık başkalarıyla ilgilenmek istemiyorsam? Sadece yalnız kalmak istiyorum. Her şey bitmeden önce bir süreliğine özgür olmak. Bu çok mu yanlış?"

"Yani Kane ve Mari sensiz seyahat ederken geride kalmak özgürlük mü şimdi? Yalnız, izole, sadece ölümü beklemek mi? Ölümü dilemek mi?"

"Dagan, keser misin şunu? Sadece gitmek istemiyorum. I-

Ama o bir adım daha yaklaştı. "Sen bunu onlar için yapamayacak kadar korkak olduğun için herkesi seni terk etmeye zorlamak mı? Zorlamak ve dürtmek, ta ki onlar seçene kadar-"

"Kes şunu," diye ısırdım, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. Bizi gölgede bırakan selvi ağacından iki kuş uçtu. Bir an için duyabildiğim tek şey aceleyle aldığım nefesler ve uzaktaki çeşmelerden gelen su şırıltılarıydı.

Dagan bana merakla baktı. "Shadowhold'a ilk geldiğinde Griffin, Kane ve ben seni uzak tutmak için elimizden geleni yaptık. Nedenini biliyor musun?"

"Çünkü sen bir huysuzsun, Kane pantolonuma girmemeye çalışıyordu -başarısız olduğunu da eklemeliyim- ve Griffin insanlardan hoşlanmıyor?"

Dagan tam bir sessizlik içinde bana baktı. Konuşmayı sinir bozucu, acı verici duygulardan uzak tutmayı imkânsız hale getiriyordu.

"Hayır," diye kabul ettim. "İstemiyorum."

"Kaderinde ne olduğunu sadece üçümüz biliyorduk. Bir gün sana kaderini söylemenin ne kadar acı verici olacağını biliyorduk. Her iki diyarın da sana nasıl güvendiğini: küçük bir Amber kasabasından yirmi yaşında bir kız, cılız omuzlarında dünyanın yüküyle."

Boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum.

"Savunmasız olmak istemedik."

Kalbim onun için, karısını ve kızını kaybetmiş ve başka kimsenin içeri girmesine izin vermek istemeyen bu adam için burkuldu. Kane ve Griffin de ailelerini Lazarus'un ellerinde kaybetmişlerdi. Birdenbire Griffin'in Mari'nin ve genel olarak insanların etrafındaki zorlukları trajediyle örtülmüş gibi göründü.

"Tıpkı senin ne olacağından korktuğun için Citrine'i terk etmekten kaçındığın gibi Yolculuk sizi isteyebilir. Size bir keresinde korkunuzu kullanmanın bir güç olduğunu söylemiştim. Kırılganlıkta da güç vardır. Bizi insan yapan ve bize uğruna savaşmaya değer bir şey veren şey budur. Bazen bu uğruna ölmeye değer bir şey de olabilir."

Boynumu ovuşturdum. "Yaşamak istememe izin veremem, Dagan. Kehanete sırtımı dönemem. Dediğin gibi, bana güvenen onca insana bir bak."

"Asla sahip olamayacağınızı bildiğiniz bir şeyi istemeye izin vermenin ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. Bazen kendimize hiç umursamamanın daha kolay olduğunu söyleriz."

Kollarımı kavuşturdum ve uzaklardaki denize doğru baktım. Zihnimde orada olmaya çalıştım. Tek başıma. Bir ada. Bunların hiçbirisiyle yüzleşmek zorunda kalmayacağım bir yer.

"Ama umutta da güç vardır. Sizi neyin beklediğine dair gerçek bir bilginiz yok. Kehanet olsun ya da olmasın, bu hepimiz için uzun ve dolambaçlı bir yol. Bu dünyada kalan az zamanınızı kendinizi dünyaya kapatarak geçirmeyin."

"Yapamam-" Titreyerek içimi çektim. Havasız kaldığımı fark etmemiştim. "Artık zayıf olamam. Tüm hayatım boyunca zayıf ve korkaktım. Kaderimi kabullenmek, güçlü olmak daha iyi hissettiriyor."

"Bu kaderi istemediğini kabul etmek seni Shadowhold'a geldiğinde olduğun ürkek kız yapmaz."

"Ben öyle hissetmiyorum," dedim, gözlerim ayakkabılarımın altındaki yemyeşil çimenleri bulurken. "Başımı eğmeyi ve yapmam gerekeni yapma zamanı gelene kadar her gün ilerlemeyi tercih ederim."

"Hayatınızın son yılını mı geçiriyorsunuz?"

Kalbimdeki acıya karşı dilimi ısırdım. Kane'in beni ve Mari'yi suçladığı şeyden çok da farklı değildi.

"Hayatta bir ceset gibi yürümeni izlemekten çok daha iyi."

"Sadece hayatta kalmak yeterli değil, Arwen. Gerçekten yaşamalısın."

"Peki," dedim, gözlerim tekrar Dagan'a dikilmişti. "Ben giderim."

Ama yüz ifadesi tatmin olmuş gibi değildi. "Peki ya Kane?"

İçimi çektim. "Peki ya o?"

"Aynı kurallar mı geçerli?"

Damarlarımda öfke kaynıyordu. "Burada işimiz bitmedi mi? Gitmeyi kabul ettim."

Ama Dagan ısrar etti. "Birbirinize karşı hissettiklerinizi inkâr etmek mi istiyorsunuz, kalbinizi açıp tekrar yaralanmamak için?"

"Onun tarafını mı tutuyorsun? Benden sakladığı onca şeyden sonra?"

"Sana kaderini ya da soyunu da söylemedim, Arwen."

"Evet ama ben sana aşık olmadım."

Dagan orada sessizce durdu ve sözlerimi içine sindirmeye çalıştı.

Çamların tazeliğini taşıyan hafif bir esinti saçlarımı yüzüme savurdu. Masmavi gökyüzüne karşı duran tek bir martı, bakışlarımı tepeme çekti. Parlayan kale kulelerinin üzerinden denize doğru yükseldi.

Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Mari'ye bile.

Ama bu duygular Kane'in ihanetiyle ölmemişti. Lazarus'un katlettiğim tüm adamlarıyla. Annemle birlikte. Kane için hissettiklerimin izleri Powell'ın sırtımda bıraktıkları kadar belirgindi.

"Bunu bilerek yaptın," dedim sonunda, acı içinde.

"Eğer sürekli söylediğin gibi gerçekten lanetlendiysen" - Dagan'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı- "sana hayat hakkında pek çok şey öğretmek için çok az zamanım var. Ben sadece süreci hızlandırmaya çalışıyorum."

"Şimdi kim karanlık şakalar yapıyor?"

Dagan sinsi bir kahkaha attı ve tekrar çimlerin üzerine oturdu. Bir süre sonra ben de ona katıldım.

KANE

E HER ŞEY BENİ ÖLDÜRÜYORDU. BAŞIM, KALBİM, GÖZÜM.
Soketler.

Arwen'in bana zar zor bakabildiği ve ona yalan söylediğim için kendimi denize atmak istediğim Citrine'e giden gemideki o dayanılmaz günlerden daha kötüydü. O zaman onun için kötü olduğumu biliyordum.

Artık berbat olduğumu biliyordum.

"Kalbimi kırdın."

Onun bu sözleri söylediğini her hayal edişimde, yeni bir sefalet saldırısında boğuluyordum. Az kalsın onu sikecektim - hem de ilk seferinde - Azurine'in sıradan bir ara sokağında. İçler acısı bir durum.

Tüm bunlar için kendimden nefret ettim. Asla durmayacaktım.

Ve her nasılsa, dün geceki sefaleti yeniden yaşamak günümün en kötü kısmı bile değildi.

"Neyi bekliyoruz?" Mari engebeli kumda yanımdan geçerken mızımızlandı.

Gün batımı kumtaşı ve inciye boyarken gözlerim başkente yapışmış, bir adım bile ilerleyemiyordum.

Arwen Citrine'de kalıyordu.

Dagan'ın onu başka türlü ikna edebileceğini ummuştum ama bütün gün ikisinden de haber alamamıştım. Ve benim yaptığım şeyden sonra

Crawford'a yapılanlar . . . Şehirde bir dakika daha kalmayı göze alamazdım. Kraliyet ailesi parçaları yakında bir araya getirecekti.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, ama Mari duymuyordu.

Arwen'i suçlayamazdım. Muhtemelen burası daha güvenliydi. Gerçi benim yanımda her zaman kıtadaki herhangi bir yerden daha güvende olduğunu iddia edebilirdim. Ama ailesi buradaydı ve neden bana yakın olmak istemediğini anlıyordum. Düşman topraklarında birlikte dolaşıp büyük olasılıkla Garnet'in elinde olan bir kılıcı aramak bir yana.

Griffin'den burada kalıp ona göz kulak olmasını istemiştım. Dagan'a hayatım pahasına güvenirdim ama o Fae değildi. Lazarus Arwen'in peşindeyken, Griffin'e ya da kendime her zaman onun yanında ihtiyacım vardı. Ben Azrail'in Mağarası'nı ararken ona göz kulak olacağını bilmek küçük bir merhametti. Muhtemelen hak etmediğim bir merhamet.

Griffin ise bu konuda çok mutsuzdu, bu da şiddetli baş ağrımın bir başka nedeniydi. Kılıcı tek başıma bulmamı, ölümü ve parçalanmayı göze almamı istemediğini iddia ediyordu ama ben gerçeği biliyordum. Cadıyı yanımda götürmek zorundaydım ve ondan uzakta olmak onu paramparça ediyordu. Açıkçası, bu duyguyu biliyordum.

Ama bana böyle şeyleri asla itiraf etmezdi, bu yüzden gün boyunca benimkiyle eşleşen kötü bir ruh hali içinde homurdandı durdu. Mari ve ben yola çıkana kadar ikimiz de huysuz yaşlı bir çift gibi birbirimize takıldık.

Sakin dalgalar arkamdaki ahşap rıhtıma ve içindeki birçok gemiye yavaşça çarpıyordu, güneş batıyordu ama hâlâ gökyüzünde enleme sıcak bir parıltı yayacak kadar yüksekliydi. Mari, ikimize de nefes alma büyüsünü yapmadan önce Kral Eryx'in parşömenini bir kez daha okurken son derece asık suratlı görünüyordu. Dedi ki

Çok az enerjiyle yapılan büyü, ayaklarının etrafındaki kumu zar zor tekmeledi.

"Belki biraz köpek tüyüne ihtiyacın vardır?" Ben teklif ettim.

Kızarmış gözleri benimkilerin üzerinde kömür gibiydi. En ufak bir gülümseme bile yoktu.

"Gel bakalım, cadı." İkimiz için de havayı kurtarmaya çalıştım. "Hemen oraya gidip döneceğiz."

"Huniden çıkıp okyanusun ortasına geri mi döneceğiz?"

"Hemen hemen."

"Ya gemimiz giderse? Korsanlara kaptırırsak ya da fırtınaya yakalanırsak?"

"Muhtemelen öyle," dedim mağaraya doğru yürürken. "Ama bir gemiye ihtiyacımız olmayacak." Komplocu bir tavırla ona doğru eğildim. "Ejderhalar uçabilir."

Hiçbir şey. Sadece dudaklarını büzdü ve aklı başka yerde, ileriye doğru yürüdü.

Bu Arwen'in hoşuna giderdi. Bir zamanlar, Gölge Kalesi'nde, ona karşı dürüst olsaydım, canavar, kanatlı tarafıma birlikte gülebilirdik. Ona bulutlardan Gölge Ormanı'nı gösterebilirdim. En sevdiğim manzara-

"Bekle!"

Gün batımıyla örtülü sessiz limanda çınlayan o tanıdık sesle umut görüşümü bulandırdı. Döndüğümde Arwen'in rıhtımdan aşağıdaki sahile doğru koştuğunu gördüm, uzun kestane rengi saçları etrafında sallanıyordu, deri giysileri içindeydi ve yanında küçük bir çantası vardı.

"Bekle," diye tekrarladı, topuklarında kumlar uçuşuyordu, bize yetişirken sadece biraz nefes nefese kalmıştı.

"Merhaba, kuş."

Beni düşünceli bir şekilde süzdü, bakışları çenemde, dudaklarımda gezindi. Tıraş olduğumu fark ettiyse de söylemedi.

"Ben de seninle geliyorum."

Mari'nin tüm ruh hali değişti, sanki başının üzerindeki yağmur bulutu Arwen'in açıklamasıyla güneş ışığına dönüşmüştü. "Taşlara şükürler olsun!" dedi kollarını arkadaşına dolayarak. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

"Bu da demek oluyor ki. . ." Cümleyi bitirmeme bile gerek kalmadı.

Griffin her zamanki gibi temkinli adımlarla sahile doğru yürürken gözlerinde belli belirsiz bir parlaklık vardı. Yabancı bir şehirde arkadaşı ya da kadını olmadan sıkışıp kalmış bir bebek bakıcısından, bu dünyada uzaktan bile olsa sevdiği tek insanlarla maceraya atılan bir adama dönüşmüştü. Griffin'in bu versiyonuna neredeyse neşeli diyebilirim.

Bana başını salladı ve ben de sırtışıma gizlemek için elimi yüzümden aşağı doğru kaydırdım. "Ve sonra dört kişi oldular." Yan gözle Arwen'e baktım. Batmakta olan güneş onun pembe yanaklarına vuruyordu. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Dagan yaptı. Ryder ve Leigh burada onun ve Barney'nin yanında güvende olacaklar. Sanırım Ryder savaş stratejimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor, bu yüzden ona Amelia ve Eryx'e yakın durmasını söyledim. Onlar için en iyisi bu. Benim için de en iyisi bu."

Göğsümde gurur kabardı. Her zamanki gibi cesur, düşünceli ve kararlı-

"Güzel," dedim.

Karanlık mağaraya doğru yürümeye devam ettik, Griffin önde, Mari onun biraz arkasında ve Arwen de birkaç adım geride, benim yanımda.

"Peki Shadowhold'a kim göz kulak olacak?" diye sordu. "Dagan buradayken mi?"

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. Belki de hâlâ kaleyi önemsiyordu. Evim için.

"Siren **K ö r f e z i** savaşından sonra Teğmen Eardley'e haber gönderdik. Onyx ordusunu benim

en büyük şehirler, Willowridge'deki saray ve Shadowhold."

Arwen sessiz kaldı, zihnindeki çarklar açıkça dönüyordu.

"Şimdiye kadar babam Citrine'e vardığımızı öğrenmiş olmalı. Onyx'in düşmesi konusunda Shadowhold bahçelerindeki o günden daha az endişeliyim." Hatırladıklarım karşısında yutkundum. O zaman aşk acısı çeken bir ergen gibi yüzüne bakmış ve ona dokunmamak için her içgüdüyle, vücudumdaki her kemik ve lifle savaşıyordum. Onu öpmemek için. Tabii ki bencil bir piç gibi gidip yine de yapmıştım. Sen onun için kötüsün, diye tekrarlayıp durdu zihnim.

"Nasıl olur?" diye sordu.

"Ordumuz kıtadaki en vahşi ordudur. Onları yenmek Lazarus'un birçok adamına mal olur. Güçlü bir Fae patlaması yüzünden en az yüz adamını kaybetti. Ve Onyx'in Peridot gibi ona asla boyun eğmeyeceğini biliyor. Shadowhold'u sadece bana ve sana ulaşmak için almak istedi. Ama şimdi buradayız."

"Peridot'ta olmamız dışında."

"Doğru. Ama bunu bilmeyecek. Eğer dikkat çekmezsek bilemez."

"Doğru," dedi, gözleri ayaklarının altında hareket eden kum tanelerindeydi. "Güzel."

Okyanus, kumlu sahile hoş bir şekilde vuruyordu. Önümüzdeki günlerde Griffin ve Mari'ye bu kadar yakinken bunu söylemek için çok fazla fırsatım olmayacaktı. Kendimi destekledim ve Arwen'in önüne geçerek ikimizin de önünü kestim.

"Arwen-"

"Yapma."

Kalın kalın yutkundum. "Sadece bir şey söylemek istiyorum." "Yapma'nın neresi kafanı karıştırıyor?"

O akıllı ağız. Dün geceki öpüşmemizi düşünmemeye çalıştım. Aceleyle dudaklarını dudaklarımda gezdirişini. Sıcak ellerini

Saçlarını. Parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyordu, bu yüzden onları iki yanımda gergin yumruklar halinde sıktım.

"Haklıydın," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak.

Dudaklarını büzdü, devam etmemi bekledi.

"Birlikte olmamalıydık. Denemem yanlıştı, sonra . . . Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğimi bil. Sana değer veriyorum ve ..." Başımı salladım. "Mesele şu ki, dün için özür dilerim. Her şey için. Artık seni taciz etmeyeceğim. Ya da artık seni öpmeyeceğim."

Hepsi doğruydü. Her kelimesi doğruydü. Onu bir daha incitmeyecektim ve bunu sağlamak için davranışlarımı değiştirecektim. Artık depresyon sakalı yok. Ya da depresyon içkisi. Artık flört etmek yok. Kavgaya etmek. Doğaçlama öpüşme . . .

"Kane-" diye

başladı. "Bekle!"

İkimiz de hevesli bir sesle döndük ve Prens Fedrik'in bize doğru koştuğunu gördük.

Yüce Tanrım, bir çanta taşıyordu.

"Vay canına, Arwen," dedi bize ulaştığında. "Çok güzel görünüyorsun."

"Fedrik, bir şeyin tam ortasındayız." Git. Şimdi.

"Kral ve Kraliçe, Güneşin Kılıcı için yapacağınız keşif gezisinde size katılmamı istediler."

"Üzgünüm. Ekip tamamen dolu. Bir dahaki sefere iyi şanslar." Önümüzdeki birkaç gün boyunca bana hakaret etsin ve Arwen'e baksın diye bu embesili yanımda getirdiğim hiçbir dünya, hiçbir gerçeklik yoktu.

"Bu konuda benimle kavgaya etmemeniz akıllıca olur Kralım. Danışmanınız Sör Dagan bile keşif gezisine katılmamı kabul etti. Ahlaki değerlerden yoksun ve berbat kişiliğinize rağmen, aslında siz ve ben aynı şeyi istiyoruz."

Döndüğümde yaşlı kılıç ustasına söyleyecek çok güzel sözlerim olacaktı. "Peki bu ne olabilir?"

"Ordumuz olmadan Lazarus'a karşı hiçbir şansınız yok ve eğer kaybederseniz, hepimiz kaybederiz."

"Ailen ne halkını ne de kaynaklarını riske atacaktır."

"Bıçağı aileme teslim edersem, ihtimallere karşı çıkmaları zor olacaktır. Onlar sadece galibiyetimizin kesin olduğunu bilmek istiyorlar."

"Broderick ve Isolde kılıcı tek başıma alabileceğimi düşünmüyorlar mı?"

"Sözleri daha çok 'Ona hiçbir şekilde güvenmiyoruz' şeklindeydi. "

Arwen'in melodik, şakacı kahkahası ve karşılığında ona attığı parlak gülümseme beni delirmiş hissettirdi. Ama dün gece ne yaptığımı ailesine söyleyebilirdi. Ama söylemedi. Eğer ordularını bizim için kullanmaya ikna edebileceklerini düşünüyorsa, onu reddedemezdim. "Peki, tamam. Sefil bir yolculuk olacak. Umarım ellerini kirletmeyi seviyorsundur."

Fedrik sıırttı. "Endişeniz beni duygulandırsa da ben idare ederim, Kral Ravenwood."

"Kane iyi."

"Bu tür bir yakınlığı gerçekten sevdiğim insanlar için saklıyorum."

Mari ve Griffin'in yanına sokularak ilerledi ve Arwen ile beni kumda yalnız bıraktı.

"Bu çok eğlenceli olacak" derken gözlerinde muzip bir pırıltı parlıyordu.

PERIDOT'A ULAŞANA KADAR GECE BOYUNCA UÇTUK.

Çalkantılı denizde on bir gün süren yolculuk Griffin ve benim sessiz gökyüzünde sadece bir akşamımızı aldı.

Yolculuk bana kafamı boşaltma şansı verdi - uçmanın sık sık yaptığı gibi. Bu kıskançlık benim için yeniydi. Arwen bir zamanlar Halden'e karşı bir şeyler hissettiğinde, kemiklerime kadar işleyen bir öfke duymuştum. Onun bir katil, bir yalancı, bir manipülatör olduğunu biliyordum. Onun sevgisinin nesnesinin başka biri olmasını tercih ederdim. Lanet olası Barney olmasını tercih ederdim.

Ama bu, o zaman beni ısırın buz gibi, sürünen şey değildi. Babamın kendi halkını istismar ettiği zamanlardan tanıdık. Ya da bana en yakın olanlar tarafından ihanete uğradığımda ya da onlar tarafından yenilgiye uğratıldığımda. Derimin yüzeyinin altında her zaman var olan, hırlayan ve yıkıp yok edebilmek için serbest bırakılmak için yalvaran aynı öfke değil.

Hayır, Fedrik'i sakat bırakmanın her biri bir öncekinden daha yaratıcı binlerce farklı yolunu hayal etmiş olsam da hiçbirini tatmin edici gelmedi. Prensi gerçekten yaralamak istemediğimden değil, gerçekten istiyordum. Ama bu öfke değil, kederdi.

Ona başka biriyle katlanamazdım. Yeterince güçlü değildim. Hiçbir zaman onu kaybedecek kadar güçlü olmamıştım.

Arwen'i takip eden o olmasaydı bile, olacak olan tam olarak buydu. Anlaşılmayacak kadar güzeldi, son derece sadık ve şefkatliydi ve tanıdığım en büyük kalbe sahipti. O yaşadığı sürece, onunla birlikte olmak isteyen erkeklerin sayısı hiç de az olmayacaktı ve sonunda o da bu isteklere karşılık verecekti.

Şu anda önemli olan bu düşüncelerin bana ne yaptığı değil, ona gerçekten bir şans vermenin bir yolunu bulmaktı.

biriyle böyle bir hayat kurmak.

Başarıma karşı yığılmış dağ gibi ihtimalleri ve başarılı olsam da olmasam da hissedeceğim acıyı aklımdan uzaklaştırmak için Shadowhold'u ve bir gün geri dönmenin ne kadar hoş olacağını düşündüm. Zaten çok uzun zamandır uzaktaydım ve kaleyi çok özlemiştim.

Sadece Acorn ya da tozlu kütüphanem ya da çocukluğumdaki satranç takımımın bulunduğu sessiz çalışma odam değil.

Sadece geniş sessizlik, ben istemedikçe kimsenin benimle konuşmaması ya da Gölge Ormanı'nın kendine özgü heybeti değil.

Evde olma hissini özledim.

Düşman toprakları üzerinde süzülürken, meraklı gözlerden veya gözetleme kulelerinden kaçınmak için nemli ağaç örtüsünün arasından süzülerek alçaldık. Gecenin örtüsü de yardımcı oldu ama gün ağarıyordu ve Peridot Gareth'in adamları tarafından istila edildiğine göre Amber askerlerinin bizi görmesi riskini göze alamazdık. Yaratık formlarımızdan kurtulmanın zamanı gelmişti.

İnişimizi işaret etmek için kuyruğumu Griffin'e doğru salladım.

Derin, gölgelerle örtülü bir ormanın ortasına indik. Güneş doğuyor olmasına rağmen, yukarıdaki ağaçlar o kadar sıkı ki neredeyse tüm şafak ışığını yutuyorlardı. Hava ıslaktı ve her nefes ciğerlerimde buhar gibi hissediliyordu. Sabahın erken saatlerinde hava bu kadar nemliyse, filtrelenmemiş öğleden sonra güneşinin neler getireceğini hayal etmekten ürperdim. Pençelerim, birbirine dolanmış sarmaşıklar ve zümrüt rengi yosunlarla kaplı, aynı derecede nemli orman zeminine sürtünüyordu.

Arwen ve Mari uyuyorlardı ama iniş onları uyandırdı ve hâlâ kalın bir uyku tabakasına bürünmüş bir halde atlarından indiler. Fedrik de Griffin'den önce çamurlu zemine ayak bastı ve ben de çocukluğumuzdan kalma, giysilerimizi sağlam tutan büyüler için minnettar kalarak

yer değiştirdik.

"Neredeyiz biz?" Mari sordu.

Etrafımızdaki palmiye ve ceviz ağaçlarının gövdeleri küçük evlerin çevresi kadardı ve mumsu, parlak yeşil yaprakları yağmur gibi çiy ve nem damlatıyordu. Çeşitli yeşil paletin arasında canlı renk sıçramaları vardı - dikdörtgen soluk mavi meyveler, çivili pembe çiçekler, uzanmış avucumdan daha büyük kanatları olan sarı güveler.

"Frog Eye kasabasının birkaç mil dışındayız."

"Siren Koyu'na yaklaştık mı?" Arwen sordu ve yüzünde beliren ifade karşısında kaşlarımı çattım. Başkent kuşatılmasından duyduğu pişmanlık gözlerinden okunuyordu.

"Hayır, biz krallığın diğer tarafındayız. Burası kadar hareketli değil ve çoğunlukla birkaç mil batıdaki Ore Okyanusu'nda dolaşan korsanlar, denizciler ve kaçakçılarla dolu." Uçarken birbirine dolanmış iki hükümdarın yanından geçtim. "Bu yüzden dikkatli olun ve aptalca planlar yapmayın."

"Aptal planlar mı? Bizden bahsediyor olamazsın." Arwen kendini ve Mari'yi işaret etti.

"Muska soygunu, Shadow Woods kurt canavarı felaketi, Halden kaçış planı . . ." Uzattığım parmaklarımla sayarken her bir saçma komployu hatırladım. "Devam etmeme gerek var mı?"

"Gölge Ormanı kurt canavarı felaketi tamamen onun eseriydi." Mari Arwen'i işaret etti.

"Hain," diye mırıldandı Arwen, ama dudakları kıpırdadı.

"Gölge Ormanı kurt canavarı felaketinin ne anlama geldiğini sorabilir miyim?" Fedrik Arwen'i şakacı bir şekilde dürterek sordu.

"Hayır," diye tersledim ve onlardan uzaklaşıp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım, yılan gibi orman zeminini kaplayan köklere ya da sarmaşıklara takılmamaya dikkat ediyordum.

Arwen'in prensi nazikçe yatıştırdığını duydum ve geveze maymunların ve egzotik kuşların senfonisi arasında

ilerledim.

"Başını kesmeme üç günden az mı çok mu kaldı?"
Açgözlü bir sivrisineği tokatlarken Griffin'e sordum

ön koluma sıvanmış.

"Bu kazanmamayı tercih edeceğim bir bahis."

O haklıydı. Fedrik'in ailesini bizimle birlikte savaşmaya ikna etme şansı varsa, canlı olarak benim için bir değeri vardı.

Arkamızda Arwen'in kahkahası bir tukanın yankılanan sesiyle birlikte çınladı. Fedrik'in onu gülümsettiğini görmemek için gözlerimi kısarak üzerimizdeki ağaçlara baktım ama sadece zümrüt rengi bir cam gibi yapraklardan oluşan bir kaleydoskop seçebildim. Sabah güneşi çoktan süzölmeye başlamıştı ve sıcaklık sırtıma ve boynuma nem getirdi. Şimdi yürüyüşe çıkıp sıcak çarpması riskini göze alamazdık. "Akşam karanlığını beklerken gidip bir göl bulalım mı? Şimdiden domuz gibi terliyorum."

Griffin iç çekerek grubumuzun geri kalanına baktı. "Fedrik'e onları koruması için güveniyor muyuz?"

Gözlerim kamp kurmakta olan grubumuza takıldı. Mari, Arwen ve Fedrik'e brandayı daha yükseğe, sonra daha da yükseğe, sonra daha da sola, sonra daha da sola tutmalarını emretti. Arkadaşıma bir bakış attım; cadının gözleri neredeyse acı çekiyordu.

Griffin'in samimiyetten kaçınmasının onu kızın peşinden gitmekten ne kadar alıkoyacağını merak ediyordum. Onu tanıdığımndan beri tek bir romantik ilişki bile yaşamamış olması nefesimi tutmamam gerektiğini söylüyordu. Yine de kralını koruma görevi ile Mari'nin yanından hiç ayrılmama dürtüsü arasındaki mücadelesine tanık olmak, bir seyirci olarak bile berbattı. "Tamam. Onlarla kal."

"Asla olmaz." Griffin'in kaşları tiksintiyle çatıldı. "Ben de seninle geliyorum. Birinin senin arkasını kollaması lazım. Sen Onyx'in kralısın, sanırım bazen bunu unutuyorsun."

Topraklı rüzgârın girdabı dikkatimizi kamp alanına geri çekti ve üç çadırın da kurulmasını izledik

Kendilerini kolaylıkla. Branda gerildi, çantalar ve yükler boşaldı ve paletler ağaç gövdeleri arasına gerilmiş çamaşır ipinin yanında açıldı. adırlarımızın ve kamp ateşimizin etrafına ince bir tebeşir çizgisi çizildi. Mari büyüsünü mırıldanıyor, bakır saçları yüzünde uçuşuyordu, ta ki kir ve yapraklar durulana ve biz iyi döşenmiş bir kamp alanı görene kadar.

Mari, Briar'ın boynundaki mücevheri sevgiyle okşayarak eserini değerlendirdi.

"Sence o tılsımın onun düşündüğü türden bir büyüye sahip olma ihtimali var mı?" Griffin nefesinin altında sordu.

"Hayır," dedim. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Kafasını karıştırıyor," diye mırıldandı. "O şeye çok bağlı."

Fedrik cadıya, "İyi iş," dedi.

"Oh, önemli değil. İkinizin yardıma ihtiyacı vardı."

"Beyaz daire nedir?" Arwen Mari'nin çizdiği sınıra bakarak sordu.

"Bir gizlenme koğuşu. Kampımız tebeşir dışında kimse tarafından görülemeyecek. Amber askerleri, ödöl avcıları, haydutlar, korsanlar, vahşi orman kedileri, Lazarus gibi-"

"Bu kadar yeter, teşekkürler." Arwen zorlukla yutkundu. "Değerini anlıyorum."

Mari utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Merak etme," dedi Fedrik. "Seni bunlardan en az üçünden koruyabilirim."

"Kahramanım," diye yanıtladı Arwen tatlı bir gülümsemeyle.

İçim burkuldu ve ağaçların arasına doğru ilerledim. Soğuk bir suya ihtiyacım vardı.

Ya da sert bir içki.

ARWEN

HNASIL YARDIMCI OLABILIRIM?" MARI'YE SORDUM
Sitenin geri kalanını sihriyle parça parça bir araya getirdi. Ormanda kamp yapmamız gerekiyordu.

Kellelerimizi isteyen Amber askerleriyle dolu şehirler. Ben pek umursamadım ama Mari pek heyecanlanmadı.

"Hiçbir şey. Sadece rahatınıza bakın. Ben hallederim," dedi Mari, her bir çadırın kürklerini katlayarak ve her bir feneri yaslandığı ağacın rahatlığına asarak. İki demir tencere paketinden çıktı ve bir küme metal kupa havada yığıldı.

Ayaklarım altımda kaydı ve ellerimi bluzumun içine soktum. "Emin misin?"

Son birkaç saattir Kane'i görmemiştim. Savaşın harap ettiği Peridot'ta tek başına olmasından endişelenmiyordum. Sadece tedirgindim. Ve sıcak. Ne zaman dönecekti? Mağaraya doğru yürümemize ne kadar vardı? Bu bıçak beni nasıl çağıracaktı? Buraya geleli bir gün bile olmamıştı ve şimdiden kendi endişeli düşüncelerimden bıkmıştım.

"Griffin ne yapıyor?" Ateşin yanında bir şeyin üzerine eğilmiş olan iri sırtını işaret ettim.

"Aslında iyi bir balıkçıdır." Mari'nin yanaklarına hafif bir renk gelmişti. "Gittiği her yerde balık yakalar.

ve Kane gitti. Şu anda bağırsaklarını çıkarıyor. Ama morina yok tabii ki."

Sırtmamaya çalıştım. "Tabii ki. Çünkü morinadan nefret ediyorsun."

"Herkes morinadan nefret eder. Tatsızdır," dedi, kaşları çatılmış bir halde. "Belli ki."

Griffin'e baktım, yavaşça ve metodik bir şekilde balığı filetolara ayırıyordu. Mari'nin talimatıyla yakaladığı balıkları. Onu memnun etmek için her morinayı geri attığını hayal ettim ve kalbim biraz burkuldu. Ama her zamanki gibi hoş görünüyordu. Bu titiz ve yalnız hobi ona yakışıyordu.

"Kampta bir iş arıyorsanız," dedi Prens Fedrik, biraz daha büyük, daha şık çadırından dışarı süzülürken, sarı saçları güneş ışığında dalgalanıyordu, "biraz yakacak odun toplamak üzereydim. Katılmak ister misin?"

Mari bana öylesine cesaretlendirici bir ifade takındı ki, üzerinde "Yürü be salak!" yazan bir bayrak sallayabilirdi.

"Elbette." Baltayı aldım ve yağmur ormanının derinliklerine doğru onu takip ettim.

Kane'in ejderha formunun sırtında kilometrelerce gece ıslanmış, bozulmamış, verimli tarım arazileri ve yemyeşil tepelerden uçtuktan sonra, dinginlik ve huzur bekliyordum ama Peridot'un bu tarafı Siren'in Koyu kadar hoş değildi. Vahşi, karışık ve yemyeşildi. Biraz bunaltıcıydı. O masmavi koyu ve pırıl pırıl pembe kumları özlemiştim. Şimdi orayı süsleyen enkazı birilerinin temizleyip temizlemediğini merak ediyordum. Kumdaki kanı bile temizleyebilir miydiniz? Ya da Siren Körfezi'nin huzurlu dalgaları bu korkunç görevi üstlenmiş, her bir cesedi, her bir lekeyi huzursuz gelgitle birlikte yıkayıp götürmüş müydü?

"Bu gece için gergin misin?" Fedrik'in sözleri beni kasvetli görüntüden uzaklaştırdı.

"Hayır," diye itiraf ettim, köklerin, sarmaşıkların ve ayaklarımıza dolanan küçük yaratıkların arasından geçerken. Gerçeği söylememeyi tercih ettim: Geçen geceki kötü seçimlerime kadar haftalardır pek bir şey hissetmemiştim.

Fedrik sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Crawford ile ..." dedi. Bu ..." dedi. Pazusunu kaşdı. "Kralınla ne sıklıkla böyle durumlara düşüyorsun?"

"Asla," diye yalan söyledim. Fedrik bana doğru bir bakış attı ve "Ara sıra," diye düzeltmeden önce irkildim.

"Sizin gibi güzel bir kadın nasıl oldu da böyle bir kralın özel şifacısı oldu?"

"Kötü şans mı?"

Karşılık olarak sırtıttığında, ıslıl ıslıl parlayan beyaz dişleri güneş ışığında parlıyordu. "Senin kötü şansın benim iyi şansım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Prensle konuşmak çok kolaydı. Gerçekten sadece bir kale şifacısıymışım gibi davranmak o kadar kolaydı ki, en büyük sorunum hizmet ettiğim kraliyet ailesinin ruh haliydi.

"Neden görevinden emekli olmuyorsun? Bazı spor sakatlıklarım var; seni kendi şifacım olarak istihdam edeceğim."

Kısa bir süre etkisiz hale geldikten sonra, yeterli bir yanıt vermekte tereddüt ettim. "Bunu yapmazdım. Onu terk etmezdim. Kişisel hayal kırıklıkları ya da başka bir şey."

"Şey," dedi bir süre durakladıktan sonra, "Kral Ravenwood'un yanında durman çok cesurca. Onunla birlikte seyahat etmek," diye devam etti Fedrik, devrilmiş bir ağacın yanında durdu ve baltayı elimden usulca aldı. "Özellikle de bunun gibi riskli bir yolculukta."

Ne kadar komik. Yirmi yıl boyunca hayatımda bir an bile cesur olamamıştım - kaygı ve endişenin pençesindeydim - ve sadece birkaç ay içinde ensemde tüy bile bitmeden sağda, solda ve yanlarda korkularla yüzleşiyordum.

Fedrik arkasına yaslandı ve baltayı esnek, yosunlu tahtaya savurarak kütüğü temiz bir vuruşla ikiye ayırdı. Sırtındaki kaslar nemli beyaz gömleğinin içinde dalgalanırken homurdanarak bir kez daha vurdu ve diz çökerek yarılan parçaları bana uzattı.

"Ben genelde böyle değilimdir," dedim boğazımı temizleyerek. "Cesur olanlar erkek ve kız kardeşlerimdir."

"Gerçekten mi? Ve sen de ..."

Düşünceli bir şekilde yanağımı çiğnedim. "Sorumlu olan mı?"

Gözlerinde anlayış parlıyordu. "Sen ve ben benzer roller oynuyoruz o zaman. Peki kardeşlerin gerçekten cesur mu yoksa sadece umursamaz mı?"

"Ryder çoğu zaman bir durum hakkında korkması gerektiğini anlayacak kadar bilgi sahibi değil. Leigh de korkulacak ne kadar çok şey olduğunu bilemeyecek kadar genç." Bu sözleri söylediğim anda pişman oldum. Artık dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini görmüştü.

Düşüncelerimin aldığı kasvetli yönü hisseden Fedrik geniş eliyle omzumu tuttu. Kavrayışı sıcak ve destekleyiciydi. Tıpkı kollarımdaki tahta gibi güçlü ve sağlamdı.

"Kaba görünmek pahasına... sizinle ilk tanıştığımda biraz üzgün görünüyordunuz. Özür dilerim. Siz ve ailenizin katlanmak zorunda kaldığı her şey için. Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buralardayım. Şifacılar çoğu zaman savaşın katliamına tanık olmak zorunda kalırlar."

Gülmek istedim. Ben savaşın katliamıyım.

Onun yerine "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim de küçük bir kız kardeşim var. Sanırım onunla Azurine'de kısa bir süre tanışmıştın. Sera mı?"

"Evet, siz ikiniz yakın mısınız?"

"Çok," dedi bir çamur parçasının içinden geçerken. "Kediler ve köpekler gibi dövüşüyoruz ... ya da belki kurtlar ve

yavru kediler. Ama günün sonunda o benim için dünyadaki en önemli insan."

Ona, duygularını ne kadar anladığımı ifade ettiğini umduğum küçük bir gülümseme sundum. "Peki, kurt kim ve kedi yavrusu kim?"

"Hiç şüphesiz kedi yavrusu benim. Beni mahvediyor."

İçimden nadir bir kahkaha yükseldi ve ikimiz de bu sese gülümsedik. İçimde yeni bir şeyler filizleniyordu. Yontulmuş çenesine ve parlak mavi gözlerine duyduğum minnettarlıktan ya da bana karşı gösterdiği nezaketin Kane'i sinirlendirmesinden daha fazlası. Sıcak, demlenmiş bir fincan çay gibi, kalbime sızan bir sevgi. Bu güneş prensinden hoşlanmıştım. Aslında oldukça fazla.

"Kane ile olan nişanı için üzgünüm. Kötü bittiğini biliyorum."

Fedrik omuz silkti. "Bu bir lütuftu. Birbirlerini mutlu edemezlerdi."

Sonraki kelimelerimi dilimde evirip çevirdim, cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğimi tartıştım. Merak galip geldi. "Evliliğe karşı çıkmanızın bir nedeni de Kane'in ... olması mıydı?"

"Bir pislik mi? Yoksa Fae mi?"

Ben de ikincisini işaret eden hafif bir baş sallama hareketi yaptım.

"Garip olduğunu düşünmedim desem yalan söylemiş olurum. Yani, o insan değil, değil mi? Ondan daha uzun yaşayacaktı, çocuklarından daha uzun yaşayacaktı ..."

Dudaklarımı büzdüm ve tekrar başımı salladım.

"Ama," dedi soğukkanlılıkla, "ben bağınaz değilim. Düzgün bir adam olsaydı muhtemelen umurumda olmazdı." Fedrik yarı gülümsedi ama gözleri kederliydi. "Ama tabii ki öyle değildi."

"Bize bu yüzden mi katıldın? Onu kendin yargılamak için mi?" Fedrik elindeki kütükleri bırakıp bir başka devrilmiş gövdeyi **k e s m e y e** başladı. Her darbeye kasları geriliyordu.

Ön kollarının terden parlayan bronz tenine bakmamaya çalıştım.

"İşte," diye homurdandı, bana daha fazla taze odun uzattı ve geri kalanını kendisi taşıdı. "Dün sahilde yatmıyordum. Citrine'in iyiliğin tarafında savaşmasını istiyorum ve kılıç bizde olursa ailemin ikna olma ihtimali daha yüksek."

"Kane'in iyi olup olmadığını da bilmiyorsunuz."

"İyi genel bir terimdir. Kral Ravenwood'un iyi bir adam olduğunu düşünüyor muyum? Hayır, pek sayılmaz. Babasının saltanatına son verme ve Evendell'i fethetmesini durdurma arzusunun dürüst olduğunu düşünüyor muyum? Evet, öyle. Ve bunu yapmak için bizim ordumuza ihtiyacı olacak."

Midemde kıpırdanan endişeyle savaştım. "Ama ailen onu reddetti."

"Kendi yöntemlerine çok bağlılar." "Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Ben onlar gibi değişimden korkmuyorum. Ama onlardan korkuyorum."

"Peki ne yapılabilir?"

"Eğer kılıcı ele geçirirsek, Kral Ravenwood ve kehanetteki Fae'lerin gerçek bir şansı olduğu gerçeğini görmezden gelmeleri zor olacaktır. Ve eğer onu ele geçiremezsek, umarım onları bir insan olarak onun hakkındaki fikirlerini değiştirmeye ikna edebiliriz."

Dudaklarımdan yavaş bir nefes çıktı. "Kane'in sana henüz en iyi tarafını gösterdiğini düşünmüyorum."

Fedrik'in dudakları kıvrıldı. "İyi bir tarafı var mı?"

Dürüstçe cevap vermeye çalıştım. "Daha iyisi var ama bu yolculukta onu göreceğinizi sanmıyorum."

"Kral Ravenwood beni korkutmuyor."

Neredeyse söylemesi gerektiğini söyleyecektim ama sadece başımı sallamayı tercih ettim. Fedrik'in Fae olmanın gerçekte ne anlama geldiğini bilmemesi daha iyiydi. Fedrik'in

Kane'in ona tam olarak ne yapabileceğini biliyordu.

Fedrik sanki cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi, "Eğer bu kadar cüretkâr olabilirsem," dedi, "onunla ilişkinizin doğası nedir? Onun şifacısı olduğunuzu biliyorum ama size karşı biraz sahiplenici görünüyor."

Oh, Stones.

"O ve ben ..." Ay ışığının aydınlattığı bir sokakta Kane'in elini belime dolayıp beni kendisine doğru bastırdığı anın yakıcı görüntüsü zihnimde canlandı. Belki de kısmi dürüstlük burada en az direnç gösteren yoldu. "Öpüştük."

Fedrik kaşlarını kaldırdı. "Peki ya şimdi?"

Ona aynı soruyu kendime de sorduğumu söylemek istedim. Kısmi dürüstlük yine galip geldi. "Bazı rahatsızlıkların üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Muhtemelen karşılıklı çekimimiz üzerine harekete geçmemeliydik."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi Fedrik ama gözlerini etrafımızdaki parlak yapraklardan ayırmıyordu. Yanaklarımda hâlâ sıcaklığın yükseldiğini hissediyordum. "Peki ya Griffin ve Mari?"

Kane ve benden uzaklaştığımız için rahatlamış bir halde, "Bu daha da tehlikeli bir karışıklık," dedim. "Duygular Mari'nin burnunun dibinde filizleniyor gibi görünüyor ama henüz ne olduklarını görebiliyor mu bilmiyorum."

"Ona bu kadarını söylemelisin."

"Denedim. Bugünlerde romantik başarının zirvesinde sayılmam. Muhtemelen ben de kendimden tavsiye almazdım."

"Peki Griffin için?"

"Oh, tamamen onun için gitti. Cadı ne zaman yanında olsa, yüzünde şaşkın bir ifadeyle göğsünü ovuşturuyor. "Sadece cadı etrafımdayken hissettiğim bu duygu da ne?"

Fedrik sanki çok mutluymuşum gibi güldü ve ben de ona gülümsedim. "Ona ismiyle bile hitap etmiyor."

Hâlâ gülümseyerek bir ağacın etrafından dolandık ve olta takımları ve tişörtsüz, terden sıırıslıkılam olmuş Kane ile Griffin'e rastladık. Griffin'in yüzü çelik gibiydi. Her kelimeyi açıkça duymuştu. Kane botlarını çıkarmak için eğildiğinde alçak sesle ve yumuşak bir şekilde kıkırdadı, arkalarında küçük ama parıldayan bir göl dalgalanıyordu.

Kane'in terli, parlayan ve birazdan soğuk suya batacak olan vücudundan başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

"Oh-Griffin." Yüzüm kızardı, suçluluk duydum. "Sadece takılıyorduk." "Sorun değıl." Ama sanki hiç de öyle değılmiş gibi çekip gitti.

İyi.

Kane bana ters ters baktı. "Kuş, bugün ne kadar da pençelerin var."

Gözlerimi devirdim. "Ben mi? Sen ona herkesten çok eziyet ediyorsun."

"Ona meydan okuyorum. Bir kabadayıdan farkın yok."

Ama sadece yarı yarıya dinliyordum. Gözlerimi onun bükülmüş, parlak, belirgin karnından alamıyordum. Sesinin derin gürültüsü ...

Sonunda kafamı kaldırdığımda Kane bir kurt gibi sıırıtıyordu.

Kaba bir şey söylemek istedim ama hain zihnim hâlâ çenesini yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Fedrik onun yerine cevap verdi. "Gömleğın nerede?"

Kane arkasındaki yeşil göleti işaret etti ve derisinin bağlarını çözmeye başladı. "Gösteri için kalmak ister misin?"

"Gececeğiz." Sonunda konuşmaya başlamıştıım.

"Eleştiriler berbattı."

"Esprili ve güzel." Fedrik kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Tehlikeli olabilirsin."

"Merak etme," diye takıldım. "Seni bağışlayacağım." "Ve merhametli?

Hepimiz lanetlendik."

"Hayır." Kane'in gözleri Fedrik'e dikildi, tüm esprisi

kaybolmuştu. "Sadece sen."

Bu ses öyle ölümcül bir vaat taşıyordu ki, ormandaki tüm çiçekli Peridot havasını emdi ve hepimizi sessiz bıraktı.

Fedrik sadece kaşlarını çatı. "İşte, Wen, şu kütükleri kampa geri götüreyim."

Kütükleri Fedrik'e uzatırken yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için kibarca gülümsedim.

"Wen?" Kane, Fedrik'in duyamayacağı kadar uzakta olduğu bir anda sesinden tiksinti damlayan bir ifadeyle sordu.

Kılandım. "Ne olmuş yani?"

"Yani kulağa bir at ismi gibi geliyor."

Ona kuru kuru baktım. "Kuş gerçek bir hayvandır." "Haklısın." Dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"İyi biri," diye itiraf ettim. "Bana acıyarak bakmıyor."

Bir elini dalgınca göğsünde gezdirirken Kane'in yüzü düştü. Tişörtünü hemen geri giymesi gerekiyordu. Geniş omuzlarından döndüm -o kaslı, bronzlaşmış göğüs parıldıyordu- ve çatırdayan ocağın yanına oturana kadar hızlı adımlarla yürüdüm.

Ben de soğuk bir dalış yapabilirdim.

ILIK HAVA NEDENİYLE ISINMAK İÇİN ATEŞE İHTİYACIMIZ YOKTU.

Güneş battıktan sonra bile Griffin balığını açık ateşte kızarttı ve ardından akşam yemeğini çay ve birayla yıkadık. Mari ateşin yanmasına izin vermeden önce koruyucu kalkanın iki kat daha güçlü olduğundan emin oldu. Karanlık ormandaki parlaklığı istenmeyen misafirler için ölü bir haberci olabilirdi.

"Azrail'in Mağarası'na vardığımızda," diye devam etti Kane yemek yerken, "bence Arwen dışarıda nöbet tutmalı."

Balık dilimi eksitti. "Ne? Neden?"

Kane diğerlerine hitap ederken bana bakmadı. "Sadece bazı önlemlerin alındığından emin olurken."

"Neden?" Tekrar dikkatle sordum.

"Mağaranın içinden çıkılamaz olduğu söyleniyor." Sesi soğuktu ama gözleri sözlerinin ciddiyetini ele veriyordu.

"Lore, çıkış yolunu bulana kadar delireceğini söylüyor," diye ekledi Mari.

Boynumdan soğuk bir ter boşandı. Kane ona hafifçe hırladığında, bana özür dileyen bir bakış attı.

"Yolumuzu asla kaybetmemek için ilerlerken izimizi işaretlemek niyetindeyim," diye devam etti. "Sadece mağaranın bunu yapmama izin vereceğinden emin olmak istiyorum."

"İzin vermek mi?"

"Kendi aklı olduğu söyleniyor."

Fantastik. Harika bir haber. "Peki ya diğerleri?"

"Ölümlü bir efsanenin iki Fae ve bir cadıyı etkilemesi konusunda çok endişeli değilim. Fedrik'e ne olduğu da önemsiz."

Fedrik buna neredeyse gülecekti. Kalbim boğazımda olmasaydı ben de gülebilirdim.

"Ama senin için endişeleniyorum," diye devam etti Kane. "Ve kapalı alanlara olan isteksizliğin." Alay etmiyordu. Ses tonundaki sıcaklık bana bunu söylüyordu.

Ciddi olduğunu biliyordum. Benim için endişelendiğini, ama-

Sadece benim korkum değildi. Fedrik'in önünde söyleyemediği şeydi.

Bu benim değerimdi.

Kehanette bulunulan tam kanlı Fae'yi kaderini gerçekleştiremeden kaybetme riskini göze alamazdı. Ölmeden önce.

"Hayır."

"Arwen, bu-"

"Hayır. Yardım etmek için seninle geldim."

"Arwen," diye denedi Mari. "Giren herkesi tuzağa düşüren bir mağaranın sesi benim bile hoşuma gitmiyor. Sadece içeri girelim ve geri çıkabileceğimizden emin olalım."

"İçeri girmek zorunda mı? Kampta kalabilir mi?" Fedrik sordu.

Kane, "Hayır, onu sadece kendi eğlencemiz için yanımızda getiriyoruz," dedi. "İyiymiş, değil mi?"

Fedrik'in yüz ifadesi mizahsızdı. Kane de aynı şekilde hissediyormuş gibi görünüyordu.

Nefes alırken burnumun kenarını sıktım. "Tüm hayatımı korkarak geçirdim. Sizler hayatlarınızı riske atarken dışarıda oturmak Bunu bir daha yapmayacağım."

Bir baykuşun gürültülü ötüşü sağımdaki ağaçların arasında yankılandı ve Kane kupasından bir yudum aldı. "Güzel. Tabutun."

Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi ve Mari omzumu sıktı. İğne.

"Yolumuzu işaretlemek için ne kullanacağız?" Griffin

sordu. "Nasıl hakkında yaprakları?" Fedrik

teklif edildi, işaret etmek için a

Arkasında bir sürü sardunya var.

Kane gözlerini öylesine bir kinle prene dikti ki, neredeyse hayranlık duyacaktı.

"Büyüm," diye ekledi Mari. "Bizi geri götürecek bir ışık izi bırakabilirim."

Ciğerlerimin genişlediğini hissettim. Bu güven vericiydi - bizi karanlıktan çıkaracak bir ışık. Artık yarın ölümümle sonuçlanabilecek tüm yolları hayal etmek istemiyordum. Tabağımda mükemmel pişmiş bir balık ve yanımda birlikte vakit geçirmekten keyif aldığım insanlar vardı. Dagan'ın söylediği gibi, fırsatım varken bunun kıymetini bilmeye çalışacaktım.

Arkama yaslandım ve karnımı ovuşturdum. "Bu şaşırtıcı derecede iyi."

"Çok duygulandım." Griffin tabağını çantalarımıza doğru fırlatmadan önce son bir ısırık aldı. Yankılanan çınlama sesi bir kurbağanın kampımızın ötesindeki yapraklara sıçramasına neden oldu.

Fedrik bana komplocu bir bakış atarak, "Muhtemelen morina eksikliydi," diye ekledi. Belli ki Mari ile daha önce yaptığım konuşmayı duymuştu.

Mari sıırttı. "Kesinlikle! Morina balığını kim sever?" "Aslında ben severim," dedi Griffin.

Mari gözlerini devirdi. "Tabii ki biliyorsun."

Ateş ışığı Kane'in gözlerinde parıldıyordu. "O zaman neden bizi yakalayamadınız Komutan?"

Gülümsememeye çalıştım.

Ama Mari, Griffin'i bir yanıt vermekten kurtardı. "Neden Frog Eye'da kalamadık?" Geniş bir ağacın köklerine sokulmaya çalıştı, ayaklarını altına kıvırdı ama rahat edemedi. "Bir handa mı? Bir şilte ile mi?"

"Biz krallığın düşmanıyız, cadı," dedi Griffin, Mari'nin sırtıyla budaklı ağaç arasına sıkıştırdığı boş bir keten çantayı tekmeleyerek. "Amber askerleri tarafından görülme riskini göze alamayız."

Ve tüm krallık olmasa bile, tüm kasaba muhtemelen Yüzümde hain yazan çizimlerle dolu. Fedrik'e odaklandım ve metal kupasındaki buğuyu inceledim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması hoşuma gitse de, bu gezinin ne kadar riskli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Suçluluk ve kıskançlık hâkimiyet için savaşıyordu.

"Arwen onları göz açıp kapayıncaya kadar doğrayabilir," diye h o m u r d a n d ı Mari kimseye belli etmeden.

"Sen Biliyorum nasıl için kullan a kılıç?" Fedrik etkilendiğini söyledi.

Biraz kızardım. "Sadece temel bilgiler."

"Mütevazı olma Arwen, yeteneklerin Griffin'i bile etkiledi." Mari başını söz konusu komutana doğru eğdi.

Kane'in kaşları yanımda yukarı kalktı. "Siz ikiniz ne zaman antrenman yaptınız?"

"Yılanlı Pınar'da," dedim. "Peridot'a giderken, buraya ilk geldiğimizde."

"Beklediğimden daha iyiydi," diye ekledi Griffin, gözleri dans ederken. "Ama ben daha hızlıydım."

Mari, "Griffin de bu sabah yatağından fırlattığı kadın için aynı şeyi söyledi," diye espri yaptı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Bu kadar mahrem bir şeyi Mari'ye anlatmış olmasına imkân yoktu.

"Şaka yapıyorum." Sırıttı. "Griffin'in hiçbir kadına dokunmadığını hepimiz biliyoruz."

Kamp ateşinin etrafında kahkahalar patladı. Griffin'in ağzının kenarında bir gülümseme kırıntısı bile belirdi.

Kane kahkahasını bastırmak için elini yüzüne silerken, "Cadı benim lanetli maceralarımın hepsinde hoş karşılanır," dedi. Mari ona "Şanslıyım" der gibi bir bakış attı.

Kalbim sıcaklıkla kıpırdadı. Belki de onların arkadaşlığı beni daha önce düşündüğüm kadar rahatsız etmiyordu.

"Biliyor musun," dedi Kane bana, nefesinin altında. "Eğer istersen, sana onu kendi oyununda nasıl yenebileceğini gösterebilirim."

"Kim, Griffin mi?"

"Ya da senin üzerinde biraz tecrübesi olan herhangi biri." Cıvı cıvı gözleri süzölmüş ay ışığında parlıyordu, sanki hepimiz gibi sadece ona çekilmiş gibiydi. "Dagan kadar iyi değilim ama yardım istersen buradayım."

"Teşekkür ederim." Yutkundum, yakınlaşmamız kaygan ve yeni bir duyguydu. "Belki başka zaman."

Kane başını hafifçe salladı ama gözleri ciddiye.

"Trevyn'in yaşamasına izin verdiğin için sana hiç teşekkür etmedim," diye ekledim, bu sözler kendi zeytin dalım olarak hizmet ediyordu. "Trevyn'in yaşamasına izin verdiğim için."

"Bunu senin için yapmadım," diye itiraf etti, gözleri teneye bardağının kenarına odaklanmıştı. "O zararsızdı, Citrine'de uzun süre kalmayacaktık. Trevyn'in seni yakalayacağından endişe ederek geceleri uyumayacağımı düşünmüştüm."

"Bunu yapar mısın? Beni kimin yakalayacağı konusunda endişelenerek geceleri uyumaz mısın?"

Sessizliği kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Lavta mı getirdin?" Griffin Fedrik'e söyledi. Gözlerim Prens'in çantasını karıştırdığını görmek için açıldı.

Fedrik enstrümanı çıkararak, "Zaman geçirmeye yardımcı olabileceğini düşündüm," dedi. "Ama çok iyi değilim."

"Kane öyle," diye duyurdum. "Olağanüstü biri." Ben ateşler içinde kıvrılırken onun kamarasında bana melankolik bir ninni söylediği geceyi düşündüm.

Mari dönerek onunla yüzleşti. "Hayır. Sen mi? Bir hobin var mı?"

Kane'den karanlık bir kahkaha yükseldi. "Evet, ama uzun zaman oldu."

"Bizim için bir şarkı çal lütfen," diye rica ettim. Bunu şımarıkça, şakacı bir şekilde söylemek istemiştım ama o kadar içten geldi ki neredeyse utanıyordum.

Kane'in bakışları sıvı ısı gibiydi ve başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp Fedrik'e doğru yürüdü.

"Alabilir miyim?"

Fedrik tahta aleti ona uzattı ve Kane tekrar yanıma oturdu.

Önce tıngırdattı, iri elleri hâlâ tellere tutunmaya çalışıyordu. Yüzükleri ateş ışığında neredeyse parlıyordu, özellikle de gümüş ve oniks yüzükleri.

Her zaman sol serçe parmağını süsleyen mühür. Bu eller hareket etmeye devam etti ve sonra durdu, akorları test etti ve telleri ayarladı, sonunda müzik ritmik bir ritim alana kadar. Nazik, melodik bir şarkı, ılık gecede cırcır böcekleri, yarasalar ve kurbağaların vıraklamaları arasında bir senfoni oluşturdu. Kane'in notalarını, kelimesi kelimesine bildiğim bir hikaye gibi iliklerimde hissedebiliyordum.

Kane'in konsantre yüzünü, yumuşak ama odaklanmış kaşlarını incelerken, becerikli parmakları korkunç bir fırtınanın ertesi günü tepeler ve kuş sesleri hakkında olabileceğini düşündüğüm bir melodi çalıyordu. Bağışlama ve yeniden doğuş hakkında.

Muhtemelen çok fazla bira içmiştim.

Ama o çalarken kimse konuşmadı. Şarkı bittiğinde ve hiçbirimiz tek kelime etmediğimizde bir tane daha çaldı. Bu seferki daha parlak ve neşeli bir gezintiydi; dans, tokuşturulan kadehler ve dökülen içki görüntülerini çağrıştırıyordu. Ve ondan sonra bir tane daha, bir tane daha. Kane'in udunun sesiyle uykuya daldım, başım orman tabanının hoşgörülü yosunlarına yaslanmıştı.

ARWEN

I KANE'IN AHŞAP MASA AYAĞINA KAZIDIĞI HARITA.

Bulduğu şey benim için bir gizemdi ama Mari'nin bunu çözmesi sadece birkaç dakikasını aldı. Mandalın içine çamurunu oklava gibi parşömene çevirdi ve Azrail'in Mağarası'nın oldukça basit bir haritasını ve ardından içindeki hazinenin nasıl bulunacağını ortaya çıkardı.

Güneş doğmadan bir saat önce, hava yürüyüş için yeterince serin ama yolumuzu görebilecek kadar aydınlıkken yola çıktık. Oradaki yürüyüş bizi neredeyse geçilmez bir palmiye ağaçlarının arasından ve dik, çimenli tepelerin üzerinden geçirdi. Ilık bir nehirden geçtikten ve devrilmiş, yosun kaplı gövdelere tırmandıktan sonra kirli, nemli ve her türlü böcek ısırığı ve çizikle kaplıydım. Saçlarıma ve derime deve dikenleri ve dallar saplanmıştı ve arkamızda ay varken yola çıkmamıza rağmen, halsiz sıcak şimdi bir intikamla geri dönmüştü ve ter içinde kalmıştım.

Ve tüm bu süre boyunca düşüncelerim başka yerdeydi. Kamp ateşinin yanında uyuyakaldığımdan emin olmama rağmen, çadırımın içine bağlanmış bir avuç orman çiçeğiyle -iki pembe orkide ve bir cennet kuşuyla- uyanmıştım. Kamptan ayrılırken onları ormanda düşürmüştüm, ne onları tutabilmiş ne de diğerlerini ezdiğim gibi ezebilmişim.

"İşte geldik." Kane'in sesi dalgın düşüncelerimi böldü ve gözlerimi önümüzdeki mağaranın ağzına çekti: ilkel bir canavarın açık çeneleri gibi geniş, zifiri karanlık bir alan, solgun sarmaşıklar ve eski adaçayı yeşili yosunlarla sarılmıştı.

Griffin çantasından üç meşale çıkarıp yaktı, ikisini Kane ve Fedrik'e verdi; sonuncusunu ise kendine sakladı.

"O kadar da uğursuz görünmüyor," dedi Mari mağaraya adım atmadan önce. Griffin hiç tereddüt etmeden onun peşinden, Fedrik de onların peşinden gitti.

Kane bana bir adım daha yaklaştı ve ben bir kez daha onun devasa boyunu hatırladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi olacağım. Neden?" Zaten yeterince endişeliydim. "Bir sorun mu var?"

"Çiçeklerimi aldın mı?"

"Hangilerini?"

"İkisinden biri."

"Hayır. Şimdi bana cevap ver."

Omuz silkti. "Sadece kontrol ediyordum. Eğer bayılırsan, seni tüneller boyunca kilometrelerce taşımak zorunda kalacak kişi ben olacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Buna bayılırdın, değil mi?"

Bu sadece bir şakaydı ama Kane dudaklarıyla sert bir çizgi çizdi. "Bazen saflığın beni korkutuyor."

Sözleri, sinirlerime dokunduğunda sık sık olduğu gibi canımı yaktı. "Eskiden böyle olmasını tercih ederdim," diye itiraf ettim. "Gerçeği bilmemeyi."

"Eminim," diye düşündü, gözleri arkamdaki ormanda. "Bu kadar çok sayfası eksik bir hikâyede beni kötü adam yapmak çok daha kolay."

Kanım durdu. Bu doğrudu. Onu sadece kurtarıcım ya da düşmanım olarak görmek daha kolay değil miydi? Bu, tüm bu sefil duyguları çok daha katlanılabilir hale getirmemiş miydi?

"Haklısın," dedim nefes nefese. "Artık dünyayı ve hatta onun içindeki yerimi bile zar zor anlıyorum. Her şeyin ne kadar karmaşık ve belirsiz olduğunu gördükten sonra iyimser olmak daha zor." Yanağımı çiğnedim. "Eskiden sen bile benim körü körüne olumlu bakış açımı takdir ederdin."

"Yaptım, hâlâ yapıyorum." Kane hayal kırıklığı içinde elini nemli alnında gezdirdi. "Sana neden kuş dediğimi bilmiyor musun?"

"Beni bir kafese kilitlediğin için mi?"

Gümüş bakışları sıcak bir duman gibi kaynıyordu. "Çünkü seninle tanıştığımdayken, kendimi bildim bileli ilk kez umutlandım. Ve sadece babamı yenebileceğime dair bir umut değil, tabii ki bunu inkâr edemem."

Midemde asit kaynıyordu ama o gözler benimkileri tuttu ve kendimi başka tarafa bakamaz halde buldum.

"Kuşlar bunu temsil eder. Karaya vurmuş denizciler gökyüzüne bakar, onlar tarafından karaya geri götürülmek için. Kuşlar her sabah şafakta süzülürler, doğuda doğan güneş kadar emindirler - daha önce ne olduğuna bakmaksızın yeni bir şeyin vaadidirler." İçini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Umudun her zaman kanatları vardır."

Bir yanıt aradım ama bulamadım ama Kane mağaranın ağzına doğru ilerledi ve kısa süre sonra ıssız karanlık tarafından yutuldu. Kendimi toparladım ve peşinden koştum.

Gözlerim boş ve nemli alana alışırken, ayakkabılarımın aşağıdaki zemine çarpma sesi çatlak, sivri ve çıkıntılı taş duvarlarda yankılandı. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı bile, tünelin hapsinde adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyordu.

Kane, Griffin ve Fedrik'in yanından geçip Mari'ye yetiştim, hâlâ kafilenin başındaydı ve yürürken parşömen haritayı önünde tutuyordu. Arkasında zıplayan küçük bir ışık topu sallana sallana ilerliyor, tek bir

Kirli mağara zemininde parlayan bir çizgi. Kendi ışığımdan çok farklı görünmüyordu, ancak Mari'nin büyüü keskin, kör edici güneş ışınlarına benzemek yerine, daha çok bir yıldızın bulanık parıltısını andırıyordu.

"Bu umut verici görünüyor." Bacaklarının arasında dans eden yanardöner küreyi işaret ettim.

"Çok güzel, değil mi?" Mari gülümsedi, çilli burnu arkamızda titreyen meşale ışığıyla aydınlanmıştı. "Bunu mağaraların her yerinden görebileceğiz."

"Ne büyüü bu?"

"Buna parlaklık deniyor. Günlerce sürebilir." Parıldayan, yumuşatılmış ışıkla oynarken ışık parmak uçlarının arasından uçtu ve altımızdaki zeminde süzülmeden önce onları damlayan bir parıltıyla kapladı. "Ekmek kırıntılarından çok daha iyi."

"Harita ne kadar derine gitmemiz gerektiğini söylüyor?"

Mari'nin burnu, biraz afalladığında ama bunu itiraf etmek istemediğinde sık sık yaptığı gibi kıvrıldı. "Pek net değil. Harita mağarayı bulmamda daha çok yardımcı oldu. İçeride o kadar çok dönemeç, o kadar çok çıkmaz sokak var ki..."

Asit yuttum. "Yani sen, tanıdığım en zeki insan, bizi buradan nasıl çıkaracağından emin değil misin?"

"Parlaklık bunun içindir," dedi, nemli havada parlayan bir el sallayarak. "Biraz inancın olsun."

İlerledik, kalbim boğazımda, keskin sarkıtlar ters dönmüş bir dağ manzarası gibi mağaranın çatısından üzerimize sarkıyordu. Onlara baktım - mineral tortuları ve ipliklerden değil, parlak su adamiti ve yanardöner aytaşı gibi yarı değerli mücevherlerden yapılmışlardı.

Kutsal, parlayan bir mağara.

Amber'deki çocukluk öğretmenlerim bu manzara karşısında ağlardı.

Bir köşeyi döndük ve yılan dilli bir çataldan sola döndük. Arkamızdaki kayalara saplanmış kristaller geçidi loş, mor ışık demetleriyle aydınlatıyordu. Garip şekilli kayaların etrafında ve kaynağını bilmek istemediğim damlayan suyun altında manevralar yaparak karanlık mağarayı uhrevi bir mavilikle aydınlatan parıldayan bir havuzun yanından geçtik. Daha yakından baktığımda, bu canlı ısıltıyı veren, yavaş hareket eden, parlayan bir denizanası kümesiydi. Kapana kısılma konusunda bu kadar gergin olmasaydım ya da bu kadar üşümeseydim - mağaranın derinliklerine doğru yürüdüğümde sıcaklık önemli ölçüde düşmüştü - güzelliğini takdir edebilirdim.

Ama çok fazla derin ve garip bir şekilde içime çekmiştim. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için nefes nefese kalmıştım ve çok fazla hava almaktan başım dönmüştü.

"Lore, çıkış yolunu bulana kadar delireceğini söylüyor."

Keskin nefes alışım üzerine Fedrik beni değerlendirdi. "Mağara canavarlarından mı korkuyorsun?"

"Hayır." Harika bir cevap, Arwen.

"Evendell'deki her krallığa en az iki kez gittim, dağ yamaçlarına tırmandım, uçurumlardan atladım ve çamurda süründüm. İnanın bana, bu mağaralar çocuk oyuncağı."

Bu gerçekten yardımcı oldu. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. "Bir tür heyecan arayıcısı mısınız?" Fedrik'i kıtanın dört bir yanında macera peşinde koşan güzel bir güneş ışını prensi olarak hayal ettim.

"Birazcık. Hiç ilginizi çekiyor mu?"

Gözlerim, eğri büğrü, ince bir yarığa girmeye çalışan fosforlu bir böcek gördü. Kalbim hızlandı. "Ne? Seyahat mi? Spor mu?"

Fedrik "Bir şey var mı?" der gibi omuz silkti.

"Aslında dünyayı çok fazla görmedim. Bir dağın yamacına tırmanmayı çok isterdim. Sadece bir dağ görmekle yetinirdim

menzil."

"Eğer müsait olursan seni bir ara götürebilirim."

Fedrik'in benim kehanetteki Fae olduğumu bilmemesinin faydası buydu. Onunla birlikte dağlık maceralara atılmak için bolca vaktim vardı. Karanlıkta ona sııttım, sarı saçları ışıklı kristaller tarafından aydınlatılmıştı. "Nereye gidebiliriz?"

"Amber Krallığı'nda bazı muhteşem dağ sırtları vardır. Çoğu Rookvale şehri çevresinde."

Rookvale, Abbington'ın kuzeyine arabayla sadece üç saat uzaklıktaydı. Tam kapımın eşiğinde. Kendi kendime dayattığım o yalıtılmış hayattan çok daha fazlası. Başımı salladım.

"Durun," dedi Mari, bizi ve onun ısıltılı yolunu durdurarak. "Sanırım iki tur geri gitmemiz gerekiyor. Burası çıkmaz sokak."

Bu sözler midemi bulantıyı tercih edilebilir kılan bir duruma soktu.

"Yolu göster, cadı." Ancak Griffin'in gözleri duvarlardaki bir yarığa sıçrayan bir şeye odaklanmıştı.

Mari'nin eline uzandım, göğsüm çok daralmıştı, ta ki uçurumdan bir ses gelene kadar.

Griffin zarif bir adımla önümüzde durdu, iri cüssesi hem Mari'yi hem de beni aşağıda her kim varsa ondan koruyordu.

"Crawford'un bahsettiği Garnet askerleri olabilir," dedi Kane, aniden komutanının yanında. Arkamda olduğunu bile duymamıştım.

"Ya da hazine avlayan sıradan insanlar," diye önerdi Fedrik. "Kafa koparmadan önce gidip soralım mı? Sadece bir fikir."

Kane gözlerini devirdi. "Keyfine bak."

Şaşkınlık içinde Fedrik, Kane'in dediğini yaptı ve meşalesini uzatarak tünelde ilerlemeye başladı.

Biz de arkasından gittik. Fedrik'in yanında duran, ellerini kendi haritasının etrafında kavuşturmuş, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında, cildi güneşten kavrulmuş ve deniz dövmeleriyle kaplı sert bir adamdı.

Fedrik bize doğru işaret etti. "Bunlar partimin geri kalanı." Sonra bize, "Bu Niclas."

"Grubunuzu Azrail'in Mağarası'na getiren nedir?" Niclas'ın sesi, hava koşullarından yıpranmış teni kadar sertti.

"Sadece küçük bir macera arıyorum." Kane'in rahat sesi beni bile kandırabilirdi. "Kiminle konuşuyordun?"

"Mağaralar," diye cevapladı Niclas, gözlerini Kane'e dikmiş, sanki onu sınıyordu. Onu alay etmeye zorluyordu. "Bazen karşılık veriyorlar."

Mari neşeyle, "Umutsuzca yol arkadaşlarına ihtiyacınız var gibi görünüyor," dedi. "Bizimle takılabilirsin. Ancak haritamız çamura bulamak zorunda kaldığım bir masa ayağına ait, onu da ölen kötü kalpli bir asilzadeden aldık, ki bu da bambaşka bir hikâye, ama adam tüm bu çalıntı malları su altında bulunan Citrine'de takas ediyordu, yani dış dünyaya ne kadar erişimi vardı kim bilir, yani bu şeye gerçekten güvenebilir miyiz emin değilim," dedi Mari ve haritayı Niclas'a sallayarak koridorda ilerlemeye başladı, parıltı da kayan bir yıldızın tozu gibi peşinden geliyordu.

Niclas'ın gözleri şaşkınlık ve biraz da endişe içinde bize kaydı ama Griffin iç çekerek Mari'nin peşinden gitmekle yetindi. "O sadece haritamızın biraz hatalı olduğunu söylüyor. Gerisi için endişelenmeyin."

"Hepinizin nereli olduğunu söylemişsiniz?" Niclas kuşkuyla sordu. "Suyun altında bir yer mi?"

"Willowridge'in dışında, Onyx Krallığı'nda büyüdüm," diye seslendi Mari yürürken ona. "Peki ya sen?"

"Pitney."

"Bu Gül Kuvarısı'nda, değil mi? Güneyde mi?"

Mari'nin Pitney'nin nerede olduğunu bilmesi ya da Niclas gibi bir yabancıyla kolaylıkla arkadaş olabilmesi sürpriz değildi.

"Evet. Onyx'ten kimseyle tanışmamıştım. Beklediğimden daha neşelisin."

"İnsanların düşündüğü kadar kötü değil," dedi Mari, dikkati dönüp durduğu haritadaydı.

Bir yöne yerleşip ilerlemeye devam edene kadar boynumu ovuşturdum.

"Bundan şüpheliyim," diye homurdandı Niclas. "Kralınız bir sadist."

Bir homurtuyu gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Gözlerim Fedrik'in titreyen omuzlarına takıldı.

"Korkunç, değil mi?" Kane, Niclas'ı arkasını dönüp ona bakmaya zorlayarak sordu. "Biri onu tahttan indirmeli."

"Oh, yapacaklar," diye söz verdi Niclas.

"Bunu nereden duydun?" Ben sordum. "Her yerden."

Yani bir denizci ya da kaçakçı hakkındaki tahminim muhtemelen doğruydu. Yeni arkadaşımız Oniks'ten olmadığı ve korkunç Kral Ravenwood'u sadece görünüşünden tanıyamadığı için şanslıydık.

"Seni buraya ne tür bir hazine getirdi?" Mari sordu.

Niclas sert bir kahkaha attı. "Hikâyemi duymak istemezsin."

"Doğru," diye mırıldandı Griffin.

Fedrik aynı anda bir kayanın etrafından dolanarak, "Elbette var," dedi.

"Rose'un güneyi kuzeyin eline geçtikten sonra Kızıl Kraliçe kendisine karşı savaşan herkesi cezalandırdı. Onun yaptırımları yüzünden ailem hala yoksulluk içinde ya ıyor. Ancak en ünlü tarih ilerimizin iki defter tuttuğu söylenir; bunlardan biri savaşı kuzey lehine kazananların isimlerini, diğeri ise güneyli muhaliflerin isimlerini içerir. Tahmin edebilece iniz gibi, ikincisi oldukça değerli hale geldi - isyandan sorumlu olanların fiziksel bir belgesi." Niclas'ın sırtı ı me alenin aydınlattığı karanlıkta beyaz bir parıltıydı. "Ama büyükbabam barı cıl bir adamdı. Tek bir kuzeylinin bile canına kıymadı. O bir rüzgâr  anı yapımcısıydı, Stones aşkına. O ikinci defter ailemi temize çıkaracak ve burada, bu ma aralarda."

Niclas'ın içinde bulunduğu durum, benim için her şeyden daha onurluydu.

beklemiyordum. "Defter neden burada olsun ki?"

"Drake Alcott ismini biliyor musun?"

Başımı salladım.

"O gelmiş geçmiş en zeki hırsızdı. Ve Pitney'den de. Bir hırsızdan öte, bu adam bir sanatçıydı. Hem lordlardan hem de suçlulardan çaldı ve kırk yıldan fazla bir süre yakalanmaktan kurtuldu. Azrail'in Mağarası'ndan geçmeyi başaran tek adamlardan biriydi ve  ehrimizin adamlarına Peridot korsanının hazinesini g rd  nde içinde defterin olduğunu söyledi."

"Neden almadı?" Fedrik sordu.

"Ma aradan hiçbir şey almadı. Altın için değildi. Sadece zafer için."

"Ona ne oldu?"

"Sonunda yanlış bir adım attı. Beş yıl önce Hemlock Adası'na gönderildiğini duydum, yani muhtemelen çoktan ölmüştür. Dikkatli ol," diye uyardı Niclas ve aya ımın neredeyse bir insanın g  s kafesini ezdi ini görmek için tam zamanında yere baktım.

"Kanayan Taşlar." Kırılğan iskeletin etrafında yürüdüm ve hızımı artırdım, yerin ne kadar derinlerinde olduğumuzu her hatırladığımda adrenalın avuçlarımı kaşındırıyordu.

"En azından o üzgün halimizden daha ileriye gittik-"

Ayaklarımızın altında gırtlaktan gelen bir gürültü patladı ve ciğerlerimdeki nefesi şok etti.

Kane bir kalp atışında yanımdaydı ve duvarlar sarsılıp kükrerken, kalbim göğsümde spazm geçirirken düşünmeden kolunu kavradım.

"Neler oluyor?" Mari çığlık attı.

Etrafımızdaki büyük taşlardan kopan küçük kayalar dolu gibi mağaranın zeminine düştü.

"Mağara hareket ediyor," dedi Niclas, tedirgin edici bir sakinlikle. Arkamızdaki uğultu daha da arttı.

Tam zamanında döndüm ve kayan taşların iniltisini duydum ve saf gri bir levhanın arkamızdaki tünele çarparak Mari'nin parlak yolunu -ve tek çıkış yolumuzu- mermer ete saplanan bir bıçak gibi kesmesini hayretle izledim.

ARWEN

No!" KELIMEYİ İÇİMDEN ÇIKARIP ATTIM VE kapalı çıkışı.

Kaçmaya çalışırken kendimi ezdirmeden önce beni ortamdan geri çekenin Kane olduğunu biliyordum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Hayır, hayır, hayır, artık çok geçti. Mühürlenmiştik.

Mari'nin bıraktığı yol-

Karanlıktaki ışığım-

Artık asla bir çıkış yolu bulamayız.

Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi göğsümde şiddetle çarpıyordu. Dışarı. Tek düşünebildiğim buydu. Şu anda dışarı çıkmam gerekiyordu.

Dışarı, dışarı, dışarı-

Taşa doğru geri çekildim ve aşağı kaydım, soğuk kaya gevşek bluzuma sürtündü. Galonlarca havayı içime çektim.

Gözyaşları.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu.

Birbiri ardına kocaman bir nefes çekerken dudaklarımda keskin tuz.

Avuç içlerimi gözlerime dayadım ve bu biraz rahatlama sağladığında, mide bulantısını durdurabilirmişim ya da nefes almamı sağlayabilirmişim ya da hatta sakinleştirebilirmişim gibi onları karnıma tuttum.

avuçlarım titriyordu, ama hiçbir şey işe yaramıyordu, hiçbir şey yardımcı olmuyordu-

Histerik, çılgın zihnimin bir kısmı Griffin ve Mari'nin taş levhayı hareket ettirmeye çalıştıklarını duyabiliyordu. Onların didişmeleri ve sinirli homurtuları korkumu daha da arttırıyordu.

Kapana kısılmıştık. Burada korunmuştuk. Reçine içindeki böcekler gibi.

Hayır, hayır, hayır-

Kane önümde çömeldi ve kalbimi yavaşlatmak için fiziksel olarak bastırmaya çalıştığım elimi göğsümden çekip aldı.

Avucumu avucunun içinde tuttu ve yatıştırıcı bir şekilde ovdu. "Çok derin nefes alma. Havayı yudumla, Arwen. Su gibi."

Bacaklarımdan şimşek gibi adrenalini fıskırdı. Kalp krizi geçiriyordum. Yerimde duramıyor, titriyor ve sarsılıyordum. Boğazım o kadar daralmıştı ki konuşamıyordum.

"Onun nesi var?" Fedrik üzerimde gezinerek sordu.

"Bir şeyi yok. Panik yapıyor. Hapsedilmekten hoşlanmıyor."

"İyisin Wen," dedi Fedrik sıcak bir sesle. "Burada uzun süre kalacağımızı sanmıyorum ve eğer sıkışıp kalırsak bol miktarda yiyecek ve suyumuz var."

Oh, Stones.

Lütfen, lütfen, lütfen, hiç kimseye ve hiçbir şeye yalvarmadım. Özgür olmak istiyorum, lütfen.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye tısladı Kane ona. "Durumu daha da kötüleştirmeden önce bizi terk et."

Fedrik duraksadı ve bana baktı. "Özür dilerim, Arwen. I-"

"Şimdi, seni aptal. Diğerlerine yürümeye devam etmelerini söyle.

Arayı kapatırız."

Azarlanan Fedrik geri çekildi, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

Daha sonra bunun için kendimi çok kötü hissedecektim. Ama şu anda düşünemiyordum. Bu mağaralardan çıkıp tekrar nefes alabilmek için duyduğum o ezici ve şiddetli istekten başka bir şey düşünemiyordum.

"Sen," dedim nefesimin arasında, "çok acımasızsın." Bir nefes daha. "Onunla."

Kane kabaca kıkırdadı. "Bunu hak ediyor."

"O iyi bir insan." Nefes nefese kaldım. "Senden çok daha nazik."

"Ama onun parmağımın altında kıvranmasını izlemek çok eğlenceli değil mi?"

"Çok zalimsin. Sana tahammül ettiğime inanamıyorum. Bırak seni öpmeyi."

"Ben de inanamıyorum," dedi, hâlâ telaşsız başparmağını avucumda döndürüyordu. Sonra bileğimden aşağı ve yukarı. Yukarı. Aşağı. Elim onunkinin içinde jöle haline gelene kadar parmaklarıma masaj yaptı. "En kötü öpücüğümüz neydi? Peridot'ta yarıda kesilen mi?"

Ama cevap veremedim. Nefes alamadım. Baygın olmak istedim. Bunun dışında herhangi bir şey-

"Ne yazık ki, ne kadar kötü bir fikir olduğumuzu anladığınıza göre," diye devam etti, "Amelia'nın yatağına dönmem gerekecek. Umarım benim için sıcak tutmuştur."

Öfke, parlak ve sıcak, görüş alanıma doluştu.

"Güzel," diye tükürdüm. "Siz iki vefasız iblis birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Gerçekten de tam bir iblis. Bazen yatağını ısırık izleriyle terk ederdim."

"Umarım kafanı koparır." Öfkem beni şaşırtmıştı. O kadar ki, zar zor düşünebiliyordum. Öfkemi bastırmak için eşit bir şekilde nefes alıp verdim. İğrenç biriyse ne olmuş yani? İğrenç, iğrenç bir pislik. İsteddiği her şeyi yapabilirdi.

Kane beni değerlendirdi, gözleri yüzümde, boğazımda ve göğsümde aŗaęı yukarı gezindi. Bileğimi en kırılgan  i ekmiŗ gibi avucunun içinde tuttu ve baŗparmaęını nabzıma bastırdı.

"Ah," dedi. " ok daha iyi."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi gel."

Baŗımı salladım. "Hücredeki o ilk gece gibi miydi?"

"Anksiyete sadece zihinde yaŗar. D ŗ nceleriniz baŗka yerdeyse panik yapamazsınız. Eskiden kardeŗimde iŗe yarardı."

Bunu söyler söylemez ikimizin de yüz ifadesi deęiŗti. Kalp atıŗlarım daha da yavaŗladı.

"Bir kardeŗin mi var?" Hâlâ titreyen elimi onunkine koydum ve yavaŗ a bir nefes daha aldım.

"Vardı," dedi.

"Nereye gidersem gideyim acı getiriyorum. İnsanları incitiyorum. Genellikle en çok değer verdiklerimi."

"Onlar  ld , Arwen. Benim yüzümden."

Shadowhold'daki yatak odamda yaŗadıklarımızı hatırlayınca kalbim sızladı.

"Sizin kapalı kalmaktan hoŗlanmadıęınız kadar o da yükseklikten hoŗlanmazdı."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama onu ailesi hakkında sorgulamak için doğru zaman gibi gelmiyordu. Hele de yıllardır yatmadığı bir kadın yüzünden ona kızmıŗken. Ve bir kez daha paniğimi bastırmama yardım ederken. Kıskan lığımın ondan ya da Amelia'dan çok benimle ilgili olduğunu nasıl a ıklayacağımı bilmiyordum.

Kane beni bu giriŗimden kurtardı ve kolaylıkla yerden kaldırdı. Grubun geri kalanını takip ederek serin taŗ tünelde dikkatle yürüdük. Burnumdan yavaŗ a nefes aldım, kanat hıŗırtılarına rağmen

Üstümüzde bir yerlerden gelen ses bacaklarımı hızlandırdı ve Kane sessizce ilerlemeye devam etti. Parlayan sarı gözleri ya da duvarlardaki garip sembol oymalarını ürkütücü seslere tercih ettim. Mağarada bizimle birlikte gizlenen her neyse, onu hayal etmek zorunda kalmaktansa görmeyi tercih ederdim.

Nefes alışım gerçekten konuşabilecek kadar sakinleştiğinde ona baktım. "Teşekkür ederim."

"Bunun için endişelenme."

Gözlerini bize yol gösterenlerden ayırmıyor, onlar hikâyelerini paylaşırken ilerliyor ve haritaya bakmak için geri çekiliyordu. Tepemizde daha fazla değerli taş sarkıt. Daha fazla dallı, biyolüminesan yaratık ayaklarımızın dibinde koşuşturuyordu. Antenler ve parıldayan kanatlar.

Sessizliği göğsümü ağrıtıyordu.

"Citrine'deki davranışlarım için özür dilerim," dedim. Bu bir başlangıçtı. "Soyunduğum için, Crawford'u kıskırttığım için ve ..." Ve kendimi sana attığım için.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece senin güvenliğin. Gerisi görülmeye değerdi." Kane bu anıyı hatırlayınca yüzünde eğik bir gülümseme belirdi. "Trevyn'e sevdiklerini haftalarca tırnaklarının altından temizleyeceğini söylediğin zaman." Alçak sesle ve sertçe güldü. "Bu benim için bile karanlıktı."

Ben de güldüm ve başımı kaldırıp ona baktım. "Belki yeni bir şey deneyebiliriz."

Kane'in gözleri değişen fener ışığında parıldadı. "Peki bu ne olabilir?"

Mari topuklarının üzerinde dönüp bizi geçmeden önce önden, "Tüh, yanlış yol," diye seslendi. Tekrar arkaya düştük ve Kane'in havayı su gibi yudumlama talimatını hatırlamaya çalıştım.

Sesimin sıradan olmasını diledim. "Arkadaş mı?"

Kane'in gözlerinde acı titreşti ve bir anda kayboldu. Ama çenesini rahat bir tavırla salladı.

"Kuş ne isterse. Her zaman daha fazla arkadaşla ihtiyacım var. Çok yalnızım, biliyorsun."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Kane burnundan eşit bir şekilde nefes verdi. "Birazcık."

Her zaman çok gizemli. Kafasını kazmayla açıp içine girmek istedim.

"Bu bakış da ne?"

"Beynine bir kazma indirmeyi düşünüyordum." Kızardım. Yüksek sesle söyleyince kulağa çok daha saçma geldi.

"Yüce Tanrım, onu kırdım."

Başımı eğdim. Bu deymi Shadowhold'da daha önce duymuştum ama Amber'da büyürken hiç duymamıştım.

"Taptığınız şey bu mu? Tanrılara mı?"

Kane çenesini kaşdı. "Şu anda kaldırabileceğinden daha fazla bilgi olabilir kuşum."

İç çektim. Daha ne kadar olabilirdi ki? "Dene beni."

Düşünceli bir tavırla etrafımızdaki karanlık alanı taradı. "Evendell'de efsaneye göre her biri bir krallığın adaşı olan dokuz taş kıtanın çekirdeğini oluşturur. Onlara, Taşlara tapıyorsunuz. Onlara tapınaklar inşa ettirir, onları lanetler, onlara dua eder ve bu böyle sürüp gider."

Başımı salladım. Amber en dindar krallıktı; belki İnci hariç diğer tüm krallıklardan daha fazla tapınağı, rahibi ve rahibesi vardı. Tüm derslerimde Taşlar'ı çalışarak büyümüştüm.

"Fae'ler, benim halkım -bizim halkımız- Fae Tanrılarına inanır. Bizim diyarımızı ve Evendell de dahil olmak üzere diğerlerini yaratan ölümsüz varlıklar."

Kane'in benden beklediği kadar şok olmamıştım. Belki de onun için bu büyük bir gerçektir -dünyasının yaratılışı. Ama benim için bu sadece bir hikayeydi.

"Yani Fae'ler Taşlara hiç inanmıyor mu?"

"Hayır, biz biliyoruz. Ölümlülerin yanlışlıkla Fae Tanrılarından yarattıkları Taşlar olarak bahsettiklerine inanıyoruz. Dokuz tane de orijinal Fae Tanrısı vardı. Güneşin Kılıcı onlar tarafından yontuldu ve kabzaya dokuz taşını aşıl原因anlar da onlardı."

"Orijinal tanrılar mı? Şimdi daha fazlası mı var?"

"Öyle diyorlar." Kane omuz silkti. "Lumera'da aramızda dolaşmıyorlar ve ben de ilahiyat konusunda o kadar bilgili değilim."

Fae tarihi ve folkloru -benim tarihim ve folklorum- beni büyölüyordu. Neredeyse Kane'in çok sevdiği eski eserlerden bahsettiğini duymak kadar. Bunların ne kadarını çocukken derslerde, ne kadarını da büyük, kuru kitaplardan öğrendiğini merak ettim.

Çürüyen insan etinin eşsiz kokusu bir okyanus dalgası gibi üzerime çöktü ve bir elimi yüzüme kapatmadan önce kuru bir nefes aldım. Kane önümüzde duran gruba doğru daha hızlı adımlarla ilerledi. Herkes bir şeyin önünde durmuştu. Kendi fenerim olmadan, saldıran karanlıkta ne olduğunu göremiyordum.

Ama duyabiliyordum.

Pullu vücutlarının sürünmesi. Ürettikleri kan donduran çığlık-

Ve öldürdükleri şeyin kokuşmuş kalıntılarını kokluyorlardı.

"Bu da ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Mari, bu her zaman endişe vericiydi.

"Onlar orakçılar. Mağaranın adı da buradan geliyor," dedi Niclas.

Fedrik homurdandı. "Peki Azrail tam olarak nedir?"

"Ne fark eder ki?" Niclas kestirip attı. "Bizi durduramayacaklar."

Dalgalı, cırtlak seslere doğru ilerlemeye çalıştı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Kane. Kane, hayatında hiç kimseyi -ben hariç- tehlikeli bir şeye karşı uyardığını duymadığım bir adamdı. Tanıdığım en az risk alan insandı.

Niclas alay etti. "Buraya kadar geldik ve birkaç kertenkele sesi duyunca taşakların üzüm tanesine mi dönüştü?"

Kini karşısında gözlerim büyüdü.

Kendinden aşağı gördüğü kişilerle kavga etmeyi sevmeyen Kane hiçbir şey söylemedi. Niclas geri kalanımızı değerlendirdi ama kimse kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Tamam. Yalnız gideceğim."

Öne doğru eğildi ve grup ona uyum sağlamak için ayrılarak meşalelerle aydınlatılmış sahneyi daha iyi görmemi sağladı.

Önümüzde geniş bir çukur uzanıyordu. Genişlik, ince bir köprü gibi tek bir taş kalasla ikiye ayrılmıştı ve bu kalasa sadece bir ayak sırayla sığabiliyordu. Diğer tarafa doğru ölümcül bir denge kirişi. Derinlikleri göremiyordum ama karşıya geçmeyi başaramayanların çürüyen etlerinin kokusunu alabiliyordum. Ve onları parçaladığına şüphe olmayan yaratıkların sesini duyabiliyordum.

Ama çırpınan, dipsiz gibi görünen çukurun ötesinde Niclas'ın cesaretinin tek nedeni vardı. Uzakta, diğer tarafta, kayalık bir kemer vardı ve içeriden parıldayan, ısıltılı bir ışıkla aydınlanıyordu. Saf altın, elmas ve mücevherlerden net bir şekilde yansıyan ışık. Pırıl pırıl, ışıltılı, ışıltılı.

Hazine. Ulaşamayacağım bir yerde. "Yapamazsın," diye nefes aldım.

"İzle beni."

Fedrik, "O geçitte ne olduğunu bizden daha fazla kimse isteyemez," dedi. "Ama bu senin hayatına değmez."

Niclas, Fedrik'in sözlerini düşündü ve çukurda sürünerek ilerleyen yaratıklara baktı.

Griffin Kane'e yan gözle bir bakış attı. "Peki şimdi ne olacak?"

Kane'in çenesi sertleşti. "Onları al ve geldiğimiz yoldan bir çıkış yolu bul. Ben tek başıma giderim."

"Hayır." Dizlerimin bağı çözüldü.

Kane omzunu kaldırırken bana sivri bir bakış attı ve dar köprüyü yürüyerek geçmesine gerek kalmayacağını hatırladım.

"Benim olanı almanıza asla izin vermem." Niclas Fedrik'in elini silkti ve onu beklemeye çağıran bağırışlarımıza rağmen -lütfen mantıklı düşün- dar köprüye doğru adım attı. Bir ayağını diğerine atarak ilerledi. Sendelediğinde Mari neredeyse çığlık atacaktı ve Griffin'in kolunu mengene gibi büktü.

"Kutsal Taşlar," diye fısıldadı. "Kusacağım."

Niclas kendini zorlukla düzeltti ve bir şekilde yürümeye devam etti. Bu sırada aşağıdaki pullu yaratıkların ıtırtıları, srnmeleri ve çığlıkları mağara duvarlarında yankılanıyordu.

"Yarı yola varmadan düşeceğine dair elli jeton var." Kane sırttı.

"Bu ihtimali kabul ediyorum." Griffin'in gözleri sallanan denizciye takılmıştı.

"İkiniz de hastasınız," diye tısladım.

Niclas iyi ilerliyordu. Sallanmayacak kadar hızlı, ama temkinli olacak kadar da yavaştı. Yıllarca dengesiz bir tekne güvertesinde dengede durmanın ona büyük bir istikrar kazandırıp kazandırmadığını merak ettim. Belki de diğer tarafa geçip defterini bulacaktı. Belki bıçağı bile.

Sonra ne olacak? Kane muhtemelen onu elinden alır ve oraklara kendisi atardı.

"Bu benim için elli sikke eder," diye mırıldandı Griffin. Kane sadece homurdanarak karşılık verdi. Niclas neredeyse sonuna kadar gelmişti. Adamın rahatsız olduğu belliydi ama ben onu destekliyordum. Sanırım hepimiz orada durmuş, birbiri ardına dikkatli adımlar atmasını izliyorduk.

Ta ki sol ayağı yanlış yere basana kadar.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Kıvranan çukurun içinde kaybolmadan önce rotasını düzeltmeye çalıştı - orada olmayan destek için uzanan eller, havada kurdeleler gibi sallanıyordu.

Loş bir meşale ışığında, onu karşılamak için süzülen bir Azrail'e baktım. Kocaman bir yılanın zarif, çevik vücudu, esnek ve akıcı. Ama o yüz ... bir piranha gibi. Vahşi, tırtıklı dişler -katmanlar halinde- ve kuduz, yağlı kırmızı gözler, muhtemelen bin yıldır gün ışığı görmemiş bir yüzün derinliklerine gömülmüştü.

Ardından, siyah sürüngen derisi çukurun zifiri karanlık gölgelerine kusursuzca karışırken dişlerin şiddetli gıcırtısı Niclas'ı parçalara ayırdı. Fedrik gözlerini kaçırıp yüzünü buruştururken Mari gözlerini kapatıp ellerini kanlı seslere karşı kulaklarına yapıştırdı. Niclas'ın ölümü anıydı - vahşice, anlık bir parçalanma - ve çok az acı hissetmesinin bir merhamet olduğunu düşündüm, ama bu manzara karşısında mağaranın zeminine kusmamı engellemedi.

Kane rahatlatıcı elini sırtımda gezdirdi ama hiçbir şey söylemedi, esprili ya da darağacı esprisi yapmadı ve bunun için Stones'a teşekkür ettim. Bunu midem kaldırmazdı.

Hiçbirimiz az önce tanık olduğumuz dehşet hakkında yorum yapamadan altımızdaki yer bir kez daha gürledi. Elimi Kane'inkine uzattım ve öyle sıkı kavradım ki, karanlıkta görebilseydim parmakları bembeyaz olurdu.

Yukarıdaki sarkıtlar ağır mızraklar gibi düşer miydi?

Başka bir hareketli bölme bizi hamur haline getirir mi?

İki ikiz taş levha çukurun her iki yanını çevreleyen duvarlardan dışarı çıktı ve Niclas'ın geçmeye çalıştığı köprüye doğru ilerledi. Kayalar kazındı ve inledi, titreme dişlerimde ve kemiklerimde yankılandı, ta ki levhalar köprünün her iki yanında birleşip çukuru tamamen kapatana kadar. Az önce gölet büyüklüğünde bir alan olan yer artık düz bir zemindi. Artık ne çukur, ne orakçılar, ne de Niclas vardı.

"Nasıl . . . ?" Fedrik denedi ama kelimeler kifayetsiz kalıyor gibiydi.

Taş zeminin altındaki orakçıların belli belirsiz gıcırtilarını ve çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Kane, Mari ve Griffin'i nazıkçe iterek geçti ve taze zemine temkinli bir ayak bastı. Nefesim ciğerlerimde düğümlendi ama taş onun ağırlığıyla yerinden oynamayınca zarif bir adımla karşıya geçti ve diğer taraftan bize doğru döndü.

"İçeri gel, su güzel."

Hırıltılı bir nefes aldım ve Niclas'ın bir şekilde Azrail'in eşiğini geçmek için gerekli olan kurbanı sunduğunu düşünmemeye çalıştım. Beşimiz de diğer tarafta durup koridor girişindeki göz kamaştırıcı, ışıltılı yansımayla yüzleşene kadar Kane'in peşinden gittik, topuklarımız taze, yeni taşın üzerinde yankılanıyordu.

"Gidelim mi?" Kane, taş kemere doğru bir adım atmadan önce teklif etti.

Ama içime uğursuz bir his çöktü ve hiç düşünmeden onu durdurmak için elimi göğsüne doğru uzattım.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Yapma." "Ne oldu?"

"Doğru olmayan bir şeyler var." Bakışlarım boşluğu taradı. "Geçit sahte. Bir tuzak."

Griffin, "Bu çok açık," diye ekledi.

Fedrik, "Orakçıların elinden kurtulmayı başaran herkes için bir yakıştırma," diye dudak büktü. "Korkunç."

"İşte orada!" Mari'nin sesi mağaranın duvarlarında yankılanırken, sol tarafımızdaki taşta, örümcek ağlarıyla örülmüş ve sivri bir kayanın arkasına gizlenmiş bir deliğin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Bir yaratığın ini olamayacak kadar büyük ama yetişkin bir insan için çok küçüktü. Bir çeşit tünel.

"Hayır, cadı-"

Ama Griffin'in uyarısı için çok geçti. Artık sönmekte olan meşalelerimizin aydınlattığı küçük bedeni, dar girişte kolaylıkla gözden kayboldu. Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. En kötü kâbusum canlanmıştı.

"Birinin onun peşinden gitmesi gerek," dedi Griffin çömelerek. Geniş omuzları bunu asla başaramazdı.

"Kutsal Taşlar!" Mari'nin sesi kayaların arasından duyuluyordu.

"Ne oldu?" Ben aradım.

Griffin neredeyse tüm vücudunu sert taşa sıkıştırıyordu.

"Hazine Hepsi burada."

Fedrik dar geçidi incelemek için Griffin'in yanına çömeldi.

Kıtada bundan daha az yapmak isteyebileceğim neredeyse hiçbir şey yoktu, ama ... bıçak oradaysa, beni çağırırdı.

Kane'in gözleri benimkilere kaydı, niyetim yüzümden açıkça okunuyordu. "Yapamazsın. Çok dar."

"Bıçağın konuşacağı tek kişi benim," dedim sessizce, Fedrik duymuyordu.

"Peki," dedi Kane, çenesindeki bir kas sıçrayarak. "Tam arkadayım."

Ama ikimiz de hiçbir erkeğin uymayacağını biliyorduk. Sadece ben.

Kendi küçük mezarımda.

Diz çöküp Fedrik ve Griffin'in yanından geçtim, dirseklerim ve dizlerim kir ve toza sürtünüyordu. Başım toprak kokusuyla doldu: kil, küf ve çürüme. Kalbim kulaklarımda bir davul gibi atıyor, alnım terden boncuk boncuk oluyordu. Çok dar. Çok dar. Ve hepsi zifiri karanlığa gömülmüştü. Şimdi titriyordum, soğuktan değil ama korkudan. Neredeyse kusacaktım. Burada kapana kısılmış, boğulmaya terk edilmiş bir halde ölmenin en sefil yolu bu olurdu.

Hayır, hayır, böyle düşünmeyin.

Süründüm, süründüm ama tünel ben süründükçe daralıyordu ve yerin o kadar altındaydık ki hava benden kaçıyor. Her hamlede kendimi daha uzağa, daha da uzağa attım; ta ki taşın açısıyla dönüp tünelin beni nereye götüreceğini görene kadar. Dirseklerimi yere dayayarak tırmandım, süründüm ve diğer tarafa doğru kaydım, her şeyin ıslık ıslık parladığı bir odaya indim.

Mumlarla aydınlatılmış ve yaldızlı hazinelerle dolu pırıl pırıl bir oda.

"Arwen," dedi Mari, kendini kaybetmiş bir halde.

Gözlerim parıltıya alışmak için kısıldı. Her şeyi içine almak için. Bakır, gümüş ve altın sikke yığınları ve yığınları.

Tüllü çarşafı bürünmüş erkeksi kadın ve erkeklerin gerçek boyutlu mermer heykelleri. Mücevherli taşlar ve yılan gibi asalar. Yeşim adaklar ve asırlık parşömenler artık taş yaprağı inceliğinde. Vahşi, parıldayan silahlar. Boncuklar, vazolar ve taşlar.

O kadar çoktu ki, gözlerim küçük, dolup taşan odayı zor yutabiliyordu. Tavandaki taşta yerleştirilmiş antik ferforje şamdana doğru süzöldüler. Orada titreyen ışık - muhtemelen yüzyıllardır yanan büyü sütun mumları.

"Arwen?" Kane'in sesi tünelden seslendi. "Evet," diye seslendim. "Hazine burada."

"Bıçak mı?"

Kefenlenmiş, şişirilmiş ve ağzına kadar zenginlikle doldurulmuş dört duvarı içime çektim, gözlerim titreyen parıltı ve ışıltının saldırısına uğradı. Her santimini inceledim. Uzun kılıçların, hançerlerin ya da palaların hiçbirinin kabzasında dokuz taş birden yoktu. Sadece bana söylenen bir şarkı yoktu. Kılıç yoktu.

"Burada olduğunu sanmıyorum," diye seslendim. Kane'in küfrettiğini duydum. "Ama aramaya devam edeceğim."

"Burada çok fazla tarih var," dedi Mari, yumuşak bir sesle. Hayranlıkla. "Çağlar ve çağlar öncesinden hikâyeler, parşömenler ve kitaplar. Ağlayabilirim. Ağlıyor muyum?"

"Sadece hiçbir şeye dokunma," diye mırıldandım, gözlerim açgözlülükle göz kamaştırıcı, ışıltılı mücevherli mızraklardan oluşan bütün bir duvarı yalayıp yutuyordu.

Azurine o güne kadar ziyaret ettiğim en gösterişli yer olmasına ve saraydaki her şeyin, hatta ince inci işlemelerle süslenmiş küçük altın sabunlukların bile Abbington'daki evimin tamamından daha değerli olmasına rağmen, orada gördüğüm hiçbir şey bu odayı dolduran harikalarla kıyaslanamazdı.

"Ah, Taşlarım," diye fısıldadı

Mari. Döndüm. "Onu buldun mu?"

"Tıpkı Niclas'ın dediği gibi, bu defter. İçindeki tüm isimlerle birlikte ..."

Ben onu uyaramadan Mari elini uzatıp kitabın tozlu derisine kapadı ve odadaki tüm mumlar söndü.

KANE

| KARANLIK ETRAFIMI SARDI, TORTU VE TOZ
yağmur yağıyor, yer gümbürdüyor ve ayaklarımın
altında tepeleşiyor, taşın taşa çarpma sesi cınlıyor
kulaklarımda.

Arwen'in çığlığı kargaşayı bir dişin deriyi delip geçmesi
gibi delip geçti.

Elim bizi ayıran taşa çarptı, titreyen kayaya bir çatlak
gönderecek kadar sertti. "Arwen!"

Bana sesleniyorlardı, hem o hem de Mari, sesleri taşın
içinden belli belirsiz geliyordu.

Mağaranın kendi üzerine çökerken çıkardığı mutlak
uğultu daha da şiddetlendi.

Kulağımı duvara dayadım, titreyen düzlemi yüzüme
soğuk geliyordu ama kelimeleri seçemiyordum.

Ayaklarımın altındaki yankılar neredeyse kendimi dik
tutamayacağım kadar güçlü hale gelmişti. Dizlerimi
kilitledim ve avuçlarımı kayaya dayadım.

Katı, boğucu kaya-

Güç, yumruklarımı aramızdaki bariyere karşı hazırlarken
beni tehdit etti.

Ama vurma şansım olmadı.

İçgüdülerim beni sola doğru yönlendirdi ve tam durduğum yere bir araba büyüklüğünde bir kaya düşerken, düşmüş kristallerden oluşan dikenli bir kümeye çarptım.

"Kane!" Griffin'in sesi.

Döndüm. O ve Fedrik, düşen kaya parçalarından ve ufalanan, sivri sarkıtlardan kaçarak bana doğru ilerlemeye çalışıyorlardı.

"Geri dönmek zorundasınız," diye bağırdım onlara.

Bir başka kızgın kaya tabakası koptu ve yukarıdan, tam başlarının üzerine düştü. Onlara doğru koştum, ama başaramayacaktım-

Çarpışmadan bir saniye önce Fedrik, Griffin'i iterek yoldan çekti.

Ve çarşaf mide bulandırıcı bir sesle prensin üzerine düştü. Çıtır çıtır.

Gördüğüm manzara karşısında içim sıkıştı.

Fedrik acı içinde çığlık attı, bacağı kaya parçalarının altında kalmıştı.

"Gidin!" Onlara ulaştığımda Griffin'e kükredim. "Arwen ve Mari'yi getir."

Griffin benden çok öndeydi, kayaların arasından koşarak geçiyordu. Artık kadınları duyamıyordum. Panik her zerremde zonkluyordu, derimin altındaki ışık onlara ulaşana kadar her şeyi ezmemi, kırmamı, parçalamamı istiyordu. Ona ulaşana kadar. O kadar şiddetliydi ki neredeyse kendimi Fedrik'in tepesindeki kayalara yaslamak zorunda kalacaktım.

Hasarı değerlendirdim: Gücümle bile en ağır taşı üzerinden kaldıramazdım. En büyüğünü kaydırmam gerekecekti, muhtemelen bacağını parçalayacaktı.

Prens kaval kemiğimi yakaladı. "Kane, bırak beni," diye homurdandı. "İkimiz de biliyoruz. Hiçbir şey yok ..."

"Şehit olma. O zaman ailenin benden ne kadar nefret edeceğini düşünebiliyor musun?" Elimden geldiğince

Benim gibi güçlü bir şekilde, mağara tabanının altındaki topraktan ışığı çekti. Kütle bacağından kayarak kemiklerini paramparça ederken Fedrik acıdan boğuldu.

Sonunda o şey üzerinden kalktı. Yer sallanmaya devam etti.

"Hareket edebilir misin?" Başka bir şey için zamanım yoktu. Arwen'i almam gerekiyordu.

"Evet," dedi. "Koş."

Fedrik kendini sürüklemeye çalışarak karnının üzerine doğruldu-

Neye doğru?

Burada güvenlik yoktu. Bu kayalar düşerken, mağara çökerken olmaz. Ayağının altında bir salyangoz gibi ezilirdi.

Dışarı çıkması gerekiyordu. Hepimizin ihtiyacı vardı.

"Griffin!" Komutanımın parlak zümrüt gücü, hazine odasını tutan büyümlü taşta zar zor bir çentik açmıştı. "Fedrik'i kampa geri götür. Ben onları bulurum."

Griffin kesip biçtiği duvara doğru acı dolu bir bakış attı-

"Şimdi," diye kükredim.

Bize doğru hızla döndü, Fedrik'in kolunu boynuna doladı ve bana doğru bir kez daha bakmadan havalandı. Mari'nin parıltısının bıraktığı yolu takip ederek orakçıların üzerindeki taş platformdan hızla geçtiler. Sadece mağaranın içine kadar gidebileceklerdi ve sonra ...

O sırada neler olabileceğini düşünecek vaktim yoktu.

Hazine odasına giden duvara doğru, ezilmiş taş, toprak ve molozların üzerinden geri atılmak için tek yapabildiğim buydu. Griffin'in kopardığı taşları teker teker kaldırdım, alnımda terler dalgalanıyordu, kaslarım zorlanıyordu. Işığım benden dışarı taştı, dikenli dumanlar

ve Griffin'in kendi gücüyle derin oyuklar açtığı taşı kesen dikenler. Kollarım, şimdi sekiz koldan ikisi, sanki büyük efsanelerin yaratmışım gibi birlikte çalışıyorlardı.

"Arwen, beni duyabiliyor

musun?" Hiçbir şey.

Nefes almıyordum.

"Mari?" Kükredim. "Arwen?"

"Kane."

"Evet, aşkım." Tatlı bir rahatlama.

"Kapana kısıldık!" Mari çığlık attı, ışığım kırılıp el arabası büyüklüğündeki kayaları yoldan iterken duvarlar artık duyulabilecek kadar inceydi.

"Sakin olmaya çalış."

Ellerimin derisi bozuk para büyüklüğünde parçalara ayrılıyordu. Duman, diken ve kanatlardan oluşan gölge kollarımla bile çok fazla kaya, çok fazla taş vardı. Çektikçe çektim, ta ki onların sürünerek geçtiği tünelin üzerinde benim için neredeyse bir yol açılana kadar.

Ama yine de daha fazla kaya. Daha fazla taş. Her biri bir öncekinden daha büyüktü, ben kırdıkça. Aramızdaki duvar yeniden mi inşa ediliyordu?

Lanet olsun. Bunu tek başıma

yapamazdım. "Işığını

kullanmalısın."

"İşe yaramıyor, deniyorum ama işe yaramıyor!"

"Nefes al. Bu senin için bir şey ifade etmiyor. Sonsuz bir güce sahipsin. Onu havadan çek." Ama ben Dagan değildim. Güneş yoktu. Çekecek fazla hava kalmamıştı. Sadece Arwen'in de aynı şeyi fark etmemiş olmasını umabilirdim.

"Kane, çık git buradan. Fedrik ve Griffin'i güvenlik."

"Seni bırakmayacağım."

"Yapmak zorundasın. Bütün mağara çökecek. Başka bir çıkış yolu bulacağız."

"Neredeyse bitirdim."

Ama ben değildim. Oyulmuş bir yarığa zar zor girmiştım ve yarık çoktan kaymaya başlamıştı. Katı, eski, lanetli taşı yeniden kırmam gerekecekti. Sahip olduğum tüm ışığı duvara çarptım ve duvar boyunca örümcek ağı gibi küçük çatlaklar oluştu. Tekrar vurdum, ellerimdeki kemikler çatırdıyor, sırtımdaki kaslar ağrıyor ve protesto çığlıkları atıyordu.

"Hayır, yapmayacaksın. Duvarın yeniden oluştuğunu görebiliyorum."

"Kane!" Griffin'in sesi. Başımı çevirdim ama bu bir yardım çağrısı değildi.

Bu bir uyarıydı.

Azrail çukuru açılıyor, onu kapatan platformlar mağara duvarlarındaki orijinal yuvalarına geri kayıyordu. Sürünge çığlıkları, gök gürültüsüyle düşen kayaların kulakları yırtan korosuna katıldı.

Lanet olsun. Bu ölüm tuzağı Tanrılar tarafından terk edilmişti, başarısız bir zaman kaybıydı ve şimdi hepimizin hayatına mal olacaktı.

"Kane!" Griffin, yine.

"Seni duydum," diye bağırdım.

"Beni dinle." Arwen'in sakin sesi artık taşların arasından zar zor duyuluyordu. Çok yaklaştım. "Başka bir çıkış yolu bulduk. Ve sen geçemezsin. Zamanında değil. Beni kurtarmaya çalışırken ölürsen seni asla affetmem. Anlıyor musun? Asla affetmem. Diğer herkesi dışarı çıkar. Bize bir şey olmayacak."

Bir arıza emniyeti vardı. Olmak zorundaydı. Korsanlar ya da Tanrılar ya da büyücüler ya da on yıllar boyunca malları oraya taşıyan her kimse, hazine odasından bir çıkış yolu. Her içgüdüyle, her hücremle savaşarak

Elimi çatlak taşa bastırdım ve "Tamam, acele et" diye bağırdım.

Tek söylediği "Sen de" oldu ve sonra hareket ettiğini anladım ve ben de aynısını yapmak zorunda kaldım.

Kayar platforma atladım, artık çukurun yanındaki mağara duvarına dayalı bir çıkıntıdan ibaretti, ortasındaki kırıktan bir kıl kadar daha genişti. Çürüyen insan etinin keskin kokusu gözlerimi ve dilimi yaktı. Taş gittikçe daralıyordu ve botumu sıyırmak için uzanan tek bir kanlı dışın yanından hızla geçtim.

Sadece bir saniye kala diğer taraftaki zemine yuvarlanırken, nefeslerimin arasında levhanın geldiği duvara tamamen geri batışını izledim.

Şimdi bizi ayıran, çılgılık atan orakçıların kıvranan çukurunu gördüğümde göğsüm daraldı. Arwen'i terk etmişim. Ve eğer o kurtulamazsa tüm dünyayı paramparça edecektim. Kendimden başlayarak.

Mari'nin boyalı ışık çizgisini takip ederek geldiğimiz tünellerden geri döndüm ve Griffin ile Fedrik'e, birkaç saat önce bizi içeride hapseden taş duvara ulaştım.

Fedrik yerdeydi, Griffin zümrüt ışık yaylarını Mari'nin parlaklığının sona erdiği duvara çarpıyordu.

"Kendini yeniden inşa eder."

"Neredeler?" Griffin ısırdı. "İyi olacaklar."

Fedrik'in yüzündeki tüm renkler soldu. "Onları ölüme mi terk ettin?" Griffin'e döndü. "Geri dönmek zorundayız."

"Onları terk ettim çünkü Arwen senin hayatını kurtarmam için bana yalvardı." Kelimeler ağzımda kül gibi kalmıştı. "Başka bir çıkış bulduklarını söyledi."

Fedrik nefes nefese kaldı. "Nasıl yapabildin-"

"Yeter," diye bağırdı Griffin. "Arwen ve cadı hayatta kalacaktır. Onlar güçlü. Bizim de aynı şeyi yapabilmemiz için Kane'in yardımına ihtiyacım var."

İçimdeki son ışık damlasını da çekerek, iliklerime kadar hissederek, siyah bir sis duvarını taşa bıçak gibi sapladım. Griffin de aynısını yaptı, onun yarı saydam, turmalin ışığı avuçlarından üflenmiş cam gibi akıyordu. Benimkinin üzerine katlanıyor, düzensiz, yamalı, bocaladığım boşlukları dolduruyordu-

Yavaşça -kızdırıcı bir şekilde yavaşça- güçlerimiz oyuldu ve

Tek bir çatlak taşı ikiye ayırana kadar tortuyu parçaladı.

Ellerimi dizlerime dayayarak kasıldım. Griffin'in altımızdaki toza tükürdüğünü duydum.

Ve hala o acımasız, tavizsiz, yıkıcı güç ayaklarımızın altındaki zemini sarsıyordu.

"Çabuk," diye nefes aldım. "Yeniden inşa edilmeden önce."

Griffin Fedrik'in kalkmasına yardım etti ve ışığı bir kez daha akkor bir aura halinde içinden akarken homurdandı, omzuyla açtığımız yarığın bir tarafını itti ve sıkışmış bir kapı gibi açmaya çalıştı.

Onun yanına geçtim ve ben de aynısını yaptım, botlarım titreyen zemine sürtünüyordu. Kendi isteğiyle aşağı inen mağara duvarı, bastırdığım kulağıma karşı sessizdi ama yine de uyanıktı. Dinliyordum. Nefes alıyordu. Huzursuz.

Sert kaya sağlam duruyordu ve bu tuhaf his beni daha sert itmeye itti, daha da sert, ta ki bir anda dönerek açılana kadar, tutunduğumuz yerden kurtulup aynı havayı solumamıza yetecek kadar.

Yağmur ormanlarının kokusunu alabiliyordum, açtığımız tünelden içeri sızan hafif sıcaklığın kokusunu alabiliyordum.

Fedrik ezilmiş bacağının üzerinde topallayarak ilerledi, Griffin de peşinden. En son ben çıktım ve arkamızdaki çökmekte olan mağaraya son bir kez baktım. Ama boğazımı kaplayan yağlı korkunun geçtiğini hissetmedim.

Bunu başaracaktı.

Başarmak zorundaydı.

Mağaranın ağızına doğru koştuk, her adımda başka bir kuş sesi, temiz hava, hoş kokulu nemli bir esinti geliyordu, ta ki girdiğimiz yerden tükürülene kadar.

Griffin Fedrik'i bir palmiyenin gövdesine doğru indirip bacağını incelemek için diz çöktüğünde nemli, çiçekli havayı düzenli bir şekilde içime çektim.

Bir dakika bile geçmeden -biz daha zor nefes alırken- mağaranın ağızından derin, gırtlaktan gelen bir kükreme patladı. Korkunç iniltiler ağaçların arasında cınladı, yaratıklar tepemde ve ayaklarımın dibinde hışırdadı.

Mağara kapanıyordu.

Mühürleniyor-

Düşünmeden hareket ettim, hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı-

Kırmak için neredeyse tüm gücümü kullandığım taştan daha kalın olan, mağaranın açık ağzının tepesinden bir levha, ben ona ulaşmadan çok önce toprağa çarptı. Yumruklarımı, sadece birkaç saniye önce Azrail'in Mağarası'nın ardına kadar açık ağzı olan yere indirdim.

Şimdi sert kayalardan oluşan bir dağa karşı.

ARWEN

AŞAĞI DÜŞEN BİR SONRAKI KAYA PARÇASI

vücudum Mari'ninkinin üzerine yayıldı. Omurlarımın birbirine çarpması sonucu yüzükoyun yatar vaziyette kıvrıldım.

Çığlık atarken onu koruyordum ve o sarsıntı, ufalanma, şiddetli taş gürültüsü her yerde devam ediyordu. Parçalar, dilimi boyayan toz - tüm tünellerdi, dalgalanıyor ve çöküyordu. Bizi gömüyordu.

Ve kafamızı karıştıran, sinsi, kurşuni karanlık dakikalarca ya da saatlerce marine edilmişti, emin değildim.

Mari'ye sessiz olması için yalvarırken kendimi duyamadım. Bağırmayı kesmesi için. Lütfen, çığlık atmayı kesmesi için.

"Kutsal taşlar, öleceğiz."

"Hayır." Sızlandım. Hâlâ göremiyordum. Nefes alamıyordum-

"Gömülmek için herhangi bir büyü bilmiyorum." Altımda çırpınıyordu, bedenim hâlâ onunkinin üzerine eğikti. Işığım herhangi bir kan, kırılmış kemik ya da iç kanama hissetmedi-

Üzerinden yuvarlandım ve yavaşça nefes almaya çalıştım. Kane'in dediği gibi. Havayı yudumlamak için.

"Boğulup öleceğiz. Ya da ezilerek öleceğiz. Ya da her ikisi de." Mari kapalı alanlardan ölesiye korkan insanlarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. "Boğulup öleceğiz."

Burada çürüyüp gidecek ve bir gün birileri tüm bu hazineyle birlikte iskeletlerimizi de bulacak."

"Mari," diye tersledim onu, nefes alışım doğal olandan daha yavaştı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ona neden yalan söyledin? Neredeyse içerideydi!"

"Değildi ve bize ulaşmaya çalışırken ölecekti. Sen ve ben sadece odaklanmalıyız. Başka bir çıkış yolu olmalı."

"Grimoire'larım ihtiyacım var."

Ama yapmadım. Etrafımdaki havasız havayı içime çektim, ellerimi Kane'in kestiğini düşündüğüm yere doğru uzattım.

-Boğucu karanlıkta sadece bir tahmin ve ışığımı çağırmaya çalıştım. Bir kıvılcım, parıldayan bir güç ışını, tek bir kor, herhangi bir şey.

Hadi, hadi.

Ellerim esnemekten kasıldı ve içimde beliren dehşet dalgalarını görmezden geldim. Dagan Azurine'de ne demişti? Şimdi hatırlayamıyordum. O zamanlar zihnim sessiz bir kükremeye doluydu. Dinlememiştim. Hatırlayamadım-

Dünyevi rüzgâr ince metalleri ve etrafımızdaki eski kitapların sayfalarını salladı.

"Ne büyüsü yapıyorsun?" Karanlıkta seslendim. Şimdi odanın diğer tarafındaydı.

"Parıltı!"

Güzeldi. Mumlar olmadan oda zifiri karanlıktı.

İhtiyacımız olan-

Gözüm, hâlâ sarsıntılarla sallanan altın hazine dağlarının üzerinde dans eden bir ışık şeridine takıldı.

"Dur!" diye bağırdım. "Işık var, bir yerden geliyor. Oradan. . ." Elimi oyulmuş duvarlarda gezdirerek karanlığın içinde etrafı yokladım. Mari'nin aynı şeyi yaptığını duyabiliyordum.

Aynı şekilde. İkimizin arasında zengin bir bilgi birikimi ve kararlılık vardı. Işığa ya da büyüye ihtiyacımız yoktu. Eski yöntemlerle çıkış yolunu bulabilirdik.

"Bekle, buraya gel-" diye seslendi Mari odanın diğer tarafından.

Sesine doğru ilerledim, şamdanları ve sivri uçlu taçları kavradım, kalçamı bir zırh takımına çarptım ve yan tarafımda acı çiçek açarken yüzümü buruşturdum.

"Ne oldu?" Kulakları yırtan gürültünün üzerine sordum. "Sanırım hissediyorum..."

Dizimle omzuna vurarak çerçevesinin yanından geçtim ve elimi ışığın süzüldüğü yere, onunkinin üzerine uzattım. Nabzım umutla çarpıyordu. "Menteşeler."

"Bu bir çeşit sahte duvar."

Gizli kapının dibinde çivili bir topuz hissedene kadar parmaklarımla yarığı inceledim ve tüm gücümle döndürdüm. Paslanmış kazıklar elimin etinde kayarken, kapı inledi ve yerinden oynadı.

Avucumdaki çığlık çığlığa acıya rağmen düğmeyi çevirdim ve sonra tekrar çevirdim.

Etrafımızdaki tortuların sallanıp düşmesinden zar zor duyulabilen alçak bir yankıyla kapı Mari ve benim sürünerek geçebileceğimiz kadar açıldı.

Koridor ürperticiydi.

Kükreme sustu.

Doğaüstü bir şekilde hareketsiz, aynı anormal ateşle parlayan demir şamdanlarla aydınlatılmış, rüzgarla titremeyen türden. Solumuzda loş, davetkâr olmayan bir geçit, sağımızda gözümün görebildiği kadarıyla o mumlardan daha fazlasıyla aydınlatılmış biraz daha aydınlık bir geçit ve ayaklarımızın dibinde bizi aşağıya, aşağıya yönlendiren merdivenlere dönüşen yontulmuş taş,

Sanki mağara bizi kalmaya davet ediyordu, uçarı ve kolay kırılan bir ev sahibi.

"Hangi yoldan?" Mari bana sordu.

O karanlığın, altımızdaki o ölümcül mahzenin önünde durduk - muhtemelen bizi orman tabanının o kadar altına götürecekti ki hava nefes alamayacak kadar ağırlaşacaktı. Hava muhtemelen Taşlar kıtayı doğurduğundan beri aşağıda sıkışıp kalmıştı.

Bu düşünce beni hasta etti. Ama diğer yollar yine çok kolay geliyordu. Ve mağarada bir hilekârın ruhu vardı. Bir hilekarın. Bir sahtekar-

Ama o ölümcül, kâbus gibi merdivenlerden inersek, sonsuzluğu burada mı geçirecektik? Diğerleri-

Aklımın Kane'e, Griffin'e ya da Fedrik'e kaymasına izin veremezdim. . . eğer onlar da Azrail'in Mağarası tarafından kandırılmışlarsa. Ya da basitçe ezilmişlerse. Onları bir daha asla göremeyecek olsaydım.

Mari bir iç çekti.

Ben de aynısını yapmaya çalıştım. "Sanırım denemek zorundayız. Sen burada bekle, eğer gelirse seni çağırırım-"

"Arwen!"

Gözlerim hâlâ alışmaya çalışıyordu ama ben de duydum. Aksak, kopuk sarsıntılar. Bir dalganın sizi denizin altına çekmeden önceki kükremesi gibi kulakları patlatan yankılanma. Sol taraftaki geçitten bize doğru yuvarlanan çığ gibi kayalar.

"Kanayan Taşlar," diye nefes aldım.

Mari elimi tuttu ve bizi küflü, derinliksiz merdivenlerden aşağıya, daha da karanlık ve nemli bir koridora fırlattı. Gençliğimin eski mısır labirentleri gibi taşların arasında koştuk, ayaklarımızın altındaki toprakta kaydık ve sıçradık. Sola, sağa, tekrar sağa, keskin bir sola,

Çıkmaz sokak. Sola değil sağa gitmek için geri dönüp tekrar sola.

"Neden merdivenler?" Seçimimizden şüphe duyarak seslendim, pişmanlıkla kanıma buz karıştı.

"Çok yanlış görünüyordu ... doğru olmalıydı?"

Çığ daha da büyüdü, gürledi ve ayak bileklerimde, inciklerimde yankılandı. Mari'nin arkamdan fısıldadığını duyabiliyordum, bir tür büyü yapmaya çalışıyordu ama hiçbir şey gerçekleşmedi. Bizi yavaşlatıyordu. Mağaranın bize sunduğu sonu gelmeyen kıvrımlara ve dönüşlere rağmen koşmaya, ilerlemeye devam etmeliydik.

Ondan daha hızlıydım ve onu bir bez bebek gibi arkamdan sürüklemeye başlamıştım. Ama duramadık. Arkamızdaki ezilmeyle yüzleşmeye cesaret edemedik. Bedenlerimiz yüzyıllar boyunca toprağın altında kalacaktı.

Gerçek korku -gerçek, üzücü ve zehirli siyah- bana saldırdı. Panikten daha kötüydü. Boş hiçlikten, hissizlikten daha kötüydü.

Sert bir kayanın içine gömülmek istemedim. Ölmek istemedim.

Çıkmak zorundaydık.

Dışarı-

O tek kelime dışında dünya, mağara, çığ esneyerek uzaklaştı. Sadece dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Yolumuz daralıyor, Mari'yi ileri itmeme için beni zorluyordu. Bacaklarım yorulmuştu. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı, nefes alacak, düşünecek, bir tür-

"Arwen, dikkat et!"

Döndüğümüz son köşe bizi aynı eski şamdanların aydınlattığı beklenmedik bir başka çatalın önüne bıraktığında, neredeyse birbirimizin üzerine düşerek durduk, kemiklerimde herhangi birimiz düşünce bile olmadan çok önce burada olduklarını bildiklerim.

Sola doğru kaydık, Mari'nin eli nemli ve kaygan bir şekilde elimdeydi, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu, ciğerlerim kan içindeydi, bundan emindim ve-

Şurad

a.

Işık.

Kutsanmış, güzel ışık.

Geçidin en solundaki bir kemerden yansıyor. Sadece güneşten gelebilecek bir ışık. İtiş gücü olmasaydı dizlerim rahatlayarak bükülebilirdi, ham dehşet bizi amansızca ilerletiyordu.

Artık çok yakındık-

Temiz havaya, herhangi bir havaya çok yakın. Buradan çıkmaya-

Ama kükreme daha da şiddetlenmişti. Daha yüksek ve daha şiddetli. Sanki mağara yaşayan, düşünen bir yaratıktı ve gözlerimizdeki umudu görüyordu.

Mari'nin rüzgârda savrulan buklelerinin arkasına bakmak gibi affedilmez bir hata yaptım.

Ufalanmış kayalardan oluşan dalga arkamızdaki labirentin içinden geçip gitti, şimdi daha hızlıydı, fırtınadaki bir sel gibi hızlandıkça hızlanıyordu. İkimizin de başını aşan devasa bir kaya heyelandan koparak bize doğru fırladı.

Hayır, hayır, hayır-

Haftalar önce Siren Körfezi'nde Leigh ve benim etrafımda çiçeklenen ışık küresi, Mari ve benim etrafımda çiçeklendi, dalgalandı, parıldadı ve bizi mermiden korudu. Mari çılgılık attı -bunun rahatlamadan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım- ve parıldayan, esnek küre sanki onu savunma ihtiyacımla desteklenmiş gibi daha da kalınlaştı. Daha keskin hançerler ve taş parçaları yağdı ve ışığımın kubbeli tepesinden sekti.

Stones'a şükürler olsun. Artık yeterince yaklaşmıştık.

Yemyeşil bir günün ışığı bizi çağırıyordu, yosun ve yağmur kokusu

Ve ataletimizi asla zamanında yavaşlatamayacağımızı biliyordum.

İkimizin de geçide girmesine izin verecek kadar sert bir dönüş yapmadan önce ezileceğimizi.

Yıkıldı.

Hızla akan bir kaya denizinin arasında uzuvlara ve saçlara indirgenmişti. Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı.

Açık koridoru uçarak geçtik ve bir kalp atışı boyunca güneş ışığı yüzüme vurdu, çıkış beni çağırdı-

Ve Mari'yi dar geçitten içeri itmek için adımlarımı hiç bozmadan tüm gücümü kullandım.

Ben mağaranın boğucu koridorunun derinliklerine doğru koşmaya devam ederken, o kükreyen enkaz dalgasının peşinden giderken, onun acı dolu itiraz çığlıklarını zar zor duyabiliyor, kederli yüzünü -güneş ışınlarının ve yemyeşil yaprakların arkadan aydınlattığı dağınık saçlarını- seçebiliyordum.

Arkasına saklanabileceğim bir köşe, dönebileceğim bir viraj yoktu. Dar geçit sonsuzdu, gittikçe daha karanlık, daha ince ve daha ince büyüyordu ve bu sırada arkamdaki çığ yankılanıyordu.

Ve bacaklarım ağırlaşıyordu. Çok ağırlaşıyordu. Etrafımda titreyen yanardöner ampul bir gösterge ise, ışığım zaten azalıyordu. Kalkanı daha fazla yukarıda tutamazdım.

Ve çok ama çok yorgundum.

Vazgeçmek için çok iyi bir zamandı. Mari'yi kurtarmıştım. Aştan sonsuza kadar kaçamazdım. Ayaklarım gevşedi-

Sadece uzakta parlayan hilal gibi küçük bir ışık şeridi görmek için.

Belki de korktuğum acı buydu. Binlerce tonluk sert bir kaya tarafından dümdüz edilmenin acısı. Ya da belki de yaşamak için savaşmayı denemek için ihtiyacım olan tek şey bir parça umuttu. Ama beni teşvik eden her neyse, sahip olduğum her şeyi son adımlarıma attım ve ışığın gerçekten bir çıkış olması için dua ettim.

Sonra yaklaştım ve ne olduğunu gördüm.

Bir uçurum.

Tünel çıkıntılı bir uçuruma açılıyordu. Mağaranın istenmeyen ziyaretçilerini dışarı atmak için arkamdaki tüm taşlar için bir oluk.

Düşünecek zamanım yoktu. Kör edici, saf beyaz güneş ışığına doğru tüm gücümle koştum. Hava ciğerlerimde sıcak, yoğun ve tazeydi ve uçurumun kenarına geldiğimi fark etmeden önce kendimi aşağı attım, arkamdaki yuvarlanan kaya da başımı kıl payı kaçırarak aşağı düştü.

Tek, dayanılmaz bir an boyunca - havada asılı, kollar sallanıyor, bacaklar ataletle dönüyor - kürek kemiklerimde açıklanamaz bir kaşıntı hissettim. Derimin altına gömülmüş iğneler gibi, yüzeye doğru yükseliyor, batırmak için sabırsızlanıyordu.

Ama sonra düştüm, düştüm, düştüm, palmiyelerin yanından geçtim, yükselen bir papağanın yanından geçtim ve derin bir yeşil su havuzuna düştüm, kayalıklar arkamdaki lagüne sıçradı. Suyun soğuk akıntısı beni altına çekti ve bilincim kayboldu.

ARWEN

GÖĞSÜMDEKİ EL TANIDIĞIM BİR EL DEĞİLDİ. ETCHED

Bir zamanlar cesur dövmeler olabilecek bulanık, mavi mürekkepli, kirle kaplanmış tırnaklarla uçlanmış ve Orta parmağının yarısı eksik olan el havaya kalktı ve tekrar göğsüme çarparak ciğerlerimden daha fazla su çıkardı. Tek yapabildiğim yuvarlanmak, öğürmek ve çimlere tükürmekti.

"Aferin kızıma."

Hava ciğerlerime dolmadan önce tekrar kesik attım. Nemli, plumeria ve yosun kokuluydu.

Gözlerimi ovuşturarak ıslak deniz çayırlarından ayağa kalkmaya çalıştım ve neredeyse yanımdaki uçsuz bucaksız suya geri yuvarlanıyordum: düştüğüm kayalık vadiden aşağı akan sisli su akıntılarının oluşturduğu, yayıldığı kadar derin, yemyeşil, berrak bir zümrüt lagünü.

Bir kuşun ciyaklaması gözlerimi yukarıya, yemyeşil ve mavi fişkıran kanyonun ötesine ve birkaç kızgın mor bulutla lekelenmiş gökyüzüne çekti. Güneş bir tanesinin arkasına kaymış, kenarlarını parlatıyordu. Atladığım çıkıntıyı aradım ama kireçtaşı amfi tiyatronun uçurumlarının hepsi aynıydı ve mağaranın beni nereye fırlattığını göremedim.

Hayatımı kurtaran adama dönüp baktım. Dağınık saçları, güneşten, rüzgârdan ve kirden kırıışmış, kaşları hem fazla uzamış hem de yamalı, nazik bir yüzü çerçevesliyordu. Her iki kulağında da renkli boncuklu kolyeler ve takıların yanı sıra deri de vardı. Geniş sırtışında birkaç diş vardı.

Bir korsan.

Bir yengeç gibi geriye doğru süründüm, ancak kuyruk sokumumu birinin botlarına çarptım. Bakışlarımı yukarı kaydurdım.

Daha fazla adam. Yaklaşık yedi ya da sekiz kişi. Bir zamanlar canlı olan tunikler ve pantolonlar giymişler, açık denizin acımasız güneşini engellemek için şapkalar takmışlardı. Bazılarında Peridot'ta sıkça görülen karmaşık dövmeleer, bazılarında ise burunlarında ve dudaklarında daha önce hiç görmediğim müstehcen piercingler vardı.

Mari nereye gitmişti? Belli ki bu kayalık açıklıkta değil. Tek umudum onun benden daha iyi durumda olması ve ormanda bir yerlerde kaybolmamış olmasıydı.

Ayağa fırladım ve gücümün yettiği kadarıyla "Dokunma bana" dedim. Başım çarpıyordu.

"Bir adama teşekkür etmenin bir yolu da budur," diye cevap verdi ilk adam, yaklaşmadan önce ayağa kalkarak.

"Ciddiyim, biraz daha yaklaşırsan seni öldürürüm."

Yarım ağız erkek kahkahaları kayalıklarda yankılandı. "Bırak onu dostum," diye seslendi biri.

"Sana zarar vermek isteseydik," dedi adam, ürkek bir hayvanmışım gibi yavaşça ilerleyerek, "sen uyurken yapmaz mıydık?"

Farkına varmak beni öyle şiddetli çarptı ki, bir kez daha suyun altına çekilmek gibiydi. Kendimi, sıırılsıklam olmuş pantolonumu ve gömleğimi elime aldım ama hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

"Oh, Stones, sana dokunmadık. Sadece hayatını kurtardık."

Utanç dolu bir sancı omurgamı gıdıkladı. Bana zarar vermediler. Beni boğulmaya bile terk etmediler. "Teşekkür ederim."

"Bak! Terbiyeni bulmuşsun. Ben Studs."

"Arwen," derken iki elimle saçlarımı sıktım. "Memnun oldum. O atlayışı gerçekten de hiç korkmuyormuşsun gibi yaptın."

ölmek için, Arwen." Gurur yüz ifademi renklendirmiş olmalıydı çünkü bana başını salladı. "Gurur verici bir şey değil, aptallık."

Boynumda bir kızarıklık oluştu. "Başka seçeneğim yoktu."

Studs yanımdan geçip adamlarının yanına dönerken pek de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Dikkatimi açıklığın üzerinde gezdirdim. Bunların hiçbirini daha önce görmemiştim. Uçurumlar, tepeler, lagün. Nerede olduğuma ya da diğerlerini nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Bekleyin!" Studs ve adamlarına seslendim.

ormana doğru ilerliyordu. "Hepiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Kaçakçı Plajı'na dönüyoruz," dedi Studs, duraklayarak.

"Biz

Yarın Rose'a yelken

açacağız." "Peridot'tan

mı kaçırıyorsun?"

Bulldog köpeği gibi suratı olan bir adam bana hırladı. "Biz kaçıyor."

"Amber tahtı çaldığından beri ülke boka battı," diye ekledi bir başkası.

"Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum," diye başladım. "Ve sen zaten hayatımı kurtardın. Ve sonra ben seni ... ile suçladım. Ama kampımı bulmama yardım edebilir misin? Yolda belki?"

Studs teklifimi düşündü, çenesini okşadı ve burnunu karıştırdı.

Adamlardan biri, "Üzerlerinde ne kadar para var?" diye sordu.

"Çünkü kemik kadar kuruydun," diye ekledi bir diğeri utangaç bir ifadeyle, çok büyük şapkası yüzüne devrilmişti ve düzeltmek için çabalıyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve hançer gibi Studs'a baktım.
"Yani sen
bana dokundu."

"Sadece para aramak için." Omuz silkti. "Süslü püslü yerlerine dokunmadım."

Zenginliğin bir korsanın kalbine giden en kolay yol olduğunu bilmeliydim. "Zengin bir lordla seyahat ediyorum. Sağ salim döndüğüm için sizi cömertçe ödüllendirecektir." O kadar iyi bir yalancı olmuştum ki, bu konuda neredeyse kibirliydim.

Studs'un çenesi gerildi ama arkadaşlarının gözlerindeki parıltı bana altın vuruş yaptığımı söylemeye yetti. "En son neredeydiler?"

"Frog Eye'in dışındaki bir orman kampında."

Studs kıkırdadı. "Gün batımına kadar seni oraya götürebiliriz." "Çok minnettar olurum."

Adamlarına döndü. "Gitmeden önce Frog Eye'da son bir gece?"

"BİRLİKTE YOLCULUK ETTİĞİN BU LORD KİM? KOCAN MI?"

Studs çamurlu bir su birikintisinden geçerken ben de onun sorusunu düşünürken arkadan gelen su birikintisine çarpmamak için direksiyonu kırdım. Frog Eye'a yolculuk saatler sürecekti. Kendimi bir yalan ağına hapsedmek ya da kaçak durumumu göz önünde bulundurarak fazla dürüst olmak istemedim. Dikkatleri üzerimde tutmaktansa onların üzerinde tutmak daha iyiydi. "Mhm. Peki ne ihraç ediyorsunuz? Mücevher mi?"

İki adam çok safmışım gibi güldü ve ben de başımı salladım.

Sessiz bir soruyla başını Studs'a çevirdi. "Sana zengin görünüyor muyuz?"

Başımı salladım ve bunun cevap vermenin en az kırıcı yolu olduğunu umdum.

"Çoğunlukla ruhlar. Bazen de daha soğuk bölgelere kürk
ve post."

Önümüzdeki beyaz sakalı düğümlenmiş bir adam alay etti. "İşte bu yüzden yaşlandığımızda hâlâ çalışıyoruz."

"Sakin ol, Gage."

"Tek söylediğim daha kazançlı işler olduğu." "Tek söylediğin bu."

Başımı eğdim. "Ne gibi?"

"O güzel kafanı yormanı gerektirecek bir şey yok."

Gage kaptanına bir kahkaha daha attı. "Kızın bayılmasından mı korkuyorsun? Ya da ciyaklamasından?"

Tüm gözler bana çevrildi ve sırtımda dikenli bir ter oluştu. Ciyaklamaya yakın bir şey üretebilecek aklıma gelen sadece birkaç ihracat vardı. "Dene beni" derken bile kendimi destekledim.

Studs yakınıma eğildi, nefesi ormanın neminde bile kulağımın kabuğunda sıcak ve bayattı ve "Faerie lighte'ı hiç duydun mu?" dedi.

Dehşete kapıldım. "Hayır."

"Elbette yapmadın. Bu senin hatan değil. Sanırım aldığın güzel kadın derslerinde bunu öğretmiyorlar."

"Ne oldu?" Bir kapok ağacının geniş kökleri üzerinden tırmanırken sesimi bularak sordum.

"Fae denilen bir cadı türü. Güçleri sihir değil, senin ve benim işediğimiz gibi dışarı akıtılabildikleri bir şey. Smuggler's Beach'te hayal edebileceğinizden çok daha fazla paraya satılır. Rose ve Garnet'in kara borsalarında daha da fazla."

Kane bana bundan bahsetmemiş miydi? Anılar bulanıktı ve ruhla doluydu ama bir keresinde bana şarap mahzeninde açıkladığını hatırlıyordum.

"Şişelenip satılabilir, her şeye yakıt olarak kullanılabilir. İyileştirebilir, inşa edebilir, yok edebilir."

"Ama Gage istemesine rağmen satmıyorsun, öyle mi?"

"Doğru görünmüyor. Kan satmak gibi. Erkekler bir tür kurala göre yaşamak zorunda, değil mi?"

"Bunu yapanlar nasıl elde ediyor? Fae denen cadılardan mı?"

"Meraklı küçük porsuk, değil mi?" Studs saçımı kabaca karıştırarak söyledi. "Fae'leri avlayan başka adamlar da var. Bu özel bir beceri, hasat. Ve tehlikeli bir beceri. O Fae'ler çok güçlü şeyler."

Hasat her ne ise kulağa hoş gelmiyordu. Işığımın isteğim dışında içimden çekilip alındığını düşününce damarlarım kaşındı.

"Öyleyse neden onlar - hasatçılar - lighte'yi kendileri satmıyorlar? Tüm kârı kendilerine mi saklıyorlar?"

Studs bir gıdık sesi çıkardı ve diline gömülmüş gümüş bir parıltı fark ettim. "Burada, Kaçakçı Sahili'nde tanınmanız gerekir. Herhangi bir eski hasatçı öylece gelip mallarını satamaz. Birçoğu sahte mal satmaya çalışır. Benim babam bir kaçakçı ve denizciydi, ondan önce de onun babası. Bu ekiple kendime çok iyi bir iş kurdum. Sıkı bir gemi işletiyoruz, anladınız mı?"

Cevap olarak attığım kahkaha şaşırtıcı derecede samimiydi. "O halde, programınızı bana uyacak şekilde değiştirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Mümkün olduğunca yavaş yoldan gitmeyi severim. Ormanda, Kurbağa Gözü'nde bir gün daha geçirelim. Kim bilir kaç günümüz kaldı? İguanalara ve diğer şeylere bakmayı seviyorum. Güzel kadınları görmek. Bira içmek."

"Neden böyle söylüyorsun? Peridot artık daha tehlikeli olduğu için mi hayatından endişe ediyorsun?"

Studs'un kahkahası sert bir anırma sesiydi. "Taşlar, hayır. Bizim işimizde her zaman yanlış bir adım atarsınız ve bir uzvunuzu kaybedersiniz."

"Yine de, başka bir şey yapıyor o l a b i l i r d i n ve kaçakçılığı seçtin. Babanın işi olduğu için mi?" "Bunun yerine bir çoban olsaydım, o zaman babamı kaybetmekten korkardım.

keçilerimden biri. Her zaman korkulacak bir şey vardır. Yapmaya değer her şeyi yapmanın bedeli budur."

"Bu ..." Kelimeleri ararken gülümsedim. "Oldukça dokunaklı, Studs."

Bir muz ağacının etrafından dolanırken Studs yüzünü bana döndü. "Ve sen burada bizim sadece bir grup olduğumuzu düşünüyordun-"

Gümüş bir ok ucu Studs'ın gözüne saplandı ve sıcak, kırmızı kan yüzüme sıçradı. Bakır dilimin üzerine düştü. Kibar korsan altımızdaki çimenlere yığılırken şok içinde - saf, dehşet verici bir şok- yere defalarca tükürdüm.

Öldü.

Gördüğüm manzara karşısında damarlarım buz kesti.

Kafatasına saplanan tek ok. Durgun, gevşek ağzı, cümlelerin ortasında.

Acı çığlıkları gözlerimi Studs'tan ayırdı.

Adamların geri kalanı dağılmış, yosunlu tepelere, ağaçlara, kireçtaşı kayalıklara doğru koşmaya başlamıştı - kılıçlar çekilmiş, bıçaklar hazır- ama ok yağmuru çoğunun üzerine yağmış, adamları sıcaktan kavrulan güller gibi soldurmuştu.

Kulaklarımdaki çınlamadan çığlıklarını zar zor duyabiliyordum. Zırhlı bir göğüs zırhına doğru döndüm ve zihnim, kemiklerim ürperdi. Onu kendi derilerim gibi tanıyordum. Altın taş detaylar, pas rengi, karmaşık telkari.

Amber zırhı.

Asker omuzlarımdan tutup beni yere fırlattı, başım çimlere çarptığında çamur ve acı görüşümü bulanıklaştırdı.

"Birbirimize bu şekilde rastlamaktan vazgeçmeliyiz, Arwen."

Ses kalbimde çok garip bir şekilde kayıtlı. Çarpık, tekrarlayan kâbuslarla çarpıtılmış bir teselli gibi. Botları, üzerimdeki başka bir asker tarafından yere doğru tutulan yüzüme doğru ilerledi. Beyaz-sarı saçlarını görebileceğim kadar çömeldi.

"Halden?"

KANE

I AZRAIL'IN MÜHÜRLÜ GİRİŞİNE BAKIYORDU.
Saatlerce mağarada kaldım. Keder bir siren gibi beni çağırса da, henüz teslim olmayacaktım. Bunun yerine, odaklanırdım üzerinde bafflement. Üzerinde nasıl I olabilir var olmuştur çok aptalca. Arwen ve Mari'nin

İkisi de parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Griffin arkamda bacağıyla bir şeyler yapmaya çalışırken Fedrik inledi. Birkaç uzun ve sıkıcı solumadan ve arkamdan gelen bot seslerinden sonra Griffin yanıma geldi. Yanımdaki sert kayayı değerlendirdiğinde hâlâ kendi korkunç ve affedilmez kararlarımın şaşkınlığı içindeydim. "Bakma işi nasıl gidiyor?"

"Prens nasıl?"

"Yardıma ihtiyacı var."

"Arwen'i beklemek zorundayız. Reviri riske atamayız. Kasabalar Amber askerleriyle dolup taşıyor ..."

Acı bir inilti gözlerimizi Fedrik'in pozisyonunu ayarlamaya çalışırken yaslandığı ağaca çekti. Griffin yanılmamıştı: Prensın yüzü neredeyse griye dönmüştü, bacağı diz altından bir turnikeyle bağlanmıştı.

"Bacağı yakında mikrop kapacak," dedi Griffin. "Onu kampa geri götürmeliyiz."

"Yapamayız. Henüz olmaz."

"Onları terk etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Fedrik'e yardım etmemiz gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Yapamazdım ya da yapmazdım, emin değildim. Ama önümdeki katı, kraterli taş kütlesi benimle alay ediyordu. Ve ben gidemezdim, onsuz gidemezdim-

Mari'nin sesi düşüncelerimi bir ok ucu gibi kesti. "Kutsal Taşlar, işte buradasınız!"

Tanrılara şükür-

Griffin ona doğru koşarken ele geçirilmiş bir adam gibi hareket ediyordu. Mari ağaçların arasından sıyrıldığı anda ona ulaştı ama bir adım önünde durdu. Rahatlamış bir şekilde "Cadı" demeden önce kolunu kaşırken yüklü bir duraklama izledi.

Mari sadece oflayıp puflayarak etrafından dolaştı. "Fedrik, iyi misin?"

Fedrik cevap olarak sadece yüzünü buruşturdu, gözleri başka yerdeydi. O da ben de Mari'nin az önce içinden geçtiği ormandaki aynı yapraklı yeşil noktaya bakıyorduk.

Bekliyor

um.

Bir

beat-

Ve sonra bir tane daha.

Gözlerim acımadan önce. Ellerim yumruk olmadan önce. Asit boğazımı yakmadan önce.

"Arwen nerede?" Önce Mari sordu, sesi hiç duymadığım kadar kısıktı.

Fedrik şaşırmış görünüyordu. "O seninle değil mi?"

Tüm vücudum hareketsizleşti, nabzım damarlarımda durdu. "Az önce onunla birlikteydin." Gözlerim kan sisi gibi kıpkırmızı olmuştu. "Ne demek istiyorsun, nerede o?"

Griffin sakın bir yüz ifadesiyle Mari'nin önüne geçti.

"Lanet olsun Griff, ona zarar vermeyeceğim," diye ısırdım. "Mari, bana ne olduğunu anlat."

Cadı sesli bir şekilde yutkundu. "Hazine odasından kaçtık ve bu korkunç taş labirentten geçtik ve sonra üzerimize doğru gelen bir kaya çığı vardı ve çok yorulmuştuk, hayatım boyunca hiç bu kadar koşmamıştım ama Arwen'in bile yorulduğunu söyleyebilirim-" Tekrar yutkunmak için durakladı. "Korkunçtu ve bizden çok daha hızlıydı ve ormana açılan bir koridor görene kadar mağaraların derinliklerine doğru ilerliyorduk ve o ... o ..."

Dilini koparmadan önce düşünceni bitir-

"Beni kurtardı. Işığını kullandı." Mari kelimeyi sessizce söyledi. "İkimizi de korumak için ve onun için de yeterli zaman olmamasına rağmen beni içeri itti. Ezilebilirdi, o yüzden kaçmaya devam etti. Ben de geri dönmeye çalıştım ama toprak kayması yüzünden tünel geçit vermiyordu. Genellikle termitlerin istilasına uğramış ahşap üzerinde kullanılan parçalama büyüsünü denedim ama taş üzerinde herhangi bir etkisi olmadı ve büyü kitaplarım da yanımda değil..." Bir yudum daha. "Tek yapabildiğim önce sana ulaşmasını ummaktı, ama şimdi Nerede olduğunu bilmiyorum."

Bir an için sessizlik oldu. Kuş cıvıltıları ve etrafımızdaki balmumu yapraklarda hışırdayan nemli esintiden başka bir şey yoktu.

"Geri dönmem gerekiyor." Bu sözleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimden bile emin değildim.

"Cadıyı duydun," dedi Griffin. "Geri dönüş yolu yok."

"Arwen muhtemelen orada kapana kısılmıştır. Onun en büyük korkusu. Ben-" Düşünemiyordum. Ne yapabilirdim ki? Mari'ye doğru döndüm. Gözlerindeki ifade yüzümde hissettiğim kadar dehşet vericiydi. Yüz hatlarımı düzeltmeye çalıştım. "Mari, bir şeyler yapmalısın."

"Ne gibi?" Briar'ın tılsımını tekrar kavradı.

"Bir yer belirleme büyüsü," diye inledi Fedrik ağaca doğru, yüzü solgundu.

"Az önce söyledim ya." Sesi cılgına dönmüştü. "Grimoire'larım yanımda değil. Bu büyüleri aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Ben bir ansiklopedi değilim."

Mari'nin kendinden şüphe etmeye başlamasının zamanı değildi. Griffin sanki düşüncelerimi okumuş gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu ve kararlı bir şekilde, "Yeterince biliyorsun. Ne hakkında-"

"Evet, bütün büyüleri biliyorsun! Benim için onları sayar mısın?"

Neredeyse bayılacaktım. "Lütfen, Mari. Komutanı zekânla daha sonra şişle. Şimdi düşün." Cesur piç Griffin ona bir adım daha yaklaştı. "Zihninizi boşaltın ve büyü kitaplarınızı düşünün. Hepsini baştan sona okudun."

Mari dudağını çiğnedi. "Belki bir bağlama büyüsü? Birimizi ona bağlamak için. Biraz gözleri bağlı koşmak gibi olur ama yaklaşıp yaklaşmadıklarını anlarlar. Onu hissedebilirler."

"Beni. Beni gönder. Hemen yap."

"Senin ve onun bir anısına ihtiyacım var. Sizi birbirinize bağlamak için."

Parlayan güneşin üzerinden kara bir bulut geçti ve omurgama bir ürperti yayıldı. "Ne tür bir anı?"

Mari gözlerini kapattı. "Güçlü duygular içeren her şey." Ellerini gökyüzüne kaldırdı, parmakları gergindi ve ağaç örtüsüne doğru genişçe açıldı ve tanımadığım bir dilde kelimeler mırıldandı.

"Bir akşam vardı." Boğazımı temizledim. "Birkaç ay önce, benim düzenlediğim bir forumda konuşmuştu. Harika bir içgörüsü vardı. Onunla inanılmaz derecede gurur duyduğumu hatırlıyorum ... odayı nasıl cesaretlendirdiğini. Halkımın onu hala korkuttuğunu biliyordum ama yine de-"

Mari'nin gözlerinden biri açıldı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Kane. Gerçekten bir şeyler hissetmelisin."

Nadir görülen bir sıcaklık ensemde alevlendi, kolay kolay utanmazdım. "Peki," diye homurdandım. Onun ihtiyacı olan anı, son birkaç aydır bastırmaya çalıştığım yerden yüzeye çıktı.

"Kurt canavarının Arwen'e saldırdığı gece." Fedrik ve Griffin'in meraklı bakışları karşısında irkildim. "Willowridge'den uçarak dönüyordum. Yol boyunca onu terk ettiğim için kendime kızıyordum. İçimde bir his vardı. Ben yokken ona bir şey olacakmış gibi. Bir şekilde cezalandırılacaktım. Belki de bir gece önce çok yakınlaştığımız için. Ya da değer verdiğim insanlar sık sık öldüğü için.

"Döndüğümde hemen odasına koştum. Onu ziyaret etmek için uyduruk bir bahane uyduracaktım ama gitmişti." Boş yatak odasını hatırlayınca parmak eklemlerim gerildi. "Bir uzvumun eksik olduğunu fark etmek gibiydi. Ormanda koşarken, sanırım her bir Tanrı'ya onun sağ salim dönmesi için söz verdim. Ve onu o açıklıkta bulduğumda, kanının ormanın zeminine sızdığını gördüm.

"O anda kalbimin bedenimin dışında yaşadığını ve onun solup ölmesini izlediğimi düşündüm. Onu o acıdan kurtarmak için kendi hayatımı on kez feda edebilirdim. Ateşten, kabuslardan, ıstıraptan. Hayatımın en uzun gecesiydi. Ertesi sabah uyandığında -İyileşiyor, gülüyordu; binlerce yıllık karanlığın üzerine doğan şafak gibiydi. O-"

"Tamamdır."

Etrafımızda dönen rüzgarı ya da gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim ama gözlerimi açtığımda Mari'nin

Saçları yüzünün etrafına usulca dökülüyor ve ince, saz yaprakları tekrar yere dökülüyordu.

Bir ışık ve sıcaklık banyosu gibi, Arwen'in ruhunun göğsümün içinde uçuştığını hissettim.

Canlı-

Yaşıyordu.

Kalbimi tuttum. "O iyi."

"Taşlara şükürler olsun," diye nefes aldı Mari. "Onun nerede olduğunu hissedebiliyor olmalısın. Ona bağlı olma hissi yaklaştıkça daha da yoğunlaşacak. Bir kez dokunduğunuzda büyü sona erecek."

Kılıcımın hâlâ üzerimde olduğundan emin oldum ve çantamı topladım.

"Sizinle kampta buluşuruz," dedi Griffin. "Mecbur kalmadıkça Frog Eye'da bir şifacı bulma riskine girmeyeceğiz."

Başımı salladım ve önümdeki yeşillik katmanlarına doğru ilerledim.

Ellerimin bağlı olduğu hissi beni yolumda durdurdu. Aşağıya baktığımda maymun bağırışları ve kuş sesleri saf sessizlik tarafından yutuldu, ancak kollarım bana aksini söylemesine rağmen yanlarımda asılı duruyordu.

"Ne oldu?" Griffin aradı.

Korku -gerçek ve hakiki korku- kalbimi dövdü.

"Sanırım..." Arwen'in hissettiklerini hissedebiliyordum. Onun bir şeye bağlandığını hissedebiliyordum, benim sırtım da onunkini yansıtıyordu, bir tür direğe bağlıydı. "Sanırım biri onu kaçırdı." Sesim boğuk çıkıyordu.

Dehşet hem Mari'nin hem de Fedrik'in yüzünü düğümlledi.

Ağaçlara doğru savrulmadan önce bir an bile kaybetmedim.

ARWEN

AMBER ASKERLERİNİN KAMPI ÜÇ ÇADIRIMIZI KURDU
üç yalnız çadıra benziyor.

Halden'in subayı beni ahşaptan yapılmış kale kapılarına konuşlanmış nöbetçilerin yanından geçirirken çenemi dik tutmaya çalıştım ama biliyordum. Bunun sonum olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar hiçbirinin beni öldürmemiş olmasına şaşırıyordum. Liderlerinin ebedi saltanatının önünde duran tek şey ben değil miydim?

Halden bize geniş bir toprak patika boyunca rehberlik etti. Saçları artık daha kısaydı. Kırpılmış ve temiz kesilmişti ama hâlâ o soluk, sarı sarıydı. İfadesi sertti, zırhı daha fazla altınla, daha fazla telkâri ile süslenmişti ama Abbington'da birlikte kurbağa yakaladığım çocukla aynıydı. Öptüğüm ilk çocuk.

Kralına Kane ve benim nerede olacağımızı söyleyenle aynı kişi. Siren Koyu'na orduları ve ateş püskürten yaratıkları getiren kişi. Erkeklerin, kadınların, çocukların ölümünü sağlayan kişi.

Annem.

Etrafımızdaki askerler kılıçlarını bilemiş, kalkan ve miğfer yığınları taşıyor, çadırlar ve yanan ocaklarla yalıtılmışlardı. Sadece küheylanlar için fazla büyük olan kaba bir ahırın yanından geçtik ve açık çatısından patlamalar halinde yükselen duman bana buranın semenderlerle dolu olduğunu söyledi. Onların küllü

Koku ve gırtlaktan gelen hırıltılar karanlık bir gelgit havuzu gibi içimde soğuk bir dehşet yarattı.

En azından ölümümün hızlı olmasını umuyordum. Kafamın kesilmesiyle belki. Boğazımın kesilmesi. Bıçaklamak acı vericiydi ama yeterince derinse uzun sürmezdi. Semenderler tarafından diri diri yakılmak değil. Ya da boğulmak. Ya da kuduz ve hırlayan bir şey tarafından yenmek.

Lütfen, o olmasın.

Halden beni haki renkli bir çadıra sokmadan ve askerinin beni çadırın ortasındaki direğe bağlamasını izlemeden önce devasa şişin üzerinde kızartılan domuza ya da tanıdık kehribar kaparilerle süslenmiş atlara bakmaya fırsat bulamamıştım. Kollarım arkamdan bükülüp kıymıklı tahtanın etrafında döndürülürken homurdandım.

"Kıpırdama," dedi Halden, ifadesi çelik kadar sert ve soğuktu. "Sadece kendine zarar verirsin."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü.

"Bizi yalnız bırakın," dedi yardımcısına.

Halden'in mütevazı çadırı belli ki düşük rütbeli bir generale aitti: Evendell haritası ve süslü bir kâğıt ağırlığı olan sade bir masa, kısık bir ısı yayan küçük bir ocak, keçeleşmiş kürkler ve şekilsiz bir yastıkla dolu bir palet. Halden derme çatma yatağının ayakucundaki sandığın üzerine oturdu ve bana baktı.

"Birileri terfi almış." Yorgun görünüyordu. "Mhm."

Soru ağzımdan çıkmadan önce tiksintimin yüzümde açıkça görülmesine izin verdim. "Ne olduğumu ne zaman anladın?"

"Askere alındıktan sonra Ryder ve ben kör kütük sarhoş olduk. Senin büyüğü bir iyileştirme yeteneğinin olduğunu söyledi. Gareth bana ne yapacağımı söyleyene kadar bunu bir daha hiç düşünmedim."

"Cinayet Fae."

Gözleri benimkilere kaydı ve düşüncelere dalmış bir halde tırnağını ısırdı. "Doğru."

İğrenç herif.

"Kane'in seni nasıl koruduğunu gördüm," diye devam etti. "Ve şansımı denedim. Gareth'a yeteneklerin hakkında bildiklerimi anlattım. Oniks Kralı'nın seni kendi küçük ödülü gibi evinde nasıl tuttuğunu. Ve sonra Peridot'a doğru yelken açtık."

Uzun zamandır aşına olduğum bir suçluluk duygusu kalbimin derinliklerine işledi. Siren'in Koyu'nu mahveden ben olmuştum. Söyleyerek Peridot Halden ve Onyx'in ittifakı.

"Sen insanları öldürdün. Masum insanları, Halden."

"Biz istesek de istemesek de Lazarus Evendell'i alacak. O herkesten daha güçlü, sizin Fae prensinizden bile."

"Kane bir kraldır."

"O bir kralın oğlu," diye ısırdı Halden. "Kılıcı asla bulamayacaksın ve onu öldürmenin tek yolu da bu. Bu kehanet gibi gerçekleri söyleyebilecek sadece iki kişi vardır: bunu buyuran kahin ve onun kızı. Onların sözleri senin anlayabileceğinden çok daha büyük bir sihirle bağlayıcıdır. Ve bir şekilde kılıcı bulsan bile, Lazarus'u savaşta asla yenemezsin. Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutma, Arwen. Yüzündeki ifade bana haklı olduğumu bildiğini söylüyor."

Yüzümü tarafsızlığa zorladım. Az önce bana ne söylediğinin farkında mıydı? Başka bir kahin mi vardı?

"Ben kazanan tarafın yanında yer almayı seçtim," diye devam etti. "Yeni dünyada, Lazarus her iki diyarı da yönettiğinde ve Evendell'i hayal edebileceğimizin ötesinde dünyalar haline getirmek için çıkardığı tüm ışığı kullandığında, ben kurtulmuş olacağım. Ailem ve değer verdiğim diğer herkes de öyle."

"Ryder gibi mi?"

Kahverengi gözlerinde bir duygu parıltısı. "Umarım mantıklı düşünür ve bize katılır, evet."

"Benim tanıdığım Halden bunların hiçbirine katlanamazdı. Bu onu her gece, bütün gece ayakta tutar, suçluluk duygusuyla hasta ederdi."

Yüzünde beliren ifade bana tamamen yanılmadığımı gösterdi.

"Beni öldürecekse, öldür artık."

"Nerede bu Arwen iyimserliği? Bana verilen emir seni Lazarus'a tek parça halinde geri götürmek." "Ama önce bıçağı gerçekten bulup bulmadığını bilmem gerek." dediğinde rahat bir nefes alacak zamanım olmadı.

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi bilmelisin."

Çenesi gerildi. "İnsanlardan bilgi almak için başka yollarımız olduğunu da biliyor olmalısınız."

İçimde sessiz bir korku dalgalandı. "Yapmazsın," diye nefes aldım.

"İstemiyorum ama emirlerine uymak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Şimdi söyle bana, bıçak nerede?"

Ona onu bulamadığımı söyleyip elimizdeki tek kozdan vazgeçemedim. Yalan söyleyip ona bulduğumuzu söyleyemez ve adamlarını değer verdiğim tüm insanların peşine gönderemezdim. Bundan sonra olabileceklerin gerçekliği bir dakikadır içime işlemiştir ve kendimi çelikleştirdim. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar denemeden önce kapattı. "Arwen . . ."

Ama ben dilimi tuttum.

Halden arkamdan yaklaştı ve korsajımı açıp gevşekçe yere düşmesine izin verirken sadece parmaklarını omurgamda hissedebiliyordum. İçimden geçen tek şey tiksinti değildi. Şok da vardı; onun tuhaf bir şekilde tanıdık gelen ellerini böylesine mahrem bir yerde hissetmenin şoku.

Önümde durdu ve bluzumun eteğini kaldırdı. Kumaşı yukarı kaldırıp nazikçe, iffetli bir şekilde göğüslerimin altına sıkıştırırken dokunuşundan kaçtım.

Rahatlama ama aynı zamanda panik kanımda şarkı söyledi.

Ocağın yanında duran metal demiri eline aldı ve ağırlığını tarttı. Çiçek açmaya hazır olmayan küçük tomurcuklar gibi güçlerimi aradım. Mari'yi ve kendimi kurtarmak için o kadar çok ışık kullanmışım ki neredeyse hiçbir şeyim kalmamıştı.

Hadi, vücudumu zorladım. Dövüş.

Ben çırpınırken sopanın ateşte ısınmasına izin verdi, görünüşe göre kaçabileceğimden endişe etmiyordu. Çubuk bembeyaz olduğunda bana doğrulttu ve metali açıkta kalan derimin tam önünde gezdirdi.

Kızgın ısı yalayarak yayıldı.

"Benden korkmuyor musun?" Artık onu ikna edebilecek tek şey buydu. "Sana yapabileceklerimden?"

"Haydi, Arwen." Güldü. "Beni ölümüne iyileştirmek mi?"

Başımı salladım. "Siren Koyu'nda ne yaptığımı sana söylemediler."

"Fae prensinin yaptıklarını mı kastediyorsun? Bundan kendine pay çıkarmaya mı çalışıyorsun? Beni korkutmak için mi?"

Zekice miydi yoksa anlamsız mıydı bilemiyordum. Lazarus, tüm gururuyla, kimsenin ne kadar güce sahip olduğumu bilmesini istemiyordu.

"Söyle bana," dedi. "Bıçak nerede?"

Ama sessiz kaldım, kendimi kurtaracak bir şey düşünemedim.

"Özür dilerim." Haşlama demirini karnıma bastırmadan önce yüzünü buruşturdu.

Ağrı gibi hiçbir şey I vardı hiç keçe önce demir çubuk derime çarpıp feryat ederken içimde parçalandı.

Karnımdan. Ağzımda kan birikene kadar dilimi ısırmadan önce haykırdım.

Acı ne kadar amansız olursa, hıçkırıklarımı o kadar dizginliyordum. Çığlıklarımın tatminini kazanamayacaktı.

"Bu beni, seni incittiğinden daha çok incitiyor."

"Umarım bu doğrudur," dedim dişlerimin arasından. "Lanet olası Stones Blade nerede?"

Damgayı çıkardı, erimiş etimi de beraberinde götürdü ve tekrar alevlerin içine yerleştirdi. Çadır pişmiş et gibi kokuyordu, öğürdüm ve yere kan tükürdüm. Göbeğimin üzerinde kabaran yanık yara, Powell'ın şimdiye kadar bana indirdiği tüm kırbaçlardan daha çok acıyordu. Başka bir damgaya daha dayanamazdım.

Halden sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Bana bunu bir daha yaptıрма," dedi. Sesi zımpara kağıdı gibiydi.

Ama kalbimin altında bir şeyler fokurduyordu. Kemiklerimde. Işığım geri geliyordu, bunu hissedebiliyordum. Belki de saatler önce tünellerde olduğu gibi, içinde bulunduğum durumun acısı ve aciliyeti tarafından teşvik ediliyordu. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sadece birkaç dakika.

Kızgın demiri kaldırıp parlayan ucunu yaklaştırmak gözlerim yaşardı. Ama tereddüt etti. "Lütfen," diye yalvardı. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. Seni tekrar incitmek istemiyorum."

"Yap şunu, seni korkak."

Bu seferki acı kör ediciydi. Demirden geri çekildim ama gidecek hiçbir yerim yoktu ve boğazımdan çıkan çığlığı tutamadım. Bağlarıma karşı çırpındım, yakıcı basınç ve yakıcı acı omurgamdan yukarı, ayaklarımın kemerlerine, ciğerlerime doğru ilerliyordu-

Odaklan, Arwen. Atmosferden çek.

"Bana nerede bulunduğunu söyle ve bu ikimiz için de bitsin!" Halden kükreyerek cızırdayan damgayı karnımdan çıkardı ve gömleğimi yırtarak göğsümün üst kısmına bastırdı.

Acı içinde inledim, derim çok hassas, çok inceydi. Kör edici, sonsuz bir acı, ayak parmaklarım kıvrılıyor, başım onunla yüzüyor, ama-

Ama yeterliydi.

Gücümü diriltmeye yetecek kadar enerji içimden aktı ve çadırındaki havadan çekildi. Işık ellerimden dışarı doğru fışkırdı ve bileklerimin etrafındaki ipi parçalayarak küle dönüştürdü.

Kollarımı serbest bırakarak demiri göğsümden ittim ve Halden'in çenesine olabildiğince sert bir yumruk attım.

"Ne-"

Sadece bir an için sersemlemişti, bana doğru hamle yaptı ama katıksız öfke kalbimden, derimden ve avuçlarımdan dışarı aktı. Parlak, beyaz bir enerji patlaması olan ışığım dönerek Halden'i ve tüm çadırı vahşi bir altın alevle sardı.

Vücudumun havalandığını hissedebiliyordum. Ağırlıksızlık, sıcaklık, rüzgar-

Acı içinde böğürerek toprak zemine düşen Halden'e doğru kükrediğimde parmaklarımdan daha fazla beyaz ateş ipi fışkırdı. Çığlık çığlığa bağırdı ve yanan etinin kokusu burun deliklerimi yaktı.

Güzel, diye düşündüm. Yandım.

Alevler yatağı, kürkleri ve çadırın brandasını yalayıp geçerken, onun acı içinde paletin üzerinde kıvranışını izlemekle vakit kaybetmedim. Arkamdan dumanlar yükselirken açıklıktan fırladım ve serin bir orman karanlığına ve şimdilik kaçışımdan habersiz bir kampa çıktım. Tahta bariyerlere doğru koştum.

Derme çatma çit uzundu ama başarabilirdim. Atladım ve kırıslara tutundum, tam o sırada ateşi gören sesler duydum ve ardından yakalanmamı istedim.

Tırnaklarım tahtaya o kadar derinden battı ki kıymıklar tırnak yatağının altına doluştu. Ama karnımdaki, göğsümdeki acı, yukarı, yukarı, yukarı tırmanırken gerilen yanıklar - bu acı her şeyin ötesindeydi

Devrilip diğer tarafa geçtiğimde çığlık atmaktan ciğerlerim yanmıştı.

Zafer için zaman yoktu; sesler yükseliyor ve arkamdaki çitlere doğru ilerliyordu. Peşimden gelmeyi asla bırakmayacaklardı. Bütün gece koşmam gerekecekti. Sanki gökyüzü ruh halimin, öfkem ve aciliyetimin aynasıymış gibi, yukarıdaki ağaçların arasından bir gök gürültüsü koptu ve yağmur ormanını kendi adıyla yıkadı.

Aniden bastıran sağanak yağmurda çamurda debelenirken, avucumu bluzumun altındaki yanıklara bastırdım. Elimde kalan ışık derime çarpıp söndü. Kabarmış eti iyileştirmeye yetmedi. Bir süre kendimi onaracak bir şeyim kalmayacaktı.

Gök gürültüsü kulaklarımda uğulduyor, yağmur gözlerime ve dudaklarıma damlıyordu. Çok yorgundum, acı ve bitkinlikle dolup taşmıştım. Bitmek bilmeyen sağanak, palmiye yapraklarının arasından süzülüp vücudumun üzerinden geçerek ben yığılıp kalana kadar devam etti. Damlacıkları kendi gözyaşlarımdan ayırt edemiyordum ama ağladığımı biliyordum.

Ve soğuk olmamasına rağmen titriyordu.

Arkamdaki çamurda kayan ayak sesleri beni ayağa kaldırmalı, yerden kaldırmalıydı. Başka bir koşuya. Ama hiçbir şeyim kalmamıştı. Kendi içime doğru daha da kıvrıldım ve kampa geri sürüklenip tekrar işkence görmeye hazırlandım.

"Arwen!" Kane'in sesi umutsuzluğumu tek bir güneş ışını gibi kesip geçti.

Gözlerimi açtım ve sırlıklam halini, yağmurla geriye savrulan kuzguni siyah saçlarını ve yüzünü inceledim.

Öldürücü, morarmış yüzü. Teselli edilemez, anlaşılmaz, şaşkın bir öfke. Onu tanıdığım onca zaman boyunca gözlerinde hiç böyle bir öfke parıltısı görmemiştim. Dalga dalga yayılıyordu.

Bana ne yapıldığını biliyor muydu?

Karmakarışık halime doğru diz çöktü ve beni kucaklayıp kollarına aldı.

Yanıklarım kendi üzerine katlanırken irkildim. "Nasıl geldin buraya?" Sesim sanki ölümden dönmüşüm gibi çıkıyordu. Ne sorduğumdan bile emin değildim.

"Seni asla terk etmemeliydim." Başımı kendi başına yasladı.

"Acıyor," diye itiraf ettim karnımı tutarak.

"Biliyorum," dedi, sesi çakıl taşına benziyordu. "Ama artık güvendesin."

Ayağa kalktı ve beni kampımıza kadar taşıdı, ısrarcı yağmur sırtımızı zorluyordu.

ARWEN

VV İNANILMAZ BİR ÖZENLE, KANE BENİ ÇADIRIMIN ÜZERİNE YATIRDI.

Shadowhold zindanında birçok gece önce bana verdiği tilki kürkü pelerinle örtülü palet.

Küçük mekândaki tek ocak zar zor titriyor, gri tuval boyunca sabit, alçak bir parıltı yayıyordu. Kane beni geri taşıırken içeri girip çıkan yağmurun pıtırtısı şimdi tam bir fırtınaya dönüşmüştü, kızgın damlacıklar ve çığlık atan bir rüzgar yukarıdaki tuvale saldırıyordu. Şimdiye kadar ormanda geçirdiğim en serin geceydi ve irkilmeden önce kendimi kürke daha sıkı sararak doğruldum.

Halden'in beni damgaladığı yerdeki sızlayan, yakıcı acı yaktı ama utanç da en az onun kadar güçlüydü. Bana elini sürdüğü için utanç duyuyordum, hatta her şeye rağmen bunun hâlâ bir ihanet olduğunu hissettiğim için daha da utanç duyuyordum.

Kendi karnımı sıyırdım. Parmak uçlarımda neredeyse hiç ışık yoktu. Belki de Azrail'in Mağarası'ndan kaçarken ve Halden'deki her neyse onu patlatırken çok fazla güç kullanmıştım. İyileştirebildiğim kadarını iyileştirdim - kabarmış deriyi yatıştıran az miktarda ışık damlası- ve rahatsızlığımınla barışmaya çalıştım.

İçimde küçük bir gurur kırıntısı parladı.

İşığımı çağırmıştım ama sadece iyileştirmek için değil. Kendimi korumak için de kullanmıştım.

Kane çadırın girişine bakıyordu. Yağmur brandayı dövmeye devam ediyordu.

"Mari'yi buldun mu? Herkes kurtuldu mu?" Sesim telleri kopmuş bir enstrümana benziyordu.

Kane bana döndü, hala sıırıslıklamdı, hala tam olarak anlayamadığım o sarsılmaz öfkeyle dalgalanıyordu. "Hepsi iyi. Onlara uykuya ihtiyacın olduğunu söyledim."

Sözleri beni rahatlattı. "Defteri yanına aldı mı?" Parmaklarımla şakaklarıma ve kaşlarıma masaj yaparak sordum. Ne kadar da taşların terk ettiği bir gün olmuştu. Ve bunu gösterecek bir bıçak da yoktu.

"Ben sormadım," diye zorladı Kane.

"Neyin var senin?" Onun öfkesi beni de kızdırıyordu. Bir et parçası gibi dağlanmış olan bendim. Hatırladıkça ürperiyordum ve Kane'in gözleri daha ölümcül bir hal alıyordu.

Bu bakışı bir dakika daha sürdüremezdim. Tırnaklarımın altına kir ve kıymıklar saplanmıştı ve onları teker teker çıkarmaya başladım.

Kane yanımdaki palete oturmadan önce yavaş bir nefes verdi. İri, sıcak bir elini benimkine sarıp kucağına çekerken nemli gömleği omzuma değdi. Dikkatle, sanki kapana kısılmış bir fareymişim gibi, kanlı tırnaklarımdan kıl kadar ince tahta parçalarını kopardı.

Hayal kırıklığım sıcak tenimdeki kar taneleri gibi eridi.

"Nasıl hissediyorsun?" derken sesi hâlâ alçaktı ama daha yumuşaktı.

"Kendimi daha iyi hissettim."

"Seni kaybettiğimi sandım. Seni kaybettiğimi düşünmek... Dayanılmazdı."

"Özür dilerim."

Gözlerini parmaklarımdan kaldırdı. "Üzülme. Hiçbir şey için."

"Ama beni kaybetmedin. Ben buradayım ve sen hala çok kızgınsın." Beni kimin kaçırdığını bir şekilde biliyorsa. Belki de bıçağın bizde olmadığını itiraf ettiğimi düşünmüştür.

Bir elini hayal kırıklığıyla yüzüne indirdi, diğeri hâlâ benimkinin etrafında kenetlenmişti. Onunla daha iyi yüzleşmek için yer değiştirmeye çalıştım ama karnımdaki ve göğsümdeki keskin acı bıçaklanmış gibiydi ve yüzümü buruşturdum.

"Kıpırdama," diye mırıldandı, elimi bıraktı ve arkama yaslanmama yardım etti. Ama yanıklarına bir şey her dokunduğunda acıyordu. Kendimi yeniden konumlandırımdı.

İkimiz de yağmur ve kanla ıslanmış bluzuma baktık. Studs'ın kanı.

"Kapalı. Çıkarmam lazım," diye ağzımdan kaçırdım. "Yanıklara yapışıyor."

Kane yavaşça ellerini kumaşın altından geçirdi, nasırlı parmak eklemleri yanlarımda kayıyor ve omurgamda çok farklı bir ürperti yaratıyordu.

"Tamamen mi?" Sesi gergindi.

Kabul ettiğimi mırıldandım ve hızlı bir hareketle bluz başımın üzerinden uçarak çadırımın köşesine bir yığın halinde düştü.

Ve sonra üstsüzdüm. Kane'in önünde. Çok küçük, loş bir çadırda, sadece ince bir branda ve şimşek gibi yağan yağmur bizi yalıtıyordu. Gözleri yanıklarına sabitlenmişti. Daha önce kızgın olduğunu düşünmüş olsaydım... şimdi yüzündeki ifade dünyaları sona erdirebilirdi.

Ellerimi göğüslerimin üzerinde kavuşturdum, göğsümden yanaklarıma doğru bir kızarıklık yayılırken yanmaktan kaçındım.

"Biri seni damgaladı mı?" Çadırın brandası sallandı. Ağaçlardan kuşlar uçtu, yaratıklar koşuşturarak uzaklaştı.

Yağmur. Ben de kaçmak istedim. Korkunçtu. Onu daha önce hiç görmediğim kadar korkunçtu.

"Düşündüm ki-" Kendi kafamda zar zor bir anlam ifade ediyordu. "Bir şekilde zaten bildiğini mi? Beni bulduğunda yüzündeki ifade ..."

"Mari beni senin ruhuna bağladı. Seni bulmam için." Çenesi sıkıştı. "Senin hissettiklerini hissettim."

Oh, Stones.

"Elin kolun bağlı. Birisi-" Neredeyse homurdanıyordu. "Biri elbiselerini çıkardığında, bluzunu kaldırdığında. Seni yaktıklarında. Nerede olduğunu bilmiyordum. Sana kimin ya da neyin zarar verdiğini. Acının büyüden kaynaklandığını düşündüm. Hala mağaralarda olduğunu. Bir ölümlü olduğunu fark etmemiştim." Kane göbeğimin üstündeki yanığı inceledi. "Lanet olası bir ocak demiri mi?" Gözleri ölümcül bir öfkenin gümüş alevleri gibiydi. "Bu ve lanet olası bir ölüm arzusu."

"Kane, ben iyiyim. Boş yere heyecanlanıyorsun."

"Hiçbir şey mi?"

"Artık buradayım. Güvendeyim. Beni kurtardın." "Yeterince erken değil."

Ona ters ters baktım.

"Özür dilerim," dedi uzun ve yavaş bir nefes vererek.

"Bugünlerde daha az kindar bir pislik olmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" Keşke sesim o kadar kuşkulu çıkmasaydı.

"Ve seni ben kurtarmadım," dedi beni görmezden gelerek.

"Sen kendini kurtardın."

Onun sözleri moralimi düzeltti. Bu doğrudu: Halden'den tek başıma kaçmıştım.

Kane düzensiz bir nefes verdi. "Kimdi onlar?"

"Eğer sana söylersem, peşlerinden gidersin. Burada olduğumuz haberi babana ulaşabilir."

"Şu anda benimle oynama, küçük kuş. Saatlerdir acınası bir uykuya girip çıkmanı izliyorum. Ürktüğünü hissettim. Ağlamanı dinledim. Kendini iyileştirecek ışığın kalmadı, bu da bana kaçmak için çok iyi bir mücadele vermek zorunda kaldığını söylüyor. Senin o kıymetli bedenine elini sürdüğü için birilerinin lime lime edilmesi gerekiyor."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Isı boynuma kadar yükseldi. "Bu gece onların peşinden gitmeyeceğine söz ver."

"Hayır," diye hırladı.

Amber kampına giderse, en iyi ihtimalle, bazıları tıpkı kardeşim gibi olabilecek çok sayıda adamı öldürecektir. Askere alınmış, ne ya da kim için savaştıklarından emin olmayan. En kötü ihtimalle dikkatleri üzerimize çekebilir ya da zarar görebilir.

"Lütfen," dedim. "Burada, benimle kal."

Gözleri şaşkınlıktan acıya doğru kayıyordu. "O zaman yarın," diye yumuşadı. "Günün ilk ışıklarıyla."

"Bana söz ver."

Gümüş rengi bakışları benimkileri yumuşatarak şöyle dedi: "Sende."

Bu gece hiçbir yere
gitmeyeceğim." İçimi
çektim. "Halden'di."

Keskin bir sessizlik. Ve sonra, "Şansım varken onu öldürmeliydim."

"Tünelden çıkmayı başardım ve korsanlar tarafından kurtarıldım.

."

Kane gözlerini devirdi. "Seni bir an bile gözden kaçıramam."

"Beni size geri getirmek için planlanandan bir gün sonra yelken açacaklardı. Ama sonra Halden ve adamları bizi buldu ve onları öldürdü." Bu acının henüz içime işlemesine izin vermemiştim ve kalbim sıkıştı. "Bana yardım etmeleri için onlara yalvardım ve hepsini öldürttüm."

"Hayır, bunu Halden ve adamları yaptı."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ellerim hâlâ göğüslerimi örttüğü için omzumla beceriksizce silmeye çalıştım.

Kane başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildikten sonra bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ellerini öyle tutmana gerek yok. Ben olsam bakmazdım. Özellikle de yaralıyken. Ben o kadar aşağılık değilim."

"Doğru." Kaşlarımı çattım. "Bunu biliyorum." Neden bu kadar mütevazı davrandığımı bilmiyordum. Bu halimle çıplaklığımın ona pek bir şey ifade ettiğinden şüpheliydim.

"Yine de diğerlerini kontrol etmeliyim." Kane ayağa kalktı ve çadırın girişine doğru yürüdü.

Üzerimi açtım ve rahat edene kadar arkama yaslandım. İçim rahatlarken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Gülebilirdim. Kane gitmeden önce bir kez daha arkasına baktı. "Şimdi, o gülümseme . . . bu dikkat dağıtıcı."

Bununla gerçekten güldüm. Geri döndüğünde, ben-

"Bekle!" Seslendim ve kafasını tekrar içeri soktu, sıçrayan yağmur. Kane iyiliksever biri değildi. İnsanları kontrol eden biri değildi. "Onları kontrol etmek mi? Neden kontrol edeyim?"

Kane'in gözleri soğudu ve bir parça korku bedenime yayıldı.

"Kim o?" Nefes aldım, irkilerek doğruldum.

"The prens vardı a küçük Kaza. Hiçbir şey. endişelenmeye değer-"

Ama o cümlesini tamamlayamadan ben acıdan kıvranarak bluzumu üzerime geçiriyordum.

ARWEN

I KANE'I GEÇİP ACIMASIZ YAĞMURA DOĞRU TÖKEZLEDİ. BENİM Gömleğimin ıslak pamuğunda yanıklar oluştu.

Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol.

"Arwen!" Kane arkamdan seslendi ama ayakkabılarımın şıptırtısından onu zor duyuyordum.

Fedrik'in çadırının brandasını açtım.

Mari ve Griffin onun iki yanında oturuyorlardı. Ben hareketsiz kaldım.

Fedrik bir ceset gibi görünüyordu.

Her zamanki ışıltısı yerini korkunç, gri bir solgunluğa bırakmıştı ve tropik fırtınanın rüzgârına ve soğuğuna rağmen terliyordu.

Ve bacağını.

Zavallı, mahvolmuş bacağı. Birisi -tahminimce Griffin'di- yapabildiği kadarını yapmış, ezilmiş şeyi bandaj ve turnikeyle sarmıştı ama yeterli değildi. Derisinin altındaki lekeli erik ve donuk maviye bakılırsa iç kanama geçiriyordu ve onu bir revire götürebilsek bile muhtemelen bacağını dizden aşağısını kaybedecekti. Bacağını tutma şansı varsa, bu gece onu iyileştirmek için ışığıma ihtiyacım vardı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Fedrik ben konuşmadan. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Hayır, öyle," diye uyardım. "Aslında görüldüğünden çok daha kötü. Sen sadece çok yakışıklısın."

O olağanüstü Fedrik ışıltısının küçük bir kısmı gözlerine geri döndü. Ama yeterli değildi. Neredeyse yeteri kadar değil.

"Buradasın," dedi. "Önemli olan da bu."

Midem bulandı. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. Işığım çok yavaş geri geliyordu. "Yapamam-" Nasıl açıklayabilirdim ki? "Şu anda çok iyi iyileşemiyorum."

"Hayır." Fedrik güldü - kuru, tıkırtılı bir ses. "Ben sadece ... yaşıyorsun demek istedim."

Kane arkamdan artık çok kalabalık olan çadıra girdi. Odunsu kokusu yağmurla daha da artmış ve burun deliklerime saldırmıştı. Yanıklarımın acısıyla irkilerek ona doğru döndüm ve göğsüne bir yumruk indirdim.

"İlk uyandığımda bana nasıl söylemezsin?" Öfkelendim. "Ve daha az olmak hakkında söylediğin onca şeyden sonra-"

Fedrik tiradımı yarıda kesti. "Ondan yapmamasını istedim." "Yalvardım aslında," diye düzeltti Kane.

Fedrik'e döndüm. "Neden?"

"Kane seni bulduğunda kötü durumda olduğunu ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledi." Fedrik'in gözleri benimkilerle buluştu, yüzünü acı kaplamıştı. Ama kendisi için değil ... benim için. "Sadece bir bacak," dedi daha neşeli bir sesle. "Benim iki bacağım var, biliyorsun."

"Oh, dur." Neredeyse hıçkırık gibi geldi. "Hayatını keşfetmeye adanmışsın. Tırmanmak, yürüyüş yapmak-" Başımı salladım. "Elbette tüm bunları tek bacakla da yapabilirsin ama ..."

Mari, "Ölürse hiçbir şey yapamaz," diye mırıldandı. "Mari!" Ona çıkıştım.

Fedrik biraz sertleşti.

Griffin Fedrik'e, "Sadece tiyatral davranıyor," diye güvence verdi. "Savaş alanında daha kötülerini de gördüm."

Griffin yalan söylüyordu ve ben anladıysam Fedrik de anlıyordu.

Onu kasabaya götürmemişlerdi. Bunun sadece düşman askerlerinin meraklı gözlerinden kaçınmak için olmadığına inanmak zorundaydım. Beni bekliyorlardı. Onu düzeltmek için. Ve ben ışığım olmadan dönmüştüm. Kane'in beni karanlıkta tutmasının tek sebebinin bu olduğuna emindim; yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Kullanacak ışığım olmasa bile, hâlâ bir şifacıydım. Hala yardım edebilirdim.

Fedrik'in yanına oturmak için çömeldim. "Bacağını düzeltmeye çalışacağım. İki uzun, sağlam dala ve elimizdeki kadar sargı bezine ihtiyacım var," dedim Mari'ye. "Ve eğer buz çağırabilirsen, bu da yardımcı olacaktır."

"Ben ilgileniyorum." Ayağa kalktı ve manevralarla yanımızdan geçti.

"Bu hiç hoş olmayacak," diye uyardım onu, yer değiştirirken yüzümü buruşturdum. Aslında biraz buz da kullanabilirdim.

"Dikkatimi dağıt," dedi, gözlerimi gözleriyle tutarak. "Gömleğindeki kanın sana ait olmadığını söyleyerek başla."

Çalışmak için yer açmaya başlarken "Hepsi değil," dedim sertçe.

"Wen," diye yatıştırdı Fedrik. "Mağaradan kaçtıktan sonra sana ne oldu?"

"Bazı korsanlar Frog Eye'a dönmeme yardım etmeyi teklif etti. Ama Amber askerleri tarafından pusuya düşürüldüler ve gözümün önünde öldürüldüler. Beni aldılar ..." Yutkundum. "Ve bana zarar verdiler. Aslında eski bir arkadaşım yaptı."

"Halden?" Griffin'in alçak hırıltısı etrafımızdaki çadırı sarstı.

Ona bakamadım. Benim adıma duyduğu öfkeyi görmek istemiyordum.

"Evet." Fedrik'in kaval kemiğine dokunarak hasarı değerlendirdim.

"Nasıl kaçtın?" Fedrik dişlerini sıkarak sordu.

"Çok şanslıydım. Kane beni Amber kampının dışında buldu."

"Doğru." Fedrik kıpırdandı. "Mari'nin o büyüü yapmasını izlemek ... aydınlatıcıydı."

Hem Griffin'in hem de Kane'in etrafımda yer değiştirdiğinin farkındaydım. Neyi kaçıırıyordum? Griffin'in sözleri kafa karışıklığımı yarıp geçti. "Amber çocuk sana neden zarar verdi?"

"Ne yani, onu öldürmeyecek miyiz?" Mari malzemelerimle geri dönerek sordu. "Kutsal Taşlar, Kumandan, hiç nezaketiniz yok mu?"

"Demek istediğim bu değildi," diye homurdandı Griffin ama kısık gözleri bana aksini söylüyordu. Belki de Griffin benden daha kötü bir yalancıydı.

Çadır, boyutuna göre çok kalabalıklaşmıştı. Ben paletiyle zemini ikiye bölen Fedrik'in üzerine eğilirken Mari de yanımdaki köşede diz çökmüştü. Griffin onun diğer tarafında oturuyordu, hatırı sayılır gövdesi Fedrik'in çok sayıdaki yükünün yanında sıkışmıştı. Kane girişte duruyordu, eğimli tuvale uyum sağlamak için kambur duruyordu. Ayakta durmayı mı tercih ediyordu yoksa oturacak yer mi kalmamıştı emin değildim. Köşedeki ocak canlı kalmak için savaşıyordu.

"Bıçağın nerede olduğunu bilmek istedi. Eğer bizdeyse." Ama ben de bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Eğer kehanete göre ölmüş olsaydım, Lazarus'u öldürebilecek kimse kalmayacaktı. Halden şansı varken neden beni öldürmemişti? "Eğer elimizde olduğunu söyleseydim, hepinizin peşine düşerlerdi. Ama onlara elimizde olmadığını söyleyemezdim ve elimizdeki kozları da kaybedebilirdik." Hatırladıkça safralarımı yuttum. "Bu yüzden ona izin verdim."

Gıcırdayan, bükülen metalin sesi beni işimden alıkoydu.

Kane'in elinin parçalanmış bir kupanın etrafında olduğunu görmek için döndüm. Fedrik'in gözleri büyüdü.

"Ne kadar da sıkı tutuyorsun,
Kral."

"Neden Yapma. sen git olsun bazı hava,"

I dedi için Kane işaret etti.

Cevabı sıkılmış dişlerinin arasından geldi. "Bulunduğum yerde yeterince hava var, teşekkürler."

Ona homurdandım ve Mari'nin bulduğu uzun dalları Fedrik'in bacağı boyunca yerleştirmek için döndüm, kemikleri olması gereken yere olabildiğince yakın hizaladım. Hissedebildiğim kadarıyla kaval kemiği ortadan çatlamıştı ve diziyile ayak bileğinin aynı hizaya getirilmesi gerekiyordu. Şişliği hissetmek zordu ama en azından bu temiz ya da daha temiz bir kırılmaydı. Daha küçük olan fibula neredeyse paramparça olmuştu. Dalın etrafına bağlarla sıkıca sarmaktan ve çıkıntı yapan parçaları doğru yönde desteklemekten başka yapacak pek bir şey yoktu.

Fedrik'in çok acı çekiyor olması gerekse de, tuniğine akıttığı boncuk boncuk ter ve ara sıra yavaşça soluması ya da homurdanması dışında bunu pek belli etmiyordu.

Uzvu ne kadar yükseltirsem ve ne kadar sıkı bandajlarsam şişlik o kadar azaldı.

Kalp atış hızım düşmüş, düşüncelerim daha yavaş, daha dengeli bir hızda akmaya başlamıştı. İyileştirmeyi özlemiştim. Işığım la ya da ışığım olmadan insanlara yardım etmeyi özlemiştim. Fedrik sargıyı sıkıca çekerken yüzünü buruşturduğunda, onun dikkatini nasıl dağıtmam gerektiğini hatırladım.

"Halden aklımda kalan bir şey söyledi. Kahinin bir kızı olduğunu. Bu tür görümlere sahip olan tek iki Fae'nin onlar olduğunu söyledi. Kahinin yıllar önce öldüğünü biliyorum, ama kızı hala hayatta olabilir mi?"

Çadırı bir sessizlik kapladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"I yapamam inanmak onlar izlendi onu Aşağı." Griffin mırıldandı.

"Ve bir hiç uğruna," diye düşündü Kane. "Esme annesinin yeteneğini asla miras almadı."

Esme mi?

"Gareth'in ordusu neden onun yaptığını düşünsün ki?" Griffin sordu.

"Emin değilim," dedi Kane. "Onu ziyaret etmemiz gerekecek, değil mi?"

"Evet. Bıçak burada değil ve hayatımda hiç bu kadar terlememiştim," dedi Griffin, gömleğini sıkarak ve kesik bir karın parçasını ortaya çıkararak.

"Nereye gideceksin?" Mari sordu ama sesi dalgın geliyordu. Işığım bir kez daha parmak uçlarımda karıncalandı,

Dagan'ın bir zamanlar bana söylediği gibi, kullandıkça daha hızlı yenileniyordu. Fedrik'in bacağı sıfırlandığında, elimi bandajlarının altına soktum ve kemiklerini dikkatli bir hassasiyetle tekrar birleştirdim. Bacağı sabaha kadar ağırlık taşıyabilecek ve hatta ertesi gün tamamen işlevini yerine getirebilecekti. Bir mucize gibi görünecekti.

"Crag's Hollow'a," dedi Kane.

Fedrik'in bacağıyla işim bitince Mari'nin üzerine tırmanıp köşeye oturdum ve çalışırken alnımda biriken nemi sildim. "Oniks Krallığı'na geri mi dönüyorsun?" Crag's Hollow'u Shadowhold eczanesindeki bir haritadan hatırladım. Willowridge'in dışında bir sahil kasabasıydı.

Kane bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "Denemeye değer."

"Kahinin kızını nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"İkimizi de hatırladığından şüpheliyim. Griffin ve ben o küçükken Lumera'dan kaçmasına yardım ettik. Annesi isyan sırasında öldürüldükten sonra onu buraya, Evendell'e getirdik ve yeni bir hayat kurmasına yardım ettik."

"Korumasız mı?"

"Bunca yıl sonra onun için geleceklerini hiç düşünmemiştim. Bunun için bir sebep yoktu."

Griffin, "Neden annesinin imgelemelerine sahip olduğunu düşündüklerini öğreneceğiz," dedi. "Elimizdeki tek ipucu bu.

takip edin." Söylenmemiş sözlerle kalbim ürperdi: Bıçak Azrail'in Mağarası'nda olmadığına ve elimizde başka ipucu olmadığına göre.

"Belki kahinin başka bir kızı vardı? Ya da bir oğlu?" Mari önerdi. "Ve Halden yanılıyor muydu?"

"Sadece kadın Fae'ler bu yetenekle doğar," dedi Kane. "Ve kahinin sadece bir kızı vardı. Eğer Halden Esme'yi biliyorsa, onun onlar için değerli olmasının bir nedeni olmalı."

"Eğer hâlâ hayattaysa," diye ekledi Griffin.

Sessizlik bizi bir kez daha bütünüyle yuttu.

"Herkesin hayallerini yıkmak istemem ama Arwen'in ya da benim yarın seyahat edebilecek durumda olup olmayacağımızı bilmiyorum."

Dudağımı ısırdım ve Fedrik'e yan gözle baktım. "Gece boyunca birkaç iksir hazırlamam gerekiyor. Sabah ikimizin de daha sağlıklı olacağına dair içimde bir his var." Elimi gömleğimin altına sokmuştum bile, avucumla bastırdığım yanıklardan irkildim, göğsümü avuçlayarak oradaki kabarcıkları iyileştirdim ve hazine odasının kapısında hâlâ parçalanmış olan avucumun derisini birbirine bağladım.

"Şifacı olan sensin ama bunun" -yüzünü buruşturarak bacağını gösterdi- "herhangi bir iksirle düzeltilebileceğini sanmıyorum."

Ona gerçeği söylemek istedim. Yapılacak en doğru şey buydu. Ama Fedrik bana baktığında, Abbington'dan gelen zayıf, saf kızı ya da kıtayı kurtarmaya yazgılı tam kanlı Fae'yi görmüyordu. Dayak yemiş bir çocuk, korku ve endişe dolu bir korkak ya da bir yıllık ömrü kalmış bir kadın görmüyordu.

Sadece beni gördü.

"Güven bana," dedim.

Elimi tutarken gözleri benimkileri hevesli bir şefkatle süzüyordu. "Seviyorum."

Teni pürüzsüz ve yumuşaktı, Kane'in nasırlı parmaklarından çok farklıydı. Aşağıya baktığımda onun bronz elinin benimkini gölgede bıraktığını gördüm. İncir ve bergamot gibi sıcak ve rahatlatıcı kokuyordu.

"İşemem lazım," diye homurdandı Kane.

Yüzüm ve boynum yandı ve elimi Fedrik'in elinden çektim.

Griffin ayağa kalkmadan önce köşesinde garip bir şekilde kıpırdandı. "Ve benim de ... toplamam gerekiyor." Çenesini kaşıdı. "Yapraklar. Yaprakları toplamalıyım." Griffin neredeyse Kane kadar hızlı çıktı.

Mari'ye bir bakış attım ve sakın buna cüret etme demeye çalıştım.
gözlerimle.

"Ve ben gidiyorum." Mari ayağa kalktı. "Çünkü bu çok garip."

Çadırdan çıkıp gitti ve sadece Fedrik'le beni bıraktı.

İstemsiz bir kahkaha attım ama nabzım hızla atıyordu. Bu his şehvetten çok endişeye benziyordu ama gergin olmak mantıklı değil miydi? Onca adrenalinden, korkudan ve-

"Hey," dedi Fedrik, elimi bir kez daha avucunun içine alarak. "Özür dilerim. Bugün yaşadıkların için."

"O kadar da kötü değil."

Karnımı işaret ederek "Bakabilir miyim?" diye sordu.

Sertçe başımı salladım ve gömleğimi hafifçe kaldırmak için elimi bıraktı.

İyileşen yanıklarımı görünce "Piçler," diye tısladı. Fedrik bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ben iyiyim," dedim ve bunda ciddiydim.

"Değilim," diye karşılık verdi, nefes alış verişini düzensizdi. Mavi gözleri canlı renklerinin bir kısmını geri kazanmıştı ve sanki iki sınırsız okyanus bana bakıyordu. Sessiz kaldığımda gömleğimi indirdi.

"Orada olmasına sevindim. Sana yardım etmek için." "Ben de," diye itiraf ettim.

"Onunla bir öpücükten daha fazlası olduğunu biliyorum."

Bunun eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum. Çadırın tepesinde iç çektim. Yağmur artık yumuşamıştı ve üstümüzde zar zor pıtırdıyordu.

"Son derece karmaşıktı," dedim, bu sabah mağaralara girmeden önce Kane ile yaptığım konuşmayı düşünerek. Bazen olayları nasıl da siyah-beyaz görme eğilimim oluyordu.

Fedrik'in kaşları içe doğru çatıldı. "Bilmelisin ki ..." Sanki bir sonraki kelimelerini tartışıyormuş gibi dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "Sana deliler gibi aşık olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Aklıma gelmemiş değildi. Sadece bunu söyleyecek kişinin Fedrik olmasını beklemiyordum.

Bir zamanlar ben de öyle ummuştum. Gerçek olmasını daha çok istemiştim.

kalbimin atmasını istediğimden daha fazla. Ama aramızdaki enerji, kıskançlık ve sahiplenme, sürekli dürtme, alay etme, itme ve çekme - aşkın nasıl görüneceğini hayal ettiğim şey değildi. Ve doğrusu, bir amaca hizmet etmem için bana ihtiyacı vardı. Onu bana çeken şey buydu. Benim hayatım - daha doğrusu ölümüm- onun her zaman peşinde olduğu şeydi. Yol boyunca bir yerlerde beni çekici bulmaya başlamıştı ve sonra-

"Hayır." Başımı salladım. "O değil." "Wen-"

"Onun için bir oyuncak gibiyim. Bir oyun. Ve kaybetmeyi sevmez." Dudağımı ısırdım. "Ya da başkalarının onun oyuncaklarıyla oynamasını."

Fedrik'in gözleri ateşle parlıyordu. "Seninle oynamak istediğimi mi ima ediyorsun?"

Yüzündeki açık arzuyu görmemiş olsaydım utançtan kızarırdım. Ama son zamanlarda mutsuzluğumun tek ilacı cesur olmaktı. "Öyle değil mi?"

Fedrik biraz suçlu bir ifadeyle güldü. "İstenmediğim bir yere müdahale etmek istemem."

Öyle mi yaptım?

Onu

istiyor

musun?

Pek

istemem.

Fedrik'i son derece severdim. Sofistike ve nazik, dünyevi ve rahat biriydi. Ve bana hayatımda başka kimsenin yapamayacağı bir şey sundu: kendimi kaderimi bilmeyen birinin gözünden görebilme yeteneği. Son birkaç ay içinde o kadar büyümüştüm ki, kendimi gerilmiş bir deri gibi hissediyordum; yaşadığım değişimler yüzünden o kadar yıpranmıştım ki, onları uzun soluk çizgiler halinde üzerimde taşıyordum.

Fedrik beni esnek ve yeni hissettirdi.

Ama yine de . . . Hayır. Ne kadar denesem de onu istemiyordum. Her zaman Kane'i istediğim gibi tamamen ve bütünüyle değil. Halden'i istediğim çocuksu şekilde bile değil -olduğu şeyden ziyade bir gün olabileceği şeyi arzulayarak.

Ama tüm bunları söylemenin doğru bir yolunu bulamadan -eğer herhangi birini söylemenin doğru bir yolu varsa- bana kedi gibi hafif bir gülümseme seğirmesi verdi, sessizliğimi onaylama olarak algıladı ve ağzını benimkine değdirmek için eğildi.

KANE

KİŞEMEYİ BITİRİP ÇEKERKEN YÜZÜME YAĞMUR YAĞDI.
kendimi pantolonuma geri soktum.

Hâlâ elimde sallanan burbon şişesi benimle alay ediyordu. Daha az içmeye kararlıydım, ama bugün hayatımın en tatsız günlerinden biriydi ve gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ya da birkaç şey, birkaç kenarı kaldırmak için.

Keder tuhaf bir şeydi. O kadar uzun yıllardan sonra, neyin normalden daha büyük bir acıya neden olabileceğini anlamaya başlamıştım. Annemin ya da kardeşimin adlarını anmak, ud çalmak gibi dürtülerden kaçınmıyordum. Yeterince yara dokusu oluşturmuştum ki böyle bir kalp ağrısı artık sadece bir sancı gibi geliyordu. Bir tereyağı bıçağının donuk kazıması.

Gerçek tehdit, fark ettim ki, ben olmadığım zaman Tamamen beklenmedik bir şey onları zihnimde ön plana çıkardığında. Sonra o tereyağı bıçağı bir savaş baltasına dönüştü.

Daha az içmeyi denemek ve başaramamak, böyle beklenmedik, acı verici bir ağrıya neden oldu.

Annem asla içki içmezdi. Ne kutlamada, ne de mutsuzlukta. Gösteriş için bile. İçkiyi severdi ama takdire şayan bir nedenden dolayı mı uzak dururdu, yoksa içkiden tamamen mi nefret ederdi bilemezdim. Eğer ona içtiğimi söyleyebilseydim

alışkanlıktan kurtulmaya çalışıyordu ve bir kadın için, en azından, kahkaha krizleri içinde iki katına çıkabilirdi. Yale şüphesiz öyle yapardı.

Ya da korkunç derecede gururlu olabilirdi. Çok yaşlı olduğumu bildiğim ama yine de kabul edeceğim bir sarılma için beni çeker ve aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime dair bana güvence verirdi. Konuyu değiştirmeye çalışırdım - hak etmediğim övgülerden uzaklaşmaya çalışırdım - ama o sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ederdi. Bana aşık olduğumu ne zaman anladığımı sorardı. Onu ne zaman tanıştıracığımı.

Ama annem aşık olmanın beni nasıl değiştirdiğini asla göremeyecekti, iyi ya da kötü.

Arwen'le asla tanışamayacaktı.

İşte bu düşünceler kalbimdeki yarayı deşerek yeniden deşti.

Ani bir soğuk kampımızı çevreleyen geniş, düz yaprakları süpürdü ve yanlara doğru yağan yağmurla üzerime sıçradı. Şişeden bir yudum daha aldım.

Annem kesinlikle Citrine'in prensinden uzak durmam için beni cesaretlendirirdi. Gerçek şu ki, Fedrik iyi bir çocuktur. Azrail'in Mağarası'nda Griffin için canını vermeye çalışmıştı. Griffin gibi bir Fae'nin aynı yaradan ne kadar çabuk iyileşebileceğinden tamamen habersiz bir mankafaysa ne olmuş yani? O iyi bir mankafaydı.

Parçalanmış bacağına rağmen, Arwen'in çektiği çileden sonra dinlenmesine izin vermem için bana yalvarmıştı. Gördüğüm en korkunç yaralanmalardan birine rağmen oldukça dayanıklıydı.

Kendimi kampa geri dönmüş bulduğumda fırtına kamp ateşimizi tamamen söndürmüştü ve üç çadırdan sadece ikisinden zayıf bir ışık yayılıyordu. Mari ve Arwen muhtemelen şu anda uyuyor, Griffin ise muhtemelen kılıçlarını bileliyordu.

Daha az pislik olma zamanı.

"Fed," dedim, çadırına doğru ilerlerken, "Bu burbondan aldım, ağrıya iyi gelebilir ve ben aslında kesmeye çalışıyorum."

Çadırın girişinin kaldırılmış kapağının altında Arwen, prensin kollarına dolanmış, dudakları onunkilere yapışmıştı.

Neredeyse midemdeki tüm içkiyi çatırdayan ocaklarına kusacaktım.

Arwen ne olduğunu anlayamadan Fedrik'ten uzaklaştı ve onun sersem, şehvet dolu bakışlarının benimkilerle buluşması bir dakika sürdü.

Onu öpmüştü.

Onu öpüyordu-

İç organlarını şişleyip ona yedirecektim- "Kane," diye bağırdı Arwen **a r k a m d a n**, ama ben çoktan Çadırdan gizlice çıktı.

Onu öpmüş olması bile değildi.

Onu öpmüştü.

Yanımdaki çadırda onunla sevişmesini dinlemezdim. Bunu yapardım. O zaman benden geriye hiçbir şey kalmazdı.

Sahiplenici, bölgeci bir hayvan olma. O senin değil.

Bunun olacağını bilmiyor muydum? Kendi kendime açtığım bir yara gibi kendimi bunun olasılığıyla rahatsız etmiyor muydum? Ve vardığım sonuç hep aynıydı: Biraz neşeyi hak ediyordu. Biraz zevki.

Bacaklarım beni ormanın derinliklerine, Mari'nin tebeşirle çizdiği sınırın ötesine, yoluma yığılan gevşek yaprakların, yağmurda ıslanmış, uzattığım elimi bir çırpıda çekip giden sarkık güvelerin ötesine taşıdı. Likör boğazımı ve midemi yakana kadar bir yudum daha aldım. Sonra bir tane daha.

Arkamdan gelen yumuşak ayak sesleriyle döndüm.

Arwen, bluzunun vücuduna yapışmasına neden olan yağmurun altında kalmıştı. "Senin için üzgünüm-" Fırtınaya karşı sertçe yutkundu. "Bunu gördüğünü. Ama ondan böyle bir şey beklemiyordum- hoşlanmıyorum bile-"

"Sorun değil," dedim usulca, sözcükler dilimin ucuna kadar gelmişti. Ondan uzaklaştım ve yürümeye devam ettim, nefesimi yavaşlatacak kadar bunaltıcı havayı zar zor içime çekebiliyordum.

"Gerçekten mi?" diye seslendi arkamdan, ayakları ıslak yapraklar ve çamurda ilerliyordu.

Beni yalnız bırakamaz mı?

Döndüğümde onun zeytin gözlerini ormanın bizden sakladığı yıldızlar gibi parlak ve geniş buldum.

"Evet, gerçekten. Kendini beğenmişlik sana yakışmayan tek şey olabilir kuşum."

Yüzü sertleşti ve burnu kıvrıldı, kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Bu bakışı sevdim. O burnu sevdim.

"Sadece düşündüm ki sen-biz-"

"Seni mutlu ettiği sürece ne yaptığın umurumda değil Arwen."

Kıpırdandı, dayanıksız ayakkabıları ayaklarının altındaki çamurda ezildi. Gerçekten de yeni botlara ihtiyacı vardı.

"Yani iyi misin?"

Vücudumdaki her bir sinir, onu omuzlarından tutup kükreme dürtüsüyle savaştı. İyi mi? Bununla iyi mi? Karnıma bir cirit saplansa daha iyi olurdum. Buna kıyasla zar zor hissederdim. Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın. Başka kimsenin sana dokunmasına izin verilmemeli. Sana bakmasına. Seni güldürmesine. Seni bu gece bu ormandan almak istiyorum - kılıç, bıçak, kehanet lanet olsun - ve kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gitmek istiyorum. Seni gömülü bir hazine gibi saklayabileceğim bir yere. Seni yonca ekmeğiyle besleyebileceğim bir yere,

sana kitap okuyacağım, istediğim zaman seni becereceğim ve hayatımızın sonuna kadar her gün ve her gece sana tapacağım.

"Elbette," dedim, neredeyse dişlerimi gıcırdatarak. Şiddetli yağmur kafatasıma, omuzlarıma, boynuma vuruyordu. Palmiyeler ve ceviz ağaçları yağmurun şiddetiyle sallanıyor, gece gökyüzüne doğru tırmanıyordu. "Bazen kötü bir seçim yaparsın çünkü iyi hissettirir. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum."

Bunu bir hakaret olarak söylememiştim. Ben de aynısını binlerce kez yapmıştım.

Ama Arwen kollarını kavuşturdu ve güzel dişlerini bana gösterdi. "Yaptığım her 'kötü seçim' sende kurtulmak içindi. Bana yalan söyledin, Kane. Daha da kötüsü, beni kurban edebilmek için hissetmediğin duyguların olduğunu düşünmemi sağladın."

"Bu değil-"

"Ah, doğru." Arwen sinmedi. Hatta bir adım öne çıktı ve beni göz teması kurabilmek için boynumu eğmeye zorladı. "Benimle yatmak istediğine karar verdiğinde fikrini değiştirdin. Ne kadar asilce."

Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Ne söylememi istiyordun? Gemide her şeyi öğrendiğim o gün ... Ne yapmamı bekliyordun?"

Kafamın içindeki kükreme gibi korkunç bir gök gürültüsü ormanı sarstı. İkimiz de gözümüzü bile kırpmadık.

"Bilmiyorum, beni affedecek misin? İçinde bulunduğum korkunç durumu ve seni kurtarmak için ne kadar çabaladığımı görmek için o göstermelik pozitifliğinin bir kısmını kullan? Yaptığım hatalara rağmen benimle birlikte olmayı mı seçtin?"

Dudaklarını büzdü, sanki affetmek ya da belki de sadece benimle birlikte olmak hayal edebileceği en iğrenç şeymiş gibi.

"Doğru," diye kabul ettim. "Yargılamada korkunç hatalar yaptım. Seni asla hak edemeyeceğim. Asla da edemezdim."

Ama

Kendini kandırma, Arwen. Yalan söylediğim için bundan kaçmıyorsun. Ya da artık umursamadığın için. Ya da bir prens yüzünden. Duyguları bir zayıflık olarak gördüğümü mü sanıyorsun? Kendine gerçek bir şey hissettirmekten korkuyorsun. Kehanetin arkasına saklanabileceğin bir kalkan olmasına izin verdin. Öleceksen hiçbir şeyin önemi yok, değil mi?"

"Siktir git," diye tükürdü.

Neredeyse irkiliyordum. Daha önce dudaklarından bu laneti hiç duymamıştım. Öfkesi damarlarımda kaynayan ateşin üzerine atılmış bir kömür gibiydi. Nefesi kesilene kadar ona yaklaştım. Omurgamın tabanında küçük bir ses hissettim. "Tam burada mı?" Hırladım. "Küçük muhtaç kuş. Benim zevkime göre biraz nemli ama seni istediğin her yerde becereceğimi bilmelisin."

"Yaparsınız, değil mi? Ormanda yaşayan hayvanlar gibi."

Sırıttım. "Bak, bir kez olsun dinliyor."

"Seni o şekilde düşünmüyorum, Kane. Artık düşünmüyorum." "Sana inanmıyorum."

"O zaman sen bir aptalsın." Sesi neredeyse soluk soluğaydı. "Hayır, sen sürekli beni düşünüyorsun. Benim seni düşündüğüm gibi. Her her gün, her gece. Uyanık olduğum her saat o kadar tüketiyor ki konuşurken kendimi zor duyuyorum."

Arwen başını salladı. "Beni yalnız bırakacağını söylemiştin. Azurine'deki sahilde."

"Sanırım ikimiz de yalancıyız, o zaman."

Arkamızdaki ağaçlar hışırdadı ve ikimiz de zor nefes alarak döndük.

Ağaçların arasından sekiz maskeli adam çıktı. Elllerinde kılıçlar ve sopalar, kalkan olarak tepsiler ve ağaç kabukları taşıyan haydutlar.

Gözlerim ormanın zeminine düştü. Mari'nin lanet sınırını geçmiştik.

Arwen keskin bir nefes aldı.

Amber askerleri bizi ararken ışığımı riske atmaya gerek yoktu. Bunlar gibi ölümlülerle değil. Botumdan bir hançer çıkardım, bileğimi döndürdüm ve omuzlarımı silkeledim, adrenalin içime akıyordu

-Erimiş sıcak ve kan arayışında.

Tam da ihtiyacım olan rahatlama.

"Kampa geri dönün. Griffin'i al."

Arwen böyle bir şey yapmadı. "Bu adam," dedi çenesini bana doğru sallayarak, "ölümcül. Ondan kurtulamayacaksınız. Şimdi bizi terk edin ve kendinizi kurtarın."

Yüzü deri bir maskeyle gizlenmiş olan en iri yarı haydut, ayakları ıslak çamurda debelenerek öne çıktı. "Bilgin değilim ama sayabilirim. Siz iki kişisiniz, biz en az üç kişiyiz. Bizim grubumuz daha da kalabalık. Kırk adam güçlü ve hemen arkamızda." Bir santim daha öne çıktı ve ben de kendimi Arwen'in önüne yerleştirdim. "Gördün mü bilmiyorum ama Amber hak iddia etmeye başladığından beri buralarda işler pek iyi gitmiyor. Yiyeceğe ihtiyacımız var. Paraya ihtiyacımız var. Bunu yapmak zorundasın. Ama yemin ederim hanımını kullanmayacağım. Biz öyle değiliz."

Alçak hırıltım yakındaki yapraklardan yağan yağmuru salladı.

Arwen'in beni uyarmak için bir kez adımı söylediğini duyduğumu sandım ama artık çok geçti. Çelik hançerim haydutun kılıcıyla şiddetli bir gürültüyle çarpıştı ve sonra bir arı sürüsü gibi üzerimize geldiler.

Başka bir maskeli adam bana saldırdı ve ben de bıçağımı onun uydurma tencere kapağı kalkanına kolaylıkla sapladım. Bana doğru o kadar hızlı koşuyordu ki, aldığım darbe onu Arwen'in ayaklarına doğru savurdu ve Arwen de adamın şakağına bir tekme attı.

"Arwen," diye homurdandım, blok şeklinde kafası olan bir çocuğu geniş, ıslak bir ağaca doğru iterek. "Kampa geri dön. Şimdi."

Ama bana doğru kaydı, göğsü göğsüme bastırdı ve

kalbim köşeye sıkışmış bir hayvan gibi göğüs kafesime
saldırdı.

Ben şaşkınlığımı ifade edemedim uzun kılıcımı kınından çıkardı ve arkamdaki bir şeye -ya da birine- sapladı.

"Dikkat et," diye nefes aldı.

Kaba bir kasap bıçağıyla bize saldıran bir hayduttan sıyrıldım ve bir sonraki darbesini savuşturdum, ancak bıçağın ön koluma batan sıyrığını hissettim. Geriye döndüm ve hançerimi kabzası derisiyle buluşana kadar karnına sapladım ve ondan korkunç bir inilti yükseldi.

İki adam daha bana doğru savruldu. Hançerimi hızla yerinden çıkaramayınca onları yere serdim, adam hâlâ bıçağıma saplıydı ve bir insan yıkım topu gibiydi.

Havada süzülen tek bir okun fısıltısı dikkatimi arkama çekti. Oka doğru gidiyordu-

Hayır, hayır, ışığının siyah telleri elimden uzandı ve Arwen'in sırtından birkaç santim ötedeki sürgünün etrafından kıl payı kaydı.

Tahta parçalanarak sise dönüştü ve midem botlarıma kadar indi.

Çok, çok yakın.

Ama kılıcımı hayati olmayan organlarına sapladığımdan haberi yoktu. Uyluklara, kollara ve inciklere. Sağa doğru çalım atarken kılıcı gecenin içinde şarkı söylüyordu ve kabzasını kullanarak bir saldırganın şakağına sert bir darbe indirip onu yere serdi.

Bu hareket aslında tanıdık geliyordu.

"Bunu nereden öğrendin?" Bıçağım diz kapağımdan sadece birkaç santim ötedeki başka bir haydutun sopasına inerken seslendim.

"Griffin öğretti bana," diye homurdandı ve hevesli bir saldırganı homurdanarak üzerinden kaldırdı.

İtiraf etmeliyim ki, Arwen'in yanında savaşma düşüncesi beni korkutmuştu. Ama o ... hayret vericiydi. Çok güçlü, çok dengeli. Garip bir şekilde merhametliydi, bu bana hiç mantıklı gelmiyordu ama

doğuştan Arwen'di. Hareketlerinin her biri bir balerin gibi çarpıcı bir uyum içinde gerçekleşiyordu. Zarif bir güç ve hassasiyet tanrıçası.

"Kane!"

Sesi sevgi dolu düşüncelerimi böldü ve tam o sırada kolumu geri çekip bana doğru koşan sırık gibi çocuğun suratına bir yumruk indirdim. Bir hırıltıyla yere yığıldı, bir diğeri çoktan hücumu geçmişti. Haydutun darbesini emdim ve ikimiz de yere düştük. Dizimi kasiğine geçirerek kendimi yukarı ittim ve bıçağımı nefes borusuna sapladım.

Ve sonra daha fazlası, çok, çok daha fazlası vardı. "Ah, lanet olsun."

Söz verdiğim gibi, düzinelerce haydut ağaç hattından sürünerek kavga sesine doğru çekildi. Her taraftan etrafımızı sardılar.

Arwen'e bir bakış attım, kılıcı artık kana bulanmış ve alnı terden parlıyordu.

Hepsini alamayız. Yardım olmadan olmaz.

Omuzlarımı geriye attım ve sırlıklam gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açtım. İçimde tutmak için savaştığım güç - serbest kalmak için savaşıyor ve kıvranıyordum - ödüllü bir aygırın hızıyla dışarı fırladı. Avucumdan çıkan tek bir obsidyen ip, jilet gibi sivri uçlar çıkararak ve altı adamı temiz bir şekilde keserek açıklığın etrafında döndü ve kıvrıldı.

Arwen'in homurtuları ve metalin küt tahtaya çarpma sesiyle, bir sonraki bükülmüş güç dalgasını ona doğru gönderdim. Parıldayan duman ayak bileklerinin etrafında neredeyse şefkatle koruyucu bir şekilde döndükten sonra dışa doğru dönerek etrafını saran üç adamı boğdu. Bana minnettar bir baş selamı verdi.

Ona bir kez daha gidip Griffin'i bulmasını söylemek için ağzımı açtım ki kürek kemiğimde bir ağrı belirdi.

Gerçek, morartıcı bir acı.

Ellerinde sopalar olan iki haydudun üzerine döndüm. Zehirli siyah sarmaşıklar boyunlarına dolanmış, her iki adam da yerde sadece solgun, gri kabuklara dönüşene kadar yılan gibi kıvrılmıştı.

Hay sikeyim. Omzumu ovuşturdum.

Daha fazla güç, daha fazla ışık avuçlarımdan, ön kollarımdan süzülerek açıklığa yayıldı.

Yağmur yüzüme çarptı-

Gücüm kesiyor, biçiyor, boğuyor.

Hançerim adamdan sonra adama, atardamardan sonra atardamara, uzuvdan sonra uzva kayıyor-

Arwen kılıcının gücüyle sarsılarak korunmak için arkama geçti.

Daha fazla ışık.

Daha fazla kan-

Ta ki-

İkisi acı içinde inleyen en az üç düzine adam ıslak orman zemininde ayaklarımın dibinde yatıyordu. Yukarıdaki ağaçların arasından hâlâ yağmur çiseliyordu ve ben de alnımdaki hem yağmuru hem de teri sildim. Son bir haydut Arwen'in etrafında dönüyordu, yayını ona doğru uzatmıştı.

Bu iğrenç geceyi sona erdirmeye hazır bir şekilde ilerledim.

"Onunla kendim başa çıkabilirim," diye ısırды, gözleri hâlâ hayduttaydı.

"Belli ki," dedim, yere saçılmış adamları işaret ederek. "Ama bunu sizin için halletmekten onur duyarım." Tek bir adım geri çekilen hayduda vahşi bir bakış fırlattım.

Arwen kılıcını kaldırdı ve ben iç çektim.

Çalıların hışırtısı üçümüzün de dönmesine neden oldu.

Damarlarımda bir rahatlama hissettim. Mari, geceliğiyle, hafif yağmurla tozlanmıştı ve Griffin onun arkasındaydı, hâlâ gözlerindeki uykuyu siliyordu.

Arwen iç çekti. "Taşlara şükürler olsun-"

Bir ok ısıǵı açıklıkta parladı ve Mari'yi göğsünden vurdu.

Hayır-

Suyun içindeki bir taş gibi yere düşerken kalbim sıkışmıştı.

ARWEN

BENDEN GELEN SESİ TANIMADI.

Ulumak mı? Hıçkırık mı?

Panik sesimi buruk bir küle çevirmişti.

Mari olmaz, lütfen,

hayır- Annemden

sonra olmaz.

Ona doğru koştum, çamur ve yaprakların içinde yığılıp

kaldım- Tüyler üzerimde açıldı ve aslan gibi bir hırıltı

bana şöyle dedi

Griffin başının üzerinde yer değiştiriyor, kolları bacakları şaklıyor ve geriliyordu; bacakları bir aslanın büyük, kaslı arka ayaklarına dönüşüyor ve boğumlu pençelerle son buluyordu. Tüylerle kaplı kanat açıklığının neredeyse koruluğun iki yanındaki ağaçlara değen kudretli çırpınışları sadece o kükremeyle sustu-

Cezalandırıcı bir yırtıcının

kükremesi. Sonra, çene yaran tek

bir çığlık.

Haydutların sonuncusu. Jilet gibi keskin dişlerin insan etine saplanırken çıkardığı gıcırdama seslerinden irkilerek uzaklaştım ve Mari'nin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Kane çoktan oradaydı.

"Nefes alıyor mu?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Mari, o cevap vermeden önce. Elleri göğsünü kavramıştı. Tırnakları kirle kaplanmıştı.

Şok. Şoktaydı.

Ellerini kenara çektim ve giriş yarasını, kanı aradım ama yoktu. Sadece kalbinin üzerinde, sanki Mari'ye yıldırım çarpmış gibi kül tozları vardı.

Şiddetli bir şekilde öksürdü, rüzgâr onu savurdu ve elini göğsünün üstündeki benimkine bastırdı. "Tılsım. Beni korudu." Boğazının dibindeki kolyeye uzandı.

Ve sonra boşalan boynunu hissettiğinde hafif gözleri genişledi.

"Mari," diye uyardım, elimi kalbinden çekerek. "Bir şeyin yok." Onu mu yoksa kendimi mi teselli ettiğimden emin değildim.

Ama o sadece çamur ve yapraklar arasında çılgınca aradı, elleri gücünün kuvvetiyle ikiye ayrılmış olan okun üzerinde gezindi. "Nerede o, nerede o ..."

"Mari. . ." Ama parçalanmış kolyeyi yerden alıp kederli ve dehşete düşmüş bir şekilde hıçkırarak ağlarken söyleyecek bir şey bulamadım.

"Her şey yolunda. Sen iyisin-"

"İyi misin?"

"Mari, bana bakabilir misin?"

Ama o sadece ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Hepsi gitti-"

İnsan formuna geri dönen Griffin, Kane'in yanından koşarak geçti ve doğruca bize geldi. "Ne oldu? Acı çekiyor mu?" Haydutu katlettiği yere dönüp bakmadım bile. Öldürülen adamın, komutanın kollarına ve göğsüne yapışan kanı bana yeterince şey anlatıyordu.

Griffin pas rengi bir elini Mari'ye doğru uzattı ama Mari onun dokunuşundan çekindi.

"Sadece ihtiyacım var-" Kelimeleri aradı. "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı."

Ciğerlerime karşı yutkundum, neredeyse boğazımdan patlayacaktım. "Sen Tılsımda güç yoktu."

"Ne?" Mari'nin sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

"Sana söylemem gerekirdi. Gerçeği senden saklamam çok yanlıştı."

"Bana neyi söylemeliydin?"

Yardım için Griffin ve Kane'e baktım. Gözlerinde acıma duygusundan başka bir şey yoktu.

Güçlü, bağımsız Mari'ye acıyorum. Bir kolye için gözyaşlarına boğuldu.

Kendimi çelikleştirdim. "Tılsımda hiç büyü yok. Bir süredir biliyordum ve farkında olmamanızın daha iyi olacağını düşündüm. Bu yanlıştı ve gerçekten çok üzgünüm."

Bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

"Bunu bana yıllar önce Briar vermişti," diye ekledi Kane. "Enfes bir hediye. Çok cömertçe... ama hepsi bu. Bir hediye idi. Sadece bir mücevher."

"Ama sihri gördün. Yaptığım şeyleri. Bu sadece beni kurtardı."

"Hayır," dedim, sesim kelimenin üzerinde kırıldı. "Kendini kurtardın. Buna ihtiyacın yok Mari."

Kane'in sesi alçaktı. "O Amber adamlarından herhangi biri kargaşanın kaynağını aramaya gelmeden önce buradan ayrılmalıyız."

"Crag's Hollow'a doğru uçmalıyız," dedi Griffin usulca. "Burada bizim için hiçbir şey kalmadı."

Ama Mari kendini t u t t u . Geceliği yağmurda ıslanmıştı. Soğuk çamurda çıplak ayak parmakları.

Kane ve Griffin derme çatma kampımıza doğru ilerlemeden önce birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Hepiniz bunu benden sakladınız mı? Haftalardır mı?
Aptal g i b i göründüm."

"Hayır, yapmadın. Hiç de değil-"

"Bu ... bu ... aşağılayıcı."

"Kimse bunu düşünmedi-"

"Sonunda, sanırım gerçek bir arkadaş edindim-"

"Elbette ben senin arkadaşınım. İnan bana, tılsım olmadan da büyü yapabileceksin. Zaten yaptın. Ve şimdi bunun için daha iyi olacaksın çünkü sonunda başarısız olma korkunla yüzleşeceksin." Sözlerim kesildi ama artık çok geçti. Onları çoktan söylemiştim.

Mari beni geçip kampımıza doğru ilerlemeden önce yüzünü buruşturdu.

Kanayan Taşlar. Doğru ifade etmedim. Hiç de değil.

Onu daha önce birçok kez kızgın görmüştüm. Ama hiç incinmemişti.

Acı çok, çok daha kötüydü.

Onu kampımıza kadar takip ettiğimde Kane ve Griffin çantalarımızı toplamaya başlamışlardı bile, aralıksız yağan yağmur hâlâ yüzüme vuruyordu.

"Bağrıışmalar duydum," dedi Fedrik, topallayarak çadırından çıkarken. "Bacağına ağırlık bindiriyorsun."

Küçük bir merhamet
felaket bir gecede.

"Biliyorum. Tekrar yürüyebileceğimi sanmıyordum. Sen iyi bir şifacısın, Wen." Fedrik bana sıcak bir bakış attı.

İffetli, ateşsiz öpüşmemiz gözümün önünden geçti ve hiçbir şey söylemedim.

Fedrik yutkundu. "Neler oluyor?"

Başım dönüyordu. Tüm bunları ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kane'le olan acımasız kavgamı. Haydutlar. Mari'ye yalan söylediğimi.

Onu incittiğimi.

"Her şey yolunda." dedim. Kaşlarını çatınca da ekledim:
"Toparlanabilecek misiniz? Bir an önce

Crag's Hollow." O daha cevap vermeden Mari yanımızdan geçip gitti ve ıslak, yağmurla kaplı fincanları ve tenekeleri büyük bir çuvala doldurdu. "Size birazdan yardım edebilirim, sadece Mari ile konuşmam gerekiyor."

"Lütfen yapma," dedi, iki avuç arasına kurduğumuz çamaşır ipinden elbisesini ve bluzunu kaparak.

"Mari, gel."

Alay ederek bana döndü, gözlerinde en ufak bir tereddüt belirtisi parıldıyordu. "Hayatım boyunca bir cadı olmak istedim. Sonunda bunu yapmanın bir yolunu buldum -o ihtişamı, o başarıyı, anneme yakın hissetmeyi- ve bunların hepsi bir sahtekârlık mı? Bu çok acı verici. Ama daha da kötüsü, sayısız trajedide yanında durduğum en yakın arkadaşımın bana haftalarca yalan söylemesi ve sonra bunun için daha iyi olacağımı söylemesi." Başını iki yana salladı. "Artık kendini önemsemediğini biliyorum ama en azından beni önemseyeceğini düşünmüştüm."

Kelimeleri yanağımda bir tokat gibi hissettim. "Ne?"

"Kahretsin," diye homurdandı Griffin, yarı dolu çantasını bir kenara bıraktı ve bir ağaç kütüğünün üzerine oturarak, "Pekâlâ, siz ikiniz, devam edin," der gibi bir tavır takındı.

"Oh, hadi ama. Bugünlerde hiçbir şeyi umursamıyorsun, en azından etrafındaki insanları. Fedrik ve Kane ile oynaşmanı izlemek mi? Bunu kim yapar?"

Damarlarımda utançtan daha yapışkan bir şey dolaşıyordu. "Fedrik'le bir şeyler yapmam için beni cesaretlendiren sendin."

Adamlardan biri şaşkınlıkla bir ses çıkardı ama kim olduğunu söyleyemedim. Anlamak da istemedim.

"Bunun seni daha mutlu edeceğini düşünmüştüm!" Mari'nin sesi çok fazla oktav yükselmişti. "Ama şimdi anlıyorum. Kimseyle gerçekten insani bir bağ kurmak istemiyorsun. Muhtemelen bu yüzden Fedrik'e henüz söylemedin."

"Mari," diye uyardım.

"Bana ne söyledin?" Bakışlarımı ondan Fedrik'e çevirdim ama gözlerinde sadece şaşkınlık dalgalanıyordu.

Griffin beni anlaşılmaz bir cevaptan kurtardı. "Hadi ama, cadı. Bu-"

"Ve sen." Mari ona doğru döndü. "Duygusal olarak bodurluktan bahsediyorsun. Kutsal Taşlar."

Az önce kendisi için cinayet işleyen adamı daha fazla hırpalamadan araya girdim. "Komutanı rahat bırak. Sen insanları yönlendirmekten bahsediyorsun."

Griffin ayağa kalktı, yumruk yaptığı elleri neredeyse ceplerinden fırlayacaktı. "Siz ikiniz mızımız sokak kedileri gibi kavga ederken, ben gidip biraz ... bulacağım." Düzensiz bir nefes aldı. "Ne bileyim işte. Biraz huzur ve sessizlik."

"Zaten kimse seninle konuşmuyordu," diye homurdandı Mari. Griffin sabır göstererek kaşlarını çattı ve ıslak palmiye yapraklarına doğru ilerledi. "Biz arkadaşız," dedi Mari bana tükürerek. "Anlamını hiç anlamadığımı düşünmeye başladığım bir kelime."

"Peki ya Ryder?"

"Ne olmuş ona?" Neredeyse çığlık atıyordu.

"Dünyadaki diğer herkes gibi sen de ona sırılsıklam aşıksın." Bu sözleri söylerken benim de içim acıdı. Parlak, çekici kardeşimi tercih eden başka bir kişi. Yaralı, bereli ve kırık olmayan kardeşimi. "Ailem Abbington'dan kaçtığında hayatımı tehlikeye atmam için beni nasıl terk ettiğini unuttun mu?"

Sözlerimdeki zehir beni şaşırtmıştı. Bunun ne kadar acı verdiğini hiç fark etmemiştim. Neredeyse ölüme yürümeme izin vermişti.

Mari sanki bir süredir üzerinde düşündüğü bir şeyi söylemeye hazırlanıyormuş gibi doğruldu. "Hayır, hiç yapmadım. Sen de ona yapmadığını söylemelisin. Ama söylememek daha kolay.

değil mi? Bu kadar acı çekmemek için herkesi bir kol mesafesinde tutmak? Demek istediğim, Arwen, sen kendi annenin yasını bile zar zor tuttun."

"O benim annem değildi." Kelimeleri sindiremeden ağzımdan dökülüverdi.

Mari vurulmuş gibi irkildi.

"O değildi. Pek sayılmaz."

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Elbette o senin annendi, Arwen. Seni doğurup doğurmadığı konunun dışında. Annemi hiç tanımadım, ama tanısaydım, ölümünün önemli olmadığını söylemek için bir neden bulamazdım."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, ama öyleymiş gibi davranıyorsun. Ve daha da kötüsü, sanki seninkinin de bir önemi yokmuş gibi." Başını iki yana salladı ve sanki tartışmamız kumaşı kırıştırmış gibi kollarında hâlâ toplanmış olan kumaşı sıvazladı. "Gidip Griffin'i bulacağım. Karanlıkta iyi göremez."

Ve bununla birlikte ormana doğru uzaklaştı.

Erkeklerle ilgili anlamsız bir ağız dalaşı ile Mari'nin annemin vahşice öldürülmesine aldırış etmediğime dair analizi arasında bir yerde yağmur durmuştu. Islanmış yaprakların kokusu burnumu yaktı ve artık kuru bir barınak aramayan orman canlılarının hışırtıları ve cıvıltıları kalan üçümüzün arasındaki sessizliği doldurdu.

Kane yaslandığı ağaçtan kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Griffin hakkında kimse bunu bilmiyor."

"Evet, şey." İçimi çektim ve hayal kırıklığıyla yüzümü ovaladım. "Çok dikkatli biri."

Hem Kane'in hem de Fedrik'in gözlerimin her hareketimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Lanet olası Taşlar tılsımıyla ilgili öfkesini benden çıkarıyor," dedim. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Kane'in çenesi düşüncelere daldı. "Aslında, üzüldüğün şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Sesindeki yumuşaklık boynunu sıkma isteği uyandırdı bende. Kamp alanını geçip yanına gittim ve sivri parmağımı göğsüne soktum. "Hiç başlama. Sen olmasaydın bunların hiçbirisiyle uğraşmıyordum."

Sadece gözlerinde bir uyarı dans ediyordu. "Bu inkârın senin için çok iyi olduğunu düşünüyor musun, kuş?"

"Hey, onunla böyle konuşma."

Kane Fedrik'e döndü, sesi son derece sakindi. "Senin sonunu getireceğim."

Ama Fedrik sadece kıkırdadı, neredeyse yüzsüzce. "Onunla aranızı bozduğun için kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Neden Arwen'e bunun tam olarak nasıl olduğunu sormuyorsun?"

Aslında komik bir hikâye."

"Dur tahmin edeyim, cinayeti kur yapmakla mı karıştırdın?"

Buna bir dakika daha dayanamazdım. Fedrik'in hak etmediğim korumasına. Kane'in kıskançlığı, Mari'nin yakıcı gerçekleri

-İçime ürpertici bir nefes çektim. "O haklı," diye ağzımdan kaçırdım. "Hepsi haklı. Senden bir şey saklıyordum."

Fedrik yüzümü inceledi ve devam etmeme izin verdi.

Ama bu nemli, yapış yapış, taşlarla kaplı ormandan çıkmam gerekiyordu. Burada, Peridot'ta bir dakika daha geçirmek istemiyordum.

Hiçbir yerde kendimle bir dakika daha geçirmek istemiyordum.

"Konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Fedrik çenesini çadırına doğru salladı.

İçerideki küçük ocaktan gelen ısı boğucuydu. Tuval alevlerden zengin, yanık bir turuncu renkte parlıyordu,

alçak, eğimli tavanı başımın tepesine olduğundan daha yakındı

saatler önce hissetmiştim. Hiçbir şey yutmadım, kollarımı bir kez kavuşturduktan sonra tekrar açtım. Fedrik beni dikkatle izledi.

"Kane ve ben görüşmeyi kestik çünkü bana Fae olduğumu hiç söylemedi. Kehanetten. Son-"

"Tam kan Fae," diye ekledi Fedrik, yüz ifadesi şaşkınlıktan çok soğuk bir anlayışla doluydu.

Bocaladım. "I-"

"Yalan söyledi," diye tekrar ekledi.

"Hayır. Yani, evet. Yaptım. Mari haklıydı. Sana söylemek istemedim çünkü seninleyken bunu görmezden gelebilirdim. Ama bu bencillikti ve özür dilerim."

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Çadır nefeslerimizi boğuyordu. Fedrik ayaklarının üzerinde kaydı.

"Hala bir geleceğİ olan bir versiyonum olmak kendimi iyi hissettirdi."

"Elbette. Ama... seninle birlikte bu acıyı üstlenmem için bana bir şans bile vermedin."

"Başka kimsenin acı çekmesine gerek yoktu."

Bozulan ocaktan çadırın etrafına birkaç ışık huzmesi süzölüyordu. Fedrik'in tuniklerinden birini alıp onun için toparlanmaya başladım ama avuç içlerimin kırmızı lekelerle kaplandığını gördüm. Haydut kanı.

Fedrik yanıma gelene kadar uzun adımlarla çadırı topallayarak geçti ve tuniğİ ellerimden alarak tekrar altımızdaki palete yerleştirdi. Gözlerimi yere dikip ayakkabımın altındaki kire takıldım ama parmağıyla çenemi nazikçe kaldırdı. "Biriyle ilişkiye başlamak için garip bir zaman. Birbirimiz hakkında henüz bilmediğimiz çok şey var. Dünyamızın dokusu çalkantı içinde, hepimizi büyük bir tehlike bekliyor, vesaire. Ama . . . Sizinle vakit geçirmekten keyif alıyorum. Ve eğer isterseniz buna gerçek bir şans vermek istiyorum. Kehanet ve her şey."

Kalbimin uçmasını istedim-

Ama Fedrik'le birlikte olma düşüncesi kristalleşmeden önce zihnimde dalgalanan hâlâ Kane'in yüzüydü.

"Yapamam Fedrik. Seni öpmemeliydim."

"Aslında ben seni öptüm-"

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum."

Fedrik başparmağını çenemde gezdirdi, yıkıcı mavi gözleri hiç görmediğim kadar ciddiydi. "İsteddiğini biliyorum."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Sen de insansın. Kırık kalpler bir gecede iyileşmez."

Ürperdim ve ellerinden kurtuldum. "Şey . . . Ben aslında insan değilim. İnsanım yani. Bu da seni rahatsız etmiyor mu?"

Yarım bir kahkaha. "Hayır."

"Yine de. Seni o şekilde görmüyorum. Görmeyi umuyordum, gerçekten. Ama korkarım sadece iyi arkadaş olabiliriz." Uzuvarımı saran rahatlamaya engel olamadım. Bu söylenmesi gereken bir gerçektir. Bundan sonra ne olursa olsun.

"O asla senin hak ettiğin gibi olmayacak."

"Şu anda çok fazla şeyi hak edip etmediğimi bilmiyorum."

"Pekala," dedi düşünerek. "Mari'den özür dileyerek başlayabilirsin. Bence tılsımdan çok, kaderini bu kadar ... kayıtsızca ... kabul etmen onu ihanete uğrattı. Sanki bunu yaparak onu terk etmişsin gibi."

"Pek çok insan öyle," diye mırıldandım. "Sanırım onu terk ettiler."

Başını düşünceli bir açıyla eğdi. "Bu oldukça iyi bir tavsiye, Fedrik."

"Benim gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın."

Biraz gülümsedim. Aslında gülümsüyordum. "Yine de yanılmadı. Ben artık farklıyım. Belki de onun ihtiyacı olan şey olamam."

"Neden bu kararı onun vermesine izin vermiyorsun?"

Bunu yapmak için etrafından dolaşıp çadırdan çıkmak için hamle yaptım ama Fedrik elimi kendi elinin içine çekti. "Kane o kılıcı aramaktan asla vazgeçmeyecek. Ve o seni Evendell'in dört bir yanına onu aramak için sürüklerken, sen de yanmaya ve dövülmeye devam edeceksin. Ve sadece düşmanların tarafından değil. O senin için kötü, Arwen." Fedrik derin bir nefes aldı. "Seni Azurine'e geri götürmeme izin ver. Hiçbir beklenti yok. Hiçbir şey ima edilmedi. Sadece tüm bu çılgınlığın dışında bir hayatın olsun istiyorum. Kane'in dışında. Sana yaşaman için farklı bir yol sunmama izin ver."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Ama kehanet-"

"Kalan zamanının tadını çıkarabilirsin. Ben de sonuna kadar senin yanında olacağım. Bir arkadaş olarak. Ya da olmamı istediğin herhangi bir şey olarak."

"Bıçağın beni çağırması gerekiyordu."

"Yıllardır sensiz onun peşindeydi. İlk etapta seni yanında getirmesi kendi bencil ihtiyacından kaynaklanıyordu."

"Gelmeyi ben seçtim."

"Ben de diyorum ki belki de yapmamalıydın."

Biz orada dururken ocak hafifçe çıtırdadı, ıslak giysiler hala bedenlerimize yapışıyordu, kanlı elim hala onunkine sarılıydı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Teklifin için." "Bunu düşünecek misin?"

"Arwen? Fedrik?" Griffin'in sesi kamp alanından içeri süzüldü.

Fedrik boğazını temizledi. "Buradayız."

Onun yanından geçip Kane ve Griffin'in çadırları yıkılmış ve toparlanmış halde, bizim branda paketlerimizle çevrili olduğu yere gittim. Kane'in gözlerine bakamadım. Ne düşündüğünü bilmek istemiyordum. Ne duymuş ya da duymamış olabileceğini.

Griffin başını bize doğru eğdi. "Cadı nerede?"

Nefes alışım hâlâ düzensizdi ama "Seni aramaya gitti" diyebildim.

Sözlerim üzerine komutanın gözleri biraz büyüdü ve bizden gözleri endişeyle kısılmış olan Kane'e baktı. "Yani kimse onun nerede olduğunu bilmiyor mu?"

Omurgamda öfkeli bir ürperti belirdi ama yavaşça içime çekerek onu yatıştırdım. "Eminim iyidir." Etrafımızı saran karanlık ve yaprak düğümüne doğru ilerledim. "Mari?" Seslendim. "Mari!"

Daha fazla haydut ya da daha fazla asker olması umurumda değildi- "Mari!"

"Buradayım, Kutsal Taşlar," diye mırıldanarak ağaçların arasından çıktı.

Nefesim kesildi.

Griffin kendi iç çekişiyle neredeyse sarkacaktı. "Acele et," diye mırıldandı. "Gidiyoruz."

"Ben de zaten seni arıyordum! Toparlanmama izin ver." Mari büyüü yapmak için ellerini kaldırdı.

Ama bekleyemezdim. Bunu düzeltmek zorundaydım. "Mari, ben çok-" Tam da vücudu yere yığıldığı anda başladım.

"Mari!" Ona doğru koşarak bağırdım.

Yüzünü yerden kaldırarak yanaklarındaki çamuru sildim. Ama görüntü-

Gözleri.

Kocaman, altın sarısı gözleri sapsarıydı. Açık. Tamamen açıktı.

Hayır, hayır-

Başımı göğsüne bastırdım ve sağlam, ritmik bir kalp atışı duyduğumda içimde bayatlayan havanın her bir gramını dışarı verdim. Ve hava, ciğerlerine girip çıkıyordu.

Yüzünün solgun, hastalıklı solgunluğuna, kıpırtısız gözlerine, kolları ve çene çizgisi boyunca sanki bir cesetmiş gibi uzanan soğuk mavi damarlara rağmen nefes alıyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Griffin çoktan yanıma gelmiş, yana doğru sallanan başını elleriyle kucaklamış, kızıl buklelerindeki dalları ve yaprakları özenle fırçalıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu, sesi hiç duymadığım kadar telaşlıydı.

"Bilmiyorum." Titreyen ellerim ışığı çağırdı ve ona doğru ittim, ama iyileştirecek hiçbir şey yoktu. Ne bir felç, ne bir nöbet. Tekrar damarlarındaki sabit nabızı hissettim. "O sağlıklı. Tıbbi olarak konuşursak, hiçbir sorunu yok."

"Bir sorun var, Arwen. Bilinci yerinde değil!"

Tırnağımın sivri ucuyla parmağının soğuk yüzeyini deldim.

Bir refleks.

Griffin nefesini içine çekti. "Bu iyi mi?"

"Felçli değil."

"Bu iyi," dedi Fedrik arkamızdan. Ama bu açıklamıyordu-

"Hiç mantıklı değil," dedim tekrar. "Benim ışığım . . . Ben olsam

- Anlamıyorum..."

Griffin ona doğru eğilirken sesi çok kısıktı. "Mari?"

Gözleri kırpışmadı bile.

Kane'e döndüm, hâlâ Mari'nin elini iki elimle tutuyordum.

"Onu bu şekilde iyileştiremem. İhtiyacım var-"

"Frog Eye'da bir revir bulacağız-"

"Kan testlerine, merhemlere, iksirlere ihtiyacı olacak. . . Bunlar var mı?"

Kane başını salladı, gözleri hâlâ Griffin'in elleriyle desteklediği Mari'nin başında sabitti. "Daha büyük bir şehre ihtiyacımız var. Frog Eye küçük bir kaçakçılık kasabası ..."

Griffin başını salladı. "Siren Koyu yağmalandı. Orası çok tehlikeli. Uçmak zorundayız-"

"Willowridge." Kane kollarını kavuşturdu. Onyx. Onyx'e dönelim.

"Senin sarayın mı?"

Kane başını salladı. "Bunu riske atamayız. Shadowhold kadar yalıtılmış değil. Lazarus bizi bekliyor olabilir."

"Nerede o zaman?" Sesimi kaplayan öfkeyle sordum. Mari'nin eli benimkine sarıldığında çok küçük geldi.

"Briar'ın." Griffin'in sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

"Onu on beş yıldır görmedik," diye uyardı Kane. "Ben-"

Griffin dedi içinde a ses Yani ham o gönderildi benim "Şimdi, Kane."

ARWEN

| VARDIĞIMIZDA HALA GECENİN KÖRÜYDÜ.

Willowridge'in Onyx başkenti.

Mari bütün yolculuk boyunca hiç kıpırdamadı. Griffin ve ben ikimiz de gözümüzü kırpmadan onu izledik. Fedrik tüm bu süre boyunca sabırla ve sözünü sakınmadan yanımda oturdu. Eğer nefes almasaydı, düşünebilirdim ki-

Ama nefes alıyordu. Ölmemişti. Gidiyordu.

iyi olmak için. Briar ne yapacağını bilirdi.

Yapmak zorundaydı.

Yoksa kendimi asla affetmezdim.

Kiremitli pişmiş topraktan bir çatıya indik ve karanlıkta altımızdaki tepelik şehri zar zor seçebiliyordum, sokak lambaları temiz, Arnavut kaldırımli yolları tereyağlı bir ışıkla aydınlatıyordu. Minnettarlıkla havanın kendisini yalayabilirdim - nihayet, merhametli bir şekilde serinlemişti.

Onyx'in havasını nasıl ifade edeceğimi bilemediğim kadar çok özlemiştim. Tanıdık leylak ve gardenya kokusu yüzümü öpen kuru esintide asılı duruyordu. Şimdi evden arabayla sadece iki saat uzaktaydık ve artık ihanetten arandığım bir krallıkta değildik.

Aceleyle bir araya getirdiğimiz çuvallardan birinden kürk pelerinimi çıkardım ve attan indim. Kane' i n önemli

Kanat açıklığı geri çekildi, o şık, pürüzsüz, yılan derisine benzeyen kanatlar, cilalı obsidyen pençeler ve boynuzlar düzgün tırnaklara ve üst üste dizilmiş gümüş halkalara dönüşmeden önce omurgasına doğru kıvrıldı. Bizi dik bir merdivenden aşağı indirdi, Griffin Mari'yi arkamda taşıyordu. Ahşap ayaklarımızın altında gıcırdayordu.

Şehri inceledim, Willowridge'e dair eskiden beslediğim korkular giderek daha çok başka birinin anıları gibi geliyordu. Görebildiğim kadarıyla, ki bu saat ve sis nedeniyle çok fazla değildi, Willowridge pişmiş toprak veya arduvaz çatıların ve kullanılmayan sağlam bacaların tepesindeki uzun evlerle doluydu. Şehrin kışın nasıl bir yer olduğunu ancak hayal edebiliyordum; akşamın hafif karına karşı her birinden süzülen dumanlar, kundaklanmış ilahicilerin sesiyle dans ediyor olmalıydı.

Bu evler Azurine'in beyaz badanalı villalarından ya da Abbington'un çiftlik evlerinden ve kır evlerinden farklıydı. Zengin tuğla ya da kireç taşlarıyla daha sağlam ve Onyx'teki her şey gibi daha gotikti; karanlık, tekinsiz ve biraz da kederli bir şeylerle süslenmişti. Tıpkı romantik ferforje kapılar ya da her evin ön basamaklarını ve kapı tokmaklarını yaldızlayan fenerler ya da sokak köşelerini işaretleyen o kalın, kıvrımlı baskıyla elle boyanmış tabelalar gibi.

Kane gece boyunca yürüdü ve bizi karaağaçlarla kaplı dar bir sokağa götürdü. Sokağın sonunda, bir sokak lambasından gelen hafif ışık havuzunda yıkanan geniş, geniş bir demir kapı duruyordu. Bükülmüş metalin arasından, iki sokak ötedeki kasaba evlerinden daha büyük, narin çatı kiremitleri ve ay ışığının sadece ana hatlarını belirlediği büyük pencere camlarıyla geniş ve yayılan bir malikane görebiliyordum. Kane kapılara yaklaşırken Griffin Mari'yi yanımda tutuyor, gözlerini kısarak önümüzde uzanan karanlık araziye bakıyordu.

"Briar!" diye seslendi gecenin içinde, sesine sadece yalnız bir çalgıcının ve akordeonunun müziği ve şehir merkezinin derinliklerinde, evlerden uzakta bir yerde atların toynaklarının parke taşları üzerindeki vurmaları takırtısı eşlik ediyordu.

Kıpırdamamaya çalışarak, soğuk kürkümden kemiklerime sızana kadar bekledim.

Sonunda kapılar kendiliğinden tıkırdayarak açıldı - onları ayıracak muhafızlar ya da askerler yoktu - ve Kane bize hafifçe başını salladı.

"İyiye işaret mi?" Griffin'e sordum. "Bunu öğreneceğiz."

Yuvarlanan bir çimenliğe doğru yürüdük. Ay gökyüzünde yükseliyordu ve sıra sıra lavantalar altımızdaki tuğla patikanın iki yanını doldurmuştu; bu patika bizi içeri çağıran fenerlerin aydınlattığı görkemli malikânenin verandasına götürüyordu. Beyaz boyalı tek bir bank, yukarıdaki koyu ahşap kirişlerden sarkıyordu.

Kane ağır kapı tokmağını kavradı ve tokmağın sesi gecenin içinde çok gürültülü bir şekilde çınladı. Briar ön kapıyı açtığında, güzelliği neredeyse ciğerlerimdeki rüzgârı çalıyordu.

Neredeyse Kane kadar uzun boylu ve bir o kadar da dikkat çekiciydi; uzun, siyah saçları başının üzerinde örgülü bir taç şeklinde toplanmıştı. Teni kar kadar beyaz ve iyi bir yağmurdan sonra gökyüzü kadar berraktı, porselen gibi pürüzsüzdü ve aynı özenle oyulmuştu. Güçlü çıkık elmacık kemikleri, gül yaprağı gibi dolgun dudakları ve hafif, kalkık bir burnu vardı. Gözleri Amelia'nınki gibi sert değildi -bu karşılaştırmamın neden dilimin ucunda olduğunu kim bilebilirdi ki- daha ziyade sıcak ve açıktı. Daha önce hiç görmediğim parlak menekşe rengi gözler, sanki genç bir kadın kılığına girmiş efsanevi bir yaratık gibiydi.

O kadar da uzak değildim - otuz beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu, ama tabii ki öyleydi.

Benden Kane'e baktı -ikimiz de hâlâ dağınıktık,

yağmurdan ıslanmıştık, kan ve kir içindeydik- Griffin'e
baktı,

elinde baygın bir kız tutan Fedrik, zayıf bacağını desteklemek için verandasının sütununa yaslandı ve kusursuz dişlerini bize gösterdi. "Kane, bunu yapmamalıydın. Tüm bu eğlence, benim için mi?"

"Cadım yaralandı. Muhtemelen büyülenmiş ya da bir tür lanetle vurulmuş. Bilinci yerinde değil ama şifacım tamamen sağlıklı olduğunu söylüyor. Sana ihtiyacı var."

Briar Mari'nin yüzüne
baktı. İnceliyor.

İnceliyordu.

Midem kendi kendine çalkalandı.

"Onu içeri getirin," dedi Briar sonunda, koyu renk bornozunu gecenin soğuğuna karşı sıkıca sararak. "İkinci katta Cori'nin size yardımcı olabileceği boş bir yatak odası var."

"Teşekkür ederim," dedi Kane, Griffin'e Mari'yi içeri getirmesini işaret ederek. Komutan eşiği geçerken Briar'la başını sallayarak selamlaştı.

Sabahın iki ya da üçü olması gereken saatin soluk ışığında, süslü ama rahat bir fuaye, tepesindeki kristal avizenin altında parılıyordu. Griffin'in Mari'yi yukarı taşıdığı akçaağaç ağacından yapılmış geniş merdivenin duvarlarını sofistike sanat eserleri süslüyor, yüzü hem dinginlik hem de şekil olarak aya benzeyen temiz, beyaz üniformalı bir kadının peşinden gidiyordu.

İleride Briar'ın özenle hazırlanmış evine giden uzun bir koridor seçebiliyordum ama o bizi hemen sola, büyücünün unutulmaz gözleriyle uyumlu, zengin menekşe rengi bir halıyla döşenmiş karanlık bir oturma odasına yönlendirdi.

Briar terlikli ayağıyla içeri adımını attı ve tüm oda sıcaklıkla aydınlandı; beyaz sütun mumlar tutuştu, taş şömine gürül gürül yanmaya başladı ve köşede duran, benim görebildiğim kadarıyla çalanı olmayan bir arptan yumuşak bir yaylı müzik yayıldı.

"Oturun, oturun," dedi bize, ince bacaklarını pelüş bir sandalyeye katlayarak. "Cori yatak odalarını hazırlayacak. Üç yedek odam ve ikinci katta ilave yataklı küçük bir kütüphanem var."

Bana söyleneni yaptım ve yorgun bedenimi deri koltuğun köşesinde bir top haline getirdim. Fedrik yanıma, Kane de karşıma oturdu.

Cori, Griffin ve Mari'yi nereye götürmüştü? Merdivenin nereye çıktığını görmek için eğildim.

"Cori onu yerleştirecek," dedi Briar bana. "Ne yapabileceğime bakmadan önce senden bilgi almam gerekiyor."

"Her şey," dedim.

"Peki sen kimsin?"

"Bu Leydi Arwen, şifacım ve Citrine Prensi Fedrik. Broderick ve Isolde'nin oğlu."

Briar Kane'e dönmeden önce ikimizi de selamladı. "Bana neler olduğunu anlat."

Kane öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "O-"

"Haydutlar tarafından saldırıya uğradık," diye ağzımdan kaçırđım. "Cadı Mari-yardıma geldi ama Kane ve ben zaten çoğunu etkisiz hale getirmiştik. Geriye bir haydut kalmıştı. Biz ona ulaşamadan ona bir ok attı. Tam olarak göremedim ama sanırım taktığı bir kolyeye isabet etti." Ürperdim. "Aslında seninkiydi. Onu daha güçlü yaptığını düşünüyordu. Genç, yeni bir cadı olarak yapabileceğinin çok ötesinde büyü yapıyordu. Annesi doğum sırasında ölmüş, o yüzden kimseden doğru düzgün bir şey öğrenememiş.

"Her neyse, o iyiydi. Yani, tamamen iyiydi. Güçle geriye düştü ama birkaç dakika sonra ayağa kalktı. Kafasında yaralanma yok. Göğsünde yara yok. Yaklaşık bir saat sonra yere yığıldı. Tamamen tepkisiz ama solunumu ve kalp atışları normal." Biraz hava çektim ve Fedrik

sıcak bir elini omzuma koydu ve sıktı. "Kane'in de dediği gibi ben bir şifacıyım. Size kesin olarak söyleyebilirim ki o hasta değil."

Briar konuşmadan önce onu dikkatle dinledi. Dinledikten sonra Kane'e döndü. "Tılsımım neden ondaydı?"

"Ona hediye ettim," diye sorunsuzca yalan söyledi. "Onunla yatıyor musun?"

Neredeyse boğuluyordum.

"Hayır." Kaşlarını çattı ama bana doğru bakmadı. Neden baksın ki? Sorunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Briar ayağa kalktı, sabahlığını zayıf bacaklarından aşağıya doğru düzeltti. "Pekâlâ," dedi. "Kane Ravenwood için yürüyen bir iyilik değil de neyim ben?"

Yanımızdan hızla geçip merdivenlerden çıktı ve Kane, Fedrik ve beni arp çalan sessizlikte bıraktı.

"Ne demek istedi?" Kane'e sordum. "Sana iyilik yapmakla mı ilgili?"

Yüzünü buruşturdu. "Yıllar boyunca benim için çok şey yaptı.

Ona çok minnettarım."

Kanayan Taşlar. Onu memnun etme, ona iyilik yapma düşüncesi, kendimi önümüzde duran büyük şöminenin içine atma isteği uyandırdı.

"Bilmiyor musun?" Fedrik bana sordu, kristal gözlerini şaşkınlık kaplamıştı.

"Hayır, Prens, bilmiyor. Ve şimdi bunun zamanı olduğunu sanmıyorum, ya siz?"

"Neyi biliyorsun?" diye sordum. Kane'in benden bir şey sakladığı düşüncesine karşı hiç de hoş olmayan bir tepki geliştirmiştim. Avuçlarım kaşınmaya başlamıştı bile ve kıpırdanmayı durdurmak için onları eteğimin içine soktum.

"Benim acımasız geçmişim," diye hırladı Kane Fedrik'e.

Bu sözleri duyunca midem bulandı. Kane'in babasının tacını almak için yaptığı başarısız girişim hakkında çok az şey biliyordum, sadece bunun birçok ölümle sonuçlandığını ve onu ve diğerlerini Onyx'e kaçmak zorunda bıraktığını biliyordum. Şu anda bana açılabilcekmiş gibi hissetmediği için onu suçlamıyordum. Tüm ilerlememiz kanlı, yağmurla ıslanmış bir kanalizasyona döküldükten sonra olmazdı.

Özellikle de başka bir adam yanımda oturmuş, destekleyici bir el sırtımı aşağı yukarı hareket ettirirken. Kane'in gözleri bu harekete yapışmıştı. Avını yakalamış bir canavar gibi.

Ona henüz Fedrik ve benden bahsetmemiştim, yani prensle bir şeylerin peşinde olmadığımıdan.

Ama şu anda bunu düşünemiyordum. Mari'den başka bir şey düşünemiyordum.

Kane aniden ayağa kalktı. "Ben biraz kahve yapacağım." "Ben de bir tane alacağım," dedi Fedrik.

Kane ona öyle bir nefretle baktı ki neredeyse gülecektim. Ama gülmedim ve Kane oturma odasından sessizce çıktı, ağır adımları arkamızdaki uzun koridorda yankılanarak ilerliyordu.

"Annem bana on bir yaşımdayken Fae'lerden bahsetmişti," dedi Fedrik, gözleri önümüzde dalgalanıp zıplayan alevlerdeydi. "Evendell'in ötesinde başka bir diyar olduğunu ve bunun hiçbir haritada yer almadığını ya da hiçbir derste öğretilmediğini söyledi. Faeries denilen çok sihirli yaratıkların yaşadığı gizli bir yer.

"Bana o kadar da yabancı değildi - eminim sizin de anladığınız gibi, Kitrin tuhaf bir krallıktır. Krallığımızı güvende tutan büyü eskimez, elementaldir, denizlerin kendisinden doğmuştur. Ama Citrine'in aksine, annem Fae'lerin kendi istekleri dışında krallıklarında tutulduklarını söylemişti. Sonra bana isyandan bahsetti.

"Briar, Kane'in takipçilerinden biriydi. Ona iyilik yapmaktan kastı bu. Onun için yaptığı son iyilik

Briar'ı kaybetti, kocasını, evini ..."

Dudaklarımı büzdüm, aklım çoktan Mari'ye dönmüştü. Lumera'da hayatını kaybettiği için Kane'i suçlarsa Briar'ın ona yardım edip etmeyeceği.

"Briar, Mari'nin hastalığına neyin sebep olduğunu bilecek, Wen. Bundan eminim. Tüm zamanların en güçlü cadısı olduğu söyleniyor çünkü en uzun soy onun. Ataları, ölümlülerin olmadığı, sadece Fae Tanrılarının olduğu zamanlarda var olan ilk cadılardı."

"Tanrıları biliyor musun?" diye sordum. Cevap gülümsemesi beni utandırdı. Elbette biliyordu. O kadar dünyevi ve eğitimliydi ki. Çok şey görmüş, çok yerde bulunmuştu. Keşfetmiş, maceraya atılmış, öğrenmişti.

"Neye inandığımdan emin değilim. Yeşim Adaları'na giderseniz, tamamen farklı bir şeye tapıyorlar. Her şey göreceli, değil mi?"

Yeşim Adaları ya da neye inandıkları hakkında hiçbir şey bilmesem de başımı salladım. Ona ihtiyacın olduğunda Mari neredeydi? Kalbim sanki yeni bir çürüğe bastırıyormuşum gibi itiraz etti. Gözlerimi merdivenin tepesine diktim.

"Şimdilik aklımızı bu konudan uzaklaştıralım mı? Seyahat ettiğiniz en sevdiğiniz yer?"

Siren'in Koyu, Kane ile birlikte.

Fedrik yardımcı olmak için çok çabalıyordu. Aslında iyi bir arkadaştı. Belki de ikinci ya da üçüncü. Ama Siren Koyu'nu düşününce aklıma Kane geldi ve bu da bana daha önceki aptalca, şiddetli tartışmamızı hatırlattı. Ve sözümüz kesilmeseydi aramızda neler yaşanabileceğini.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim ve aniden ayağa kalktım.

Fedrik de ayağa kalktı. "Elbette. Seninle gelebilir miyim?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu kesinlikle benim-" Fedrik başını salladı. "Ben de çok yorgunum. Demek istediğim, yalnız kalmak istemiyorsan-"

"Teşekkürler ama biraz uyumam gerek." Son yirmi dört saat içinde bir mağarada mahsur kalmış, eskiden beni öpen bir çocuk tarafından işkenceye uğramış, haydutların saldırısına uğramış ve dünyadaki en yakın arkadaşımı kaybetmiş olabilirdim. Bir an daha uyanık kalmaya dayanabileceğimi sanmıyordum.

Büyülenmiş oturma odasından, fuayeden geçtim ve akça ağaç merdivenlerden yukarı çıktım. Gecenin karanlık hayaletleri koridoru kaplamıştı ama yine de duvarlardaki zarif halıları ve Onyx'in yemyeşil lavanta ve leylak vazolarını raflara sıkıştırılmış ve sedirlerin üzerine yerleştirilmiş olarak seçebiliyordum. Cori'nin bizim için hazırladığı odalardan birine ulaşana kadar yürüdüm.

İçerisi unutulmuş küçük bir şifonyer çekmecesine gibiydi. Sıkışık, tozlu ve dolup taşıyordu. Yamalı yatağın ayak ucundaki uzun süredir terk edilmiş ocakta hâlâ kömürler yanıyordu. Oda küçük değildi, ama dört duvarının içine istiflenmiş, yığılmış ve yerleştirilmiş kitapların çokluğu nedeniyle öyle görünüyordu. Yerde, her rafta, el boyaması bir merdiveni ve açık bir sandığı dolduran, köşelere yığılmış, bir makyaj masasının üzerine sütunlar halinde dizilmiş sıra sıra kitaplar... Burası Briar'ın geçici kütüphanesi olmalıydı ama bu parşömen ve deri labirentinde bir şey bulabileceğinden şüpheliydim. Mari'nin ağzı açık kalırdı.

Odanın tek kurtarıcı lütfu, açık bırakılmış bir kapının serin bir esintiye ve ağustos böceklerinin hafif ritminin içeri girmesine izin verdiği balkonuydu.

Yatağı atlayıp dışarıya, Briar'ın verandasındaki salıncağa baktım. Eğildiğimde ahşap kiriş ellerimin altında gıcırdadı ve altımda uzanan çimenlikte iki ateşböceğinin uçuşmasını izledim.

Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yaslayarak ay ışığının yüzümde gezinmesine ve zihnimi boşaltmasına izin verdim.

Sabahları uyanıp sessiz verandasına çıkmak, bol lavantalarını incelemek ve yumuşak sallanan bankında kitap okumak Briar için ne kadar güzel olmalı.

Yalnız, tabii.

Ama huzurlu. Dokunulmamış. Tehdit edilmemiş.

Endişelenecek kimse yok. Ayaklarına kapanıp yalvaracak ve güvenlikleri için dua edecek.

Kimseyi incitmek yok.

Saatin tik takları yok. Sadece uzun, sonsuz bir hayat, tek başına. İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı.

Onun yalnızlığını, huzurunu istedim. Kendisi için gelecek yüzyıl boyunca inişli çıkışlı olacak bir hayat kurmuştu.

Hayatım bir yıl içinde sona erecekti ve benden koparılmadan önce ne inşa etmiştim?

Kuleler, kuleler ve surlar beni kendi acımdan ve ıstırabımdan korumak için katıksız bir korkaklıkla örülmüştü. Şimdi en yakın arkadaşına ne kadar üzgün olduğumu asla söyleyemeyebilirdim. Annemin ölümünden duyduğum kederin kardeşlerimle aramda bir uçurum açmasına izin vermiştim. Kendi kalbimi kırmıştım ve Kane'le aramdaki düğümlenmiş karmaşayı nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Normallik arayışında Fedrik'i kesinlikle yönlendirmiştim. Ve tüm bunlar olurken, ördüğüm duvarlar beni üzerinde kontrolüm olmayan bir kaderden korumak için hiçbir şey yapmadı.

Uzun zamandır kederim hayatımın yapısının altında dokunulmaz bir temel gibi duruyordu. Üzerine inşa etmek zorunda olduğum bir temel - her neşe, her ilerleme aynı gömülü, durgun, erişilemez kederin üzerine dikildi.

Ve şimdi, inşa ettiğim tek şeyin bol miktarda acı olduğunu fark ettim.

Kalbim annemi ne kadar özlediğimin yoğunluğuyla çarptı. Bana her şeyin neden her zaman daha iyi olabileceğini hatırlatacak düşünceli, yatıştırıcı sözleri olurdu.

Ama o burada değildi.

Ve hayatta kalma şansım olsa bile - böyle bir şeye inanmama izin versem bile - önümde uzanacak hayatı özellikle istemiyordum.

Bu düşünce içimi tekrar tekrar kemirirken saatlerce yatakta yattım.

Sonunda bacaklarım leylak kokulu pamuğa dolanmış halde, doğan güneşin yanında uykuya daldım.

ARWEN

ARWEN, UYAN." KANE'IN SESİ BİR OKŞAMAYDI. "BRIAR Mari hakkında haberler."

Gözlerimi açıp Kane'in arkasından baktığımda Briar'ı gördüm, yüzü ciddiye, kiraz ağacından yapılmış kapının girişinde duruyordu, neredeyse yarı saydam olan teni soluk akşam ışığıyla gölgelenmişti.

Ayağa fırladım, neredeyse Kane'in kafasına çarpıyordum. "Ne oldu?"

O-"

"O iyi olacak."

Teselli ve endişe kalbimde savaşıyordu. Mari iyi olarsa, Briar neden bu kadar endişeli görünüyordu?

Kendimi yataktan fırlattım ve Cori'nin o buruşuk, pul pul dökülen kitaplarla dolu kuş kafesinin yanına astığı ipek bornozu almak için çabaladım. Kane ve Briar karanlık, halı kaplı koridorda yürürken ben de peşlerinden koştum.

Akşama kadar uyumuş muydum?

Son yatak odasında Mari, beyaz kapitone yatak takımının altında hâlâ baygın bir şekilde yatıyordu. Willowridge'in şehir manzarasına bakan pencereden etkileyici bir gün batımı süzülüyordu. Cori Mari'nin alına nemli bir bez koydu, ardından nabzını ölçtü ve komodinin üzerindeki yıpranmış günlüğe bir şeyler yazdı.

Odayı geçip Mari'nin yanına gittim ve soğuk avucunu elime aldım. Sıcaklığın yokluğu gücümün parmak uçlarımda dalgalanmasına neden oldu, ancak hala iyileştirecek bir şey yoktu - kör bir gözden görmeye çalışmak gibi derinden rahatsız edici bir his.

Odanın köşesindeki deri koltukta öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, avuçlarını sıkıca kavuşturmuş, gözleri uykusuzluktan çınlamış Griffin'i neredeyse kaçıırıyordum.

"Hiç uyandı mı?" Ben sordum.

"Hayır." Sesi boğuktu.

Briar arkamdan, "Yapacak, sadece dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. Döndüm. "Ona ne oldu?"

Briar kollarını zarifçe kavuşturup pencere pervazına yaslanarak, "Zehirlenmiş," dedi. Gün batımının mor ışıkları odanın durgun atmosferinde uçuşan küçük toz zerreciklerini aydınlatıyor ve Briar'ın köşeli yüzünü sıcak hatlarla boyuyordu.

"Cori ve ben yaraları, hastalıkları, lanetleri, büyüleri, tılsımları kontrol ettik..." Hatırlayınca kaşlarını çatı. "Taktığı muska... O tılsımı yıllar önce en yakın arkadaşım Kraliçe Valeria Ravenwood için yapmıştım."

Kane'in annesinin adını daha önce hiç duymamıştım ama Kane keskin bir nefes çekerken odadaki havanın azaldığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Basit bir büyü tutuyordu. Ona karşı planladığımız komplodan önceki aylarda onu Fae kralının ellerinde ölmekten korumak için." Briar Kane'e yan gözle bir bakış attı. "Hatırlarsanız, o zamandan önce bile bu kadar düşkün bir koca değildi."

"Nasıl oldu da annem o cadıyla aynı kaderi paylaşmadı?"

"Valeria benim meclisimden değildi. Onu taktığında asla benim soyumdan gelmiş olamaz. Tılsım sadece

boynundaki amacına hizmet etti. Ancak Mari, tılsımı dövdüğüm gücü kendi gücünü desteklemek için kullanmanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyor."

Mari haklıydı. Tılsım onun gücünü artırıyordu. Bunca zamandır.

"Beceri seviyesinin çok ötesinde büyü yaptığını mı söylüyorsunuz?"

Kane Briar'a başını salladı, onun zihni de benimkiyle birlikte dönüyordu.

"Ve gece gündüz bunu mu giyyordu?"

Griffin köşesinden, "Ondan hiç ayrılmadı," dedi.

"Tılsım çıktığında, borcun ödenmesi gerekiyordu. Aylar ve aylar süren güçlendirilmiş büyü ... Aşırı düşkünlük geri çekilmeye yol açtı. Vücudu kaybettiği zamanı telafi ediyor."

"Yani dinlenirse sonunda uyanacak mı? Tamamen iyileşecek mi?"

"Umarız."

"Ve Mari'nin annesi ... sizin meclisinizin bir parçası olmalı, değil mi? Mari tılsımın atalarına ulaşmasına yardım ettiğini biliyordu."

Briar bana ters ters bakarken ağzı buruştu. "Hayır. Sana söylediğim gibi, arkadaşın doğanın isteklerine karşı gelerek büyümü çalmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Meclisimin soyu yüzyıllardır tükenmiş durumda."

"Durum böyle olsaydı bana söylerdi." Mari böyle bir boşluk keşfetmiş olsaydı çok heyecanlanırdı. Bunu Shadowhold çatılarından haykırırdı.

"Belki de hayal görüyordu," dedi Briar, gözleri ürpererek. "Kendi yalanlarına inanıyordu."

Briar'ın duygusuzluğunda yanlış bir şeyler vardı. Sanki uydurma hikâyelere inanan kendisiymiş gibi. "Eğer bu

"Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" diye sordum.

Briar bir adım öne çıkınca Cori'nin keskin nefes alışını fark ettim ve tüm sağduyuma rağmen irkildim. Ama o sadece yanımdan geçip Kane'e doğru yürüdü.

"Kale şifacınız çok cesur," dedi dudakları yukarı doğru kalkarak. "Onun sesinden bıktım. Sır saklayan biri varsa o da sizsiniz Prens Ravenwood."

Kane'den Onyx'in gerçek kralı yerine bir prens olarak bahsetmenin çok kötü bir yanı vardı. Ona ve odadaki diğer herkese eskiden kim olduğunu, nereden geldiğini hatırlatıyordu. Ağzım tiksintiyle döndü.

Kane'in yüzü sertleşti. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbiri."

"Son elli yılını son tam kanlı Fae'yi arayarak geçirdin. Şimdi de büyülerimi çalan bir cadı, seni hor gören bir krallığın prensi ve daha bir ay önce bir orduyu ışık ve alev alev yanarak yok ettiği söylenen bir şifacıyla seyahat ediyorsun..."

Kane'in ezici gümüş gözleri sadece titredi. Ama cevap vermemesi Briar'ın içindeki fırtınayı körüklemeye yetmişti.

"Bana nasıl söylemezsin? Senin için her şeyi feda ettim. Lumera'daki hayatımı, gücümü, Perry'yi. Yine de seni evimde ağırladım, hasta cadını iyileştirdim ve sen onu bulduğunu bana hiç söylemeden gitmeyi mi planladın? Bunca zaman sonra mı? Kaybettiğimiz onca şeyden sonra? Bu ne cüret?" Briar'ın arkasındaki cam pencere öfkesinden kırıldı ve odanın içine soğuk bir hava dalgası gönderdi. Sesle sıçradım ve Cori iyi eğitilmiş bir köpek gibi kapıdan dışarı fırladı.

"Briar, sevgilim," Kane'in sözleri nazlıydı ama gözleri parlıyordu. "Kendini kontrol et."

"Ne istersem yaparım," dedi, Kane'in yanında birinin konuştuğunu hiç duymadığım kadar ölümcül bir sakinlikle. "Onca yıl uzak durarak neden akıllıca davrandığını sana tam olarak göstermek için aklımın yarısı var-"

"Haklısın," dedim, kelimeler ben onları yakalayamadan dudaklarımdan döküldü. "Ben tam kanlı bir Fae'yim. Sana söylemedi çünkü söylememesi için ona yalvardım. Peşimde çok fazla insan var. Kane bana sana ne kadar güvendiğini söyledi. Dinlememekle aptallık ettim."

Kane'in sinirli iç çekişini duyabiliyordum ama gözlerimi Briar'dan ayırmadım. Öfke ya da şiddet bekliyordum ama bana döndüğünde dudaklarını büzen şey memnuniyetti. Bir çeşit kabullenme.

"Doğru," dedi sakın bir sesle. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ve bir duman gibi odadan çıkıp gitti ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

MARI'NIN YAKINDA UYANACAĞINI BİLİYORDU VE EN AZINDAN

Şu an için Briar onu evinden atmayacaktı, sabah Crag's Hollow'a gitmeye karar vermiştik. Batık bir geminin dibine yapışmış bir midye gibi hâlâ Mari'nin başucundan ayrılmayan Griffin, akşam yemeği çağrısını duymazdan gelmiş, şimdiye kadar kışının izini belli eden deri koltuğunda yemek yemeyi tercih etmişti.

Ama açlıktan ölüyordum.

Artık Mari'nin yaklaşan ölümünden korkmadığım için hava ciğerlerimden daha kolay akıyor, gergin uzuvlarım gevşiyor, iştahım yerine geliyordu.

Tüm endişelerim tarafından uzak tutulması gereken bir duygu seliyle birlikte.

Kane ve benim ıslak, bunaltıcı ormanda birbirimize bağırdığımız anılar. İkimizin de söylememiş olmayı dilediğimizden emin olduğum şeyleri eşit ölçüde suçluyor ve itiraf ediyorduk.

Ve Fedrik, kendi güvenliğim için Kane'i terk etmemi istiyor.

Ve Kane, hala Fedrik'in beni öptüğüne inanıyordu. Ki öpmüştü, ama-

Bunun olduğundan tamamen farklı bir anlama geldiğine inanmak.

Banyo yapıp giyindikten sonra merdivenlerden indiğimde Kane ve Fedrik'i yemek odasında, Briar'ı da lacivert elbisesi ve şık kürk şalıyla buldum. Kane'e, sanki birkaç saat önce onu ölümle tehdit etmemiş gibi, "Bu akşam bir yemek randevum var ama Cori'nin rostosu nefis olmuş," dedi. Sonra ön kapıyı kibarca kapattı ve beni iki kuşatılmış adam ve bir tane pırıl pırıl, lezzetli rostoyla baş başa bıraktı.

Üçümüz sessizce oturduk ve yemeğe başladık, porselen üzerindeki metalin sesi yan odada kendi kendine çalan arpa eşlik ediyordu. Çatalımı ağızma götürdüm ve zengin tatları takdir etmeye çalıştım, ancak üçümüze de getirdiğim tüm acıları düşündükçe her lokma dilimde pıhtılaştı.

Bu düşünceleri zihnimin dağınık bir köşesine tıkıştırmaya çalıştım, ancak ruhumun girintileri çok kalabalıklaşıyordu - içeri ittiğim her acı verici düşünce, daha az hoş olanı dışarı çıkarmaya zorluyordu.

Porselen üzerinde daha fazla çatal bıçak rendesi. Daha fazla akıldan çıkmayan arp müziği, yan odadaki teller kendilerini koparıyor. Daha dayanılmaz bir sessizlik.

Kane'e söyleyecek hiçbir şey bulamayınca Fedrik'e döndüm. "Daha önce Willowridge'e gittin mi?"

"Evet, aslında birkaç kez." Lokmasını bitirdi ve biraz garip bir şekilde de olsa devam etmeden önce Kane'den bana baktı. "Şehir oldukça özel. Çok seveceksin, Wen. Buradaki sanat galerileri. Sadece heykeller bile görme zevkine eriştiğim en iyi işlenmiş mermerlerden bazıları. Ve yemekler. Bir keresinde bütün bir kuzu eti yemiştım.

Kane şarabını yudumlarken, "Evet, şehirlerim arasında en sevdiğim yer," dedi. "O ot kabuklu kuzuyu ben de çok severim."

Fedrik kaşlarını çattı, belli ki Kane'in başkentine doğrudan iltifat etme niyetinde değildi. "Briar'la onu ziyarete geldiğinizde başka nerelere gitmek istersiniz?"

Fedrik'in sadece omuz silktiği bir kaş kaldırdım. Ama sorusunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kane'in bir ahlaksız, bir köpek olduğunu; güzel cadılarla yemek yiyip içtiğini ve galerileri gezip otlu kuzu eti yedikten sonra onları yatağa attığını.

Kane çatalını bırakıp, "Till Caddesi'nde koyunların sikildiği ve bakirelerin kanının içildiği büyüleyici bir bacchanal var. Yemekten sonra uğrayalım mı?"

Fedrik sertçe gülümsedi ama Kane'in şaka yapıp yapmadığından emin olmadığı belliydi. Onu endişesinden kurtarmak üzereydim ki Briar'dan bahsedince aklıma tuhaf bir düşünce geldi.

Kane, ölen annesinin en yakın arkadaşıyla yatmış.

Briar, o öldükten sonra arkadaşının oğluyla yatmıştı. Muhtemelen büyümesini izlediği bir çocukla.

Birdenbire bana çok şehvetli ve tehditkâr gelen ilişki keder, pişmanlık ve paylaşılan kederle doldu. Bu bana çok sıcak, dolambaçlı bir araba yolculuğu gibi sıkıcı, iğrenç bir karın ağrısı verdi.

"Doydum," dedim sandalyemi masadan iterken, hiç istifimi bozmadan. Fedrik de her zamanki gibi kibar bir şekilde ayağa kalkarken, Kane'in oturduğu yerden gümüş rengi bakışları beni çıplak bıraktı. Ayaklarımın beni mum ışığıyla aydınlatılmış koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya taşımaya izin verdim. Odamın kapısını öyle bir güçle kapattım ki kitaplar titredi, kendimi bir bez bebek gibi yatağa attım.

Ama buradaki sessizlik de çok gürültülüydü. Çok bunaltıcıydı.

Duvarlar dolusu kitabı inceledim, yıpranmış sırtlarını okumak için daha da yaklaştım. Bir zamanlar kiraz kırmızısı olduğu belli olan pembe renkli deri bir kitap bana Niclas ve ailesinin hikâyesini hatırlattı. Gül'de Savaşın Tarihi.

Raftan aldım ve koridorda Mari'nin odasına doğru yürüdüm. İçinde bulunduğu komaya benzer durumu tam olarak anlayamadığım için beni duyup duymayacağını bilmiyordum ama Cori bizi onunla konuşmaya teşvik etmişti ve Griffin de köşesinde sıkıntıdan çıldırıyor olmalıydı. Kitap Mari için olduğu kadar onun için de önemliydi.

Oturduğumda uyuyor gibi görünüyordu; kocaman elleri, iri vücuduna kıyasla komik derecede küçük görünen sandalyenin kollarına dayanmış, hareketsiz duruyordu. Onu uyandırmamak için sessizce okudum, Rose'un sorunlu geçmişi kendi zihnimden hoş bir erteleme oldu.

Krallık kendi başına bir kıta gibiydi, o kadar büyük bir nüfus o kadar farklı coğrafyalara dağılmıştı ki, halkı iki farklı yaşam biçimi geliştirmişti. Güneyde basit, huzurlu bir halk yaşıyordu. Amber'de birlikte büyüdüğüm kadın ve erkeklerden çok da farklı değillerdi. Bu da mantıklıydı, çünkü neredeyse komşuyduk. Aşağı yarımküre sıcak hava ve parlak, sürekli güneş ışığı getiriyordu. Amber, eğer bizi izole edilmiş bir vadinin içine sıkışıp kalmasaydı, aynı güneşin ve ılıman sıcaklığın tadını çıkarabilirdi.

sonbaharın kalıcı hali. Rose'un güney halkı, canlı açık hava pazarlarında sattıkları bol mahsullerinin tadını çıkarıyordu. Yıl boyunca ürettikleri ürünler o kadar bereketliydi ki, tüm bölge hayvan etinden tamamen uzak duruyordu.

Buna karşılık, Gl'n kuzeyinde endüstri ve hedonizm insanları yaşıyordu. Yakındaki asi Opal Toprakları ve kültür odaklı Onyx'ten etkilenen Rose'un bu bölgesi ticaret, şıklık ve çöküşe odaklanmıştı. Tanıdık olmayan metal enstrümanlardan çıkan boğucu melodileri ve kadınların giydiğı kısa, ışıltılı elbiseleri okumak hoşuma gitse de, Griffin'in sadece uyuyormuş gibi yaptığından endişelendiğim için gizli, duman dolu odalarda şehvetli danslarla ilgili bölümü atladım.

Sonunda, bu iki taraf kendilerini sonsuz bir savaşın içinde buldular, ta ki kuzey ... yoluyla zafer kazanana kadar. Ne kaçırdığımı görmek için sayfaları iki kez çevirdim. Kitabın sırtındaki tırtıklı parçalar bana birkaç sayfanın yırtılıp atıldığını söylüyordu.

"zgnm Mari," dedim hareketsiz yüzüne. "Biliyorum, uçurumları sevmiyorsun. Belki Briar'ın bu konuda başka bir kitabı vardır."

"Kızıl Kraliçe'nin gizli bir silahı vardı."

Yıpranmış deri koltuğunda oturan Griffin'e döndüm ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Masal saatini sevdiğini biliyordum," dedim, kitabı Mari'nin yatağının yanındaki masaya koyarken glmsememi gizleyemedim. "Ona neden böyle diyorlar? Kraliçe Ethera mı?"

Griffin yavaşça doğruldu, gözlerini kırpıştırarak açtı ve düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "nk kuzey için savaşı kazandıktan sonra güneyin sokakları kanla kıza boyandı. Güneyliler bunu bir hakaret gibi söyler, kuzeyliler ise bir onur nişanı gibi."

"Bu kuru tarih kitaplarını sen de Kane kadar seviyor musun?"

"Pek iyi bir okuyucu değilimdir," dedi hafifçe. "Gözlerimi acıtıyor."

Bu Griffin'in bana kendisi hakkında söylediği en kişisel şeydi.

"Peki kraliçenin gizli silahını nereden biliyorsunuz?" "O bizim bir arkadaşımızdı."

"Öyle miydi?"

"İsyanda bizimle birlikte savaşacağına söz vermişti. Ama günler önce özgürlüğü karşılığında bizi Lazarus'a teslim etti. Ve ordusunun." Griffin bu anıyı hatırlayınca kaşlarını çattı. "Bazı nedenlerden dolayı, Evendell'e ulaştığında, o ve halkı Ethera için savaştı. O zamandan beri Kane'den saklanıyor."

"Bir Fae mi?"

Griffin boynunu ovuşturarak başını salladı.

"Griffin," dedim elimden geldiğince nazikçe. "O sandalye rahatsız görünüyor. Git misafir odalarından birinde uyu. Ben burada onunla kalacağım."

"Ben iyiyim."

"Sürekli beni düşünüyorsun. Benim seni düşündüğüm gibi."

Kane'in sözleri zihnimde bir kilise çanı gibi çınladı. Kurtarabileceğimiz onca zaman, kurtulduğumuz onca acı, çekilen onca ıstırap. Griffin daha iyi değildi.

"Neden bu kadar çok mücadele ediyorsun?"

Griffin hafif kaşlarını çattı. "Neyle savaşacağım?" "Ona karşı hissettiklerinle."

Karşı çıkmasını, tartışmasını, beni tamamen görmezden gelmesini bekliyordum. Ama boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Eğer ona sahip olmaya çalışmazsam, onu kaybetmek zorunda da kalmam."

Başını Briar'ın birkaç saat önce büyüyle kırdığı pencereye doğru çevirdi -Cori cam parçalarını temizlemişti ama gecenin serin rüzgârı hâlâ

odaya giriyor, saçlarımı yüzümün etrafına savuruyordu.

Komutanla aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Onu neredeyse hepimiz kaybediyorduk. Ve düşünölemeyecek bir şey olsaydı, Griffin'in ona nasıl hissettiğini söyleme şansı asla olmayacaktı. Neredeyse sonsuza kadar süreceğ olan Fae varlığı boyunca bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Başka bir şey söylemeyeceğini anladığımda kitaba uzandım ama gözlerim yorulmuştu ve ince yazıları göremiyordum.

"Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedim.

Ama Griffin sonunda uyuyakalmıştı. Altın sarısı saçları her telaşsız nefes verişinde alnında dalgalanıyor, yüzü sandalyenin sert, çatlak koluna yaslanmış elinin içinde eriyordu. Ayağa kalktığımda, onun evi haline gelen sandalyenin yanında, pençeli ayaklarından birinin altına sıkıştırılmış, omurgası kırılmış bir kitap fark ettim.

Gülümsedim. Griffin şimdiye kadar tanıdığım en sadık insan olmalıydı. İnanılmayacak kadar dürüsttü, muhtemelen hatalıydı ama yine de. Gururu ya da egosu yoktu. Ona arkadaşım diyebildiğim için şanslıydım. Mari de öyleydi.

Ayağa kalktım ve kitaplarla dolu küçük odama geri dönmeden önce onu alnından öptüm.

Yatak ağırlığının altında çöktü ve gözlerim önümdeki balkonun cam kapılarına takıldı - etraflarında kusurlu bir şekilde asılı duran yumuşak mavi perdeler dışarıdaki dünyanın tek bir parçasının içeri sızmasına izin veriyordu.

Yan döndüm, serin çarşaf lar yüzüme bir öpücük gibi kondu. Ama uyku hiç gelmedi.

"Kendine gerçek bir şey hissettirmekten korkuyorsun."

"Eğer ölecek sen hiçbir şeyin önemi yok."

Sırtımı döndüm ve gözlerimin üstümdeki tavandaki zarif örümcek ağlarına ve çatlaklara odaklanmasına izin verdim. Sevmiştim

Kane, bir kez. Ve onu kırmıştı. Beni kırmıştı. Bana yalan söyledi, beni kullandı, beni kandırdı, beni çaldı-

Ama sık sık yaptığım gibi zihnimde onun suçlarını sıralasam bile, bunlar pek bir ağırlık taşımıyordu. Belki de başıma gelen her son derece kötü şey için Kane'i suçlayarak çok uzun zaman geçirmiştım.

Ve talihsizliğim için onu suçlamaktan daha kötüsü, belki de onu kullanıyordum.

Onu acılarım, ıstıraplarım için bir avuç olarak kullandım. Öfkeye ihtiyacım olduğunda kum torbası olarak. "Neden ben?" diye merak ettiğimde bir cevap olarak. Neden ölmek zorundaydım?

Ve en derine gömülmüş, ciltli deri kokan sessiz, karanlık odada apaçık duruyordu - belki de Siren Körfezi savaşından çok önce Kane'e tüm acımı yüklemiş, onu acımı dağıtmak için kullanmışım.

Shadowhold'da, benim için çok az şey anlamlıyken. Bildiğim dünya dakika dakika, parça parça parçalanırken. Ben sapına takılıp kalmışken Kane'in tek istediği bana çiçeğin geri kalanını göstermekti. Ve onunla dışı dışı mücadele etmişim.

Belki de her zaman yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi yaptığına göre -beni içine almaya çalıştığına, her zaman zayıflık olarak gördüğü savunmasızlığa izin verdiğine göre- ona kendi savunmasızlığımı borçluydum.

Ya da en azından bir özür.

Onun benim için savaşmasını, beni korumasını, beni uzaktan arzulamasını izleyemezdim - hem de ona olan hislerimi gizlerken. Bu gerçek bir korkaklıktı.

Bu duyguların ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Cazibe, kimya, arkadaşlık ... Hiçbir şeyi bir zamanlar hissettiğim gibi hissedebileceğimden emin değildim. Bu uyuşukluk, bu karanlık, bu kasvetli, iğrenç korku damarlarımda gezinirken olmazdı.

Ama belki de tam olarak bunu söylerdim.

Ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi henüz çözememiştim ama onu özlüyordum. Ruhumun derinliklerinde, ona dokunmak için titreyen ellerimde, her odada onun sesini arayan kulaklarımda. Onu özledim. Ondan bencil ve parçalanmış yanlarıma karşı sabırlı olmasını istemek çok yanlış olmazdı. Ne istediğimi keşfetmem için bana bir şans vermesini, ikimiz de bunu yapmak için fazla zamanım kalmadığını bilsek bile.

Belki de ondan denemesini isterdim.

Benden tek istediği buydu.

KANE

AKŞAM YEMEĞİNDEN BU YANA SAATLER GEÇMİŞTİ VE MALIKANE uykuya bürünmüştü. Duvarların tuğlaları huzurlu bir uykuda iç çekiyor olabilirdi. Öte yandan ben, Azrail'in Mağarası'ndan önceki geceden beri uyumamıştım ve bir daha uyuyamayacağımdan korkuyordum.

Bir sonraki acı lavanta ruhu yudumum ilkinden çok daha az yaktı. Kanepeye daha da gömüldüm ve alçak, çıtırdayan ateşi izledim. Bir zamanlar tutkulu ama şimdi gönülsüz ve tembel, kendi rutininden bıkmış, kuşatılmış bir dansçı gibi titriyor ve dönüyordu.

Ben de yorgundum.

Peridot'ta Arwen'e nasıl böyle öfkelenebildim?

Terbiyesiz, kaba ve tamamen çocukça davranmıştım.

Mesafemi koruyacağıma söz vermiştim ve şimdi nihayet mutluluğu bulduğuna göre- kızgınlıkla bir elimi yüzümde gezdirdim ve avucumun içine doğru inledim.

"Düşüncelerinizin yanında çalmak için küçük bir keman ister misiniz?"

Döndüğümde Briar'ı gördüm, kürkünü çözmüş ve fuayeye asmıştı. Gözlerimi kapatıp deriye yaslandım, sadece buzun kristale çarpıp çınlamasını ve ayakkabıların tekmelenme sesini duyuyordum. Arkamda bir parlaklık

Göz kapaklarını araladım ve Briar karşımdaki sandalyeye yığılırken, daha önce cılız olan şöminenin şimdi gürül gürül yandığını gördüm.

"Karanlığı tercih ederdim."

"Tabii ki yaptın." Briar sırttı. "Karanlıklar Kralı, Gölgeler Prensi. Kendi sefaletinden bıkmadın mı?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Gizemli akşam yemeğini kiminle yedin?"

"Başka bir Cadı. Bir . ve Boynuz coven geri Lumera'da."

"Herhangi bir haber var mı?"

"Broderick ve Isolde endişeli. Onyx ile ittifak kurdukları söylentisi yayılıyor."

"Ama yapmadılar." Prenses Sera'yı halefimle evlendirme planlarımızdan benim ve kraliyet mensuplarının dışında kimsenin haberi yoktu. "Neredeyse kırk kişiye sığınma teklif ettiler."

"Ben de aynı şeyi söyledim ama arkadaşım Lazarus'un bu tür düşünceleri öğrenmesinden korktuklarını söyledi."

"Harika," diye homurdandım. Daha fazla karışıklık. "Prensi Teğmen Eardley ile buluşması için Shadowhold'a göndereceğim. Ailesine ulaşmanın bir yolunu bulabilirler."

"Fae kızını tamamen kendine almak için planlar mı yapıyorsun?"

Ateş bize doğru yaklaştı ve yüzümde sıcaklığın yalamalarını hissettim. "Bu gece hiç havamda değilim, Briar."

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Crag's Hollow'da ne yapmayı umuyorsun?"

Geldiğimizden beri ona bunu sormak istiyordum. "Yıllar boyunca Esme'yle görüştünüz mü?"

"Hayır," dedi Briar, içkisini döndürerek ve yarattığı küçük karamel girdabına bakarak. "Lumera'dan ayrıldığımızdan beri onunla hiç konuşmadım."

"O senin kızın gibiydi."

"Ve hala ihanete uğramış gibi hissediyor. Annesi bizimle birlikte savaşıırken öldü."

"Sence Amber'la çalışacak kadar ihanete uğramış hissediyor mudur?" Briar dudaklarını büzdü. "Neden sordunuz?"

"Amber bir şekilde onu tanıyor. Esme'yi nasıl bulduklarından ya da onlara ne teklif ettiğinden emin değilim ama öğrenmeye değer. Bıçakla ilgili başka ipucumuz yok. Bir mucize bekliyorum."

Briar dilini şaklattı. "Aramanıza yardımcı olabileceğinden şüpheliyim. Annesinden çok az ışık almış ve görme yeteneklerinin hiçbiri ona geçmemiş."

"Biliyorum." Başımı salladım. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Briar daha yakına eğildi. "Onu benden saklamamalıydın."

Ben de bunu bekliyordum. "Bunu biliyorum."

Briar'ın ağzı buruştu. "Esme bir şekilde bıçağı bulmana yardım etse bile... sonra ne olacak? Kızı kurtaramazsın, Kane."

Yüzümü nötr tuttum. "O zaman İnci Dağları'na gideceğim."

Elimdeki son ve tek numara. On yıllar öncesinden kalma bir teoriye göre, kehanet babamın ikinci doğan oğlunun ellerinde öleceğini söylediği için, onun yerine bu işi ben yapabilirdim. Babam ve Arwen'den sonra, var olan tam kanlılığa en yakın kişi bendim.

"Ah." Briar bana dilini şaklattı. "Onun yerini almak için."

"Pearl'ün kütüphaneleri, bilginleri ve rahipleri hakkında var olan her şeyi okudum. Kahinin sözlerinin her yorumunu inceledim. Kız kardeşinin ve annesinin tüm kehanetlerini de inceledim. Bu mümkün olabilir."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek bir çeşit rahatlamaydı. Plan yıllardır zihnimin derinliklerinde saklıydı. Son tam kanlı Fae'yi bulduğumda denemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir plan.

"Kehanete göre sonunda tam kanlı son Fae doğacak. Sen tam kanlı değilsin. Yeniden doğamazsın."

"Ayrıca bir kralın ikinci oğlunun ellerinde düşmeye mahkum olduğunu da söylüyor. İşte o benim." Alaycı bir sırıtış attım.

"Peki ya sonunu sadece onun ellerinde bulabilecek bir kral?" Şaşkınlık yüzümü aydınlattığında gülümsedi. "Kahinin sözlerini birkaç yüz kez okuyan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

"Tüm kehanetler gibi belirsiz. Belki de ben onu öldürdükten sonra son nefesini onun kollarında veriyordur. Ya da belki de onunla tanışarak sonunu getirdi. Bak Briar, her iki durumda da denemek zorundayım. Onu seviyorum."

Briar önümüzde çatırdayan alevleri değerlendirdi. "Senin onun için hissettiklerini o da senin için hissetseydi yine de gider miydin? Birlikte geçirebileceğiniz azıcık zamanı da kaybedeceksiniz."

"Yine de giderdim," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama onun gitmemesinin faydası var."

Arwen'in diyarların güvenliği için nihai bedeli ödemesine izin vermem mümkün değildi. Onu böyle bir kaderden kurtarmanın tek yolu onun yerini almanın bir yolunu bulmaktı. Fedrik ya da başka biriyle yaşlanmasını izlemek zorunda kalmadan önce çoktan gitmiş olmam bir lütuftu. Zihnimi istila eden ve yüzümü buruşturana kadar beynimin her bir yarığında gezinen kıskançlığı neredeyse görmezden gelebiliyordum.

"Pearl'ün rahipleri ya da bilginleri hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye devam etti Briar. "Ama size yardım edebilecek tek bir adam var: Beyaz Karga."

Ona tek bir kaşımı kaldırdım.

"Pearl's Vorst bölgesinde uzak bir zirvede yaşıyor. Hâlâ büyü yapıp yapmadığını bilmiyorum ama sizi neredeyse tam kanlıdan gerçek Fae'ye dönüştürebilecek biri varsa, o da odur. Beyaz Karga, Evendell'e gelmiş geçmiş en yetenekli büyücülerin başında gelir. Yine de uyarayım," dedi leylak rengi gözleri kararak. "Hiçbir zaman doğru fikirli olmadı. Size ne yapmasına izin verdiğiniz konusunda dikkatli olun."

Bir süre sessizlik içinde oturduk, büyülü şöminenin çıtırtılarını ve ışıklarını dinledik. Viskimi yudumlarken üst kattaki Mari'yi düşündüm. Onun dirençli ruhu tıpkı önümüzde titreyen alev gibiydi. Saçları da öyle.

"Sen bir Foxfire'dın, değil mi? Perry ile evlenip Creighton olmadan önce?"

Briar başını yavaşça eğdi, gözleri şimdi kendi içkisindeydi.

"Bu kadar uzun süredir yok olmuşlarsa, Mari'nin cadılar meclisinin bir parçası olmasından neden korkuyorsunuz?"

"Büyüsünü güçlendirmek için benim tılsımımı kullandı. Soyumuzu yönlendiriyor. Başka bir meclisten gelen bir cadı için hiçbir şey yapmazdı."

"Korkacak ne var? Hâlâ yaşayan son kişisin."

Briar'ın gözleri benimkilere kaydı, tedirgin ve okunaksızdı. "Belki de haklısın."

Briar da inançlarını paylaşmadığı bir aileden geliyordu. Belki de yıllar önce davama bu kadar çabuk katılmasının nedeni buydu. Babama karşı verdiğim mücadeleyi çok iyi biliyordu.

Her zamanki gibi, onu düşünmek midemi bulandırıyordu. Alevlerin sıcaklığı yün gömleğimin içine yayılmaya ve derimi ürpertmeye başlamıştı. Ayağa kalktım ve bacaklarımı uzattım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"İyi şanslar, Kane."

Neyi kastettiğinden emin değildim ama şansa o kadar farklı şekillerde ihtiyacım vardı ki sormaya zahmet etmedim.

Yorgun uzuvlarımı gıcırdayan akçaağaç merdivenlerden karanlık koridora doğru güçlkle sürükledim. Uyuyamayacaktım ama belki sessizlik içinde uzanmak zihnime biraz huzur getirebilirdi. Savaş zamanı anlaşmalarını, sadist cadılar meclisini ya da deli büyücüleri düşünmemeye çalışacaktım.

Arwen'i düşünmemeye çalışırdım.

Elim misafir odamın kapı koluna dolanmıştı ki arkamdaki koridordan hafif ayak sesleri geldi. Kalbim titredi.

"Neden uyanıksın?" Kapıya doğru söyledim. Neredeyse ona bakmaya dayanamayacaktım. Arwen'i yalınayak, saçları dağınık ve sabahki ipeksi bornozuna sarınmış halde görmenin bana ne yapacağını biliyordum.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

Ne aptalca bir soru. Sanki bir odaya adım attığı anda onu hissedemez, portakal çiçeği teninin kokusunu alamaz, iç çekişlerinin ve mırıldanmalarının müzikal tonunu duyamazmışım gibi.

"Şanslı bir tahmin," dedim sonunda yüzümü ona dönerek.

Tanrım, haklıymışım; yıldız ışığından doğmuş, gece açan bir hayal gibi görünüyordu. Uzun siyah saçları düşük bir kurdeleyle toplanmıştı ama uyuyamayıp dönüp durmaktan hâlâ dağınıktı. İpek beyaz cübbesi onu ilahi bir ruh gibi örtüyordu. Ayaklarına kapanmak istedim. İzin verseydi yapardım.

"Ben de çay yapacaktım," dedi. "Sen de ister misin?"

Evet. Bana teklif edeceğin her şeyi. Dudaklarından içeceğim.

"Hayır."

Yüzü hafifçe düştü, ama yanımdan geçmek için hiçbir hareket yapmadı.

"İyi geceler," dedim, sesim amaçladığımdan daha çok hırıltıya benziyordu. Boğazımı temizledim. "İyi uykular."

Onu Fedrik'le gördükten sonra yaptığım taşkınlık için özür dilemeliydim. Ama onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi misafir odasına girmeye ve kapıyı kapatmaya zorladım. Ya da ona evlenme teklif etmeden önce.

Kafama bakılması gerekiyordu.

Ayakkabılarımı ve giysilerimi tekmeleyerek sert yatağa girdim. Tenim sıcaktı, kalbim göğsümde huzursuzdu. Bu malikânede birlikte oyalanmak bir sorundu. Yola geri dönmemiz gerekiyordu. Belki de ben-

Kapım gıcırdayarak açıldığında odaya hanımeli ve portakal çiçeği kokuları yayılıyordu.

KANE

ARWEN YATAĞA DOĞRU YÜRÜDÜ, BENİ ŞOK ETTİ - BİR ADAM
nadiren Şaşırdım, Eğer hiç-by tırmanma
üzerine yatağa uzandı ve bacaklarını
altına katladı. "Ben

bir süre seninle kalabilir miyim?"

Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "Kendini iyi
hissediyor musun?" Küçük bir kahkaha. "Sadece
uyuyamıyorum."

"Eğer bu hakkındaysa Özür dilerim. Sana saldırdığım
için

."

"Olma." Bornoğunu kendi etrafında daha sıkı sardı. "En
başta beni öpmesine izin vermemeliydim. Fedrik ve ben
sadece arkadaşız."

"Yine de daha önce söylediklerimde ciddiydim. Eğer bu
seni mutlu edecekse, ben de senin için bunu istiyorum."
Aklımdan iç karartıcı bir düşünce geçti ve ekledim, "Ama
eğer bu Korkarım kendini sabote etmene yardımcı
olamam. Benden nefret etmen için sana başka bir neden
veremem."

"Senden nefret etmiyorum." Burnundan iç çekti.
"Fedrik'le aramızda sabote edilecek bir şey de yok. Ona o
kadar takmışsın ki."

O zaman neden

... Oh.

Oh.

Ben bir aptaldım. Bunu hayatım boyunca yapmıştım ama Arwen'in rahatlama ihtiyacını bir türlü fark edememişim. Kendi zihninin dehşetinden uzaklaşmak. Sürekli kükremenin susturulması.

Temkinli bir şekilde, vahşi bir ata şeker ikram eder gibi pamuklu çarşafı onun için kaldırdım. Bir meydan okumadan çok bir davet gibiydi, ama yine de yatağın açık şeridini uzun bir süre boyunca inceledi.

Sonunda öne doğru süründü ve titrek bir nefes vererek altından geçti.

Ve sonra Arwen yatağında yatıyordu. Benim yanımda.

Vücut ısı ve hanımeli saçları tüm duyularımı bastırıyordu.

Ve bu anda - Arwen'in dingin, yumuşak ve yıldızlarla aydınlanmış olduğu, sakın gözlerinin benimkileri değerlendirdiği bu kendine özgü, özel cadı saatlerinde - güzelliği acımasızdı. Kavrayabileceğim her şeyin ötesindeydi. Aylar ve aylar boyunca onu istedikten sonra, kararlılığımı bağlayan ip yıpranmış ve toz haline gelmişti.

Sakin ol, dedim kendime.

Yine de kalbim neredeyse korkutucu bir hızla kaburgalarımın çarpıyordu.

Belki de flört etmek istiyordur. Sarılmak. Bir şeyler hissetmek, ama henüz ne olduğundan bile emin değil. Hemen yanınızdaki vücudunu düşünmeyin. İnce ipekle zar zor örtülmüş. Saçları banyodan dolayı hala biraz nemli - Tanrım, banyosunu düşünme. Köpüklü ıslak göğüslerini yalamayı, boynunun nazik derisini emmeyi, pürüzsüz iç bacaklarını ...

Nefes alışım hızlanmış ve sığlaşmıştı. Onu test edecektim. Ona lokmalar verip ne yapacağına bakacaktım. Bırakın hızı o belirlesin.

"Aslında, kuş," dedim, sesim şimdi daha alçak, daha sert, "kafayı taktığım şey sensin. Özellikle de o küçük ipek elbisenin altında ne olduğuna."

O sert, buruşuk burun için hazırlandım. O önceden yüklenmiş hakaret-

Ama Arwen alay bile etmedi ve sessizlik etrafımızda yüklü ve aç bir şeye dönüştü. Mum ışığından arınmış odayı sadece tek pencere pervazının ötesindeki neredeyse dolunay aydınlatıyordu. Arwen'in göğsü sulu ay ışığı havuzunda neredeyse benimki kadar hızlı inip kalkıyordu.

Karnımın alt kısmındaki kaslar sıkıştı. "Arwen, buraya neden geldin?"

Şimdi tavanın kirişlerine sabitlenmiş olan tereddütlü bakışları neredeyse beni orada durdurmaya yetecekti.

Bak, zaten çok ileri gittin. Onu çok fazla zorladın. Sen acınacak haldesin. Kontrolden çıktın.

Arwen kıpırdandı, sessiz kaldı, dolgun dudağını ısırıldı-
"Benden iste," diye neredeyse bağıracaktım.

Bana durmamı söyle, yoksa duramam. Beni senden koparmak zorunda kalacaklar.

Arwen'in nefesi kesildi. Sonunda, "Ne teklif ediyorsun?" diye sordu.

"Ele geçirilmiş bir kadın gibi benim için inlemeni istiyorum."

Sözlerim karşısında bacakları birbirine kenetlendi. "Peki bunu nasıl yapabilirsin?"

"Bırak tadına bakayım, öğrenirsin."

"Peki," diye nefes aldı, huzursuz gözleri sonunda benimkilere dikilmişti. "Öp beni o zaman."

Benim parmaklar neredeyse sökülmüş
aracılığıyla ve ince çarşaf bizi
çevreliyor. "Demek istediğim bu değil."

Kaşları, farkına vararak kalkmadan önce içe doğru kıvrıldı.

Bu bir hataydı. Öyle olduğunu biliyordum. Benden onu almamı istemesine rağmen, savunmasızdı ve rol yapıyordu. Daha güçlü olsaydım, bu kadının yanında bu kadar işe yaramaz olmasaydım

-Ayağa kalkar ve odayı terk ederdim. Belki de bu malikaneyi tamamen. Şehri. Kendimi ondan uzak tutmak için aramıza binlerce kilometre koymam gerekirdi. Yürürdüm, yürürdüm ve asla arkama bakmazdım.

Ama daha güçlü değildim.

Zayıftım. "Bana güveniyor musun?"

Ona yaptığım onca şeyden sonra, önemli olan tek soru buydu.

"Evet," diye nefes aldı. "Her zaman." Onu yiyip bitirebilirdim.

Bunun yerine, kaslarımın izin vereceğini düşündüğümünden daha yavaş yaklaştım, nefesini duydum, ince boynunun omzuyla buluştuğu noktadan bir saç telini fırçaladım ve o hafif, neredeyse sıvı ipeğin içinden kalçasını avuçladım. Kağıt gibi. Onu kesebilirdim. Vücudunun beyaz sıcaklığını avucumda hissediyor olabilirdim. Ama onu korkutmak istemedim. Ve eğer ondan istediğim şeyleri biliyorsa. Vermek istediğim şeyleri. Korkardı.

Korkmuştum.

İstmeden sessizce homurdanarak dudaklarımı göğüslerine, karnına indirdim ve ince kumaşın üzerinden onu ağzıma aldım.

Ve ben serttim.

Bu kadar yakın olmak bile dayanılmaz derecede sertleşmişti. Elimle ince belindeki bağı çözdüm ve bornozu açarak altındaki kısa geceliği ortaya çıkardım.

"Bu küçük elbiselerin beni deli ediyor," diye inledim, ağzımı karnına dayadım, iyileşmekte olan yaralarından kaçınmaya dikkat ettim. Sateni yukarı kaldırdım, sanki bir

hediye etti, pürüzsüz kalçalarını ve aralarındaki zarif beyaz danteli ortaya çıkardı.

"Siktir."

Arwen soluk soluğa güldü, narin parmakları şimdi saçlarımda, alnımdaydı. "Ve sen benim bir denizci gibi ağzım olduğunu söylüyorsun."

Kalçalarının derisini yaladım. Krema ve bal. Tatlı gibi.

Bunu başaramayacaktım; her santimi başımı döndürüyordu. Elleri saçlarımda nazikçe geziniyor, kafa derimi hafifçe kazıyordu. Onu daha yakına çekmek için yuvarlak kıcını ellerimle kavradığımda nefesi kesiliyordu. Kalça kemiğini hoşgörüle, kayıtsızca emerken içimi kaplayan anılar: Gerçekten ama gerçekten eğlendiğinde çok yüksek sesle gülmesi. Esnemelerinin beni bazen hayalini kurduğum o sersem, tok ifadeyle nasıl ödüllendirdiğini. Hızlı, kesin ve zarif bir şekilde koşarken gözlerinin kararması.

Arwen'in kalçaları açıldı ve dudaklarından bir iç çekiş döküldü.

Bunu o istedi.

Pürüzsüz karnının alt kısmını, hâlâ onu örten kumaş parçasının hemen üstünü yaladım. Davetini kabul ediyor, daha fazlasını istiyordum. Dilim teninin üzerinde gezinirken seğirdi.

Ellerimi kalçalarına dolayarak iç çamaşırını ayak bileklerine kadar çekip çıkardım ve ince dantelin kavrayışımın gücüyle yırtıldığını duydum.

Arwen'in uzun saçları yastıklara dökülmüştü, beyaz kurdelesini çözülmüştü, yanakları kızarmıştı, ıslak dudakları ayrılmıştı. Ve o yeşil gözler, gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutarken ... öyle bir güven-

O bakış. Beni mahveden şeyin sadece o bakış olduğunu biliyordum.

Ama sonra gözlerim bacaklarına takıldı - rahatça, rahatça açık. Rahat. İstekli. Ve araları ıslak ve kaygan, pembe, parlak ve mükemmeldi.

Sikim acıyla titriyordu. Neredeyse dayanılmazdı. Tanrılar merhamet etsin.

Danteli yere attım ve ellerimi tekrar kığına dolayarak ağzımı uyluğunun iç kısmına, sıcak merkezinin hemen yanına getirdim. Arwen kıpırdandı ve beni tırmaladı, bu da sikimin tekrar seğıirmesine neden oldu.

Kıpırdamadan durmak zorundaydı. Bir elimi karnına koydum ve dilimi kesintisiz olarak üzerinde gezdirmek için onu sabitledim. Arwen kıvranarak inledi ve neredeyse ben de parçalanıyordum.

"Tadın rüyalarım gibi."

Tutarsız bir şeyler mırıldandı ve ben de ona doğru kahkaha atarak tekrar kıvranmasını sağladım.

Kaygan, hassas tenini öptüm, her santimini keşfettim, sıcaklığını ve ballı kokusunu içime çektim. Her iç çekişinde, kalçalarının her kıvrılışında, parmakları hararetle her uzandığında, saatlerce onun tadına bakacaktım. Günlerce. Haftalarca. Onunla asla doymayacağımı hissederdim. Her zaman, her zaman daha fazlasına ihtiyaç duyacaktım.

Tek bir parmağıımı yumuşak, ıslak merkezinde gezdirdim ve memnuniyetle inledim. Sırılıslam olmuştu. Girişinde birikiyor, kalçalarının iç kısmına damlıyordu. O kadar ıslaktı ki acı çektiğini biliyordum. Daha fazla dayanamayacağını biliyordum.

Parmağıımı ıslaklığında ileri geri okşarken, dilim üzerinde gezinirken ama asla o tomurcuğı, o hassas zirveyi değil- alay ederken, onunla alay ederken, neredeyse nefes nefese kalana kadar kendimi kaybederken ciğerlerimdeki tüm havayı çekmeye yetti.

Ağlamaklı bir şekilde miyavladı.

Ses, uzuvlarımı kemiksiz hale getirdi. "İstedğin bir şey var mı?"

Bu kez dilimi içine daldırdığımda "Lütfen," diye yalvardı. "Kane," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Sonunda dilimi yalvardığı noktaya bastırdığımda aceleyle nefes verdi ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Tadı o kadar tatlıydı ki, çıkardığı küçük sesler o kadar caresizdi ki, parmağımı içine sokup duvarlarının etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, sikimin yatağa yaptığı baskıyı hafifletmek için yer değiştirmek zorunda kaldım. Ama o ahlaksız ve nefessizdi ve beni çılgınca kavlıyor, parmağımı dilimle aynı anda iterken kıvranıyor, kalçalarının tepesindeki o noktada ileri geri gidip geliyordu.

Gerginleşmeye ve sertleşmeye başladı, serbest kalmasının eşiğindeydi, ben de şişmiş dudaklarını hafifçe öpmek için geri çekildim, parmaklarımı yanlarından geçirerek göğüslerinin kabarıklığını sıyırdım.

Mükemmel. Her şeyiyle. Gerçek olamayacak kadar mükemmel.

Arwen gerildi ve hayal kırıklığına uğramış küçük bir inilti çıkardı. "Kane." Sanki bir an daha dayanamayacakmış gibi. Sanki bu bir ıstırapmış gibi.

Anlamıştım. Onun serbest kalmasını en az onun kadar çok istiyordum. Neredeyse onunla tanıştığım andan beri dilimin ve parmaklarımın üzerinde parçalanmasını hissetmek istiyordum.

Dilimi bir kez daha üzerinde gezdirdim, tepe noktasındaki o noktada oyalandım ama asla uzun süre kalmadım. Şu anın ötesini zar zor düşünebiliyordum - ona ne yapmama izin verdiğini. Benden ne istediğini. Diğer tek düşünce, uzaklardaki bir çağrı gibi, yakında kendimi sadece bu tek anıya vuracağımı bilmektir. Onun yumuşak tenini tatmanın, küçük zevk mırıltılarını duymanın anısı. Bu bilgi

Hiçbir şey onun tarafından güvenilmek ve onu bu şekilde şımartmak kadar iyi hissettiremezdi.

Yukarı baktığımda Arwen'in gözleri kapanmıştı, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu, elleri yumruk olmuştu, biri çarşafta diğeri saçlarımdaydı. Dilimi ona doğru döndürdüğümde alçak sesle tısladı.

"Gözlerini aç," diye mırıldandım ona.

Dirseklerinin üzerine oturdu, göz bebekleri kocaman ve karanlıktı, nefesi kesiliyordu.

"Bak bana ne yapıyorsun." Merkezini uzun ve yavaş bir şekilde yalamadan önce, şişmiş ve ağır horozumu kavramak için makatlarıma uzandım.

"Oh, Stones," diye mırıldandı, başını geriye attı ve ben onun sesiyle kendimi daha sıkı kavradım.

Küçük tomurcuğu emdiğimde haykırdı ve neredeyse şiddetle kıvrandı. Şaftımı bırakarak, içeri itmeden önce parmağımı bir kez daha ıslaklığında gezdirdim. Elim sırlıslık olana kadar pompaladım.

"Daha mı?" Sesimdeki sertlik boğulmuşum gibi çıkmasına neden oldu.

"Kane, lütfen."

Bir parmağımı daha içeri soktum, parmaklarımı içeri ve dışarı doğru okşayarak, en iç duvarına doğru kavrayarak, girişin etrafında gerilmesi ve yuvarlanması için ona zaman verdim. Onu yatağa bastırmak zorunda kalana kadar ağzıma ve parmaklarıma karşı kıvrandı ve inledi.

Daha fazla emme, daha fazla basınç kadar-

Gerginleşti, zirveye ulaştığında haykırdı. Tekrar tekrar içine girdim, onu açık tuttum ve her nabız ve kasılma boyunca emdim ve yaladım.

Artçı şoklarla titremeye başladığında yataktan kalkıp şehvet dolu coşkuyla fırlatıp attığım dantel iç çamaşırını buldum. "İşte," dedim, sesim ona bile

kendi kulaklarım. "Yırttığım için özür dilerim. Sana yüz tane daha alacağım."

Beni değerlendirdi, gevşek ve şaşkındı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kasıklarımda zonklayan, uğuldayan, sıvı sıcaklığındaki ihtiyacın ötesinde zar zor düşünebiliyordum. Bu

Açıkçası, hala dimdik ayakta durmam etkileyiciydi.

Ayağa kalktı, saçları daha önce hiç görmediğim kadar karışık, sonra parlak, şakacı gözleri çadırı pantolonuma kayd. "Sanırım sıra sende."

Sikim neredeyse iki yüz yıllık yaşamımda hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Taşaklarım ağrıyor ve ağırlaşıyordu ve uğruna öldürebileceğim, ölebileceğim kadın beni boşaltmayı teklif ediyordu.

Ben de "Beni merak etmeyin." diyen yarım akıllıydım. Gerçekten kafama bakılması gerekiyordu.

"Neden olmasın?"

"Buna tedbirin bolluğu diyelim. Aksi takdirde, inanın bana, bunun için size yalvarırdım."

Kaşlarını çattı, uykulu ve toktu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Kral Kane Ravenwood, ona dokunmam için bana yalvarıyor. Görmeyi çok istediğim bir manzara."

Gerçekten anlamamıştı. Dizlerimin üzerine çöküp her lanet günün her saatinin her dakikasında bana dokunması için ona yalvarmaktan birkaç dakika uzaktaydım.

Daha fazlasını söyleyebilirdi ama bir esneme onu ele geçirdi.

Ve ben yeni, acı verici bir ders öğreniyordum. Sanırım bunun için çok yaşlı değildim.

Bir zamanlar düşündüğüm kadar güçlü değildim. Ya da yeterince güçlü değildim. Ona sahip olmak, ama ona sahip olmamak. Tamamen değil. Ya da belki de çok bencildim. Onu çok fazla istiyordum.

Yine de bu bilgi beni yatağa tırmanmaktan ve bana dolanırken onun tatlı, hanımeli saçlarını koklamaktan alıkoymadı. Nefes alışının rahatlamasını dinlemek

ve sabit, başı çenemin altında sıkışmış, kalbi benimkiyle aynı anda atıyor.

Haklıydım, bu gece uyuyamayacaktım.

Arwen'i kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunun tek bir saniyesini bile kaçırmayacaktım.

ARWEN

EN AZ ON DAKIKADIR UYANIKTIM, GÖZLERİMİ
kapalı karşı Kane'in Şanlı, yontulmuş
Göğüs, Tek bir kasımı bile oynatmadan, ne
kollarımı ona doladım ne de bacaklarımı onunkilere
doladım. Eğer yeterince hareketsiz kalırsam, belki sonsuza
kadar uyuyormuş gibi yapabilirdim. Ve bir daha asla
Kane'le birlikte olmak istediğim gerçeğiyle yüzleşmek
zorunda kalmazdım,

Umutsuzca, umutsuzca, umutsuzca.

Dün gece hissettiklerimi hissetmek için kırılmış camların
üzerinde sürünürdüm. Zevk değil - gerçi o da dünyayı
sarsan bir şeydi - ama onun yatağına girdiğim ve yüzündeki
ifadeyi gördüğüm an. Şaşkınlık, şehvet ve katıksız
rahatlama... Aklımı kalıcı olarak değiştiren şey buydu. Asla
iyileşemeyecektim.

Asıl sorun şimdi, sabahın sert ışığında ne olacaktı. Bu
düşünce midemi burktu, öfkeyle düğümlendi. Kendime
bugün yapmamız gereken tek şeyin Crag's Hollow'a gidip
Esme'yle konuşmak olduğunu hatırlattım. Mari uyandığında
ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyebildiğinde
zihnimdeki ve kalbimdeki savaşla başa çıkabilirdim.

"Daha ne kadar uyuyormuş gibi yapacaksın?"

Yüzümü utançla boynuna gömdüm.

"Benden kaçtığını düşünmeye başlamam dışında umurumda değil." Bunu şakacı bir edayla söylemişti ama içinde bir çaresizlik de vardı.

"Ne zamandır ayaktasın?" Sıcak tenine doğru sordum.

"Bir süre."

Pırıl pırıl parlayan gümüş gözleriyle buluşmak için başımı yukarı kaldırdım ve altlarındaki şişkin torbaları fark ettim. "Hiç uyumadın mı?"

"Bu sabah erkenden yapmam gereken bir iş vardı. Dün gece de biraz dikkatim dağınıktı," dedi saçlarımı yüzümden çekerek. Yanağımı muhtaç bir kedi yavrusu gibi eline bastırdım. Tüm vücudunu yalamak istiyordum. Ondan bir ısırık almak için. O bir ziyafet gibiydi ve ben açlıktan ölüyordum. Acaba parmaklarını emmeme izin verir miydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak ve bir elini dağınık sabah saçlarında gezdirerek. Oh, Stones. Sabah saçı olmaz. Zaten bronzlaşmış çıplak bir göğüs, granit gibi bir çene ve iri erkeksi ellerle mücadele ediyordum. Sabah saçıyla da başa çıkamazdım.

Bacaklarımı birbirine kenetledim. "Kahvaltı yapmayı düşünüyorum," diye yalan söyledim.

"Kahvaltıyı becermek istiyorsan belki, ama senin şehvetli gözlerini gördüğümde tanırım."

Yanaklarımın utançtan ısındığını hissettim. Onu istediğim için değil - ona ihtiyaç duyduğum için - daha ziyade dün gece beni insan zevkinin eşiğine getirip geri götürmesine izin verdiğim ve karşılığında onun için hiçbir şey yapmadığım için.

"Tamam." Artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmiştim. "Ben senin kötü dilini düşünüyordum."

Bu bana hafif bir sırtış kazandırdı, ama gözleri her zamanki yoğunluğundan yoksundu.

Kalbim sıkıştı. "İstediğin cevap bu değil miydi?"

"Bir erkeğin umabileceği en iyi cevap bu," diye geçiştirdi. "Ama artık gitmeliyiz." Beni kollarından çözdü ve hâlâ pantolonunun içindeyken yataktan kalktı. Kıyafetlerini bulmak için odayı süpürdü. "Griffin'den burada kalmasını isteyeceğim. Sanırım burada olmayı tercih eder."

Doğrudum ve yorganı göğsüme çektim. Bir şeyler ters gidiyordu. "Sen iyi bir arkadaşsın," dedim dalgınca. Zihnim yarışıyordu. "Bunu takdir edecektir."

Kane başını salladı. "Dün gece Briar bana Citrine'in Lazarus için endişelendiğini söyledi. Fedrik, Teğmen Eardley ile görüşmek ve ailesine haber vermek için Shadowhold'a gitti. Akşama dönmüş oluruz, istersen onunla orada buluşabiliriz."

"Fedrik gitti mi?"

Kane yüzümü boyayan ifadeyi yanlış anlamış gibiydi ve gözlerini pantolonunun bağcıklarını bağlamak için aşağıya çevirdi. "Onu kaçırdığınız için üzgünüm."

"Mesele bu mu? Sana onunla birlikte olmadığımı söyledim, Kane. Sadece bir kez öpüştük."

Kane yüzünü buruşturdu. "Tanrım, yine de. Bunu özellikle duymak istemiyorum."

"Onun hakkında böyle hissetmiyorum. Hiç hissetmedim ve ona da söyledim. O sadece bir arkadaş."

"Pekala."

"Peki neden benimle bu yatakta değilsin?" Baştan çıkarmaya çalıştım ama sesim huysuz çıktı. Ürperdim.

Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda yoğun bir şekilde parlıyordu. "Bugün yapacak çok işimiz var ve zaman çok önemli."

Ayağa kalkmalıydım. Ne tür bir seks delisi birisine kendisiyle birlikte olması için yalvarır? Dün gece kendimi ona nasıl attığımı sayarsam iki kez. Ama dün geceden sonra Kane'in beni artık hiç istememesi fikri içimi burkuyordu.

Kane'in kalçalarımaya dolanmış ellerini hatırlayınca cesaretlenerek dizlerimin üzerinde doğruldum ve geceliğimin askılarını omuzlarımdan indirdim.

"Arwen," diye uyardı Kane, sesi buz gibiydi ama gözleri ateş ışığı kadar sıcak ve zengindi.

"Kane," diye meydan okudum, yırtık iç çamaşırlarım dışında çıplak bir halde önünde diz çökene kadar ipek kumaşı aşığı çektim.

Çıplak göğüslerimi görünce hafifçe inledi, elindeki botu o kadar sert kavradı ki derinin çatladığını duydum. Yine de hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.

İyi o zaman.

Parmaklarımı kalçalarımaya kalan kumaşın kenarlarına geçirdim.

"Lütfen bunu yapma," diye homurdandı.

Ama artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmiştim. Beni sahiplenmesini istiyordum. İç çamaşırlarımı kolayca çıkardım, yanaklarımdaki onunkini yansıtan sıcaklığı görmezden geldim.

Hâlâ bir şey söylemeyince daha da kızardım. "Beni gerçekten yalvartacak mısın?"

"Seni böyle görmenin bana ne yaptığını biliyorsun." "Ne yapıyor?"

"Vücudun yıldızları görmemi sağlıyor." Yavaş ve sıkı bir nefes aldı. "Benim için böyle sergilendiğinde Sana yapmak istediğim şeyler. Anlatılamaz, Arwen. Onlar anlatılamaz."

Bacaklarımda arasında ısı toplandı ve onları birbirine sıkıştırdım. Gözleri hareketi takip etti ve inledim. "O zaman yap onları."

Ama o sadece odayı geçip atılmış geceliğimin yanına gitti ve onu bana uzattı. Yanaklarım kızardı ve azarlanmış gibi elbiseyi başımın üzerine çektim.

"Dün gece rahatlamaya ihtiyacın vardı." Bir elini dalgalı saçlarında gezdirdi. "Böyle bir rahatlama arayışına girdiğin için seni suçlamıyorum. Ben de aynısını yaptım. Hem de pek çok kez."

"Bu değil-"

"Ama ben bir hata yaptım."

"Bir hata mı?" Kanım utanç ve acıyla kaynadı. "Yani sonunda bacaklarımın arasına girdin ve şimdi sıkıldın mı?"

"Hayır-ne? Arwen-"

"Ne o zaman? Bu intikam mı? Siren Körfezi'nden sonraki her şey için mi? Kane." Kendimi sakinleştirmek için bir nefes aldım. Artık onunla kavga etmek istemiyordum. "Asla yapmamalıydım-"

"Arwen-"

"Biliyorum, biliyorum. Gitmek zorundayız. Belki senin için bu bıçağı almaktan, babanı yenmekten daha önemli bir şey yok ama benim için-"

Kane hâlâ botunu tutarak, "Yapıyorsun," diye araya girdi. "Neyi yapıyorum?"

"Sen benim için daha önemlisin. İntikamdan, kefareten -Her şeyi. Seni sevdiğimi bilmiyor musun, Arwen?"

Sözleri bir suçluluk itirafı gibi ağzından döküldü. İçimde kabaran, boğazımda düğümlenen ve ona saldırmaya hazır olan tüm duygular, kaynayan bir tencereden çıkan buhar gibi yok oldu.

"Sana aşığım." Gülüşü sert ve yorgundu. "Umutsuzca. Denizde kaybolan denizcilerin, onlara eve dönmeleri için rehberlik eden kuşu sevdikleri gibi."

Yatağın karşısındaki masaya oturmadan önce gömleğini çekti, hâlâ düğmeleri açıktı. "Bana karşı hislerinin eskisi gibi olmadığını biliyorum ama bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Hiçbir şey değiştiremez."

Ağlamanın, gülmenin ya da dudaklarımı onunkilere bastırmanın eşiğindeyken, bir ciğer dolusu hava çektim.

"Niyetim sana bu yükü yüklemek değildi ama ..." Sesi çok kısıktı. "Senin için bu kadar rahatlatıcı olamam. Olabileceğimi umuyordum ama sanırım Sanırım bu beni gerçekten öldürebilir."

Birden kendimi çok kırılğan ve şaşkın hissederek sadece başımı salladım.

Shadowhold'daki hizmetkârların odasında pek çok gece, tıpkı bunun gibi anların hayaliyle uykuya dalmıştım - Kane'in aşkını ilan etmesi, birlikte o soyut kulübeye doğru yola çıkmamız ...

Ama hiç bu kadar çığ, bu kadar acı verici olmamıştı.

İkimiz için de acı çekiyordum. Birbirimize yaşattıklarımız için.

Kane'i kullanmaya çalışmıştım. Ben-

Yataktan kalktım, odada ipek bornozumu aradım, keşke tamamen ortadan kaybolabilsem diye düşündüm. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Yapma lütfen," dedi ayağa kalkarak. "Hey, bu istediğim son şey. Dün gece eğleneliydi, değil mi?"

Sırıtmaya çalıştım ama hiçbir şey bu kadar sahte hissettirmemişti. Bornozu ortama sardım. "Tabii ki, evet."

"Güzel, o zaman buradaki işim bitti." Bana o dizlerini titreten yarım sırtışını yaptı. "Seninle aşağıda buluşuruz."

ARWEN

KANE VE BEN ORMANA ULAŞANA KADAR UÇTUK.
Crag's Hollow'u çevreledikten sonra yürüyerek kasvetli sahil kasabasına doğru yol aldık. Aşağıya doğru yürüdük

arnavut kaldırımlı yol, sisle örtülü cılız, orantısız binaların arasından geçerek eğri büğrü bir deniz fenerinin önünden geçiyordu. Solmuş tuğlalarını yuvarlayıp küçük balıkçı köyünün kalbindeki iskeleye bir göz atmadan önce tuzlu su ve tuz kokusunu aldım.

Tekne kiralama, bağlı kanolar ve çapalar için soluk tabelaların ötesinde, çökmüş eski bir buzul gölünün üzerinde asılı duran yıkık bir platform uzanıyordu. Stygian Gölü'nün karanlık suyu, yukarıdaki sisli gökyüzüne karşı bir mürekkep lekesi gibi yayılıyordu ve uzaklarda kamburlaşmış bir kara kütesini zar zor seçebiliyordum, sanki devasa, çökmüş bir figür suyun içinde uyuyakalmış gibiydi.

"Bu da ne?"

"Hemlock Adası," dedi

Kane. "Hemlock Adası bu mu?"

Kane başını eğdi. "Nerede olduğunu sanıyordun?"

"Aslında bilmiyorum." Niclas'ın bahsettiği yeri ilk kez duyuyordum.

"The tüm ada hizmet ederolarak ve en büyük ve Evendell'in en hain hapisanesi." Kane'in

sesi

Yeterince nazikti ama gözleri ilerideki kasabada dolaşan denizcilere dikilmişti.

Bütün gün aramızda hafif bir gerginlik olmuştu ama bu rahatsızlığı hafifletmeye kararlıydım. "Burada yaşamak güvensiz mi? Kaçak suçlular gecenin karanlığında rıhtıma ulaşabiliyor mu?"

"Hayır, kuş. Hemlock Adası'ndan kimse kaçamaz." Gülümsemedi ama tanıdık evcil hayvan ismini kullanması iyi bir başlangıçtı. "Ada aslında derin bir krater. Uçamadığınız sürece içeri ya da dışarı tırmanmanız imkânsız."

Etrafımızdaki ıslak, rüzgârlı küçük kasabayı inceledim. Kayalıklar ve uçurumlar caddenin her iki yanında uzanıyordu, evlerin çoğu koyu renkli taş kayalıkların içine inşa edilmişti ya da aşağıdaki dalgalı suların üzerinde kazıklar üzerinde asılı duruyordu. "Peki Esme'yi nasıl bulacağız?"

Evler ve dükkânlar yıpranmış, parçalanmış ve boyları dökülmüştü; hatta bazıları tamamen tahtalarla kapatılmıştı. Ama kasaba yoksul ya da kirli değildi, sadece biraz yıpranmıştı. Buna aldırış etmedim. Tuzlu hava ferahlatıcıydı ve tilki kürkümü etrafıma sıkıca sararak bir ciğer dolusu emdim.

"Dükkânından başlayacağız, Boyalı Kadın. Üşüdün mü?" Kane eldivenlerini çıkarmaya başladı.

"Ben iyiyim. Hoşuma gitti."

Yanımızdan balık arabasıyla gözlüklü bir adam geçerken hep birlikte kenara çekildik, peşinde bir grup çocuk yorgun denizcilerin denizkızı sandığı foklarla ilgili bir denizcilik şarkısı söylüyordu.

"Tuhaf," diye düşündüm, "ama sanırım buraya biraz aşık oldum."

Kane hafifçe sırttı ve bakışları sağımızdaki dik bir uçuruma sabitlendi. Sarp taş, soluk beyaz panjurları ve "Mariner's Pub" yazan tabelasıyla küçük mavi bir kafenin üzerinde asılı duruyordu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum.

Oradaki kulübe benim."

Uçurumun tepesindeki küçük, eğri büğrü evi gözden kaçırmıştım. Dokulu taş bacası, soluk gri boyası ve önünde asılı iki feneriyle, tek bir erik ağacının yanında tek başına duruyordu.

"Bu çok güzel."

Kane kıkırdadı ve ben de ona baktım, bulut örtüsüne rağmen gümüş gözlerindeki ışıltıyı yakaladım. "Onu bunu bilmem ama gölün oldukça nefes kesici bir manzarası var. Bulutların olmadığı nadir akşamlarda, tüm Onyx'teki en iyi gün batımıdır. Ve hemen aşağıda, Mariner's Pub'da balık ve cips servis ediliyor. Quentin bu elma şarabını kışın kızlarıyla birlikte yapıyor. Gerçi Greta romu biraz abartıyor." Kane'in yüz ifadesi ciddileşmişti. "İçki içmesi konusunda endişeleniyorum ama daha o yaşta."

Sustum. "Kaç yaşında?"

Başını iki yana salladı. "Dört."

Caddede ilerlemeye devam ederken içimden bir kahkaha koptu, yüzümüze sert bir hava vuruyor, uzakta çalkalanıp duran gölü seyrediyorduk.

"Esme'ninki hemen şu tepenin ardında."

Yol gri taştan bir yılan gibi kıvrılıyor, sallanan yabani otlar ve salkım söğütlerle süslenerek eğik bir dükkânın önüne kadar uzanıyordu. Dükkânın sazdan çatısının bir tarafı yıllarca denizden esen rüzgâr nedeniyle aşağıya doğru eğimliydi ve ön taraftaki ince çizgili kanvas tente o kadar solmuştu ki bir zamanlar ne renk olduğunu anlayamıyordum.

Gıcırdayan merdivenlerden çıktık ve içeri girdik, bakır bir çan girişimizi çaldı. Boyalı Kadın'ın adı, pudralı rujlar, yağlı rujlar ya da ince yağlı boyalar ve kıllı fırçalarla dolu, parlak ve renkli bir dükkânı çağırıyordu. Ama Esme'nin dükkânı loş ve soğuktu; raflar ve koridorlar çok az sayıdaki asma lambayla zar zor aydınlatılıyordu. Her sıkışık sıra, aşağıdaki gibi tozlu tuhafliklerle doluydu

Ne işe yaradığını anlayamadığım şekillerde üflenmiş camlar ve el çizimi bebek ve köpek çizimleri olan minik kibrit kutuları.

Dükkân, gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz tezgâhın arkasına geçip gizli bir merdivenden aşağı inen dağınık saçlı, ürkek küçük bir kız dışında boştu.

"Bunu gördün mü?" Kane'e sordum.

"Neyi gördün?" Yüzünü sildi ve öksürdü. "Az önce yuttuğum örümcek ağını mı? Belli ki hayır."

Ona sııttım. Sabahın rahatsızlığıyla oldukça iyi başa çıkıyorduk. Aslında bizimle biraz gurur duyuyordum.

"Sana aşığım. Umutsuzca."

Sözlerini hatırlayınca yutkundum, yüzümün kızardığını hissettim ve minyatür bir kalaylı kurbağayı incelemek için döndüm.

"Esme?" Kane dükkânın içinden seslendi. "Alo?"

Tezgâh ve arkasındaki dolaplar da dükkânın geri kalanı gibi darmadağındı; paslı mücevher kutularından kurdeleler ve tarot kartları dökülüyordu. Çıtalı, sallanan kapıların yanındaki üç kancanın her birinde farklı büyüklükte, yıpranmış bir yağmurluk asılıydı: biri mavi, biri bordo, biri de sarı. Altlarında da üç çift çizme vardı.

Menteşeli kapılardan bir kadın çıktı ve saçlarını denizci eşarbının içine sokarken parlak bir gülümsemeye bizi selamladı.

"Selamlar ve Boyalı Leydi'ye hoş geldiniz. Size bir çay yaprağı okuması veya ölülerle bir komünyon önerebilir miyim?"

"Aslında başka bir iş için buradayız." Tozu öksürdüm ve havayı silkeledim. "Siz . . . ?" Ama kadın sırtını bize dönmüş, bir şey arıyordu. Başını sallayarak yerdeki paslı bir teneke kovayı ayakkabısıyla düzeltti. Kova şııırdadı ve ben de yukarı doğru baktım.

tavandaki delik. "Sanırım bu gece yağmur yağacak," dedi bize, sanki bu bizim küçük sırrımızmış gibi.

"Esme, ben annenin çok yakın bir arkadaşıydım. Adım Kane. Beni hatırlıyor musun?"

Esme'nin yüzüne yayılmış olan gülümseme hafifçe soldu ve ellerini sertçe tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Anladığımı söyleyemem, üzgünüm."

"Vaktin varsa sana bir şey sormak istiyorum." Esme burnunu kırıstırarak bekledi.

"Annenizin bazı yeteneklerini miras almış olmanız mümkün mü?"

Sahte gülümseme daha da büyüdü. "Ne yazık ki hayır. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bize aksini söyleyen yüksek rütbeli bir Amber yetkilisi var." Kane tezgâha doğru bir adım attı, ona yaslandı ve rahat bir elini cebine soktu. "Peki, bu neden olabilir?"

Esme'nin geniş gülümsemesi kayboldu ve yerini sert, ince bir çizgiye bıraktı. "Yanılıyor."

"Esme," diye denedim. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Amber ya da Garnet ordularından değiliz." Yan gözle Kane'e baktım. "Kane onlara karşı tek savaşı yönetiyor. Lazarus'a karşı." Adını o kadar alçak sesle söyledim ki dudaklarımdan zar zor döküldü. "Eğer annenin kehanetinden bir şey bulmamıza yardım edebilirsen, bu bize bir savaş şansı verebilir."

"Sen . . . Kral Ravenwood musun? Lazarus'un oğlu?" "Tek ve biricik."

"Lütfen," diye yalvardım ona, kendimi tezgâha yaslayarak. "Görmüş olabileceğin herhangi bir imgelem bize yardımcı olabilir."

Esme ağlayacak gibi görünüyordu. Dudağını ısırды ve üçümüz neredeyse birbirimize sokulana kadar daha da yaklaştı.

"Keşke ikinize de yardım edebilseydim. Gerçekten isterdim." Kane'e döndü. "Eğer onun oğluysan, o zaman ne olduğunu zaten biliyorsun."

Lazarus'un anneme yaptığını ve Lumera'dan canlı çıkabildiğim için şanslı olduğumu. Ama babam tamamen ölümlüydü. Bana biraz ışık miras kaldı ama Tanrıların iradesini ayırt etme yeteneği değil."

"Amber neden aksini düşünüyor?"

"Aylar önce buraya geldiler. Beni sorguladılar, kocamı ve oğlumuzu tehdit ettiler. Onlara yeteneğim olmadığını söylediğimizde bize inanmadılar. Bir şey almadan gitmeyeceklerini anlayınca, ben de Yalan söyledim."

"Onlara sahte kehanetler mi söyledin?" Ben sordum.

Çenesini eğdi ve gözleri tezgâhın arkasındaki merdivenleri gördü. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Kocamı aldılar. Eğer onu bir daha görmek istiyorsam gördüklerimi kimseyle paylaşmamamı söylediler." Bir sonuca varırken yüzü sertleşti. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama şimdi gitmen gerekiyor."

"Onlara ne söyledin?" Bastırdım.

Esme kıvrandı, gözleri yine arkasındaki merdivenlere doğru kaydı. "Daha fazla paylaşma riskini göze alamam, üzgünüm. Lütfen, sadece git."

"Elbette," dedim yüksek sesle. Kane'in gözleri benimkilere dikildi ama onu görmezden geldim. "O zaman gidiyoruz. Eğer fikrini değiştirirsen, hava kararana kadar Mariner's Pub'da olacağız. Sana söz veriyorum Esme, ihtiyacımız olanı bulmamıza yardım edersen kocanı serbest bırakıp sana geri vereceğiz."

"Sana zaten söyledim," dedi kaşları birbirine çarparak. "Aradığınız yeteneğe sahip değilim."

"Biliyorum." Kane'i kolundan tutup çekiştirerek tezgâhtan kalktım.

Yolda biraz ilerledikten sonra bana doğru döndü. "Bana ipucu verir misin?"

"Sanırım Esme'nin bir kızı var. İçeri girer girmez onu gördüm."

"Yani?"

"Belki de yetenekli olan kızıdır. Sadece bir çocuğu var. Yağmurluklar, botlar... sadece üç tane. Kendisi, kocası ve çocukları için. Ama bir oğlu olduğunu söylemişti ve benim gördüğüm çocuk da küçük bir kızdı."

Kane'in kaşları çatıldı, gözleri düşünceliydi.

"Kahinler sadece kadın olamaz mı?" Ben zorladım. "Kızının neler yapabildiğini kimsenin bilmesini istemiyorsa neden yalan söylesin ki?"

"Bir kızı olsa ve bu konuda bize yalan söylese bile ... o kız neredeyse bir buçukluk olurdu. Bu kadar büyük miktarda lighte'ın bir nesil atlamış olma olasılığı ..."

"Esme kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Sürekli bodruma bakıyordu, kızın kaçtığını gördüğüm yere. Halden ve adamlarına yalan söyleyerek kurtulma şansı da yok. Eninde sonunda bir 'imgelem'i yanlış anlayacaktı, tabii onu besleyen biri yoksa. Yağmur kovasıyla yaptığı şey klasik bir şarlatanlık numarasıydı. Abbington'a her zaman gelirler ve yaprakların düşeceğini tahmin ederek paralarımızı dolandırmaya çalışırlardı."

Kane düşüncelere dalmış bir halde elini ağzında gezdirdi. "Yani çocuğunu Lazarus'tan korumak için bir oyun yaratıyor."

"Doğru. Kendi annesine, kocasına ne olduğunu gördü. Onu suçlamıyorum."

"Küçük kızın gelip bizi bulacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bu son derece riskli bir şey olurdu."

Aşağıya, altımızdaki kasabaya ve rıhtımın ötesindeki karanlık, mürekkepli suya baktım. Balık, tuz ve çam öğleden sonra havasında ağırlaşıyordu. "Emin değilim. Ama umudum var. Yapacağımı düşünmek istediğim şey bu. Ailemi geri almak için, eğer kaçırılmışlarsa. Ve belki de iyi tarafın kazanmasına yardım etmek için. Göreceğiz."

Kane yanımda kıkırdadı, ayaklarımız kusursuz bir ritimle taşın üzerine düşüyordu. "Aydınlık taraf kuşu. Sana böyle mi hitap etmeliyim?"

"Çok laf kalabalığı. Lakabımı olduğu gibi seviyorum."

"Öyle mi? Bu hiç eğlenceli değil, değil mi? Sana başka bir şey diyeyim mi? 'Firavun faresi' kulağa pek hoş gelmiyor ..."

Kendime rağmen güldüm. "Saçmalıyorsun."

"Sadece senin için."

Ona baktığımda, o da kendi sırtışıyla savaşıyordu. Altımızdaki toprağın parçalanıp dağılmamış ya da denizin bizi yutmamış olmasına şaşırarak gözlerimi açtım. Kane ve ben iyi geçiniyorduk. Ve kavga etmiyorduk. Ve birlikte uyumuyorduk.

Derin ve eşit bir iç çektim ve yüzümü kasabaya döndüm.

Kane'in sesi kadife gibiydi, "Hava kararana kadar içmeye hazır mısın?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Burada vakit geçirmek için yapabileceğin tek şey bu mu?"

Tek bir kaşını kaldırdı.

Bir ürpertinin omurgamı öptüğünü hissettim. "Evet, hadi içelim."

KANE

ARWEN'IN BOĞUCU, KIVRIMLI BİR TUTAM SAÇI VARDI.

Birasını yudumlarken yüzünün önünde. İpeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti ve meyhanenin titrek fenerleri altında parlıyordu. Çikolatadan bir tutam alıp kulağının arkasında. O kadar kötüydü ki, avuçlarımı terletiyordu.

Ne tür bir mazoşist sevdiği kadına, onun aynı şekilde hissetmediğini bile bile ona aşık olduğunu söyler? Belki de onu diliyle boşalttıktan sonra bunu bir daha asla yapmayacağına yemin eden aynı aptal mazoşisttir. Her iki pervasız seçim de Arwen'in yanında olmayı işkenceye dönüştürmüştü.

Ve şimdi bir tutam saç için terliyordum.

Arwen kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Gayet iyi." İçkimin kalanını yudumladım. "Bir tur daha alabilir miyiz?"

Barmen ince yapılı bir kadındı ve göğsü bedenine göre çok büyüktü. Boş fincanlarımızı tazeleriyle değiştirdi ve bize parlak bir gülümseme gönderdi. Etrafımızdaki tavernaya baktım, gökyüzünden ışık sızdıkça daha da kalabalıklaşıyordu.

"Susadın mı yoksa güzel sunucunun sana yaltaklanmasından mı hoşlanıyorsun?"

"Dikkatli ol kuş, pençelerin görünüyor."

"Yanılıyor muyum?"

Biramı bıraktım ve onu değerlendirdim. "Çok kıskanç bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

"Bu çok kaba."

"Yanılıyor muyum?" Taklit ettim.

Arwen bir nefes verdi. "Hayır, sanırım değil. Bu biraz korkunç, değil mi?"

"Senin için belki. Kıskançlık kendimizi beslediğimiz zehirdir." Birasından bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Uzun bir süre kendimi eksik hissettim. Ve yalnız. Artık kimsenin beni seçmeyeceğini varsayıyorum. Önce ben. Başka kadınları daha güzel bulacağını..."

"Mari Ryder'la arkadaş olmayı mı tercih eder?"

"Bunun üzerinde çalışacağım." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım Amelia'ya bir özür borçlu olabilirim."

"Eğer yardımı olacaksa, senden başka kimseyi gözüm görmüyor."

Bu doğrudu ve acıya rağmen ona karşı dürüst olmanın verdiği güçlü bir rahatlama vardı. Köpüklü içkiden bir yudum daha aldım. Arwen hiçbir şey söylemeyince elimde olmadan ekledim: "Öte yandan senin gözün pek çok kraliyet erkeğini görüyor gibi. Bu bir güç meselesi mi?"

Sıkışmış küçük burnu beni öldürecekti.

Neden ona bu kadar eziyet etmeyi seviyordum?

"Gerçekten çekilmez birisin," diye tersledi, gözlerinde eğlence vardı. "İnsanın sana katlanması bile mucize."

"Kimsenin bildiğinden emin değilim."

Rahatsız edici bir sallantıya neden olan kısa bir bacağı olan yapışkan bir masaya oturmuştuk ve ön kolumu yüzeyine koyduğumda, yanlışıyla dolu bira kupalarımızın sallanmasına neden oldum.

"Özellikle sen ve ben," dedi, ben dökülen birayı silerken iki eliyle masayı sabitleyerek, "okul çocukları gibi kavga ediyor gibiyiz."

"Leydi Kleio ve Sör Phylip'i hatırlıyor musun?" Eğildiği sırada bira kaplı peçeteleri arkasındaki fıçıya atarak sordum.

"Evet, onlar sizin soylularınızdan ikisi. Birbirlerinden nefret ediyorlar." "Onlar evli."

Arwen'in gözleri parladı. "Şaka yapıyorsun." "Bu kış yirmi yıl olacak."

"Yine de mutlu olamazlar. O forumda birbirlerini paramparça ettiler."

"Birbirlerine meydan okuyorlar. Aslında birlikte oldukça tatlılar."

Arwen arkasındaki sisli pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki bulut örtüsü o kadar yoğundu ki saatin kaç olduğunu anlamak zordu ama en az dört saattir burada olduğumuzu biliyordum.

"Arwen-"

"Ondan vazgeçmeyeceğim."

İçimi çektim, kararlılığı sinir bozucu olduğu kadar etkileyiciydi de. "Bird, kızı tanımıyorsun bile."

Arwen manevra yaparak başka bir pencereden, sağ tarafımdaki pencereden dışarı baktı. "Shadowhold'a geri uçabilirsin. Ben bu gece kendi yolumu bulurum. Belki otostop çekerim."

"Çok komiksin," dedim kuru bir sesle.

"Sevimli arkadaşından son bir tur alalım ve Esme'nin kızına bir saat daha verelim. Sonra gideriz." Gözlerini içtenlikle benimkilere dikti. "Lütfen mi? Bu konuda içimde bir his var."

"Elbette." Gitmek için acelem yoktu, gerçekten. Benim için önemli olan her şeye bu meyhanede sahiptim.

"Güller ve dikenler oynamak ister misin?"

Neredeyse içimi tükürecektim. "Bu bir seks oyunu değil mi?"

Arwen'in yüzündeki dehşet ifadesi krallığımdaki tüm paraya bedeldi. "Hayır! Neyin var senin? Bu bir

çocuk oyunu." Başını iki yana salladı. "Kanayan Taşlar, Kane."

Kupama doğru sertçe güldüm. "Pekala, bana şu çocuk oyununu öğret."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve sonunda asi saç telini yanağına yaslandığı yerden kaldırdı. "Gülünüz gününüzün en iyi kısmı, dikeniniz ise en kötü kısmı. Ben büyürken annem her akşam yemeğinde bize bunu yapardı." Yüzünde bir hüznün titreşimi dans etti ve bir anda kayboldu. "Nasıl yapıldığını görebilmen için önce ben gideceğim. Gülüm buraya, Crag's Hollow'a geliyordu. Deniz havasını, kasvetli gökyüzünü, hareketli kasabayı seviyorum. Bunu görebildiğim için minnettarım."

En sevdiğim kasaba olan Evendell'e olan sevgisi kalbimde yumuşak ve nazık bir şeylerin dönmesine neden oldu.

"Ve benim dikenim-" Arwen içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımdaki neredeyse her şey."

Gözlerimi ona diktim. "Eğlenceli oyun."

"Genelde bu kadar iç karartıcı olmaz." İki pencereye de bir kez daha baktı. Küçük kahinden hâlâ bir iz yoktu.

"Benim sıram mı?"

Arwen başını salladı.

"Benim gülüm bütün bir öğleden sonrayı burada seninle geçirmek."

Arwen'in gözleri parladı ve bu benim dürüstlüğüme değdi.

"Ve benim dikenim," dedim hınzır bir gülümsemeyle, "yapmadığım-"

Ama arkamdaki bir şey yüzünden yüz ifadesi şaşkınlıkla aydınlandı ve ben de onun göz hizasına doğru döndüm. Orada, neredeyse bir deri bir kemik kalmış küçük esmer bir kız, gürültülü kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışıyordu. Annesinin tıpatıp aynısıydı, aynı sıcak, kahverengi saçları vardı.

Daha çocuksu görünmek için kırılmıştı; kocaman kara gözleri, sivri, narin bir çenesi vardı. Yedi yaşından büyük olamazdı.

Arwen masamızdan sıçrayarak bir kez daha sallanmasına neden oldu ve neredeyse boş kupalarımızı yere düşürüyordu. Arkasından yürümeden önce masayı zorlukla düzelttim. "Merhaba," dedi Arwen parlak bir sesle kıza.

"Sen de

Esme'nin kızı. Ben Arwen, bu da Kane."

"Tıpkı hayallerimde görüldüğün gibisin," dedi kız.

Omurgam boyunca bir ürperiti yayıldı. Arwen bir şeyler söylemek için duraksadı ama kız sadece orada durdu, müşteriler tarafından itilip kakıldı, gözleri dolu dolu, sağlam ve tereddütsüzdü. Akşam ilerledikçe bar daha da hareketleniyordu ve ben kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyordum. "İşte, beni takip et."

Arwen elini uzattı ama kız elini tutmadı, onun yerine bizi meyhaneden çıkarıp arnavut kaldırımli sokaklara götürmeyi tercih etti. Onları köşeyi döndükten sonra, kırılmış buz kasaları içinde dokunaçlar ve pullarla dolu bir balık pazarı ile karamela batırılmış parlak yeşil elmaların sıralandığı bir şekerçi dükkânı arasında sıkışmış dar bir ara sokağa yönlendirdim.

Arwen kızın göz hizasına gelmek için eğildi. "Senin adın ne?"

"Beth."

"Bizi bulmaya geleceğini nereden bildin

Beth?" "Sizi duydum. Annemin

dükkanında."

"Çok zekisin," dedi Arwen alaycı bir gülümsemeye.

"Çok gürültü yaptın." Sesi buz gibiydi. Her türlü duygudan yoksundu. Muhtemelen yıllarca görmesi gerekenin çok ötesinde şeyler görmesi sayesinde -asla yaşamadığı ve yaşayamayacağı anlar- aşk, ölüm ve kayıp.

"Ne aradığınızı biliyorum," diye devam etti Beth. "Ama kılıcın nerede olduğunu bilmiyorum. Ona dair imgelerim

çok geçici."

Bu gibi belirsiz ipuçlarına olan inancımı uzun zaman önce kaybetmişim ama Arwen yanımda doğruldu ve bileğimi sıkıca kavradı. "Bize verebileceğin her şeyi alacağız."

İlk kez yaşını gösteren Beth, ellerini pantolonunun içine soktu ve gözlerini altımızdaki gri taşa dikti. Tuzlu bir rüzgâr yan dükkândan gelen balık kokusunu taşıyordu. "Bıçak başından beri Onyx'in içindeydi. Hiç ayrılmadı."

"Bu mümkün değil," dedim, kırıncı olmadan. "Beş yıl önce kasamdan çalındı. Tüm kale, tüm krallık arandı."

Beth şiddetle başını salladı, o karanlık, unutulmaz gözleri hâlâ kısıktı. "Ben asla yanılmam. Yanılmak istediğimde bile."

Arwen sertçe yutkundu ve yanımda durmak için doğruldu. Bir anda ikimiz de kahinin armağanının genç kız için bir lanetten daha fazlası olduğunu fark ettik.

"Güneşin Kılıcı Onyx'te. Onu, diğer silah yığınlarının altına atılmış olarak görüyorum. Başka bir efendiye bağlı ama eşiyle eşleşmeyi arzuluyor." Arwen'le yüzleşmek için döndü. "Sen."

Arwen'in yüzünün rengi solmuş, her zamankinden daha da solgun bir hal almıştı. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Sen sonunda doğan tam kanlı son Fae'sin. Ninemin de dediği gibi. Tanrıların kızı."

Neyin kızı?

"Bu ne anlama geliyor?" Arwen bir kez daha genç kızın göz hizasına çömelerek yalvardı.

"Bilmiyor musun?" Beth'in derinliksiz gözleri benimkilerle buluştu. "İkimiz de bilmiyoruz."

Paylaşabilir misin?"

Ağzını açtı ama daha iyi düşünmüş olmalı ki bir adım geri çekildi. "Peki ya babam?"

"Onu senin için bulacağız, söz veriyorum," diye yemin etti Arwen. Gerilen kaslarıma karşı savaştım. Adam muhtemelen ölmüştü. Bu cüretkâr bir yemindi.

"Yanındaki kral öldüğünü sanıyor."

Dilimi ısırdım. "Bir kahin ve bir zihin okuyucu. Elinde oldukça fazla ışık var, Beth."

"Annem bu yüzden beni saklıyor. Dünya benim gibi Fae'ler için güvenli değil."

O haklıydı. Lazarus bir tarladaki buğday gibi ışık topladığı sürece değil. "O zaman neden bize güveniyorsun?"

Arwen bana yıkıcı bir bakış fırlattı ve ben de ona omuz silktim.

"Ne için savaştığınızı biliyorum."

"Babanı bulmak için elimizden geleni yapacağız ve eğer yaşıyorsa onu sana ve annene geri vereceğiz," dedi Arwen. "Eğer kılıcı bulabilirsem, Lazarus'u öldüreceğim. Sana saklanmak zorunda olmadığın bir dünya vermek için savaşacağım."

"Öleceksin," dedi Beth, duygudan yoksun bir şekilde ve yedi yaşındaki bir çocuğun ağzından çıkan üç kelimenin beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Arwen, hakkını yemeyelim, sesini düzgün tuttu. "Biliyorum."

Beth yüzünü Stygian Gölü'ne döndü. Güneş uzaktaki Hemlock Adası'nın ardında kaybolmuş, gece ürpertici ve kasvetli bir hal almıştı.

"Annenin sana anlattığı hikaye doğrudu. Babanla bir tavernada tanışmış ve geceyi birlikte geçirmişler. Ertesi sabah baban oradan ayrılmış ve annen onu bir daha hiç görmemiş."

"Yani o benim annem miydi? Bu nasıl mümkün olabilir? O da tam kanlı bir Fae miydi?"

"Hayır. O ölümlüydü. Karnında tam kanlı bir Fae taşımak onu hasta etti. Onu zehirleyen ışık yüzünden ölmesi gerekirdi. Ama senin yeteneklerin onu **defalarca**

iyileştirdi. Sonunda, bağışıklık kazandı ve

Aylarca içinde güçlü bir varlık taşımanın bedeli ağır oldu."

"Öz annemi öldürdüğümü mü söylüyorsun?"

Sempati duyan biri olmayan Beth sadece başını salladı. "Ama o senin ne olduğunu biliyordu. Baban ona gerçeği söylemiş."

Arwen cevap verecek kelime bulamayarak durakladı.

"Peki neydi o?" Kelimeleri kendi şokunun etrafında şekillendirerek sordum. Arwen'in paramparça olmuş kalbi dayanamayacağı son bir darbe almadan önce bu işi bitirmeliydik.

Beth çenesini kaldırıp bana baktı. "Onun bir Fae Tanrısı olduğunu. Ve son tam kanlı Fae'nin babası olacaktı. Seçilmiş biri, hem Fae'lerin hem de ölümlülerin kehanet edilen kurtarıcısı. Ve hamilelikten sağ çıkmasının pek mümkün olmadığını."

"Ama o yaptı," dedi Arwen. Soru değil. "Hayatta kaldı."

"Onu iyileştirmişsin."

Arwen başını salladı. "Ve sonra yaşadı. Onu artık iyileştiremedikten sonra bile."

"Evet," dedi Beth, yüzü neredeyse umursamaz bir ifadeyle.

Arwen'in kaşları birbirine çarptı ve "Neden?" diye sorarken sesi kırıldı.

Sesinde bu kadar acı duymak beni öldürebilirdi. Ona uzandım ama kırılıp gitti, duyguları çok istikrarsızdı - sonra. Daha sonra onu bir şekilde yatıştırmaya çalışacaktım. Parmaklarımı büktüm ve katlayarak cebime koydum.

"Size sadece ne olduğunu ya da ne olacağını söyleyebilirim.

Neden değil."

"Belki de çocuklarına duyduğu sevgiydi," diye ekledim. "Üvey babası da böyle düşünüyordu."

Arwen'in gözleri yerden Beth'e dikildi. "Powell biliyor muydu? Ne olduğumu biliyor muydu?"

"Annen ona her şeyi anlattı."

Dayak. Arwen ondan neden nefret ettiğini merak etmişti. Artık ikimiz de biliyorduk. Sevdiği kadını öldürdüğünü düşünüyordu. Korkunçtu. Akıl almazdı. Bu-

"Teşekkür ederim Beth," dedim sakın bir şekilde nefes alarak. "Bize son bir şey söyleyebilir misin?"

Beth tekrar annesinin dükkânına giden dolambaçlı yola baktı. "Annemin beni aramaya gelmesini istemiyorum."

"Çabuk ol o zaman. Lazarus'u öldürmenin başka bir yolu var mı? Onu yenebilecek tek kişi gerçekten Arwen mi?"

"Gelecek olan her şeyi bilmiyorum. Sadece ufak tefek şeyler görüyorum. Karga'nın yolunu gördüm, eğer sorduğun buysa. Bu mümkün ama bedeli onun için kendi hayatından daha büyük olacaktır."

Kızın sözlerinin ağırlığıyla midemdeki çukur genişledi. Arwen'e hayatından daha fazla neye mal olabilirdi? Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Bıçak hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Onyx'in neresinde olduğu hakkında? Lazarus'la olan savaşımız hakkında?"

"Onu yenmelisin. Her iki diyarın da tek umudu sensin."

"Evet." Dişlerimi sıktım. "Bunu biliyorum."

Arwen'in ses tonumu azarlamasını bekledim ama hiç gelmedi. Göle doğru bakıyordu ve o zaman anladım.

Onu kaybettiğimi biliyordum.

Kulaklarımda çınlayan, göğsümün kendi üzerine çökmesinin gürültüsü olabilirdi. "Beth, babanın adı ne? Neye benziyor? Onu sana geri getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Kızın gözleri ilk kez parladı ve "Vaughn" dedi. Omuzlarına kadar uzanan koyu kahverengi saçları ve sakalı var. O zamandan beri onu hiç görmedim.

Onu haftalar önce aldılar. Eğer yaparsam, size bir mektup yazmalı mıyım?"

"Evet, Shadowhold'daki Teğmen Eardley'e gönderin. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

Gitmek için döndü ve genç gözlerini kaplayan dehşetle bize dönmeden önce kaygan yolu yarılamayı başardı.

İçimde bir ürperti dalgalandı.

"Ne oldu?" Arwen söylemeyi başardı.

"Anlaşmayı yapmak zorunda kalacaksın. Zamanı geldiğinde, yapmak zorunda kalacaksın."

"Ne anlaşması?" Ben sordum.

Beth kaskatı kesildi. "Bilmiyorum. Sadece parçalar alıyorum. . ." Tek söyleyebildiğim "Lütfen" oldu.

"Yüzü gözyaşlarıyla ıslanacak," dedi Beth, Arwen'i göstererek. "Ve ellerin ... kanla kaplanmış olacak."

Fırtına yaklaşmıştı ve yanımızdaki binalar biraz koruma sağlasa da yağmur ikimizi de ıslatmaya başlamıştı. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Beth tepeye, annesinin dükkânına doğru koşmaya başladı ve biz de onun silueti sisin içinde kaybolana kadar onu izledik.

ARWEN

KAIN HATIRLAYAMADIĞIM BİR NOKTADA BAŞLAMIŞTI VE
burnum ve kirpiklerim şimdi serin ve ıslak düşer.
I düştü için benim dizler karşı
düzensiz

parke taşı.

"Arwen." Kane'in sesi sertti. Tufan
görüşümü bulanıklaştırdı.

Bu ve suçluluk duygusu. Ne yapacağımı bildiğimden
daha fazla suçluluk. Ve Beth'in sözleri karşısında yaşadığım
şok.

Saf şok.

Ellerim kendimi sabitlemek için altımdaki serin kayayı
kavradı ve tırnaklarım ıslak, hareketsiz taşa sürtündü. Neyi
tırmaladığımdan emin değildim.

"Arwen," dedi Kane tekrar, tek dizinin üzerine çömelmiş,
yağmur suları güzel pantolonunun içine sızıyordu. Onu
yanımda hissedebiliyordum. Sıcaklığı bedenime doğru
yayılıyordu. Gömleğinin beyazının durgun rüzgârda
dalgalandığını görebiliyordum.

Ama bana dokunmuyordu.

Yüzlerce Fae askerini öldürmüştüm, Mari onu
dinlemediğim için büyüünün neden olduğu bir tür
komadaydı, Fedrik beni kurtarmaya çalışırken neredeyse
bacağını kaybediyordu ve şimdi-

Kendi annemi zehirlemiştim. Yirmi yıl boyunca onu hasta
etmiştim. Onu ölümün eşiğine getirdim. Ben

neredeyse onu öldürdü-

Yoksa buna da ben mi sebep oldum? Kane'den onu bana getirmesini istememiş olsaydım, Peridot'a hiç gelmeyecekti.

Ben bir şifacıydım ve tek yaptığım insanlara zarar vermektir. Ve benim ... babam. Bir tanrı. Bir Fae tanrısı.

Dudaklarımdan korkunç bir kahkaha döküldü. "Ayakta durabilir misin, kuş?"

Göğsüm soğuyana kadar bir ciğer dolusu hava emdim ve bu beni sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı. Gücüm, ışığım parmak uçlarımda kaşınıyor ve bükülüyordu - suçluluk ve kederle besleniyor, içimde birikiyor, boynumdan yukarı, bacaklarımdan arkasından aşağı, ayak bileklerime ve ayak parmaklarıma doğru dolaşmıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve başımı döndüren bir telaş kolumu tatlıcı dükkânının ıslak dış yüzeyine dayayıp beni dik tutmadan önce yarıya kadar çıkabildim.

"Arwen."

Gözlerimi Kane'e çevirdim ve sadece burnundan aşağı damlayan bir yağmur damlasının ince izini seçebildim. Görüşüm tünelleşiyordu.

"Benim için derin bir nefes alır mısın?"

Rüzgâr ciğerlerime sığırdı. Fırtınaya, Beth'in sözlerine, tüm acıya ve tüm ıstırap verici güce karşı gözlerimi kapattım ve serin damlacıkların kalbimdeki yanmayı yatıştırmasını diledim.

"Seni eve götürelim," dedi Kane.

"Benim bir evim yok."

"Şimdi bana acımaya başlama kuşum. Shadowhold her zaman senin evin olacak."

"Acıdığım diğer herkes. Benimle yakınlaşacak kadar talihsiz olan herkes."

Geniş elleri omuzlarıma kavradı; çok nazikti ama yine de gözlerimi yukarı doğru çekecek kadar sertti. "Sen

bir fetüs olduğunu söyledi. Onu bilerek hasta etmedin. Annen seni seviyordu, Arwen. Senin ne olduğunu ve seni taşımanın ona ne yapacağını biliyordu ama yine de seni her şeyden çok sevdi."

Sessiz, acı bir kahkaha attım. "Ve bunun ona ne kadar iyi geldiğine bak."

Beni sokağa çıkardı ve burada bizi kafa karıştırıcı bir sağanak karşıladı. Rüzgâr kayalıklara karşı öfkeyle uğulduyor ve etrafımızdaki tüccarların arabaları fırtınanın şiddetiyle sallanıyordu. Kasaba halkı tentelerin altına sığınıyor, tavernalara ve dükkânlara doluşuyordu. Kızgın, dalgalı göl, neredeyse tamamen boşalmış bir iskelenin arkasında beliriyor, suları yarı batık, dalgaların karaya attığı odun kazıklara çarpıyordu.

"Bununla uçabilir misin?" Ona sordum, sesim rüzgârda kaybolmuştu.

"Yapabilirim ama bu ikimiz için de hoş olmaz." Yağmurun altında gözlerini kısıarak uzaktaki dar saat kulesine baktı, siyah saçlarını alnına yapıştıran su gözlerine damlıyordu. Gömleği sırılsıklam olmuştu. "Geç oldu. Bu gece burada kalmalıyız. Gel hadi."

Kane beni fırtınanın içinde, arabaların, teknelerin ve yapraksız ağaçların etrafında sürükledi. Rüzgâr pelerininin içinden kemiklerimi donduruyordu ama aldırmadım. Keder, umutsuzluk, her ikisinin de yerini beni her şeyden çok yorgun hissettiren donuk bir baş ağrısı almıştı.

Sonunda Kane'in deniz kenarındaki kulübesinin peygamber çiçeği mavisi kapısına vardık.

Tek bir obsidyen ışığı kullanarak evi bize açtı ve içeri girdik.

Sağır edici bir sessizlik beni sardı.

Karanlık ve buz gibi soğuktu; belli ki aylardır buraya kimse gelmemişti. Beceriksizce durdum, titriyordum ve üzerime damlıyordu.

zengin parke zemin.

"Hemen geliyorum. Rahatınıza bakın." Odayı geçip yuvarlak, rustik bir masaya gitti ve kılıcıyla kınını çıkarıp masanın üzerine, içinde tamamen kurumuş ve neredeyse kâğıt inceliğinde iki solmuş orkide bulunan küçük bir vazanın yanına bıraktı.

Paltosunu ve eldivenlerini çıkararak demir şömineye doğru ilerlemeden önce onları da bıraktı. Tek bir kibrit ve birkaç kütük küçük ama güçlü bir ateş oluşturdu, alevler çıradan çiçekler gibi fışkırdı.

Kane karanlık mutfığa girerken bana ocağın önüne oturmamı işaret etti. Bir çaydanlıkla geri dönüp onu alevlerin üzerine yerleştirmeden önce etrafı karıştırdığını duydum. Sonra tek bir kibritle evdeki tüm fenerleri ve birkaç karanlık, tozlu mumu da yaktı.

Yeni keşfedilen ışıltının ortasında, kulübeyi ciddi bir şekilde değerlendirdim.

Kane'in Shadowhold'daki yatak odasından farklı değildi: erkeksi, karanlık, biraz dağınık, şaşırtıcı derecede sıcak ve rahat. Göle bakan cumbalı pencereler bana daha önce söylediği gibi enfesti. Yumuşak keten perdeler onları özenle çerçevesliyordu ve alçak, minderli bir bank camın altından dışarı çıkıyordu, bu da insanın oturup saatlerce uçuruma bakabileceği bir köşe oluşturunuyordu.

"Arwen?"

"Evet?" Sesim kendiminkine benzemiyordu.

"Gelip oturmak ister misin?"

"Elbette."

Bir duraklama ve ardından, "Yine de hareket etmiyorsun."

Neden bir şey yapmaya değer olduğunu hatırlamaya çalıştım. Oturmaya, ısınmaya. Birdenbire hiçbir şeyin önemli olmadığından tam bir güvenle emin oldum.

Güldüğümde Kane'in kaşları birbirine çarptı.

Odayı geçip yanıma gelen Kane, pelerininin bağıını boynumdan çözdü; soğuk, ıslak eklemleri boğazımın dibindeki hassas deriyi sıyırdı. Pelerini üzerimden dikkatlice çekti ve donmuş ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Gelip yanıma oturur musun?" Sesindeki kibarlık beni kaşıındırdı. Böyle olduğı zamanları sevmezdim. Yumuşak, nazik ve uysal. Bu benim için endişelendiğı anlamına geliyordu. Bir sorun olduğunu.

Ve bu doğruydu. Her şey yanıştı.

"Ben iyiyim," dedim ve deniz rengi yastıkları ve kalın, örme battaniyesiyle beyaz kanepeye doğru yürüdüm. Şimdi kükreyen ateşin önüne oturdum ve battaniyeyi bir kalkan gibi etrafıma sardım.

"Hâlâ titriyorsun," dedi, yanıma oturdu, minderler ağırlığının altında sarkıyordu.

"Ve sen kendi kanepene damlıyorsun."

Kane sırılsıklam olmuş gömleğine baktı, ıslak saç telleri alnının üzerinden sarkıyordu.

"Öyleyim," dedi ve ayağı kalkarak beyaz gömleğini bir hamlede başından sıyırdı. Altın rengi teni loş şömine ışığında parlıyordu, yağmurun parıltısı hâlâ zayıf ve kaslı gövdesini kaplıyordu. Kane arkamdan yürüyerek başka bir odaya girdi ve birkaç dakika sonra kuru siyah bir gömlek ve dışarıdaki gökyüzü kadar karanlık yumuşak keten bir pantolonla ıktı. Dalgalı omuzlarına ve hatırı sayılır gövdesine göre çok küçük olan adaçayı döşeli mutfağı geri döndü ve dolapları karıştırarak açık çay ve iki fincan buldu.

"Al," dedi, ikisine de kaynar su doldurduktan sonra birini bana uzattı. "Bu seni ısıtır."

Kupanın sıcaklığı söz verdiğim gibi soğuk ellerime sızdı ve seramiğı dudaklarıma götürerek buharın burnumu gıdıklamasına izin verdim. Yasemin ve papatya. Belki bir

biraz vanilya . . . Yudumladım, çayın içimde parçalanmış olan her şeyi onarmasını diledim.

Kane oturdu ve ben fincanı önümüzdeki alçak antika masanın üzerine koyana kadar beni izledi.

"Annemi hasta eden bendim. Tüm o yıllar boyunca onu iyileştirmek için çok uğraştım." Midem bulandı. "Sadece bana sahip olduğu için hastaydı."

"Bilmiyordun, kuş. Farklı şekilde yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Bunu anlıyorum, ama . . . Tüm o adamları da ben öldürdüm. Sahilde-"

"Bütün bir başkenti katletmiş adamlar. Seni öldürmek için orada olan adamlar."

Başımı salladım. Anlamamıştı. "Belki de Powell başından beri haklıydı. Benden nefret etmek için. Beni dövmek için. Karısının acı çekmesinin sebebi bendim."

Kane'in yüzü sakindi ama gözlerinin ardında ciddi bir şeyler kaynıyordu.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedi ve elindeki kupayı masaya bıraktı.

Devam etmeyince bir kez başımı salladım, ayakkabılarımı çıkardım ve dizlerimi altına çektim.

"Babamı devirmeye karar verdiğimde on sekiz yaşına denk bir Fae'ydim. Ağabeyim Yale, planımı anlattığım ilk kişiydi. Yıllar önce, kahin ailemize kehanetten bahsetmişti. Babam ondan sonra her gün son tam kanlı Fae'yi avladı. Casuslarına ve nöbetçilerine Lumera'daki her köyü, her evi arattı. Ama Fae hiçbir yerde bulunamamıştı." Durakladı, gözleri benimkilere kaydı. "Ben de ağabeyime bir şeyler yapmamızın zamanının geldiğini söyledim. Bu Fae kızı bulmadan, onu öldürtmeden ve sonsuza dek yaşamadan, diyarımızı yavaş yavaş ışıktan arındırmadan, duvarını inşa etmeden, halkımızı köleliğe zorlamadan önce.

"Yönetme şekli doğru değildi. Sadece insanlar için değil, krallığın kendisi için de. Denizlerimiz kuruyor, yeşil tarlalarımız çatlayacak kadar çorak topraklara dönüşüyordu. Kardeşim ve ben kehanetin ne dediğini biliyorduk. Sadece son tam kanlı Fae'nin onu öldürebileceğini söylüyordu ama ben kehanetlerde boşluklar ve üzerinde çalışılabilecek anlamlar olduğunu düşünüyordum. Güneşin Kılıcı bendeydi - babamın değerli bir eşyasıydı ve onu taht odasında tacının yanında saklardı - ve ben ..." Elllerine hayıflanarak baktı. "Çok tutkuluydum. Gençtim, öfkeliydim, savaşmaya hazırdım - halkıma yardım etmek için değerli bir şey yapmak istiyordum.

"Bu yüzden gidebileceğimi düşündüğüm her güçlü kişiye gittim.

Bana katılmaya ikna etmek. Briar ve kocası Perry'yi ikna etmek biraz zaman aldı. Griffin daha da kolaydı elbette. Dagan kral muhafızımızdı ve tanıdığım en iyi kılıç ustasıydı. Yanımızda savaşan tek ölümlüydü. Babamın kaderini belirleyen kahinin yardımıyla, Hemolichler denen tuhaf ve vahşi bir Fae ırkının lideri olan Aleksander Hale'i bile bize katılmaya ikna ettim. Başkaları da vardı. Soylular, casuslar, generaller."

"Nasıl?" Ben sordum. "Hepsini her şeyi riske atmaya nasıl ikna ettin?"

Cevap olarak acı bir kahkaha attı. "Katıksız bir irade ve derin bir öfke kuyusu. Sanırım onlar olsa da olmasa da bir şeyler yapacağımı biliyorlardı. Bazıları muhtemelen korkudan katıldı. Diğerleri ise benim sahip olduğum saf umuttan. Değişim umudu."

Başımı hafifçe salladım ve dumanı tüten kupayı dudaklarıma götürdüm; oda, gürül gürül yanan ocağa rağmen yine aniden soğudu.

"Aylar sonra planımla birlikte Yale'e geri döndüm. İhtiyacımız olan her şeye sahiptik ama onsuz bunu yapamazdım. I

yapamazdım. O benim ağabeyim, en yakın arkadaşımdı." Kane iç çekti. "Ona tapardım."

Kalbim kanıyor olabilirdi. "Nasıl biriydi?" "Zekiydi. Komikti. Uzlaşmacı. Çatışmadan nefret ederdi ve asla kimse hakkında söyleyecek kötü bir sözü yoktu. Benden daha güçlüydü," diye itiraf etti Kane utanmadan ya da kibirlenmeden. "Ve daha sakindi. Ben her zaman duygularım tarafından yönetildim. Ejderha çocuklarının kalplerinde ne varsa onun tarafından kontrol edildiğini söylerler."

"Siren Koyu'ndaki o gün baban sana böyle seslenmişti. "Ejderha çocuk. "

"Bizim de aynı olduğumuzu söylerdi. Ailemizdeki ejderha değiştiren tek iki Fae. Şimdi tüm diyarlarda. Bunu her söylediğinde midem bulanıyor," dedi Kane, gözlerini tavana dikerek.

"Ona geri döndüğünde kardeşin ne dedi?" Kane kasvetli ve duygusuz bir şekilde güldü. " 'Hepimizi öldürteceksin.' " Sonunda bana döndü, gözleri deliciydi. "Ve o oldu Doğru. As Her zaman. Bu oldu tam olarak ne oldu."

Hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum ama yine de sözleri ciğerlerimdeki havayı çekti.

"Aleksander bize sırtını döndü. Babamın birçok ordusundan biri olarak köleleştirilen halkına özgürlük karşılığında babama her şeyi anlattı. Ben de onlara özgürlük sözü vermiştim ama biz daha riskli bir bahisti. Bu yüzden babam geleceğimizi biliyordu." Kane'in sesi giderek kısılmıştı. "Bıçakla ona sadece tek bir darbe indirdim. Sırtından aşağı, omurgası boyunca. O anda, Güneş'in Kılıcı'nı kullanırken, gelmiş geçmiş en büyük kötülüğü yok ettiğimi düşündüm. Ama onun tek yaptığı gülmektir."

Lazarus ve onun cezalandırıcı gri gözleri, o anda kazandığını biliyordu. Olabildiğince korkunç bir görüntü

Fathom.

"Bunun elime geçen tek şans olduğunu ve başarısız olduğumu söyledi. Sonra da bizi yok etti. Günler sonra darağacına götürüldük ve tüm mahkemenin önünde sevdiklerimizin idam edilmesini izledik."

Keskin nefes alışımı durduramıyordum. Titreyen bacaklarımı. Daha fazlasını duymak istemiyordum. İstemiyordum-

"Dagan'ın karısı ve küçük çocuğu, Griffin'in ailesi - babası Lazarus'un kendi generaliydi. Briar'ın kocası. Her biri teker teker asıldı. Yürürken ayaklarının altındaki tahtanın gıcirtısını hala duyabiliyorum. Boyunlarının kırılışını. Neredeyse her gece rüyamda görüyorum.

"Bu acımasız bir güç ve merhametsizlik gösterisiydi. Krallıktaki her bir Fae'nin ve ölümlünün bir daha ona asla karşı gelmemesini sağladı," dedi Kane, elleri titreyerek. "Ve sonra annemi gündeme getirdi."

Midem o kadar çabuk bulandı ki kusacağımdan emin oldum. Parmak uçlarım beyazlaşana kadar kupamı kavradım.

"Kendi karısı, Arwen, kendi kraliçesi." Kane'in gözleri parlıyordu. "Onu öldürttü çünkü bunun beni ve Yale'i, onu incitebileceğinden çok daha fazla mahvedeceğini biliyordu. Yüzündeki şok ifadesini hâlâ hatırlayabiliyorum. Hiçbir şekilde mutlu bir evlilikleri olmamıştı ama yine de. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Tek bir kasımı bile oynatamadan, Yale . . . Onu kurtarmaya çalıştı. Babam onu kendi elleriyle öldürmeden önce bir metre kadar ilerleyebildi. Onu anında öldürdü. Kafatasının dibine bir buz mızrağı sapladı.

"Birkaç dakika sonra, hala oğlunun cesedinin başında ağlarken onu astılar. İkisini de kaybettim. Aptal, korkusuz doğruculuğum yüzünden." Çayından bir yudum daha almadan önce hoyratça gözlerini sildi. Yağmur kulübenin çatısına çarpmaya devam ediyordu.

Sıcak gözyaşları yanaklarımı kapladı. "Kane, ben ..."

"En büyük pişmanlığım onu devirmeye çalışmak değil. Başarısız olmam bile değil. Onları korurken ölmemiş olmam."

"Bunu nasıl söylersin? Onlar senin yanında savaşmayı seçtiler." "İşte bu yüzden orada sadece ben olmalıydım," dedi.

biraz dışarı. "Onlar benim başarısızlığım yüzünden öldüler. Her gün bununla yaşamak zorundayım."

Arkasına yaslandı ve uzun, yavaş bir nefes verdi. "Sonra, babam o kadar çok yara alacağımızı, o kadar çok dayak yiyip boyun eğeceğimizi ve sarayındaki hak ettiğimiz yerlere geri döneceğimizi varsaydı. Hatta Griffin'e babasının generalliğini bile teklif etti.

"Bazıları bunu cömertlik olarak değerlendirdi. Birçokları Lazar'la birlikte olup yaşamamanın, ona karşı olup ölmekten daha iyi olduğunu düşündü. Ya da daha kötüsü. Ama onun yönetimi altında Lumera'da bir dakika daha kalamazdık. Bu yüzden Griffin ve ben Evendell'e kaçtık, yanımıza alabildiğimiz kadar insan alarak."

Kane bir an sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Sonraki elli yılımı olanlar için kendimi suçlayarak geçirdim, bu yüzden kendimden nefret ettim. Kendimden nefret etmemin, intikam alma ihtiyacımın görünürde bir sonu yoktu - onların fedakarlıklarını haklı çıkarabilecek tek şey buydu. Hayatımı yaşamaya değer kılabilirdi. Benim için önemli olan tek şey buydu." Gözleri daha önce hiç görmediğim bir bakışla benimkilere dikildi. "Seninle tanışana kadar."

İçimde çok fazla duygu kabarıyordu. Haftalardır gömülü tutmak için savaştığım duygular-

"Annenin çektiği acılar için suçlanacak kişi sen değilsin, Arwen. Sen saf iyilik, saf ışıksın. Eminim annen bu yüzden bu kadar uzun yaşadı. Sana rağmen değil, senin sayende."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı aktı, hızlı ve ağır. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Hayal bile edemiyorum-"

"Hepimiz seçimlerimizle yaşamak zorundayız. Ama sen hiçbirini sevdiklerini incitmek için yapmadın. Bunlar senin başına geldi, Arwen." Kaskatı kesilmiş ellerimden fincanı aldı ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmeden önce kendi fincanıyla birlikte masanın üzerine koydu. "Suçlanacak kişi sen değilsin. Bunların hiçbiri için. Kendini affetmelisin."

Deneyeceğimi söylemek istedim ama tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bir kez iç çekti, parmaklarımı bıraktı ve elini hâlâ ıslak olan gözlerine götürdü. "Ve ben her zaman senin için burada olacağım. yardım et."

Acıdan mı, sesindeki çığ kırılğanlıktan mı, günün ifşasından mı, geçen haftanın acımasızlığından mı, yoksa sadece yağmurun cama ve taşa ritmik vuruşundan mı bilmiyorum, ama bastırdığım, ruhumun en uzak, en gömülü girintilerine bastırdığım bir duygu dalgası, bir gelgit dalgası gücüyle dışarı fırladı.

"Ama yapmayacağım," diye fısıldadım. "Burada olmayacağım."

Göğsüm ve boynum sıcak ve yapış yapıştı ve gerçekten ağladığımı fark ettim. "Bunu istemiyorum," diye itiraf ettim gözyaşlarımın arasından, bunca zaman sonra dudaklarımdan dökülen gerçeği. "Kendimi feda etmeyi hiç istemedim. Lazarus'un sonunu getirmek istiyorum, yemin ederim istiyorum. Tüm acı çeken insanları kurtarmak, sana, Dagan'a ve Griffin'e yaptıkları için onu öldürmek istiyorum ama ..." Sözcükler yakalayamayacağı, içine tıktıramayacağı kadar hızlı dökülüyordu. "Ben de gerçek bir hayat için bir şans istiyorum. Leigh'in büyümesini izlemek, belki kendi aileme sahip olmak istiyorum. Hiç görmediğim, hiç yapamayacağım çok şey var. Ve bunun nasıl bir his olacağından çok korkuyorum. Sonrasında bir şey olacak mı diye. Ne kadar acıtacağından." Kelimede boğuldum. Kalbimden hayat çekildikçe beni yiyip bitireceğini hayal ettiğim acı.

"Tam kanlı bir Fae olmak istemiyorum. İstemiyorum
diyarları kurtarmak için. Cesur olmak istemiyorum." Tüm
düşünceler

İçimde o kadar derine gömdüğüm şey sonunda özgürdü. Bu şimdiye kadar hissettiğim en acı verici rahatlamaydı. "Ölmek istemiyorum, Kane."

"Biliyorum," dedi. "Senin bilmediğini biliyorum."

Beni kollarıyla sardı ve ben de göğsüne kapanıp ağladım. Kısa ve yalnız hayatım için ağladım; tam da yaşamaya değer şeyleri bulmuşken bu hayat sönüp gidecekti. Leigh ve Ryder'ın bir aile üyesini daha kaybetmesine ağladım. Mari için. Dagan için.

Ve Kane için ağladım. Gördüğü korkunç şeyler için. Kaybettikleri için. Suçluluğu, çektiği acılar. Annesi için. Kardeşi için. Sadece iyilik yapmak isteyen, çok büyük, tutkulu kalbi için. Ve onun en büyük düşmanını öldürmeyi başarsam bile, Lazarus'un yine de kazanacağı gerçeği için. Giderken Kane'in sevdiği başka birini de yanında götürecekti.

Ağladım, ağladım ve ağladım - çirkin gözyaşları, derin hıçkırıklar. Nefes alamıyordum. Nefes almak istemedim. Kederimin içinde boğulmak ve dünyanın yükünü bir başkasının omuzlarına bırakmak istiyordum. Ve tüm bunlar olurken Kane bana sarıldı, sırtıma yavaş daireler çizdi. Saçlarımı ıslak yüzümden uzaklaştırdı. Başımın tepesine yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Sonunda dışarı atacak bir şey kalmayana kadar. Artık keder yok. Artık gerçekler yok. Artık gözyaşı yok. Özgürdüm.

ARWEN

YÜZÜMÜ KANE'IN ARTIK VICIK VICIK OLMUŞ GÖMLEĞİNDEN SIYIRDIM
VE BAKTIM
ona baktı.

"Biraz daha iyi hissediyor musun?"

Uzun ve ağır bir onaylama iç çekişi yaptım.

"Bu kaderi kolaylıkla kabullenmek, seni kaybetmenin acısını yaşamamaları için kendini herkesten uzaklaştırmak . . . Bu seni öldürüyor, Arwen. Bu senin kim olduğunun zıttı. Sen umudun vücut bulmuş halisin."

Her şeye rağmen, sözleri karşısında kanım dondu. "Artık o zayıf, savunmasız küçük kız olmak istemiyordum. İlk tanıştığımızda olduğum kişiye geri dönemezdim."

"Bana bir keresinde duyguların zayıflık olmadığını söylemiştin. Kendi tavsiyene kulak ver. Ölmek istemediğini itiraf etmek korkaklık değildir. Aslında tam tersidir."

Bu bana Dagan'ın aylar önce söylediği bir şeyi hatırlattı. "Gerçek cesaret sizi korkutan şeyle yüzleşmektir." Ve Azurine'de, bizi insan yapan şeyin kırılganlık olduğunu. Bize uğruna savaşacak bir şey veriyordu.

Kane'in yüz ifadesi hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Gözlerimin altındaki yaşları sildi ama yüzümü bırakmadı. Bunun yerine nasırlı başparmağını yanağımın üzerinde öyle nazikçe gezdirdi ki yüzüm ısınmaya başladı.

"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız," diye mırıldandı.

Başka bir yolu yoktu. Lazarus'u fethetmek istiyorsak olmazdı ve bunu ikimiz de biliyorduk. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Eskiden her gece rüyamda onların ölümünü gördüğümü söylemiştim. Şimdi başka bir şeyin de rüyasını görüyorum. Seni de aynı şekilde ona kaptırmanın hayalini kuruyorum. Ter içinde uyanıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, çarşaf lar etrafımda yırtılıyor ve senin adın hala boğazımda düğüm leniyor."

Sözleri karşısında sustum.

"Bunu daha önce de söyledim, haftalar önce Citrine'e giden gemide, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir şey, tüm diyarların iyiliği bir araya gelse bile, seni kaybetmeye değmez. Başka bir yol bulacağız."

Kane'e baktım; hâlâ ıslak olan yanakları, kararlı ve bükülmez bir iradeyle parlayan gümüş gözleri. Bu kadar kararlı ve hala çok sakın, çok kendinden emin.

"Sana inanmak istiyorum ama umut etmekten çok ama çok korkuyorum."

Yüzümü serbest bıraktı. "Seninle yapacağım."

Sonra ayağa kalktı ve her iki fincanı da mutfığa götürdü.

Sallantılı bacaklarımın üzerinde durdum, battaniye hâlâ üzerimdeydi ve göle bakan cumbalı pencereden dışarı baktım. Kara su, henüz dinmemiş olan fırtınanın içinde çalkalanıyordu ve ben kalın yünü vücuduma daha sıkı sardım.

Yağmurun cama sıçramasını izlerken arkamda Kane'in varlığını hissettim.

"Sana da aynı konuşmayı yaparsam etkisini kaybeder mi?" Yüzümü ona döndüm ve benden ne kadar büyük olduğunu bir kez daha hatırladım. "Annenin ve kardeşinin kaybından senin sorumlu olmadığını mı? Herhangi biri için?"

İnandıkları bir dava uğruna senin yanında savaşmayı seçtiler. Onların ölümü yalnızca Lazarus'un vicdanını yaralamıştır."

Kane'in bakışları arkamdaki işkence görmüş dalgalara takıldı. "Sanırım artık bunu biliyorum. O zamandan beri yaptığım şeyler... intikamımın beni sürüklediği şey... bundan kurtulabileceğimden emin değilim."

"Yapabilirsin. Yaptın."

Kane'in gözleri benimkilere kayd, göz bebekleri parladı. "Seni kullanmayı planladım. Babamı öldürmek için. Bunun olacağını bilerek ..."

"O zamanlar farklı insanlardık."

"Yaşadığım sürece pişman olacağım."

Onunla tartışacak gücüm yoktu. O yüzden sadece "Çok yorgunum." dedim.

"Hadi seni yatağa götürelim."

Kane elimi tuttu ve beni oturma odasından geçirip tablolar, mumlar ve kösele kitaplarla süslü dar bir koridordan geçirdikten sonra en sondaki kapıyı açtı.

Yatak odası da kulübenin geri kalanına benzer şekilde dekore edilmişti. Zengin ve samimi, rahat, yumuşak. Koyu renkli ahşap kirişler soluk tavandan geçiyordu, beyaz ve krem rengi mumlar mekânı süslüyordu. Oyma dalgaların karaya attığı odundan bir yatak başlığına sahip süt beyazı sade bir yatak, çok fazla kabarık yastıkla doluydu. Hasır komodinin iki yanına camdan yapılmış iki kandil yerleştirilmişti ve ayak parmaklarımın altında sıcak, dokuma mavi bir halı seriliydi.

Ben onun özel odasına biraz ağırbaşlılıkla bakarken, Kane bir cam kandil yaktı ve geniş ceviz gardırobu açarak gözlerine uygun pamuklu bir gömlek çıkardı. Bana doğru tuttu. "İstersen bununla uyuyabilirsin."

Bir köşede, obsidyen göle bakan büyük pencerelerin yanında, kırışmış sırtlar ve yırtık pırtık sayfalarla dolu bir kitaplık duruyordu. Altlarında bir şezlong ve

Yıpranmış gri bir yastık ve üzerine asılmış kalın bir kürk. Okumak ve aşağıdaki tekneleri ve dalgaları izlemek için ideal bir yerdi. Burada da bir ocak vardı ve Kane bir deniz otu sepetinden iki kütük aldı ve çömelerek ısınan, çıtırdayan bir ateş daha yaktı.

Yağmur kiremitli çatıya vuruyordu. Ocak iyice harlanıp gürlediğinde ayağa kalktı ve birbirimize baktık, tek kandil ikimizin de yüzünde gölgeler dans ettiriyordu. Dokunacak kadar yakındık ama ikimiz de dokunmak için hareket etmiyorduk.

Aramızdaki sadece birkaç santimlik mesafe enerjiyle titreyip kıpırdandı.

"Ben dışarıdaki kanepede uyuyacağım" dedi, aynı anda ben de "Benimle kalır mısın?" diye sordum.

Beceriksizce yutkundum. "Boş ver." Gömleğimi ellerimin arasına aldım ve onun gözleri dışında her yere baktım.

"Elbette," dedi ve bir elini başının üzerine kaldırarak gömleğini ensesinden kavradı ve tek bir hareketle çekip çıkararak dolgun göğsünü ortaya çıkardı. Lambanın yanmadığı yatağın kenarına süründü ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Bakmayacağını biliyordum ama nedense kalın battaniyeyi yere bırakıp dökümlü bluzumu başımın üzerine kaldırırken kalbim hızla çarpıyordu. Deri pantolonumdan sıyrılıp şezlongun üzerine koydum ve iç çamaşırlarımla ayakta kaldım.

Damarlarımdaki kan çılgınca pompalanırken, ellerimi sırtımın arkasında, omurgam boyunca birleştirerek sığ korseyi açtım, vücudumdan kaldırdım ve yatağın diğer tarafına sürünüp kandili söndürmeden önce gri gömleği üzerime geçirdim.

Çarşaf lar serin ve kalındı ama karşımdaki Kane'in vücut ısısıyla ısınıyordu. Yüzümü pencereye döndüm, yağmur

Kane yastığı onun rahat etmesi için yerleştirirken şilte kayıyordu.

Fırtına ve odaya yumuşak bir parıltı ve kasvetli bir sıcaklık yayan o çatırdayan ocak dışında sessizlik içinde yatıyorduk.

"Rahat mı?" Kane sessizce sordu.

"Evet. Sen?"

"Mhm."

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin." "Seni asla yalnız bırakmam, kuşum."

"Seni sevdiğimi bilmiyor musun, Arwen?"

Tam olarak açıklayamadığım gözyaşlarım gözlerime battı ve yanaklarımdan süzüldüklerini duymamasını umdum.

ARWEN

UYANDIĞIMDA KENDİMİ UZUN ZAMANDIR OLMADIĞIM KADAR İYİ
HISSEDİYORDUM,
uzun bir süre.

Kane'in yatak odasının pencerelerinden sızan keskin gün ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimin alışması bir dakika sürdü. Ama alıştıklarında, Stygian Gölü'nün üzerindeki sabah sisinin berrak pusunu görebiliyordum. Pırıl pırıl, gece kadar siyah ve her zamanki gibi fırtınalı, ama bir şekilde daha çarpıcı, dün yağmurdan önce olduğundan daha net. Göl sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu, sadece onu çevreleyen çıkıntılı, küllü taş kayalıklar ve ortasından filizlenen Hemlock Adası'nın heybetli dağ şekli tarafından kesintiye uğradı.

Kane'in zaman zaman olduğunu unuttuğum, krallara layık, son derece rahat yatağımdan yuvarlanarak çıktım ve büyük bir gürültüyle gözlerimi şömineye çevirdim. Ağır kütüklerle yanıyor, kükrüyor ve çatırdıyordu. Kane bu sabah ben uyurken yeni bir ateş yakmış olmalıydı.

Dün gece bana karşı nazik ve sabırlı olmaktan çok daha fazlasıydı. Böylesine muazzam vahiyler boyunca elimi tuttu. Birbiri ardına, birbiri ardına.

Annem, hastalığındaki rolüm... Babam, varlığından haberdar olmak bir yana, birkaç gün öncesine kadar kavramsal olarak bile anlamadığım bir varlık.

Ailemin büyüklüğü beni küçük ve güçsüz hissettirdi, bu yüzden şimdilik aklımdan çıkardım ve odada kıyafetlerimi aradım. Dün gece bıraktığım şezlongda değillerdi, ama onların yerinde katlanmış mavi bir elbise vardı, kolları ve yakası taraklı ve ... bir çift yeni, temiz deri çizme.

Kalbim kabardı.

Hediyeleri aldım ve hızlıca üzerimi değiştirdim, Kane'in gömleğini katlayıp kuştüyü yorganın üzerine yerleştirdim.

Sonra ya minnettarlıktan ya da oyalanmaktan yatağını düzelttim, çarşafı geriye katladım ve yastıkları kabarttım. Sonra da en az on dakika daha aynada parmaklarımla saçlarımı taradım ki daha az çılgın bir ölüm perisine benzeyeyim.

Kesinlikle oyalanıyordum.

Kendimi çelikleştirdim ve kapıyı açtım.

Sanki bir zamanlar gördüğüm bir rüyaya girmiş gibiydim. Kane'in artık Onyx'in kralı, Lazarus'un oğlu, Lumera'nın prensi olmadığı bir rüya. . . daha ziyade, sadece bir adam. Sıkışık, çok küçük harflerle yazılmış yoğun tarih kitaplarını ve ballı tereyağına bulanmış kalın bir dilim yonca ekmeğini seven biri. Belki de Crag's Hollow'daki yerel balık pazarında çalışıyordu. Eczacıdaki gününe başlamadan önce uyanıp kayalıkların tepelerinde tempolu bir koşu yapmayı seven bir karısı vardı.

Rüyalarımındaki gibi, Kane aşağıdaki göle bakan pencerelere bakan yuvarlak masada oturuyordu, sıcak kahve odaya buhar püskürtüyordu. Karmakarışık, kuzguni yatak başı yüzüne dağılmıştı ve elinde büyük, yıpranmış bir kitap vardı. Yanındaki masada iki tabak vardı, her birinde çok sevdiğim o koyu baharatlı ekmeğe, biraz tütsülenmiş balık ve iki parlak sarımsı yumurta.

O bir hayaldi.

Sadece acı veren güzelliği değil - tüm Oniks'te gördüğüm en iyi portrelere rakip olan olağanüstü yüz hatları - ya da ince pamuklu gömleğinin altından görünen, sanki Taşların kendileri tarafından özenle inşa edilmiş gibi yontulmuş vücudu. Ama ruhu. Dirençli, güçlü ve tutkuluydu. Doğru olduğuna inandığı her şeyi yapmaktan korkmazdı. Ama aynı zamanda hassas, düşünceli, bilge. Zaman zaman bencil, ama söz konusu sevdikleri olduğunda çok ama çok özveriliydi.

Bana geldiğinde.

Sırtına bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Yutkundum. Sonra tekrar yutkundum.

Oh, Stones.

İnanılmaz derecede safmışım. Kendi aptallığım, boş bir kasaba meydanında gece yarısı çalan bir çan gibi içimde çınlıyordu.

Önceleri, ona karşı bir şey hissetmediğim sürece kaderimi kabullenmek, ölüme hazırlanmak yeterliydi. O iplik beni bu dünyaya bağlamadığı sürece. Bu hayata.

Ama artık korkularımı kabul edebildiğime göre -artık yeniden umut etmeye istekliydim-

Şimdi her şey o kadar açıktı ki, kendimi başka türlü olduğuna nasıl ikna ettiğimi bilmiyordum.

Hala tamamen, ebediyen, yıkıcı bir şekilde lo-

"Dik dik bakıyorsun." Kane'in sesi odada yankılandı ama o kitabından başını kaldırmadı.

İçimdeki düğüme rağmen öne doğru yürüdüm. "Yemek için teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum."

Kitabı yere bıraktı ve ben otururken beni içine aldı, bir parça ekmek koparıp tatlı, hafif tadının ağzımda erimesine izin verdiğimde ilgiyle izledi. Onunla tanışamadım

Gözleri. Onun güzel gözleri, yıldızların öptüğü pırıltılı, mehtaplı bir su gibiydi.

Sessizliği dayanılmaz hale geldiğinde ve çiğneme sesim kulaklarımı tırmaladığında, mavimsi kumaşa baktım ve "Elbise için de teşekkür ederim. Çok güzelmiş. Ve botlar. Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

Kane omuz silkti, kahvesini yudumladı. "Kıyafetlerin bu sabah hâlâ nemliydi. Ve Azurine'den beri bot giymedin. Yine de biraz temiz hava almak istedim."

"Uyandın ve iki ateş yaktın, alışverişe, pazarlamaya gittin ve kahvaltı hazırladın ..." Etrafıma bakındım. Dışarıdaki sis saatin kaç olduğunu söylemeyi zorlaştırıyordu. "Çok mu geç uyudum?"

"Hayır, hayır." Onu daha iyi tanımasaydım, utangaç göründüğünü söylerdim. "Saat sadece altı."

"Altı!"

Kane omuz silkti. "Erken uyandım."

Başımı salladım. Bu adam başka bir türdü. "Ekmek bu yüzden bu kadar taze. Bir saat önce yapıldı. önce."

Başımı salladım, bir lokma daha yedim. Ve bir tane daha.

Adrenalin iliklerime kadar işlemişti, elini uzattım ama sonra vazgeçip parmaklarımı yeni elbisemin eteğine götürdüm ve yumuşak kumaşı büktüm. "Teşekkür ederim."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

Kızardım. "Hissetmeye devam ediyorum. Her şey için minnettarım. Benimle kaldığın için. Kabul etmeme yardım ettiğin için-" Sertçe yutkundum. "Sadece bana yardım ettiğin için."

Sadece başını salladı, gözleri yüzümde, boynumda gezindi.

Titredim.

"Arwen," dedi ve nefesim kesildi. "Bu sabah Shadowhold'dan bir kuzgun geldi."

Sinirlerim kalbimi ele geçirdi. "Mari iyi mi?"

"Herkes iyi. Aslında hepsi orada." "Griffin, Mari ve Fedrik?"

"Ve kardeşlerin, Amelia, Dagan ..." "Ne? Neden?"

"Broderick ve Isolde düşmanlarımızın gözünde bizimle aynı safta yer almaktan korkuyorlardı. Eardley'den gelen mektupta Onyx ile anlamlı bağları olan herkesi günler önce geri gönderdikleri yazıyordu. Gemileri dün gece geç saatlerde geldi."

"Böyle bir karar aldıklarında bunu bize neden söylemediler?"

"Belki de Isolde iğrenç arkadaşını öldürdüğümü fark etmiştir. Onu tanıyorsam, yine de gazabımızı riske atmak istemez. Af dilemek izin istemekten daha iyidir."

"Peki ya diğer mülteciler? Peridot ve Oniks'ten mi?"

Kane'in cevap niteliğindeki baş sallaması acımasızcaydı. "Herkes. 'Sembolik çağrışımından' korktular. " Kane nefesinin altında "Korkaklar" diye mırıldandı.

Shadowland'de kalan onca insan. Onları daha güvenli bir yere götürmek için onca çaba-

"Citrine'in artık bize yardım etmesine imkan yok..." Hâlâ sıcak olan yonca ekmeğini kendimden uzaklaştırarak koltuğuma biraz daha gömüldüm.

Kraliçe Isolde ve Kral Broderick kendi başlarının çaresine bakmakta acele ettiler, diğer herkes lanetlensin. Fedrik tek başına onların fikirlerini değiştiremezdi. Onunla birlikte Citrine'e dönmeyeceğimi söyledikten sonra buna teşebbüs edip etmeyeceğini kim bilebilirdi ki? En azından Kane olmadan.

"Shadowhold herkes için ne kadar güvensiz?"

Kane'in çenesi gerildi, ağırlaştı. "Orman, kalenin etrafındaki bir başka duvar gibi işlev görüyor. Neredeyse tüm

ordu orada konuşlanmış durumda. Silahlarımızın çoğu, toplar, hayvanlar. Ama babam orada olduğumuzu öğrendiğinde. . . her an saldırabilir. Eardley çoğunluğu daha küçük Onyx kasabalarına gönderiyor. Geri kalanımız sadece hazır olmak zorunda."

O yüzden hemen toparlanıp bıçak için yola koyulmamız gerekiyordu. Belki Leigh, Ryder ve Mari'yi de yanımıza alırız.

"Ve Beth'in aileniz hakkında söyledikleri hakkında."

"Ah, evet," dedim korkumu yutkunarak. "Babamın bir Fae Tanrısı olduğunu mu?"

"Beth'in söyledikleri doğruysa, daha fazlasını öğrenmek için rahiplere ve bilginlere danışmamız gerekecek. Eğer yapmak istediğiniz buysa."

Somurtmanın ve gerçeklerden saklanmanın zamanı geçmişti. Dürüst olmak daha iyi hissettiriyordu. Dagan ve Kane'in de teşvik ettiği gibi savunmasız olmak. "Öğreneceklerimden biraz korkuyorum. Bir Fae Tanrısı ve bir insan kadının tam kanlı bir Fae yaratması nasıl mümkün olabilir?"

"Emin değilim."

"Eninde sonunda daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Kılıcı bulduktan ve ordularımızı Lazarus'la savaşmaya hazırladıktan sonra. Ölmeden önce babamın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Kane kaskatı kesildi, gözleri protestoyla parladı. "Ölmeyeceksin, Arwen."

Ama onun bile sözlerine inanmadığını söyleyebilirdim. Ona haftalardır yüzümde hissetmediğim kadar içten bir gülümseme verdim. "Bu kehanetin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin. Ama yine de, bu şansı kaybetmeden önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Kane'in yüzü teslim olmuş bir ifadeyle, "O zaman öyle yapacağım," dedi ve ayağa kalkıp boş tabağını mutfığa bıraktı.

"Gel bakalım kuş, bugün yapacak çok işimiz var."

Onu ön kapıdan çıkarken takip ettim. İlk defa kendime bir gün buraya tekrar dönebileceğimi umut etme izni verdim. Leigh bu kasabayı çok severdi. Belki onu tatlıcıya götürürdüm. Ona elma şekeri ya da tuzlu şekerleme alırdım. Bunun Kane'in kulübesine son adım atışım olacağını düşünmek istemedim, bu yüzden adım atmadım.

"Beth'in bize anlattıklarından işe yarar bir şeyler çıkarabileceklerini düşünüyor musunuz?"

Kane gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Emin değilim. Ama benim param Mari'nin üzerinde."

Sabahki haberlere ve farkındalıklara rağmen, onu uyanık görme düşüncesiyle yanaklarımı çimdikleyen gülümsemeye engel olamadım. "Benimki de."

MARI'NİN KIVIRCIK SAÇLARINA "SENİ ÖZLEDİM" DİYE MIRTILDANDIM.
IT

Tarçın, karanfil ve Shadowhold'da kullandıkları leylak sabunu gibi kokuyordu.

"Sanki seni daha dün görmüş gibiyim," dedi omzuma yaslanarak.

Kane'in ejderha formundan çıkıp Shadowhold'un kapılarından geçtim ve Kane'in bana herkesin toplanacağını söylediği taht odasına ulaşana kadar tek bir asker, muhafız ya da vatandaş için bile durmadım.

Gözlerim herkesten önce Mari'ye takılmıştı ve onu öyle utanç verici bir şekilde kucakladım ki, pancar gibi kızardığından emindim. Ama umurumda değildi. Onu kollarımda, sağlıklı ve canlı bir şekilde tutmanın verdiği hisle dizlerim titriyordu.

Sonunda geri çekildim ve ona baktım. Daha zayıftı, yüzü biraz solgun ve zayıftı ama bu beni endişelendirmiyordu.

Endişe verici olan gözleriydi.

İçlerinde öfke ya da yorgunluk değil, çok daha kötü bir şey yüzüyordu. Keder. İrislerinin çiçeklerinde saklı bir keder uçurumu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Biraz bilinçsizce omuz silkti. Bu da onun için tuhaftı. "Kendimi iyi hissediyorum. Sanki bir gün önce ormandaymışız gibi." Sertçe yutkundu. "Tartışıyorduk."

"Bana söylediğin her şey doğrudu," dedim. "Bencildim, soğuktum ve değer verdiğim tüm insanlar gibi acıyı uzak tutmak için iyi bir iş çıkaran bir sürü duvar örmüştüm. Bana karşı dürüsttün ve ben bunu duymak istemedim. Gerçekten ve içtenlikle özür dilerim."

Mari başını eğerek selam verdi. "Ben de üzgünüm. Tılsımın benim için sağlıksız olduğu konusunda başından beri haklıydın. Yine de bir süre büyü yapabileceğimi sanmıyorum." Gülümsemeye çalıştı ama ağlayacak gibi görünüyordu.

Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mari pes eden biri değildi. Bir şey yanlış gittiğinde geri adım atmazdı; tekrar doğru olana kadar iter, dırter ve tartışırdı. Cesurdu. Korkusuzdu. İnatçıydı.

Bir şeyler çok yanlıştı.

ARWEN

TAHT ODASI ASKERLER VE
Generaller, krallarının dönüşünü bekledikleri için o kadar telaşlıydılar ki, sesleri güçlükle duyabiliyordum. din. Mari'yi dirseğinden kavradım ve onu gölgeli bir oyuğa çektim. Üzerimizdeki ferforje şamdan, Mari'nin kıvrık saçlarını ve yumuşak çillerini sessiz bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Neler oluyor?"

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." "Bunu senin söylemen çok rahatsız edici."

Mari gülümsemedi -bu da endişe vericiydi- ama ürpertici bir nefes aldı. "Artık büyü yapamıyor gibiyim."

Taht odasını dolduran zırh şingirtıları ve gevezelikler Mari'nin sözleriyle bir anda yok oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" Öfkeli karşılık beni biraz rahatlattı. Alışık olduğum Mari buydu. "Uyandığımdan beri yapamadım."

"Briar'a söyledin mi?"

Başını salladı. Bilmem gerekirdi. Mari kolay kolay yardım isteyecek biri değildi.

"Mari, sence-"

"Haklı olduğumu mu? Bir şeyler yapabilmemin tek nedeni tılsımdı ve şimdi büyüsüz bir kadın olmaya geri döndüm."

Kane'in çalışma odasından almadan önce olduğum gibi cadı mı? Evet, yle."

"Başından beri sana yardım ettiğini biliyordun." Başımı salladım. "Senden asla şüphe etmemeliydim."

Mari bana isteksiz bir gülümseme sundu. "Yani şimdi bana inanıyorsun. Ne değişti?"

"Briar gücünü artırmak için tılsımı sihirli bir şekilde düzenlediğini söyledi. Ama yapmadığını biliyordum. Yani tılsımın sana g vermesinin ve seni hasta etmesinin tek yolu onun soyundan geliyor olman ve tılsımı o yaptığı için kullanabiliyor olman. Kane, meclisinin yüzlerce yıldır görülmediğini ya da haber alınmadığını söyledi, ama belki de ... bir şekilde ..."

"Annem ..."

"Başka birine söyledin mi?"

Mari yüzünü buruşturdu.

"Hayır, ama ..." "Ama ne?"

"Gleceksin."

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Griffin'e söyleyecektim. Yardım edebileceğini düşündüm. Ya da sadece dinler, bilmiyorum."

"Ama?"

"Ama uyandığımdan beri bana tam bir pislik gibi davranıyor. Beni görmezden geliyor, çantasını boy sırasına göre değil de ağırlık sırasına göre diğerlerinin yanına koymasını istediğimde cümlenin ortasında çekip gidiyor çünkü bunun hiçbir anlamı yok, boy sırasına göre sıralamak nasıl bir şeyi kolaylaştırabilir ki-"

"Mari."

"zgnm." İ ekti. "Peridot'a döndüğümde arkadaş olduğumuzu sanmıştım. İyi arkadaş. Hatta belki bundan daha fazlası. Ve bu benim için çok zor. Shadowhold'da büyürken bu alanda hiç şansım olmadı. Çoğunlukla, buradaki çocuklar gerçekten acımasızdı. Ama

Griffin. . . Artık bir anlamı yok, değil mi? Sanırım Briar'ın evindeki tek bir merdivenden inmeme yardım etmesi benden yeniden nefret etmesine yetti. Taşlar başka biri için lanet bir şey yapmasını yasaklıyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arwen, beni elinden geldiğince çabuk bir kibrit gibi düşürdü."

"Griffin günlerce yemeden içmeden başucunda oturdu. Sana kitap okudu. Yanında uyudu. Seninle kalabilmek için Kane'in Crag's Hollow'a onsuz gitmesine izin verdi."

"Yani iyi bir köpek gibi sadık."

Onu çok özlemiştim ve aynı zamanda onu boğacaktım. "Senin yanından ayrılmaya dayanamadı! Sen merdivenlerden inerken sana sarılamadı çünkü muhtemelen seni seviyorum, lütfen sonsuza kadar bana emir ver sözlerini kusmasına ramak kalmıştı. Ve bu onu da en az seni korkuttuğu kadar korkutuyor."

Mari'nin gözleri büyüdü. "Ben insanlara emir vermem!"

Ona ters ters baktım ama yarım bir gülümsemeye de engel olamadım. "Her şeyin bir sırası var." İçimi çektim. "Briar'a sihrinden bahsetmelisin. Geri kazanmana yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

"Belki de bu bir lütuftur. Büyüden önce iyiydim. Yine iyi olacağım. Belki de soyumda dokunulmaması gereken bir şey vardır." Gözlerindeki bakış bana bu teoriden daha fazlası olduğunu söylüyordu ama o bunu geçiştirdi. "Lütfen bana biraz daha iyi olduğunu söyle?"

Sesli bir vınlamayla nefesimi verdim. "Yakalamam gereken çok şey var

"

"Bunun başımıza çok sık geldiğini hissediyorum." "Belki bir gün hayatlarımız sıkıcı olur."

Kaşları hızla kalktı, sonra yüzünü düzeltirken alçaldı. Ama onu neyin şaşırttığını biliyordum. Uzun zamandır

Sanki hala bir geleceğim varmış gibi gelecek hakkında konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Git Leigh ve Ryder'ı bul, onlara Shadowhold'u birlikte gösterebiliriz. Dün gece Leigh'e Kane'in sanat koleksiyonundan bahsettim ve ona kaledeki en sevdiğim resimleri göstereceğime söz verdim. Gerçekten resim çizebildiğini biliyor muydun?"

"Evet." Renkli anılar karşısında gülümsedim. "Abbington'daki evimiz onun sanatıyla doluydu."

"Sonra sen ve ben büyük salona gider, çok fazla huş şarabı içer ve kaçırdığım her şeyin üstesinden geliriz." Gözleri biraz parlamıştı ve kalbim onun itirafı karşısında aldığı şekilden kurtulup yeniden şekillenmeye başlamıştı. Bunu atlatacaktı. Ona yardım edecektim. "Sen ve Fedrik'ten başlayarak. Durmadan seni sorup duruyor."

Kanayan Taşlar, Fedrik. Neredeyse unutuyordum.

"Ve bahsetmişken, bakın kim gelmiş."

Fedrik'in taht odasına girdiğini görmek için döndüm, onu Griffin, Kane ve bir avuç Oniks generali takip ediyordu. Aralarından Barney ve Dagan'a parlak bir şekilde el salladım, bu sadece Dagan'ın başını sallamasını sağladı - derin ve sadık sevgisinin bariz bir işareti - ve Barney'den beni eve davet eden kulaktan kulağa dolu bir sırtış.

Home.

Fedrik gruptan ayrılıp doğrudan bana yöneldiğinde Shadowhold'dan bu şekilde bahsetmenin ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyordum. Arkasındaki Kane'in tahtının karanlık, zengin taş duvarlarına ve obsidyen dikenlerine rağmen sanki güneş ışınlarıyla doluymuş gibi ıslıl ıslıl görünüyordu.

"Arwen," dedi neşeyle. "Yolculuğun nasıldı?"

"Bilgilendiriciydi."

"Kane bana kahini bulduğunuzu ama bıçakla ilgili ipuçlarının biraz belirsiz olduğunu söyledi."

"Evet, ama en azından artık bir ipucumuz var. Burada, Onyx'te. Ve umarım birbirine bağlayabileceğimiz birkaç yararlı bilgi daha var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Mari, bize biraz izin verir misin?"

Mari gözleri benimkilere kilitlenirken sinsi gülümsemesini gizleyemedi. "Hiç de değil. Gidip diğer iki Valondale'i bulacağım ve onlara güzel sanatlar hakkında biraz bilgi vereceğim. Kendimi züppe gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

Mari yanımızdan ayrıldıktan sonra Fedrik yaklaştı. "Briar'dan aniden ayrıldığım için özür dilerim. Griffin dün gece döneceğini söylemişti."

"Fırtınaya yakalandık."

Mavi gözleri parladı. "Eminim öyledir. Teklifimle ilgili bir karar verdin mi? Bugün Azurine'e geri dönüyorum."

"Fedrik-"

"Ne teklifi?" Kane arkamdan sordu, sesi ıssız bir gökyüzünde çakan şimşek gibiydi.

Onunla yüzleşmek için döndüm, gözlerim yalvarıyordu.

Şimdi olmaz.

Fedrik sadece gülümsedi. "Eh, eninde sonunda öğrenecektin." Biraz daha uzun durdu, yine de Kane'den en az yarım ayak aşağıdaydı. "Arwen'den benimle Azurine'e dönmesini istedim. En azından sen kılıcı bulup savaşa hazırlanana kadar. Bu onun için daha güvenli ve açıkçası" - koyu perdelere ve titreyen ferforje şamdanlara baktı- "biraz daha manzaralı olur."

"Cömert bir teklif," dedi Kane, sesi kurumuştu, "eğer Arwen silahı bulmamızda anahtarımız olmasaydı."

"Bana zaten burada, kendi krallığınızda olduğunu söyledi. Bildiğimiz kadarıyla başından beri sendeydi ve sadece kaçınılmaz olanı erteliyordun."

Kane ona doğru niyetle adım attı. "Diline dikkat et, yoksa onu ağzından koparırım."

"Kane." Ona ters ters baktım.

"Ve işte gidiyor," diye söylendi Fedrik. "Bir kez daha düşmanca ve tehditkâr."

Griffin kralının yanına doğru ilerledi. "Seni hiç bu kadar agresif gördüğümü sanmıyorum Fedrik. Güzellik uykunu almadın mı?"

Ama karanlık ve zehirli bir kıkırdama çıkaran Kane oldu. "O kızgın. Onu istiyor ve asla onun olamayacağını biliyor."

Tahmin edilebilir bir Kane zalimliği vardı. Hem de Citrine'e kefil olması için ihtiyacımız olan kişiye. "Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma." Fedrik'i kolundan tutup taht odasının meraklı gözlerinden uzaklaştırdım. "Gel bakalım."

Kane arkamızdan seslendi, "Sırılsıklam krallığın tadını çıkarın." "Bu her zaman hayal ettiğin türden bir vahşi mi?"

ile?" Kane'in nöbetçilerini geçip koridorda dolaşırken Fedrik sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim yalnız kaldığımızda.

"Sana daha iyi bir hayat göstermeme izin ver. Belki benimle değil, ama kesinlikle onunla değil."

"Fedrik, seninle gelemem."

"Senin ayaklarını yerden kesmeye çalışmıyorum, Arwen. Ama sen daha-"

"Ona aşığım."

Sessiz salon zaten kalabalık taht odasından bir nebze olsun uzaklaşmıştı ama kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda zihnimde de huzurlu bir sakinlik oluştu.

Bu tekil gerçeğin etrafında sağlamlaşan dingin, sarsılmaz bir kararlılık.

Tabii ki onu sevdim.

Ormanda yarıştığımız günden beri Kane'e aşık olmuştum. Belki de kırılmaya çok yakın olduğumda bana tilki kürkünü verdiğinden beri. Yine de bana asla izin vermedi. Ne o zaman, ne Siren Körfezi'nden sonra, ne de şimdi.

Bunu uzun süre inkâr etmek hem ona hem de kendime zulümdü. Fedrik'e bile bu sözleri söylemek Shadowhold'un o muazzam süslü kapılarından geçmek gibiydi. Eve dönmek gibiydi.

Fedrik'in kaşları içe doğru çatıldı. "İkiniz adına mutlu olduğumu söyleyemem."

"Yapmak zorunda değilsin. Birlikte olmanın onun için adil olacağını sanmıyorum."

"Bu bir yük. Kendini tamamen sana adanmış." Hiçbir şey söylemedim. Öfkesini anlıyordum.

"Eğer seni düşündürdüyse .. . O tam bir aptal." Fedrik başını salladı. "Her zaman öyleydi."

Kafatası gibi maskeleri ve şık deri zırhları olan bir avuç asker yanımdan geçip kalabalık taht odasına girerken zayıfça gülümsedim. "Ailene ne söyleyeceksin?"

"Gerçeğin bir versiyonu."

"Hangisi?"

Fedrik'in yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Henüz emin değilim. Bak, fikrini değiştirirsen, sadece bir deniz uzağındayım."

Başımı salladım ve o taht odasına geri döndüğünde serin taş duvara yaslandım.

Belki Fedrik haklıydı. Belki ikimiz de aptaldık.

Birbirimizi sevdiğimizi bilip de buna göre hareket etmemek aptallık değil miydi? Her ne şekilde olursa olsun birlikte olmaya çalışmamak?

Yoksa her an ellerinden kurtulabileceğimi bile bile Kane'e aşkımı itiraf etmek aptallık mıydı? Zaten kaç kişiyi kaybettiğini bilerek. Aşkını itiraf ettiğinde ne kadar acı çektiğini hatırlayarak.

Artık beni bu hayata bağlayabilecek şeylerden saklanmıyordum. Duygularımı kendi çıkarlarım için gizlemiyordum, bunu onun için yapıyordum.

Bu aptallık mıydı? Yoksa bir merhamet mi?

Her zamanki gibi kasvetli ve gölgeli, hareketli şatoya baktım -tones, burayı özlemiştim. Açık vitray pencerelerden süzülen yaz rüzgârında titreyen mumları. Öğleden sonraların uykulu havasında uçuşan ateş böceklerini. Sonbaharın yakında geleceğini ve tüm ağaçların çocukluğumun akçaağaç rengine bürüneceğini biliyordum.

Bunu görmek için burada olup olamayacağımı merak ettim. Eski evimle yeni evimi harmanlamak nasıl bir his olabilirdi. Tanıdık tilki kürküne sarınmış, yeni botlarımla avluya dökülmüş yaprakların üzerinde tepinirken nasıl görünebileceğimi. Eczanede tedavi edebileceğim, dizleri samandan sıyrılmış ve elleri su kabağı oymaktan kabarmış çocuklar.

Kane burada, cömert ambarında yetişen yaprakların paslı kırmızısını ve ayçiçeği sarısını seviyor muydu? Yoksa Amber'de olduğu gibi onlardan hâlâ nefret mi ediyordu? Eğer öyleyse, onu aksi yönde ikna etmem gerekirdi. Eğer ikimiz de hâlâ burada olsaydık, onu homurdanarak ve gözlerini devirerek kasvetli ormana sürükler ve okul çocukları gibi benimle birlikte yaprakların arasında zıplamaya zorlardım. Benimle birlikte Mariner's Pub'inki kadar zengin, sıcak, tatlı ve baharatlı elma şarabı yapmasını isterdim. Ona sonbaharın büyüleyici ve muhteşem bir melankoli olmasının tüm nedenlerini gösterecektim. Neden Onyx'in bir vatandaşı olarak bile, her zaman benim bir parçam olacağını.

"Arwen?" Mari, Ryder ve Leigh'i de yanına alarak taht odasından çıktı ve beni umutlarımdan sarstı.

Umut.

İşte böyle hissettirdi.

Leigh yarış atı hızıyla bana doğru uçtu. Yere çöküp ona sarıldığımda koridorun taş zemini dizlerime soğuk geliyordu, sarı saçları görüş alanımı dolduruyordu. Ryder da yerde bize katıldı ve kucaklaşmamızın tütün kokmasına neden oldu.

"Sigara içiyordun," diye fısıldadım içlerine.

"Asla yapmam," diye yemin etti Leigh sırtıma doğru.

"Sen değil." Sırttım ve buklelerinden birini çektim.

"İkiniz de nasılsınız?"

Leigh geri çekildi ve ilk konuşan oldu. "Kane'e aşık mısın?"

Gözlerim büyüdü. "Gizlice dinlemek mi?" Ryder bembeyaz kesildi. "Ben değil, sadece o dinliyordu."

"Onu seviyorsun ama ona söylemeyecek misin?" Leigh'in yüzü ciddiye.

"Leigh, bunun seninle bir ilgisi yok." "Bana çocukmuşum gibi davranmayı ne zaman bırakacaksın?"

Kalbim sıkıştı. Zaten kavga ediyorduk. "Bugünlerde bana neden bu kadar kızgınsın?"

"Bırakayım da ikiniz konuşun," diye teklif etti Ryder. Taş koridordan Mari'ye doğru ilerlerken saçlarında meşale ışıkları parlıyordu.

"Sana kızgın değilim," dedi Leigh.

"Evet, öylesin. Citrine'e gittiğimiz günden beri bana karşı öfkeliisin ve bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum."

"Kızgın değilim," diye kabul etti ve daha önce ondan görmediğim bir olgunlukla, "Korkuyorum," dedi.

Bir an için uygun bir yanıt veremedim.

Tabii ki korkuyordu. Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Ben de," diye itiraf ettim, elini kendi elime alarak. "Lazarus'tan, bu savaştan. Ama korkularının ben ve Kane ile ne ilgisi var?"

"Hayır, sorun da bu zaten," dedi elini benimkinden çekerek. "Sen de korkamazsın. Birimizin cesur olması gerekiyor."

"Leigh . . ." Başladım, sözleri kalbimin etrafında bir mengene gibiydi. "Keşke her şeyi yeniden güvende hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilseydim."

"Hiçbir şey olmadığını biliyorum."

"O l m a y a b i l i r . Ama ne var biliyor musunuz? En çok korktuğum zamanlarda bana yardımcı olan bir şey vardı."

"Koşmak mı?"

"Hayır." Sırıttım. "Daha da iyi."

Gözleri merakla parladı.

"Dagan bana kendimi kılıçla nasıl koruyacağımı tam da burada öğretti. Kendimi güçlü ve kuvvetli hissetmemi sağladı. Sanki benden daha büyük ve daha korkutucu şeylerle yüzleşebilirmişim gibi. Belki bir gün korkutucu olan ben olabilirmişim gibi. Sana da öğretmek isterim."

Leigh teklifi düşünürken gözlerimi tuttu. "Yine de asla senin kadar güçlü olamayacağım. Ben Fae değilim."

Kısa bir süreliğine de olsa kendimi Leigh'in gözünden görmek şok ediciydi. Cesur olan, dirençli olan, onun tam kanlı Fae kız kardeşi olarak. Kane'den çocukça kaçışımın onu bu kadar üzmesine şaşmamalı. Başından beri benden güçlü olmamı bekliyordu. Bizim için. Onun için.

Annemizin yerine.

"Fae olmana gerek yok. Sadece sende olan gücü kullanabilirsin. Cesaret buradan gelir." Kalbini işaret ettim.

Ben ayağa kalkarken gözleri üzerimde sabit kaldı. "Peki, ne yapacaksın?"

"Kane'in bıçağı bulmasına yardım et. Diyarları ve kendi hayatımı kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Ve eğer o kadar ileri gidebilirsek aşk hikayesini çözmeye?"

Leigh'in dudakları düz bir çizgi çizdi. "Bu plandan nefret ediyorum."

Bir kez daha arkamdaki taş duvara yaslandım. "Evet, ben de."

"Siz ikiniz keşfetmeye hazır mısınız?" Mari köşeden seslendi, Ryder hevesli bir evcil hayvan gibi arkasındaydı.

"Hadi yapalım." Ben de onlara sııttım. Bu gece Mari'ye sihir bloğu konusunda yardım edecektim. Kane konusunda ne yapacağıma da daha sonra karar verecektim. Şimdilik öğleden sonrayı çok özlediğim insanlarla geçirmek yeterliydi. Onlara annem ve Powell hakkında öğrendiklerimi anlatacaktım. Onlarla korkularımı, umutlarımı ve geleceğe olan inancımı paylaşacaktım.

Haftalar önce yapmam gereken şeyi şimdi yapabilirdim. Ve bu yeterli olmalıydı.

Koridorda ilerlemeye başladığımızda Mari, Leigh'e "Aradığın ressamı buldum," dedi. "Soyut çalışmalarını kuzey kanadındaki galeride, tonozun altında ve ..." Sözünü kesti, yüzünü buruşturdu.

Leigh yutkundu. "Neyin üstünde?"

"İşkence odası." Mari yüzünü buruşturdu. "Ama! Burası gerçekten de düşündüğün kadar korkunç değil. Çoğu kalede işkence odası vardır, sadece bizde değil!"

Leigh memnun görünmüyordu.

"Aslında oldukça ilginç, Leigh," diye ekledi Ryder. "Tüm zamanların en üretken hırsızlarından biri orada tutulmuş. Dün gece kütüphanede bununla ilgili her şeyi okudum."

Ryder'ın Mari tarafından kendisine hediye edilen kitaplara aniden ilgi duymaya başlamasıyla ilgili bir yorum yapabilirdim ama kelimeler dilimde kurudu.

"Kim?" Ben sordum.

"Drake Alcott," dedi Ryder, cevabı bildiği için duyduğu gururu zorlukla bastırarak.

Kırk beş yıl boyunca bıçağın saklandığı kasa, işkence ek binasının sadece iki kat üzerindeydi. Azılı, dünyaca ünlü hırsız ve dolandırıcı Drake Alcott'un tutulduğu yer. Niclas onun beş yıl önce gönderildiğini söylememiş miydi? Bıçağın kaybolduğu zaman. Ve Hemlock Adası'na. Burada, Onyx'te bir ada.

Sustum. "Ryder... sen bir dahisin."

"Stones, bu kadar şaşırmış görünme."

Ama ben çoktan harekete geçmiştim. Onların çağrılarına aldırmadan taht odasına geri koştum, nöbetçilerin yanından bir kez daha geçtim ve Kane'i aradım ama o hiçbir yerde yoktu. Griffin ve Barney'ye ve etraflarını saran Oniks asker sürüsüne döndüm.

"Kane nerede?"

"Emin değilim," dedi Griffin soğukkanlılıkla. "Ama senin Fedrik'le birlikte Citrine'e gideceğini düşünüyor."

Kanayan Taşlar.

"Onu bulmam gerek. Hemen şimdi."

"Sanırım bahçelerde, Leydi Arwen," diye ekledi Barney.

"Teşekkür ederim."

Uçan bir kuş kadar hızlı bir şekilde kalenin bahçesine doğru koştum.

KANE

MBELKI HERCAI MENEKŞELERİ SEVER. UZUN ÇİÇEKLERİNE UZANDIM.

ama elimi geri çektim. Çok sıkıcıydı. Örümcek orkideleri daha neşeli, daha eşsizdi. Onun gibi.

Bir avuç kopardım ve büyüyen bukete ekledim. Cılız yarasa çiçeği, cerulean papatyalar ve zifiri siyah zambaklar, tabii ki adaşı ve çoğu gece rüyalarımı dolduran çiçek.

Şatonun kapılarından geri döndüm ve dolambaçlı merdivenlerden odama çıktım.

Eardley'e Beth'in babasının eşkalini vermiştim. Griffin ona Halden ve adamlarının Peridot'ta en son konuşlandıkları yeri gezdirecekti ve adamın hâlâ orada canlı tutulduğunu umacaktık.

Dagan, bıçak ilk kaybolduğunda yaptığı gibi kuzgunları casuslarımıza gönderirdi. Eğer kılıç Onyx'teydiyse, son beş yıldır sır olarak saklamak için birilerinin iyi bir ağa sahip olması gerekirdi. Dagan Briar'la başlayıp oradan devam edecekti. Beth onun "diğer silahların altına atıldığını" söylemişti. Başka bir efendiye bağlı ama eşiyle eşleşmeyi arzuluyor." Her silah zulasını, her istifçiyi, her şehirdeki her yüksek rütbeli suç patronunu arayacaktı. Tekrar. Hepsini tekrar yapardık.

Ben de Beyaz Karga'nın izini sürerdim.

Arwen Fedrik'le gidiyordu. Acı çekmiyordum. Kızgın değildim. Ya da kızgın olsam bile, bu duygularla hareket etmiyordum. Onun korunmasını, yaşamasını ve bundan zevk almasını istiyordum. Dün geceki hıçkırıklarından aklımı asla kurtaramayacaktım. Onun yerini almayı başaramazsam binlerce yıl yaşayacaktım. Ve bu hatıra, her anımda benimle kalacaktı.

ve her biri.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ve bir şeyler yapılabileceğine dair umudum var.

Bunca hafta uzak kaldıktan sonra Shadowhold'daki yatak odama adım atmak, çamur içinde geçirdiğim sıcak bir günün ardından banyo yapmak gibi geldi. Derin ve eşit bir iç çektim ve Arwen'in çiçeklerini bağlamak için masama doğru yürüdüm, ama gözlerim yatağıma takıldı.

Sanki zamanda geriye doğru bir adım atmışım gibi güçlü bir hatıra, bu manzara karşısında zihnimden geçti. Arwen'in kurt canavarıyla savaşından iki gün sonra, tam da bu yatakta yattığı an. Benim gömleğimi giymiş, kahvaltı ediyor, bir elmayı ısırırken gülüyordu.

"Kane," dedi Arwen nefesi kesilmiş bir halde.

Aman Tanrım. Sonunda kendimi kaybetmişim. Artık halüsinasyon görüyordum.

"Kane?" dedi tekrar, bu sefer aciliyetle karışık bir endişe mırıltısı vardı.

Döndüm.

İşte oradaydı. Elini göğüs kafesine dayamış, hızlı hızlı nefes alıyordu, odanın antresinde solmakta olan güneş ışığının aydınlattığı bir havuz vardı.

"İyi misin?"

İçeri girdi, zeytin gözleri vahşiydi. "Bahçede değildin."

"Ben-"

"Sana Sana bir şey söylemek zorundayım." Kaşlarımı çattım. "Devam et."

"Sana aşığım."

Kalbim durdu.

"Ayrıca, sanırım Drake Alcott Güneşin Kılıcı'nı çalıp Hemlock Adası'na götürdü ve beş yıl sonra hâlâ orada. Bunlar benim için mi?" Elimdeki çiçekleri işaret etti.

Zihnim tam bir sessizlikle kükredi ve arkamdaki masaya yaslandım. "Sen . . . beni seviyor musun?"

İleriye doğru yürüdü, sallanan saçlarının portakal çiçeği kokusunu alabileceğim kadar yakınımda durdu. "Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Azurine'de, öpüştüğümüz o gece. Ya da Briar'ın evinde. Ya da bugün senin kulübende. Taşlar, Kane. Cesur olmak için o kadar çok fırsatım vardı ki." Bir adım daha yaklaştı. "Ama bu yapmam gereken şeyi imkânsız hale getirirdi. Ve o zaman-" Doğru kelimeleri ararken başını kaldırdı. "O zamanlar bunu başarmanın tek yolu bir şeyleri istememekmiş gibi geliyordu. Ama şimdi senin sayende umut etmekten korkmuyorum." Titrek bir nefes almak için durdu, kendi itirafıyla nefessiz kaldı.

Kuyruk rüzgârına kapılmış bir kuş gibi içimde bir rahatlama hissettim. Hafif ve pürüzsüz ve-

Ve sonra ateş kanımda gürledi.

Çiçekleri bıraktım ve onun yumuşak, dolgun dudaklarını kendi dudaklarıma aldım, dilimde onun tadını hissedince iç çektim. Arwen'in irkilmiş gözleri bir kalp atışı sonra kapandı ve başını eğerek kendimi ona daha da yaklaştırmama izin verdi. Dilim onunkini yaladı. Neredeyse inleyecektim.

Sayamayacağım kadar çok kez hayalini kurduğum bir şeyi deneyimlemek ne kadar da esrarengiz bir duyguydu. Her şeyin içtenliği. Onun duygularının. Onun.

Onu tüketecektim. Yavaş yavaş. Günlerce. Yıllarca. Yüzlerce yıl.

İçime doğru iç çekti ve sikim onun içinde olma ihtiyacıyla kabardı.

"Bekle." Geri çekildi, göğsü inip kalkıyordu. "Peki ya bıçak?"

Siktiğimin bıçağını sikeyim.

"Doğru." Boğazımı temizleyerek geri çekildim. "Bunu nasıl bir araya getirdin?"

"Mari mahzenin zindanlara yakın olduğundan bahsetti. Bu da bana Halden'in patlamasını hatırlattı. O gece, muhafızlarınız forumu kestiğinde, Shadowhold'un kasasına erişmeye çalıştığını söylediler. Bu da beni düşündürdü, başka mahkûmlar da aynı şeyi denemiş miydi? Yakınlık? Mağaralarda Niclas bana Drake Alcott'un beş yıl önce Hemlock Adası'na gönderildiğini söyledi. O zaman bana bir şey ifade etmemişti. Ama şimdi Hemlock Adası'nın bir hapisane olduğunu ve bıçağın çalındığını söylediğin zamanda oraya gittiğini biliyorum. Ve o büyük bir hırsızdı ..." Başını iki yana salladı. "Ryder Alcott'un burada, Shadowhold'da hapsedildiğini söylediğinde, onun asla Mağara'da ya da başka bir yerde olmadığını anladım. Sizin kasanızdan Hemlock Adası'na gitti ve o zamandan beri orada."

Drake'i Hemlock'a gönderdiğimizde bıçağın kayıp olduğunu bile bilmiyordu.

"Sabah ilk iş gidip onu alacağım," dedim dudaklarımı boynuna götürerek. Kulak memesine. O kadar ufak tefekti ki, neredeyse komik bir şekilde eğilmek zorunda kaldım. O kadar az öpüşmüştük ki. Birlikte nasıl bir şekil alacağımızı ne kadar az biliyordum.

Artık öyle değil. Vücutlarımızın birbirine nasıl uyduğunu ezberlerdim. Tenime kazırdım.

"Yalnız gitmiyorsun. Ben de geliyorum-" Dilim boynundan aşağıya, ona doğru kayarken sesi kesildi.

Köprücük kemiği ve ellerim kıcını buldu. "Sen," diye mırıldandı.

Tenine doğru kıkırdadım ama beni geri itti ve doğruldu. "Ben ciddiym, Kane. Nereye gidersen git, neyle karşılaşırsan karşılaş, ben de aynı şeyle karşılaşacağım. Tamam mı?"

"Evet." Sırıttım. "Pekâlâ."

"Güzel. Çünkü ben de bunu istiyorum. Birlikte olduğumuz sürece."

"Bir ömür geçireceğiz. Bunun bitmesinin başka bir yolu yok."

Ellerini omuzlarıma doladı. Zeytin gözleri -Zeki, sert, korkusuz gözler bana dikilmişti. O muhteşem ten, solmakta olan güneşin ışığında parlıyordu.

Onun açık, güven dolu, sıcak ifadesi.

Bir sevgi ifadesi.

Ağına bir kez daha sahip oldum ve onu arkamızdaki yatağın direğine doğru iterken başını ellerimin arasına aldım. Dudaklarımı onunkilerle birleştiriyor, ellerimi ipeksi saçlarına doluyor ve uyumsuz kalçalarımızı çılgınca aynı hizaya getirmeye çalışıyordum

-

Dağınık, hevesli ve beceriksiz. Hormonlu bir çocuk gibi. Ona olabildiğince yaklaştırmaya çalışıyordum. Aramızdaki her boşluğu kapatmak için. Ama önümde çok fazla kumaş vardı. Tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu sabah elbiseyi satın almama neden olan hayatımdaki her bir karardan pişmanlık duydum. O şeyden öğreniyordum.

Ama onu çıkarmak için hemen ondan ayrılmadım.

Yapamadım. oldukça düşünmekdüz-I

yapamadım Mükemmel küçük elleriyle pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamadığı zamanlarda onun etrafında düzgün bir şekilde konsantre oluyordum.

Şimdi iki tutarlı düşünceyi bir araya getirmek başlı başına bir meydan okumaydı.

Ağızım boynunda gezindi, teninin tadı tatlı balla

karıştırılmış krema gibiydi. Ya da en saf vanilya

uzak bir diyar. Dilimi kulağının altındaki hassas deriye bastırdım ve titrediğini hissettim. Elbisesinin kumaşı üzerinden göğüslerini emene kadar köprücük kemiğini hoşgörüle yaladım, ellerim sırtında gezindi.

Ve inliyordu. Meme ucunu okşarken miyavlıyordu, elbise nemlendi ama ikimiz de çözemedik.

Onu parmaklarımla becermek istiyordum. Dolgun ve benim için hazır olduğunu bildiğim kıvrımlarının arasına sokmak için. Biraz disiplinli davranarak, elbisesini kıvrak omuzlarından çekip başının üzerinden geçirecek ve bir yığın halinde yere düşmesine izin verecek kadar uzun bir süre onu serbest bıraktım. Ve sonra ona baktım, daha önce hiç iç çamaşırlarıyla bir kadın görmemiş gibi utançla aval aval baktım.

Lurid düşünceler zihnimde dans etti.

Elimi kaldırarak ağır göğsünü tulumun içinden kavradım, başparmağımı sivri meme ucunda gezdirdim ve bu basit hareket sikimin zonklamasına neden oldu, irkildim.

Parmağımı çakıl taşlı noktaya ikinci kez vurup boşuk bir inilti çıkardığımda Arwen'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"İşte böyle," diye cesaretlendirdim.

Arwen uzandı ve beni kendine çekmek için ellerini boynuma doladı, dudakları tekrar benimkileri buldu ve çılgınca pantolonumun bağcıklarına uzanıp onları çekiştirmeye başladı. Ben de seve seve yardım ettim, hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı bir şekilde bağcıkları kopardım ve pantolonumu yere attım. Gömleğimi başımın üzerinden yırtıp fırlattım, neredeyse arkamdaki şöminenin üzerinde yanan bir mumu yakalayıp odayı ateşe verecektim.

İkimiz de fark etmezdik bile.

Arwen'in gözleri irileşti, bir adım geri çekilip beni içine çektikten sonra tek parmağını karnımın alt kısmında gezdirdi

pantolonumun üstünden. Temasla birlikte sarsıldım ve taşaklarım gerildi. İhtiyacım olan-

Ben bu düşüncemi tamamlayamadan ya da harekete geçmeden dudaklarını bana doğru kaldırdı ve sivri parmaklarının ucuna uzanarak göğsümü öptü. Dili kaburgalarımı yaladığında gözlerim yuvalarından fırladı. Memnuniyetle mırıldandı, kendinden memnundu ve başını daha aşağı eğdi. Ve sonra o dudaklar kalçamdaydı. Ve bel kemerimin çizgisi boyunca fırçalıyordu. Boyumu onun ağzından sadece pamuk ayırıyordu.

Onu durdurmak, istemediği bir şeyi yapmak zorunda olmadığını bilmesini sağlamak için biraz çaba göstermiş olmalıyım, ama-

Dudakları çıplak kalçamda. Göbeğimle sikimin arasındaki ince deride.

Çok baş döndürücü, çok coşkulu - karşı koyabileceğim her şeyin ötesindeydi. Muhtemelen başa çıkabileceğim her şeyin ötesindeydi.

Elim beceriksizce kavrayacak bir şey aradı ve sayvanlı yatağın kirişine yerleşti. Ellerimi onun uzun, çikolata rengi saçlarına dolayabilir, beni emerken sıkıca çekebilir, ağzını etrafımda dolaştırabilirdim ama bekleyecektim. Önce nasıl hoşlandığını anlamasına izin verdim.

Sıcak, ıslak ağzı bel bandım boyunca hoşgörölü, zevk veren öpücükler bırakmaya devam etti, parmakları kalçalarımın dolaştı, burnu karnımın alt kısmındaki ince tüyleri gıdıkladı. Sıcak bir elini boyumun üzerinde gezdirdiğinde, yatak direğini öyle bir kavradım ki tahta parmaklarımın altında parçalandı.

Ağzına ihtiyacım vardı.

Bana işkence ediyordu. Alay ediyordu, alay ediyordu. Zalim, vahşi, cadaloz kuş.

Ta ki bir titremeye kadar.

Bir duraklama, zar zor duyulan bir yutkunma-

Kapalı olduklarının farkına varmadan gözlerim açıldı ve ona dikildi. "Neyin var?"

Arwen başını salladı, ellerini bacaklarımda gezdirirken dizlerinin üzerindeydi ve elleri titriyordu. Elleri titriyordu.

Avucumun altında gıcırdayan yatak direğini ikiye bölmek için içimdeki tüm dürtüye karşı savaştım.

Derin bir nefes. Derin bir nefes almam gerekiyordu.

Ona tekrar baktım. Bu açıdan çok narin.

Elinin tamamı kaslı kalçamın sadece yarısı genişliğindeydi.

"Arwen," dedim, bunu daha önce söylemediğim için kendime duyduğum öfke ve tiksintiyi bastırmaya çalışarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gözleri dolgun kirpiklerinin altında yumuşaktı. İsteksiz değildi. Belki sadece gergindi. "İstiyorum. Sadece-" Nefesi bir anda kesildi. "Daha önce yapmadım. Ve bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

"Yapacağın her şey ... inanılmaz hissettirecek."

"Canını yakarsam ya da ısırsam bana söyle." Yavaşça, hassasiyetle pantolonumu çıkardı ve sikimin tabanını avucunun içine aldı. Başı zaten yapış yapıştı ve sikim onun sıcak nefesiyle seğirdi.

Homurdandım. Ve nefes aldım. Yavaşça.

Kapalı yumruğuna doğru itme dürtüsüne direndi.

Aşağılanmış. Sen busun işte. Zaten kararsız ve sen onu elleri titreyerek mi sikmek istiyorsun?

Birkaç alaycı vuruştan sonra ağzını etrafıma sardı.

Yıldızlar görüş alanıma girdi ve vücudumdaki tüm kan aşağı doğru aktı.

O dilini döndürüp yumruğunu sıkarken ben eğildim, avuçlarımı bir kez daha yatağın direğine dayadım. Eğer Arwen'in dili şaftımı süpürüyorsa, eli hafifçe

taşaklarımın etrafına sarılmıştı, yumuşak dudakları sikimin başını keşfediyordu-

Eğer bu bir rüya olsaydı, sonsuza kadar burada kalır ve asla uyanmazdım.

Tutkulu, ilkel bir arzudan başka bir şeyle dolu olmayan gözlerini benimkilere dikti, ağzı benimle doluydu, dudakları müstehcen bir şekilde benimkilere sarıl-

Onu durdurmak zorundaydım.

Omurgamın tabanı karıncalanıyor, karnımın alt kısmında bir basınç oluşuyordu-

Ellerimi yavaşça omuzlarına dolayarak onu yerden kaldırmak için hareket ettim. Ama o kıpırdamadı, beni iyice içine çekmeye devam etti ve dudaklarımda bir yalvarış oluşurken hırladım.

"Arwen," diye neredeyse mırıldanıyordum, çaresiz ve gergindim. "Siktir." "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Ama sana ihtiyacım var." Sözcükler yarım bir kahkahayla döküldü ve daha fazla itiraz edemedi onu ayağa kaldırdım. Dudakları kırmızı ve parlaktı, gözleri efordan hafifçe ıslanmıştı, yanakları kızarmıştı; onu öptüm, dillerimiz birbirine dolanırken mırıldandım, alt dudağını ağzıma aldım.

Üzerindeki kombinezonu ve iç çamaşırlarını sıyırarak onu koyu renkli çarşafların üzerine yatırdım. Kaygan ve kızarmış, çikolata rengi saçları kadife yastıklara dağılmış, bahçemde çiçek açmış bir kara zambağa benziyordu.

Ve bana ne yaptığını biliyordu. Memnun ifadesi bana bunu söylüyordu. "Buraya gel," diye fısıldadı.

Ben de buna uydum, kollarımı ona doladım, bacaklarımı onunkilerin arasına doladım. Kalçamda ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum, neredeyse merkezinde biriken ihtiyaçtan damlıyordu.

Bunun, sikimin onun ağızına girmesine bir tepki olduğunu bilmek, neredeyse beni serbest bırakmanın eşiğine getirmeye yetiyordu. Sakinleşmek için zihnimde tozlu kitapları ve tarih derslerini canlandırdım.

Arwen'in dolgun, kabarık göğüslerinden başka her şey altımda zıplıyordu, o ise kalçamda kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve sırtımı tırmalıyordu.

"Acele et," dedi belli belirsiz, parmaklarını saçlarımda ve boynumda gezdirerek. Bir elimi bacaklarını ayırmak ve parlayan, ıslak dudaklarını izlemek için aşağı indirdim. Başparmağımı ortasına doğru sürükleyerek tepesine ulaştım ve aşağı doğru bastırdım. Ta ki küçük bir sızlanmayla altımda kasıldığını ve bu baskının sikime geri döndüğünü hissedene kadar.

Kahretsin. Bok-

"Yavaşlayabiliriz. Acelemiz yok." Sesim açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi çıkıyordu.

Sadece kendini daha da yaklaştırdı, kalçalarını eğdi, dili benimkini yaladı. "Var," dedi. Saçlarımı çekiştirdiğinde, zorlamanın bu tarafında, gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Sikeyim.

Aşağı uzandım ve kendimi onun kaygan, sıkı girişine yerleştirdim ve ecstasy'den bayılmadan önce zar zor içeri kaydım.

ARWEN

KANE'NİN İLK HAMLESİ YAVAŞ VE TEMKİNLİYDİ. yavaşladığında içimden gelen utanmaz miyavlamaya engel olamadım. Daha fazla. Çok ama çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bu iyi mi?" Sesi akciğeri delinmiş gibi geliyordu.

Cevap bile veremedim. Darmadağın olmuştum.

Bunca zaman sonra onunla birlikte olmanın, onun tarafından tutulmanın, onun tarafından sevilmenin katıksız duygu yoğunluğundan; alınının güzelliğinin benimkine nazikçe bastırılmasından nefesim kesildi.

Bu ve acı. İri olduğunu biliyordum. Beni ağzıyla boşalttığında nasıl idare ettiğini görmüştüm. O gece gözümü alamamıştım, aleti mükemmeldi. Hayatımda çok fazla gördüğümünden değil, ama simetrisini, ağırlığını, kalınlığını inkar etmek mümkün değildi.

Ama buna hazırlıklı değildim -ağır ve sert ve Sanki tüm vücudum ona uyum sağlamak için geriliyordu. Bu esneme acı vericiydi ama yine de hayatımda hissettiğim en zevkli duyguydu. Daha fazla sürtünmeye, daha fazla harekete, sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı, ama Kane içime girdiğinden beri hareket etmemişti-

Neden hareket etmedi?

"Daha fazla," diye yalvardım, ona karşı sallanıyordum. İhtiyaç neredeyse mahvediciydi. Çekirdeğimi sıvılaştırıyor ve başımı döndürüyordu.

Gümüş rengi gözleri, sanki Fae Tanrılarına dua ediyormuş gibi yatağın ipek saçaklarına dikilmişti. Gün batımının ışık havuzları çatık kaşlarını ve gergin elmacık kemiklerini vurguluyordu. Çenesi gergin, dişleri sıkılmıştı. Gerginliği azaltmak için bir elimi yüzüne götürdüm.

"Ben iyiyim Kane," diye fısıldadım. Endişelendiği şey bu muydu? "Bana karşı bu kadar nazik olmana gerek yok."

"Lütfen, dur," diye mırıldandı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Durmak mı?"

"Konuşmak, hareket etmek, nefes almak ..." dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Biraz güldüm ve titrediğini hissedene kadar ellerimi uzun sırtında gezdirdim. "Seni büyük Kane Ravenwood, seksin kralı, bir yarış atının dayanıklılığı, bir ejderhanın sarsılmaz iradesi sanıyordum-"

"Bakın şimdi kim zalimleşiyor," dedi, gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve bundan ne kadar hoşlandığını belli eden eğik bir sırıtışla bana baktı. "Elimde değil. Beni çözüyorsun."

İçime doğru biraz daha itti ve ben de onu sıkıca kavradım. Onu pençeledim. Bu-

Çok-

Oh, Stones.

"Tekrar," diye yalvardım ona, nefes nefese.

Etkileyici uzunluğu içimde mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da derine battı ve lezzetli, tatmin edici bir ağrı merkezimden uzuvlarıma yayıldı. Bir iniltiyi bastırdım. Ve uyluklarımda tepesindeki o nokta, zonkluyor, ihtiyaçla titreşiyor-

Nefesim göğsümde düğümlendi ve ben onun etrafında sınırsız kenetlenene ve daha derine itemeyeceğini bilene kadar içime girdi. Bir an sonra tam da bunu yaptı ve içimden saçma bir inilti koptu. Utanç verici sesi bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım.

Ama Kane parmaklarımı dudaklarımdan çekti. "Bunu bir daha asla yapma," diye uyardı, gözleri ilkel bir şeyle parlıyordu. "Senin içindeyken çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

Beni daha da açmak için bacaklarımı kaydırırken bakışlarını üzerimde tuttum, uzunluğunun biraz daha fazlasını alabilmek için. Açı onu en iç duvarıma bastırırken gözlerim geri yuvarlandı ve vücudumda yarattığı kaos yüzünden kıvrandım.

Ve sesler. Birleşmemizin sesi, onun içimde kızışma sesi. Pis, müstehcen, sırılsıklam ıslak-

Kane neredeyse tamamen çekildi ve onu geri getirmek, bir kez daha içime sokmak için neredeyse göğsünü pençeleyecektim, ama o tam da bunu yaptı. Neredeyse kabzasına kadar içime soktu. Zevk artıyordu. Karnıma indi ve meme uçlarımı sıkıştırdı-

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu hiçbir ukalalık ya da gurur olmadan.

"Çok, çok iyi," diye mırıldandım. "Kane-"

O kadar iyiydi ki, dayanabileceğimden emin değildim, ama durmadı, sabit bir ritimle içime doğru itti ve içimde beni daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı saran o noktayı dürttü-

"Söyle-" Yavaş bir pompalama. Bastırılmış bir inilti. "Tekrar söyle."

Ne istediğini biliyordum. "Seni seviyorum," dedim. Ve bunu defalarca tekrarlardım, dudaklarımı dudaklarına götürdüm, o iterken ağzına doğru iç çektim, açık ihtişamdan sersemlemiş bir halde

gerçekten öpüyor, ama yine de dilinin ayrılmış dudaklarıma değdiği hissiyle titriyordum.

Dizimi biraz kaldırdı ve ben zaten çok yakındım, çok iffetsizce, utanç verici bir şekilde ıslanmıştım, sürtünmemiz kalçalarımı ve altımızdaki ipeksi çarşafları ıslatmıştı ve bu serbest bırakmaya ihtiyacım vardı ve-

Tekrar içine girdiğinde onun yeni dolgunluğuyla haykırdım. Bir kez inledi ve birleşen bedenlerimizin buluştuğu noktaya baktı. Bana, onunla dolu olan bana.

Hiç bitmesini istemedim. Onunla bu anın içinde kalmak istedim. Bir olmaya devam etmek için.

Tutunduğumu hissetmiş gibi dudakları kıvrıldı ve bir kolunu altıma dolayarak bizi döndürdü, böylece ben onun üstündeydim.

Vardiyamızın verdiği hisle inledim ve o da aynı anda küfretti. Bununla başa çıkamazdım-

"Kullan beni," diye hırladı.

Bana söyleneni yaptım, onun üzerine daha derine battım, kendi bedenim onu içine çekti. Ellerimi kaslı göğsüne dayadım. Sıcak, kaygan bir mermer gibiydi. Oyulmuş, kesilmiş ve güçlü.

Hareketlerim çok sarsıntılı ya da kopuk olsa da aldırmıyor gibiydi. Buğulu gözleri, sert çenesi, gırtlığından gelen hırıltılar... Hepsi bana onun da daha fazla dayanmaya çalıştığını söylüyordu. Kendimi ona yasladım, sürtünme beni daha da yakınlaştırırken, altımda Kane kalçalarını yumuşak, nabız gibi atan itişlerle savurdu, beni daha da gerginleştirdi, ta ki kendimi uçurumun kenarından düşerken hissedene kadar.

Zevk dalgaları içimi yırttı-

Görüşüm bulanıklaştı ve paramparça oldu. Ellerim titredi ve Kane'le birlikte olmanın verdiği his, kasılmalar ve coşkuyla hıçkıra hıçkıra ağladım.

Doymuş ve hala doruk noktamın baş döndürücü sisi içinde yüzerken, Kane'in içimden çıkmak için hareket ettiğini fark ettim.

"Hayır," diye bağırdım. "Durma."

"Biz yapmamalı-" O Sesli gibi o oldu zorlukla nefes alıyordu. "Seni hamile bırakmak istemiyorum."

Onu daha derine sokmak için kalçalarımı ayarladım. "Bunun için bir şeyler demleyeceğim."

Kane sanki hayatında hiç bu kadar iyi bir haber duymamış gibi bakıyordu. "Emin misin?"

"Lütfen," diye yalvardım. Onu hissetmek istiyordum.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Kane bana vurmaya devam etti, kalçalarımı morartacak kadar sert kavradı ve bastırılmış iniltiyle kendini yukarı doğru çarptı. Sürtünme çok iyiydi. Kendini içime boşalttığını bilmek beni daha da gerdi ve tekrar boşalana kadar ona bindim.

Yorgun, bitkin ve gevşek bir halde onun kaygan göğsüne yığıldım ve ciğerlerime hava çektim. Bir an için sadece ikimizin hırıltılı nefeslerini duyabildim. Bunu ve gecenin ilk saatlerinde tek bir baykuşun uzaklardan gelen ötüşünü. Açık balkon penceresinden yaprakların yumuşak hışırtısı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona baktığımda, çok sevdiğim o memnun erkek sırtışıyla karşılaştım. Ama bundan da öte, gözlerinde sessiz bir neşe vardı. Daha önce hiç görmediğim bir huzur. "Harika. Sen?"

"Şu anda ne hissettiğimi anlatacak bir kelime yok."

İtiraz çığlıklarına rağmen üzerinden emekledim ve boynu ile omzu arasındaki kıvrıma sokuldum. Ter, köknar ve deri gibi kokuyordu.

"Artık burada yaşıyorum," dedim boynuna doğru.

"Shadowhold'da mı?" diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu.

"Bu k u y t u d a . Boynunun köşesinde." Saçmalıyordum.
Doymuş, uykulu ve mutluluktan aptallaşmış.

"Sonsuza dek benim köşemde yaşayabilirsin,
kuşum."

"Seni seviyorum."

"Seni her zaman sevdim."

Sonra keyifli, ağır bir uyku beni ele geçirdi.

GÖZLERİM FAL TAŞI GIBI AÇILDI, NABZIM HIZLANDI, ALNIM NEMLENDİ
VE ELLERİM

Kane'in lüks koyu renk çarşaflarına sarılmıştım. Gözlerim onun odasının zifiri karanlığına alışırken, hangi rüyanın beni uykumdan bu kadar şiddetle sarstığını hatırlamaya çalıştım.

Yuvarlandım ve bacaklarımın arasında zevkli bir acı hissettim. Hâlâ Kane'in boşalmasıyla yapış yapış olmuştum ama kendi ıslaklığım da orada toplanmıştı ve içimde akıp giden huzursuz, kontrolsüz ihtiyaç beni neyin uyandırdığını açıkça söylüyordu.

Gözlerim yanımda sırtüstü yatmış eşit bir şekilde nefes alan Kane'e kaydı.

Arzu, sudaki mürekkep gibi vücuduma yayıldı. Gözlerinin önüne düşen tek bir tutam parlayan saç, ay ışığının filtrelenmiş çubuklarında çıkıntı yapan elmacık kemikleri, o dolgun erkeksi dudaklar

Dikkatli hareketlerimin altında yatağın battığını hissederek ona sokuldum ve sedir ağacını ve derin bir uykunun baş döndürücü terini içime çektim. Kane kıpırdandı, hafifçe bana sokuldu ama göğsü inip kalkarken gözleri kapalı kaldı.

Yüzümü ona döndüğümde hâlâ yan yatıyordum, elimi tembel okşamalarla göğsünden aşağı indirdim. Her şeyden çok hayranlık duyuyordum - gergin altın rengi teni, belirgin kasları, orada burada birkaç değişik yara izi. Bir öpücük kondurdum

Boynunu, fırtına sonrası temiz havayı içine çeker gibi içine çekti, sonra çenesi boyunca bir öpücük daha kondurdu.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı, kuş?" Kane uyku sisi içinde mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Yanaklarıma doğru yükselen allıkla savaştım. "Sana yardım edebileceğimi umuyordum," diye fısıldadım omzuna, sonra dişlerimi oradaki deride gezdirdim ve usulca inlemesini dinledim.

"Elbette," der gibi bacaklarını açarak mırıldandı, Al bakalım.

Elimi karnından aşağıya, Kane'in hâlâ çıplak olduğu çarşafın altına doğru gezdirirken damarlarımda küçük bir heyecan uğuldadı. Elim on doladığımda kadife gibi yumuşak ve inanılmaz derecede sertti. İnledim ve alnımı omzuna koydum, şimdiden şişmiş ve nemli hissediyordum. Meme uçlarım Kane'in koluna karşı sıkı ve hassas, göğüslerim ağır ve dolgundu. Onu yavaşça okşadım, ondan gelen alçak seslere ve elime doğru istemsizce yaptığı yukarı doğru vuruşlara bağımlıydım.

Daha hızlı pompalayarak, üstüne çıkıp ağzımı kullanmak için hareket ettim, kesinlikle temel ve pis bir parçam onun dilime döküldüğünü hissetmek, serbest kalışını tatmak için can atıyordu, ama Kane tek bir akıcı itmeyle ayağa kalktı ve köprücük kemiğime geniş bir avuç bastırarak beni yastıklara sabitledi.

"Bu sefer değil," dedi, artık tamamen uyanıktı. "Neden olmasın?"

Karanlığın içinden bana kurt gibi sıırttı. Sadece şehvetten bile alev alabilirdim. "Bir daha çok çabuk boşalamam. Sonunu duymama asla izin vermezsin."

Ona daha önce sadece takıldığımı, aslında benden bu kadar etkilenmesinden gurur duyduğumu söylemek istedim, ama

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapattığında düşüncelerimi susturdu.

Uyku, sıcaklık ve taze nane tadındaydı ve öpüşürken inledim, şimdi seğirmekte olan sikini bıraktım ve kollarımı boynuna doladım. Onu yıllarca öpebilirdim. Sonsuza kadar.

Nasırlı elleri çıplak bedenimde gezinirken burnunu boynumda, köprücük kemiğimde, göğüs kafesimde gezdirdi. Ağzını meme ucuma götürdü ve tomurcuğu hoşgörüyüyle emerek dudaklarıma bir mırıltı getirdi.

"Sana arkadan sahip olabilir miyim?" diye kabaca göğsümün etrafından sordu.

Başımı salladım, vücudum sıkıca sarılmış ve zihnim arzuyla bulanıklaşmıştı. Bana ne isterse yapabilirdi, ama şu anda kelimelerle ifade edemiyordum ve o da bunu biliyordu.

"Arwen?" diye sordu, dilini göğsümün üzerinde gezdirirken ve diğer meme ucumu başparmağı ile işaret parmağı arasında ovalarken sesi biraz ipek gibiydi.

"Her şeyi," diye inledim, sesim hiç de kendim gibi çıkmıyordu. "Her şeyi yapabilirsin."

Kane yüzüstü yatmam için beni nazıkçe ters çevirdi ve arkama geçerek kalçalarımı yukarı kaldırdı ve diziyile bacaklarımı açana kadar itti.

Küfrederek kalçalarımı yukarı ve kendisine doğru çekti. Ama bana daha fazla dokunmadı ve ben de serin havanın dansını onun için biriktirdiğim yerde hissedebiliyordum - kendi ihtiyacım ve onun daha önceki ihtiyacı içimden sızıyordu.

Ama bir daha sormazdım.

Eğer bu aramızda bir oyunsa, en azından bir kez kazanmaya kararlıyım.

Sırtımı dikleştirdim ve -daha önce hiç hissetmediğim bir cesaretle- bir elimi arkama uzatıp

Onun için kendimi daha da genişlettim. Acaba içimde yarattığı karmaşayı görebiliyor muydu? Eğer bundan hoşlandıysa.

Kane bu manzara karşısında homurdandı, derin bir gümbürtü ve ben mırıldanabilirdim. Kocaman elini kıcıma ve kalçalarımın sürterek zaten ıslak olan merkezimi sıyırdı. Cevap olarak verdiğim nefes onu tatmin etti ve ağzını bacaklarımın arasındaki ağrıyan noktaya getirip dilini üzerimde gezdirdi.

Beklediğimden daha yüksek sesle haykırdım ve o aşağı yukarı yaladıkça, kalçalarımın tepe noktasında ve böylesine müstehcen, savunmasız bir açıdan ağzı açık öpücüklerle beni kızdırdıkça kıvrandım.

Utanç duygusunun gelmesini bekledim ama hiç gelmedi. Kane'e güvenmiştim. Dolaylı olarak. Bana her şeyi yapmasına izin verebilirdim. Hangi açıdan olursa olsun.

Bu düşünce beni ona karşı daha da ateşlendirdi.

Sonunda tek bir parmağını dolgun kıvrımlarımda gezdirdi - kendi ihtiyacım ve onun tükürüğü ve boşalması benden damlıyordu, neredeyse uyluklarımdan aşağı. Dudakları, dili ve dişleriyle o noktayı işlemeye devam ederken parmağını içeri soktu. Ve sesler, ıslak, ritmik- Oh, Stones . . .

"Kane," diye inledim, yüzümü altımdaki yatağa gömdüm. "Oh, oh, yapamam-"

"Rahatla," diye fısıldadı Kane, parmağını hâlâ içime sokup çıkarıyordu. "Seni yakaladım."

Sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım ama aldığım zevk çok fazlaydı.

Parçalanacaktım. Buna ihtiyacım vardı.

Ama parmağını yavaşlatıyor, çekip çıkarıyordu ...

Ağzını arzuladığım yere geri getirmek yerine, uyluklarım boyunca ve omurgamın dibine kadar yumuşak öpücükler yerleştirdi, hassas cildi okşadı, arka tarafımı izin verdiği kadar kabaca kavradı. Ve sonra

Dudaklarını kalça kemiğıme götürdü, parmakları hâlâ bacaklarımın arasında tembelce sürtünüyordu, diğer eli sırtıma, omzuma, uyluğıma masaj yapıyordu, sanki yaptığı lezzetli işkenceyle beni yatıştırıyordu.

Sadist. Bayıldım.

Daha fazlası için yalvararak kendimi zorladım. Ağzına. Onun ağzına ihtiyacım vardı. Ellerim en yakın yastığı dolanırken gözlerimi sıkarak kapattım.

"Kane," diye yalvardım. "Bırak geleyim." Neredeyse ipek bir püskülü koparıyordum.

"Duramıyorum," diye mırıldandı bacaklarımın arasından. "Çok açgözlüyüm."

O kadar uygunsuz bir ihtiyaç duyuyordum ki, acıdan titriyordum. "Lütfen, lütfen," diye inledim.

"İyi, iyi. Bağırmana gerek yok," diye gelişigüzel konuştu, sesi boğuk ve alçaktı.

Rahatladım.

Nihayet, nihayet, nihayet-

Kane dizlerinin üzerine kadar kalktı ve içeri doğru itti.

KANE

ARWEN' I N INCE KALÇALARINI KAVRADIM, BAŞPARMAKLARIM NEREDEYSE omurgasına dokundum ve içine doğru sallandım. Bunu yapabilirdim, onunla zaman geçirebilirdim. Güzel, yavaş ve

Acı verici. Acıdan sadece bir kıl kadar uzak.

Arwen büküldü ve kalçalarını yuvarladı, kaygan çekirdeği kasıldı. Sıkımı kontrol altında tutmak için dişlerimi sıktım. Gergin iniltileri çok tatlıydı. Umutsuzca çıkardığı küçük sesler beni daha da yaklaştırıyordu.

Ama bu sefer öncekinden farklıydı. Çılgınca, çılgınca ilan edilen aşktan farklıydı -birleşmek, bir olmak için aceleyle, neredeyse gelişigüzel yapılan o telaştan. Ve Briar'inkinden de farklıydı; birlikte geçirdikleri o ilk gerçek gece, temkinli ve yanlış anlaşılmış duygularla doluydu. Şimdi zaman vardı. Zaman, vaatler ve umut aramızda cömertçe açılıp saçılıyordu.

"Daha sert," diye nefes aldı. Sonra, sonradan inledi. "Lütfen."

Bu dünyada hiçbir şey, hiçbir işkence, hiçbir acı beni onun isteğini yerine getirmekten alıkoyamazdı. Kendimi zorlukla tutmayı başardığım parçamı serbest bıraktım ve tekrar tekrar içine daldım,

Ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar mükemmel ve ıslak olduğunu mırıldanıyordu.
Güzel.

Ay ışığı soluk huzmeler halinde buruşuk çarşafların üzerine düşüyor, Arwen'in uzun, ipeksi kahverengi saçlarını, sırtını ve üzerinde çizgili soluk yara izlerini boyuyordu. Birlikte hareket ederken kalbim sıkışıyordu.

Ona daha yakın olmak istedim.

Öne doğru eğilerek onu omuzlarından tutup bacaklarımın arasına diz çöktürdüm, sırtı göğsüme yaslanmıştı. Yara izleri kalbime bastırıyordu.

"Seni özledim," diye kulağına doğru nefes aldım, şakağını, alnını öptüm, itmeye devam ederken kollarımı köprücük kemiğine ve karnına doladım. Nefes nefese, dağınık, kaygan ve terliyorduk. Ellerim kollarında ve kalçalarında gezinirken Arwen birbiri ardına boğuk inilti çıkarıyordu. Kızarmış ve terden sırılsıklam olmuş göğüslerini kavrayıp okşarken ritmimizle birlikte zıplıyordu. Bu manzara o kadar erotikti ki neredeyse dayanılmazdı. Temel, sahiplenici, tamamen erkek bir yanım onların üzerine boşalmak istiyordu.

O benimdi.

Ama bunun için başka bir zaman olacaktı.

Arwen'le bu şekilde son kez birlikte olmayacağım düşüncesi neredeyse seksin kendisi kadar coşkuluydu.

Arwen'in inleme sesleri ve başının arkasının göğsüme yaslanmasıyla hızlandım, elimi kalçalarının tepesine indirdim ve kıvrana kadar okşadım.

Serbest kalmasıyla birlikte sıkıştı ve titredi, bana doğru eğilirken hıçkırarak ağladı. Onunla birlikte beni de uçurumun kenarına çeken şey dudaklarındaki isimimdi. Zevkin vahşi bir yanması, beyaz-sıcak ve tüm vücudumda nabız gibi atıyordu.

Arwen altımızdaki yatağa yığıldı ve ben de onu ağırlığım altında ezmemeye dikkat ederek yanına uzandım, ikimiz de sanki kilometrelerce koşmuşuz gibi bitkin düşmüştük.

"Her zaman böyle midir?" Arwen sırtüstü yuvarlandı, gözlerini açarak üzerimizdeki dik gölgeye baktı.

"Benim için hiç olmadı."

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. "Ama sen . . ."

"Pek çok kadınla anlamsız, kopuk kopuk seks yaptım. Hiçbirini sevmedim. Hiçbiri sen değildin."

Arwen başını salladı ama pek de endişeli görünmüyordu. Belki de Mariner's Pub'daki konuşmamızı ciddiye almış ve kendini diğerleriyle daha az kıyaslıyordu.

"Tecrübe eksikliğimden utanmıyorum," dedi, gözleri benimkilerde parlayarak. "Ya da senin fazlalığından. Sadece senin için yeterli olmak istiyorum."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve Arwen de güldü, kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanırken bile. "Bana ne yaptığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok."

Arwen gözlerini devirdi.

"Ben ciddiyim. İşte, sana göstereceğim. Kızdığın zaman yaptığın gibi yüzünü buruştur."

Gözleri alaycı bir hakaretle doldu. "Ne kısık yüzü?"

"Bana kızdığın zaman kaşların çatılır ve tam şurada, aralarında küçük bir çimdik olsun." Alnının ortasındaki noktaya dokundum. "Ve burnunun aşağısına. Bu, bana doğru uzanmak üzere olduğun anlamına geliyor ki mazoşist bir nedenden ötürü bunu çılgınca çekici buluyorum. O kadar ki, bu beni sertleştiriyor."

Yüzündeki ifade bana ne kadar az inandığını gösteriyordu. "Biraz boğa gibi," dedim, bir elimi başımın arkasına koyarak ilgisizlik içinde.

"Hey," diye tersledi, kaşları çatıldı ve burnu kırıştı.

Aletim seğirdi ve elini tutup çarşafın altına yerleştirdim, böylece kanıtı kendisi de hissedebilecekti. "Gördün mü?"

Arwen şaşkın bir kahkaha attı. "Sen hastasın."

"Evet," diye itiraf ettim. "Sana sırlısıklam aşığım. Aylardır öyleyim."

Gözleri dudaklarıma kaydı ve beni öpmek için eğildi, uzun, yavaş ve yumuşak.

"Benim güzel kuşum."

"Kralım," diye mırıldandı.

Başımı yastıklara yaslayarak inledim. "Beni gerçekten etkileyen şeylerden bahset."

"Sana kralım demem hoşuna mı gidiyor?" Alay etti. "Güç sarhoşu olmuşsun."

"Bana her şeyim demene bayılıyorum."

Hâlâ geceydi ama artık gözlerim alıştığına göre, kaleyi çevreleyen ağaçların üzerindeki gümüş rengi çizgileri zar zor seçebiliyordum. Güneş yakında doğacaktı.

Elimi Arwen'in omzunda hafifçe gezdirdim ve gözlerimi kapatarak nefes alışının yumuşak sesini dinledim. Elim i iki eliyle kavradı. "Bu yüzük senin en sevdiğim yüzüğün," dedi serçe parmağıma taktığım oniks mühr e dokunarak.

"Annemindi."

"Harika bir zevki vardı," dedi Arwen usulca. "Öyleydi. Seni çok severdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Eski arkadaşlar gibi anlaşırdınız. Çok komik biri değildi ama harika bir mizah anlayışı vardı. Sizin gibi çok ve sık gülerdi."

"Keşke onu tanıyabilseydim."

"Anında dışlanırdım."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Siren Koyu'ndaki o yemekte annemle aranızdaki gibi. Sana tapardı." Arwen çenesini göğsüme yasladı. "Keşke bunu çözdüğümüzü görebilseydi. Mutlu olduğumu bilebilseydi."

"Seni tanıyordu. Belki de herkesten daha iyi. Senin mutlu olacağını biliyordu, Arwen."

Memnun bir sessizlik içinde oturduk ve Arwen yanımda kıpırdanmadan önce ben uyumaya başladım.

"Şimdi uyuyamam."

Gülümsedim. "Kahvaltı mı?"

Doğrulup balkon penceresinden dışarı baktı. "Daha sabah bile olmadı."

"Aynen öyle." Yataktan kalktım ve pantolonumu giydim. "Biraz yiyecek göndereceğim ve güneşin doğuşunu izlerken yiyebiliriz."

"Kulağa mutluluk verici geliyor," dedi ve arkasındaki pelüş yastıklara gömüldü. Yatağım o kadar büyüktü ki, çarşaf ve yastıklar neredeyse onu yutuyordu.

"Bir şey daha var," diye ekledim çalışma odamın kapısına doğru ilerlerken, hatırlamam bu kadar uzun sürdüğü için suçluluk duymaya başlamıştım bile. "Acorn'u içeri alabilir miyim? Yalnız uyumaktan nefret eder ve aylardır ortalarda yokken onu henüz görmedim..."

"Şaka yapıyorsun," dedi Arwen, gözlerini kocaman açarak. "Strix gerçekten senin evcil hayvanın mı?"

"Tabii ki." Kaşlarımı çattım. "Onu neden yanımda tuttuğumu sanıyorsun? Konuşma becerisi için mi?"

Arwen'in ağzı bir gülümsemeyle kalktı ama gözlerinde hâlâ korku vardı.

"Bana her zaman güvendiğini söylemiştin. Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Özellikle de kendi Strix'imın pençelerine." Onu tamamen suçlamıyordum. Palamut'un parlayan sarı gözleri ve baykuş kanatları, goblin benzeri

Yüz hatları ve gövdesi çoğu insan üzerinde aynı etkiyi yaratırdı: dehşet. Bu, onda sevdiğim pek çok şeyden biriydi.

Kapı açılır açılmaz, Acorn bir kasırga gibi içeri daldı, uzun kanatları neredeyse yüzüme çarpıyordu, pençeleri parke zeminde bir tutamak bulmak için çabalıyordu.

"Sana da merhaba," diye mırıldandım. Ama yanımdan uçarak geçti ve yatağa doğru sinsice ilerleyerek Arwen'i kıvranarak uzaklaştırdı. Palamut sadece onun yanına kıvrıldı, mutlu bir şekilde çığlık attı ve ön pençelerini birbirine sürttü.

"Gördün mü, seni
seviyor." "Beni yemeye
çalıştı!"

"Şimdi, bunun için onu nasıl suçlayabilirim?"

"Kane," dedi, hâlâ onu koruyacağına inandığı battaniyelere sarılmıştı. "Bizi gerçekten neredeyse öldürüyordu."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, onu neredeyse öldürüyordun.
Onu öldürüyordun.

çalışma odama girdi. Benden çalmak için."

"Bu beni zindanda tuttuktan sonraydı."

Bunu şakayla karışık söyledi ama gülümsememin düştüğünü hissettim. Kapıyı çekip açtım ve koridordaki muhafızlardan bize kahvaltı getirmelerini isteyip odaya geri döndüm ve balkon pencerelerini açtım.

Kaleme bakarken hoş ve serin bir esinti yüzümü okşadı. Ağaç tepelerinin ardında zar zor görünen gün doğumu, seyisleri ve peyzajcıları, duvarları yıkayan genç bir adamı ve yeni uyanan ya da işemek için kışlalara doğru koşuşturan çeşitli askerleri ortaya çıkarmıştı.

Korumamız gereken tüm insanlar.

Ne kadar çok istesem de sonsuza kadar bu odada saklanamazdık.

Arwen'e döndüğümde, şafağın ilk ışıkları henüz yüzüne vurmuş, yüzünü aydınlatıyordu.

narin burnu ve dolgun dudakları. Acorn'u geçici olarak okşuyordu -çok geçici olarak- ama o heyecanlanmıştı, gözleri yarı kapalıydı ve yorganın derinliklerine gömülmüştü.

Güzelliği kalbimi burktu.

Bir Tanrı'nın kızı olmasına şaşmamalı. Bu tür bir ihtişam ve görkem, sıradan bir Fae'de asla bulunamazdı. Tam kanlı bir tanesinde bile. Yatağa onun yanına sürünerek girdim, sıcak bedenini kendiminkine soktum. Meşe palamudu ayaklarımızın dibine sokuldu.

"Zindan konusunda sadece şaka yapıyordum," dedi bir süre sonra. "İlişkimizin geri kalanında bunu bizimle birlikte taşıyamazsın."

"Biliyorum." O haklıydı. Birlikte bir hayata başlamanın yolu bu değildi. "Benim olma onurunu bana bahsettiğinde-"

Parmağını dudaklarıma götürdü.

"Yapma." "Pekâlâ," dedim, şaşkınlıkla.

"Yani-" Başını salladı. "Sor, eninde sonunda. Bana sor. Evlenmek istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum, ama önce ..."

Önce benimle geçireceği bir hayatı olduğundan emin olalım.

Acorn'un horlamalarının ritmik sesleri balkon perdeleri arasında hışırdayan rüzgârla birleşirken Arwen'in eli göğsümde gezindi. Arwen bir parmağını ön kolumda gezdirdi. Tüm küçük kabarık çizgileri ve soluk beyaz izleri. "Neden bu kadar çok yara izin var? Bunlar ejderha formunda olduğun için mi?"

"Biraz." Kendi pazularımı ve gövdemi taradım. "Keşke sana anlatacak daha fazla yiğitlik hikâyem olsaydı. Çoğu oldukça standart bir Fae çocukluğundan kalma."

Kaşları şaşkınlıkla birleşti.

"Fae'ler çok çabuk iyileşir. Büyürken, Fae çocukları kendilerini tehlikeli durumlarda bulma eğilimindedirler çünkü neredeyse her şeyden sağ çıkabileceklerini bilirler."

Zihnindeki parçaların bir araya geldiğini duyabiliyordum. "Yani, çabuk iyileştiğimde... bu iyileşme yeteneklerimden kaynaklanmıyor, bu sadece Fae olmanın bir parçası mı?"

Onaylamak için çenemi eğdim.

"Ben de çok yavaş yaşlanır mıydım? Binlerce yıl yaşar mıydım?"

"Evet, kuşum."

"Mari'den, Ryder'dan ve Leigh'den... senden daha mı uzun?"

Bir parmağımı çenesinin altına soktum ve gözlerini gözlerime getirdim. "Evet. Sen hepimizden uzun yaşayacaksın. Benden bile. Ben tam kanlı değilim. Ama en az bin yılım daha var, o yüzden fazla heyecanlanma."

Arwen bu kez karnıma doğru tembel vuruşlarına devam etti ve bu odadan çıkar çıkmaz bize karşı duran her şeye karşı gözlerimi kapattım. Hemlock kolay olmayacaktı, ama umarım girip çıkabilirdik, yeter ki-

"Neden bu kadar formdasın?"

Bir kahkaha attım. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve karnıma baktı. "Neredeyse taştan oyulmuş gibisin. Çok egzersiz falan mı yapıyorsun?"

Omuz silkтім. "Sanırım yapıyorum. Boş zamanlarımda. Çok fazla ..."

"Hobiler mi?" diye sordu.

"Arkadaş diyecektim." Gerçek kulağa oldukça iç karartıcı geliyordu. "Griffin dışında. Ve Acorn. Bu yüzden fırsat buldukça antrenman yapıyorum. Bazen can sıkıntısından."

"Mağaralarda arkadaşlık teklifimi takdir etmediğini biliyorum ama muhtemelen en yakın arkadaşım sensin. Mari'ye söyleme."

Kıkırdadım. "Griffin'e söyleme derdim ama eminim umurunda bile olmazdı."

"Oh, evet, yapar. Seni seviyor."

"Neden olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Aramıza mesafe koymak için geri çekildi ve gözlerini gözlerinde tuttu. "Kendini kandırma. Sen iyi bir adamsın, Kane."

Eğer bunun doğru olduğuna dair bir umudum varsa, ona son bir gerçek borçluydum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Taşlara yemin ederim Kane, eğer benden bir korkunç sır daha saklarsan seni hadım ederim."

"Hadım edilmenin gerekli olacağını sanmıyorum ama aramızda başka bir şey de istemiyorum. Dün gece yatak odama geldiğinde İnci Dağları'na gitmek için hazırlanıyordum."

Arwen'in rengi soldu. "Neden?"

"Beth'in Karga Yolu hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Seni bulmadan çok önce, orada tek başına yaşayan bir büyücüye dair söylentiler duymuştum. Beni tam kanlı yapabilecek biri. Kehanetteki Fae'nin yerini almayı umuyordum. Bunun yapılabileceğinden bile emin değilim, ama görünüşe göre bu Beyaz Karga en iyi şansımız. Onu görmeye gitmeliyim, Arwen. İkimizin de hayatta kalması için bir yol bulmak istiyorum. Ama eğer bir sebepten dolayı bu mümkün değilse... eğer senin yerini almamın bir yolu varsa-"

"Kesinlikle hayır," dedi daha dik oturarak. Meşe palamudu Arwen'in hareketiyle sarsılarak uyandı ve bir sorun olmadığını anlayıp gözlerini bir kez daha kapattı.

"Arwen-"

"Bu hayatım için ödemek istediğim bir bedel değil. Beni kederli bir varoluşa mahkum etmiş olursun. Bu asil bir fedakarlık değil; kolay yolu seçiyorsun."

"Arwen-"

"Bana bundan bir çıkış yolu bulacağımızı söyledin -söz verdin- ve ben sonunda biraz umutlanmayı seçiyorum,

ve Şimdise söyle Ben senin parlak plan
oldu için kendini öldürür müsün?"

"Hayır," dedim sakince, histerisini yatıştırmaya çalışarak.
"Gitmeyeceğim. Eğer istediğin buysa, onu görmeye
gitmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Nefes
verdi. "Başka bir yol
bulacağız."

"Yapmak zorundayız," dedi. "Yapmak zorundayız."

SAAT ALTIDA SAVAŞ ÇADIRINDA TOPLANMAK ÜZERE BİR TOPLANTI ÇAĞRISI
YAPTIK.

İçeride asilzadeler ve askerler silahlarını bileyerek,
haritaları inceleyerek ve sıcak kahve ve çay fincanları
eşliğinde strateji tartışarak mekânı doldurmuşlardı. Giriş
sesimizi duyan iki düzineden fazla göz, ateşe çekilen
pervaneler gibi üzerimize dikildi ve birbirine dolanmış
ellerimize odaklandı.

"Kutsal Taşlar." Mari köprücük kemiğini tutarak
Dagan'ın elindeki büyü kitabına baktı. "Siz ikiniz sonunda
-."

"Kesinlikle öyle," dedi Amelia, şemalarla dolu bir
masadan başını kaldırıp bakan Ryder'ın yanındaki deri
koltuğa uzanırken.

Ryder, "Siz ikiniz çok iğrençsiniz," dedi.

Mari ona gözlerini devirdi ama benim dikkatimi çeken
Amelia'nın Ryder'a verdiği tepki oldu.

Kızardı. Gerçekten kızardı.

Ve Arwen'in kardeşine aşık olan bir kız çocuğu gibi
gizlice, özel olarak, yüzünü ondan saklayarak değil.

Hayır, bu paylaşılan bir sırrın sifonuydu. Mahrem bir
şeyi paylaşan iki insan arasındaki özel bir şaka. Kimsenin
onları izlemediğini düşünen Ryder ve Amelia

kısa bir göz teması kurdu, o kadar kısa, o kadar hızlıydı ki her şeyi uydurduğumdan emindim.

Ta ki elini kızın kıvrılmış koluna değdirene ve ikisi de sırtına kadar.

Belki de Citrine'de birlikte mahsur kaldıkları sırada aralarında bir şeyler olmuştu. Ryder'ın aşılmaz Amelia'ya bir adım yaklaşmak için gereken kör küstahlığa sahip olduğu kesindi.

Ama onda ne buluyordu ki?

Onun mutlu olmasını istedim -sadece babasının iyiliği için değil, değer verdiği birini bulmasını- ama Ryder?

Çocuk bir çakaldı. Bir hırsız, etrafta cesurmuş gibi dolaşan ama her zaman önce kendini, sonra da herkesi koruyormuş gibi görünen bir korkak. Muhtemelen Arwen'in tüm çocukluğu boyunca babasının ellerinde acı çektiğini bilen ve bu konuda hiçbir şey yapmayan, kendine hizmet eden, övünen bir sürüngendi.

Arwen gerginliğimi hissetmiş gibi elimi sıktı. Meraklı ifadesini yakaladığımda, bir şey yok dercesine başımı salladım. Bıçakla birlikte Shadowhold'a sağ salim döndüğümüzde, gördüklerimi ona daha sonra anlatacaktım.

Şu anda, kimin kiminle yatıp yatmadığından çok daha önemli meselelerimiz vardı.

ARWEN

KANE VE BEN GRIFFIN DIŞINDA KIMSEYE SÖYLEMEMEYİ SEÇTİK. Hemlock Isle'a yapacağımız gezi hakkında. Neden yanımızda daha fazla adam getirmememiz gerektiğini sorduğumda

Kane, Hemlock'un neredeyse ayrı bir krallıkmış gibi işleyen istikrarsız bir ekosistem olduğunu açıklamıştı. Bir ordu getirmek adanın kırılgan düzenini bozabilirdi. Ya da daha kötüsü, savaşı kışkırtabilirdi. Griffin yalnız gitme kararımızda bize karşı çıkmayacağına güvendiğimiz tek kişiydi. Ve herhangi bir anda bıçağın nerede olduğunu bilen ne kadar az insan olursa, hepimiz için o kadar iyi olurdu.

Kane ve ben, gergin bir tartışmaya girmiş olan Griffin ve Eardley'e yaklaştık. Eardley'in koyu bir teni ve güçlü bir çenesi vardı. Teğmen olmak için biraz fazla güzel görünüyordu, ama o konuştuğunda tüm oda sessizliğe bürünüyordu, neredeyse Griffin'in konuştuğu kadar dinlemek için zorlanıyordu. Bizim gelişimizle ikisi de sustu.

"Günaydın," dedi Kane. "Tabur kahinin babasını bulmak için yola çıktı mı?"

"Evet." Griffin başını salladı. "Dün gece geç saatlerde." "Güzel."

Eardley, "Isolde ve Broderick'e hitap etmek için kimin Citrine'e geri dönmesi gerektiğini tartışıyoruz," dedi. "Bakalım bu

ordularıyla ilgili olarak onlar için her şeyi değiştirir."

"Babam gitmeli," diye önerdi Amelia oturduğu yerden, ayaklarını bir kılıç sandığının üzerine yavaşça uzatarak. "Kral Broderick'e en yakın olan o. Hepinizle çalışmazlar."

"Kızım haklı," dedi Eryx. "Kral Broderick sadece senin geçmişin yüzünden düşmanca davrandı, Kane. Yalnızca benden geldiğinde mantığa kulak verecektir. Biz eski dostuz."

"Öyle misin?" Kane alaycı bir tavırla sordu. "Keşke bize daha sık söylesen."

Kızarmış, hiddetli Eryx cevap veremeden Teğmen Eardley, "Korkarım Kral Eryx'in bile Azurine'e sığınmasını reddedebilirler," dedi.

"Onu Prens Fedrik'le birlikte gönderin," diye talimat verdi Kane. "Lazarus gemisinde fazladan bir yolcu olduğunu asla bilmeyecek ve Kraliçe Isolde ile Kral Broderick sadece optiklerden korkuyor."

Griffin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Prens nerede?"

"Bir konvoyla Sandstone'a gitti," dedi Eardley. Sandstone, bir Oniks gemisinin onu Citrine'e geri götüreceğinden emin olduğu kıyıda bir liman kentiydi. "Çok hızlı hareket edersek Kral Eryx, Prens Fedrik'in gemisiyle seyahat etmek için zamanında yetişebilir."

"Git o zaman," dedi Kane.

Hayranlık dolu küçük bir heyecan omurgamdan boynuma doğru aktı. Kane'i kendi elementinde görmeyi seviyordum. Bu konuda çok iyiydi; güçlü ve etkiliydi, hem korku hem de umudu aynı ölçüde ilham veriyordu.

Eardley başını eğdi ve ayrılmadan önce kafatasına benzeyen miğferini dağınık masadan aldı. Eryx de bize veda etti ama şunu eklemeyi edemedi: "Amelia, ben yokken sana söyleneni yap. Ben yokken sana söyleneni yap."

zor." Babasının son sözleri üzerine Amelia'nın yüzündeki ifade midemi bulandırdı. Başka tarafa baktım.

"Geriye Mari kalıyor," dedi Kane.

"Ben mi?" Kız hafifçe sinmişti, Ryder bile başını eğdi.

"Briar'ın malikânesine dönmeni ve onun altında çalışmanı istiyorum. Savaşta yanımda yetenekli bir cadı olmayalı uzun zaman oldu ve Lazarus'u yenmek istiyorsak buna ihtiyacımız olacak."

Mari'nin solgunluğu o kadar şiddetliydi ki tekrar bayılacakmış gibi görünüyordu ama ben yanına koşmadan, "Elbette," dedi.

"Güzel. Komutan Griffin, gece olmadan varmasını sağlayın."

"Ziyarete geleceğim," dedim ona.

Mari hiç de rahatlamış görünmüyordu. Ama Griffin çoktan bir şahin gibi Mari'ye odaklanmıştı. Korumacı, endişeli bir şekilde dudağını çiğnerken onu inceliyordu. Mari'ye bakılmasını sağlayacağını biliyordum.

"Arwen ve ben kılıçla ilgili son bir ipucunun peşindeyiz. Kuzgunlar ve casuslar aracılığıyla iletişim kuracağız." Kane bana döndü ve bir kez daha elimi tuttu. "Hazır mısın?"

Ama kardeşimi gördüm, Amelia'nın yanında bir şeyi incelerken kaşları çatılmıştı.

Kane haklıydı. Ve Mari de. Kendi güvensizliğimin ona karşı kıskançlık ve kızgınlık beslemesine çok uzun süre izin vermiştim. Artık o kişi olmak istemiyordum. "Önce bir şey yapmam gerekiyor."

"Seninle kapıda buluşuruz."

Kane'in elini bıraktım ve Ryder'a doğru kaydım. "Burada neler oluyor?"

"Bu küçük çocukların hiçbiri bumerangın ne olduğunu bilmiyor." Amelia bana kavisli silahı gösterdi.

"Ben de öyle. Çok mu utanmalıyım?"

"Hayır, sen bir asker değilsin. Var olan her silahı bildiğinizi de söylemediniz, yoksa bana yirmi sikke verip sonra da o sikkeyi getirmezdiniz."

Amelia'nın açık renk gözleri sertçe Ryder'a kaydı ve Ryder sırttı. "Sana bu işte iyi olduğumu söylemiştim."

Biraz gülümsedim. "Nefesini tutma."

Ryder kaşlarını çattı.

"Onu fırlatıyorsun," diye açıkladı Amelia, "ve sana geri dönüyor, herhangi bir büyü olmadan. Böylece kılıç kullanmanın yakınlığı olmadan düşmanlara ulaşabilirsin."

"Birini incitmek için fazla sıkıcı görünüyor," dedi boş dişli bir asker, tahta silaha uzanarak.

"Bir kısıraktan daha hızlı giderken değil." Amelia bumerangı onun kirli ellerinden geri aldı. Sonra bana döndü, bir buz tabakası kadar soğuktu.

"Sen ve Kane adına mutluyum. Zamanı gelmişti."

Ryder'ın koluna girmeden önce, "Teşekkür ederim," dedim. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Dışarı çıkana kadar çadırın çılgın enerjisinin içinden geçtik. Gözlerim iki askerin çadırı arasındaki bebek inceliğinde, etkileyici olmayan bir ot parçasına takıldı. Fideleri aylar ve aylar önce bir mücadele sırasında topraktan söküldükten sonra yeniden büyüyordu. Korkunç bir ölümden sonra yeniden doğmuş, eskisinden daha yeni, daha güçlü ve daha uzun. Tam orada, bu savaş çadırının hemen dışında, Kane beni Teğmen Bert'in ellerinde korkunç bir kaderden kurtarmıştı.

O zamanlar çok korkmuştum. Çok zayıftım. Eldeki büyük oyunda sadece bir piyondum. Artık o kızı tanıyamıyordum bile.

Rüzgâr saçlarımı hışırdatırken Ryder'la yüzleştim. "İçimi dökmem gereken bir şey var." Sesimi alçak tuttum, ama orada

etrafta hiç asker yoktu. "Uzun zaman önce söylemem gereken bir şey."

"Sen ve Kane birbirinize aşık mısınız?" Ryder eğlenerek söyledi. "Çünkü onu tek başıma bir araya getirdim."

"Hayır." Kardeşimi inceledim. Bunun beni ve onu çok uzun zamandır rahatsız etmesine izin vermiştim. "Özür dilerim."

Ryder'ın kaşları içe doğru çekildi. "Ne için?"

"Hayatımın büyük bölümünde seni çok kıskandığım için. Aslında tüm hayatım boyunca."

"Beni kıskanıyor muydun?"

Utançtan yüzüm buruştu. İnanılmazlığından. "Sanırım kendime, herkesin benden önce senin arkadaşın olmak istediği ya da Powell ve annemin seni daha çok sevdiği bir hikaye anlattım ve Bilmiyorum. Bir gün gerçek oldu çünkü ben onu gerçek yapmıştım. Bu mantıklı mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti.

"Abbington'daki herkes sana hayrandı. Haksız da sayılmazlardı. Benden daha sosyaldin, daha mutluydun, daha cesurdun-" Ryder'ın iç çekişi sözümü kesti. "Daha cesur mu? Ben bir asker kaçağıyım, Arwen.

Onyx sikkesini çaldığım gün mü? Kaderini mühürlediğim gün mü? I

kaçtı. Kaçtım ve tüm adamlarımı öldürülmeleri için bıraktım."

Bu sözlerin doğru olduğunu bildiğim halde başımı salladım. Bize o kadarını söylememiş miydi? Bütün adamlarının öldüğünü ve kendisinin sadece saklanarak kurtulduğunu? O zaman neden duymamıştım? Bir zamanlar ona söylediğim gibi bir masal kahramanı olmadığını, hepimiz kadar korktuğunu.

"Sen," dedi yüzümü inceleyerek, "gerçekten cesursun. Yapmak zorunda olduğun şey korkunç. Ben bunu yapamazdım."

Gözlerimin arkasında çok tanıdık bir gözyaşı kabarması oluştu. "Ben de yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf

ettim.

"Sen tanıdığım en cesur insansın, Arwen. Yıllarca babamın dayaklarına katlandın, oysa hiçbirimiz

biliyordum. Kendini Leigh'den, benden ya da annemden sonra ikinci plana atmaktan her zaman memnun oldun. Kendin hakkında aksini düşündüğün için üzgünüm."

O söyleyene kadar bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Her şey yolunda. Olan her şey beni buraya getirdi. Bıçağı Hemlock Adası'nda bulacağımızı biliyorum. Mantıklı olan tek yer orası. Ve sonra Lazarus'u birlikte yeneceğiz."

"Bilmiyorum eğer-" Ayaklarının üzerinde kaydı. "Seni kaybedecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum."

"Bir zamanlar senin için sorun değildi." Kendi sözlerim beni şaşırttı.

"Bunu nasıl söylersin? Sen benim kız kardeşimsin."

"Gitmeme izin verdin. Abbington'daki kesin ölüme doğru koşmama izin verdin. O zaman bunu bildiğimi sanmıyorum ama ... içimde bir şeyler kırıldı."

Kelimelerde öyle bir özgürlük vardı ki, onları söylemeden nasıl bu kadar uzun zaman geçirdiğimi bilmiyordum.

Ryder'ın rengi soldu. Ama hakkını yemeyelim, itiraz etmedi. Bocalamadı. "O gün gitmene asla izin vermemeliydim." Başını iki yana salladı. "Bunu yapan kişi ben olmak istemedim. Sana korkak olduğumu söylemiştim. Muhtemelen hâlâ öyleyim. Özür dilerim, Arwen. Bunu söylemeye gerek yok -ve söylememek benim hatam- ama ölmeni istemiyorum."

Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Hiçbirini. "Lazarus'u yenmek için başka bir yol bulmaya çalışacağız."

"Neden şaşırmadım ki? Her zamanki gibi iyimser," dedi Ryder alaycı bir gülümsemeyle.

Ona ne kadar yanıldığını söylemek istedim. Tek bir umut ışığının görünmesine izin vermeden önce haftalarca nasıl mutsuzluk bulutları tarafından boğulduğumu. Ama bir noktada, farkına varmadan, Ryder ve benim birbirimizi o kadar da iyi tanımadığımız gerçeğiyle barışmıştım. Belki de, eğer

Aslında bundan bir çıkış yolu bulduk, bunu değiştirmeye çalışabilirim. Belki bugün, bu an, bir başlangıçtı.

Kollarımı kardeşime doladım ve onu kendime çektim. "Döndüğümde görüşürüz. Leigh'e göz kulak olur musun?"

"Yapacağım. Güvenli yolculuklar. Ve iyi şanslar."

Koğuşlara doğru aceleyle ilerledim, sabah aydınlık ve güneş ışığıyla doluydu, ancak havanın erken sonbaharla birlikte keskinleştiğini hissedebiliyordum. Mevsimlerden asla bıkmazdım. Eğer Kane ve ben birlikte gerçek bir hayat yaşayacak kadar şanslı olsaydık, sadece burada, Onyx'te yaşardım. Ya da bunun gibi birkaç ayda bir tüm mevsimleri yaşayabileceğim bir yerde. Gölette yüzdüğüm bunaltıcı bir yaz, çiçeklerle ve kuş cıvıltılarıyla dolu rengarenk bir bahar, soğuk bir kış

-belki de hiç görmediğim bir başka manzara olan kar serpintisiyle birlikte- ve bana her zaman Amber'i hatırlatacak soğuk bir sonbahar. Annemi.

İyi ya da kötü, bu umut ışığı kör edici bir gün doğumuna dönüşmüştü. Yaşamak istiyordum. Her şeyi görmek istiyordum. Her şeyi deneyimlemek. Kane'le, Mari'yle, Leigh'le ve hatta Ryder'la, elimden geldiğince uzun süre.

Yanımda devasa bir varlık hissettim, uzun adımları benimkilerle eşleşiyordu ve başımı kaldırdığımda Griffin'in bana kalenin kapılarına kadar eşlik ettiğini gördüm.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı Komutan?"

Griffin kısa bir süre durdu ve ben de aynı şeyi yapmak için tökezledim. Sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi dikkatle bana baktı.

"Bırak onu. Yakalamam gereken bir ejderha var." Ama gülümsemedi. Şok oldum. "Onunla ilgileneceğini bilmem gerek." Sözleri karşısında beynim durdu.

"Kane mi?" Bir kez başını salladı.

"Ona asla zarar vermem, Griffin. Onu seviyorum-"

"Boş ver onu. Ben sizin onlar-olacak-olmayacak ilişkinizden bahsetmiyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Bu terimi sana Mari mi öğretti?"

"Ben ciddiylim."

"Sen hep öyle değil misin?"

"Hemlock Adası kanunsuz bir çorak arazi. Onyx bölgesi olmasına rağmen, Kane orada düşünmek istediği kadar güce sahip değil. Yanında neden bir ordu getiremediğini anlıyorum. Bu adanın kurallarının bir parçası değil. Ama orası tehlikeli bir yer ve eğer ben orada olmazsam, onu korumalısın."

Kalbim kaburgalarımın doğru şişti.

"Sen ondan daha güçlüsün, Arwen. Son tam kanlı Fae. Gerekirse Siren Körfezi'nde yaptıklarını tekrar yapacağını söyle bana. Kane'i korumak için, ama aynı zamanda Onyx kralını korumak için. Evendell'in şampiyonu. Diyarların iyiliği için o yaşamalı."

"Sana yemin ederim. Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Griffin kabul etmek için çenesini kaldırdı ve gitmek için döndü, ama onu tuniğinin kolundan yakaladım.

"Teşekkür ederim. Şimdi ve her zaman ona göz kulak olduğun için. İhtiyacı olduğunda onu benden koruduğun için bile. Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Griffin başını salladı, sonra elimi tuniğinden dikkatlice çekti ve sırtıma dürtüsüne karşı koydum. "Ve sen," dedim, o uzaklaşmadan önce. "Ona yardım mı edeceksin? Tılsım bir koltuk değneğiydi ama büyü yapmak için ona ihtiyacı olmadığını biliyorum. Ona neler yapabileceğini hatırlatmaya yardım eder misin?"

"Elimden geleni yapacağım. Ama şunu bilin ki, şu anda benim için Evendell'deki tüm sihri kullanması kadar değerli."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Mari kaybını onunla paylaşmıştı. "Bunu ona söylemelisin."

Sadece homurdandı.

Kapıya yaslanmış beni bekleyen Kane' e doğru aceleyle ilerlemeden önce ona hafifçe başımı salladım.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Sırttım ve yanağından öptüm. "Seni."

DÜNYAYI BU PENCEREDEN GÖRMEKTEN BIKACAĞIMI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Kane'in ejderha formunun arkasında. Her ağaç, kulübe ve el arabası yeşil ya da kahverenginin küçük, bulanık bir lekesine indirgeniyor ve sonra uçuş halinde geçen bulutların pusunun içinden süzülüyordu. Burada her şeyin ne kadar basit olduğunu hatırlamak daha kolaydı. Ne kadar sınırlı. Her nasılsa, küçük, bulanık hayatlarımızla tezat oluşturan kıtamızın keskin muazzamlığı bana büyük, tuhaf bir huzur verdi. O kısacık saatler boyunca, solmakta olan güneş ışığının yumuşak, soluk ışınları ve Kane'in yanında uçan kartallar arasında, önümde uzanan her şeyin ezici baskısını hissetmedim.

Ve sonra, uzakta, Stygian Gölü'nün parıldayan Cevher Okyanusu'na dönüştüğü Crag's Hollow'un ötesindeki tekil, volkan benzeri adayı seçtim.

Çalkantılı, bulanık sudan fışkıran Hemlock Adası neredeyse bir dağı andırıyordu, eğer bir noktası kendi üzerine çökmüş ve ardında keskin kaya ve mineral parçaları bırakmışsa. Öfkeli köpük dalgaları karanın denizden çıktığı yerdeki taşlara çarpıyordu ve ben daha içeride bizi neyin beklediğini göremeden Kane bizi sanki iğne deliğinden geçen bir iplikmişiz gibi adanın dar ağzından aşağıya doğru fırlattı.

Deniz tuzunun yerini hızla nemli toprak ve çürüyen odunlar aldı. Altımızda ıslak, yeşil bir orman uzanıyordu, Gölge Ormanı'ndan çok da farklı değildi. Ama bu orman

Karışık, düğümlü ve karanlık değil, Shadowhold olan mücevherin etrafındaki dallardan oluşan üzücü bir hendek. Hayır, bu tamamen farklı bir şeydi.

Ağaçların arasından süzülüp ilerlerken, etrafımızdaki ağaç gövdelerine ve ağaç kabuklarına inşa edilmiş kapıları ve pencereleri seçebiliyordum. Ahşap çatılar ve ip merdivenler fenerle aydınlatılmış odaları birbirine bağlıyordu. Koca bir şehir, ormanlık alanın üzerine ya da onun yerine değil, ağaçların kendi içine inşa edilmişti.

Herhangi bir insanı ayırt edemeyecek kadar hızlı hareket ediyorduk ama adanın ağzına böyle bir şehir inşa ettiklerine göre yıllar boyunca buraya binlerce mahkûm sürülmüş olmalı.

Sonunda Kane, üç ağacın arasına yosun tutmuş iplerle asılmış ve üzerinde parlayan altın fenerler bulunan grenli ahşap bir platforma indi. Kuş seslerinin kakofonisi ve ormanın yoğun, toprak kokusu arasında Kane'in üzerinden indim, gözlerim yalnız olduğumuzu teyit etmek için aradı ve onun kendine geldiğini hissettim, havada keskin bir ışıktadı vardı ve dilimde ağırdı.

"Burası neresi?"

Altımızda ve üstümüzde bir metropol uzanıyordu. Evler, cephanelikler, demirci masaları, ürün satan dükkanlar; hepsi ağaçlardan oyulmuş, meşalelerle süslenmiş ve birbirine bağlı yürüyüş yolları, merdivenler, köprüler ve rampalardan oluşan bir ağla birbirine bağlanmıştı.

"Hemlock Adası insan iradesinin büyük bir başarısı, değil mi kuş?"

Başımı sallamakla yetindim, gözlerim hâlâ asma geçitlere ve alışılmadık makara sistemlerine takılmıştı.

"Tahtı Kral Oberon'dan devraldığımda bana hapisane diyarı hakkında çok az şey anlattı. Sadece Evendell'de çok tehlikeli kadın ve erkekler olduğunu söyledi.

zindanlarda tek başına tutulacak kadar kurnazdırlar. Shadowhold'da yaşadığımız hapishane firarının da gösterdiği gibi, özellikle cadılar ve büyücüler neredeyse her hücreden kaçabilir."

Halden ve sihirli arkadaşına Kane'in kalesinden kaçışlarında yardım ettiğim anı aklımdan silkeleyip attım.

"Adayı ilk olarak Oberon'un büyükbabası buldu - denizden çıkıntı yapan, içi oyulmuş, içinde orman yetişen bir dağ, adanın hem iç hem de dış duvarlarını oluşturan kayalıklar tırmanılamayacak kadar düzdü

-Uçamadığınız sürece içeri girip çıkmanın bir yolu yoktu."

"Peki ya diğer Fae'ler? Ya da uçmak için büyü kullanabilenler?"

"Evendell'de Griffin ve benden başka yer değiştirebilecek kadar ışığı olan Fae yok. Ve bunca yıl boyunca, uçmaya izin verecek kadar güçlü bir büyüyü bilmek bir yana, hiç duymadım bile. Yine de, son elli yıldır Crag's Hollow'daki deniz fenerinde birilerinin uçup gitme ihtimaline karşı nöbetçiler tuttum." Kane omuz silkti. "Hiçbir şey görmediler."

"Yani, sen ve Griffin mahkumları buraya şekil değiştirmiş halinizle getirdiniz-"

"Ya da onları diğer eğitimli, uçan yaratıklarımın biriyle göndeririz."

Kane'e dehşet dolu bir bakış attım ama o sadece omuz silkti. "Elimdeki tüm kanatlı numaraları gördüğünü mü sanıyorsun?" Sahte bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Hadi ama kuş. Bana biraz kredi ver."

Şimdi sırası değildi ama daha sonra Kane'in şatolarında tuttuğu diğer tüm acayip yaratıklar hakkında bilgi isteyeceğime hiç şüphe yoktu.

"Yani, Kral Oberon tutsakları buraya getirdi, onları kendi hallerine bıraktı ve bir gün tüm bunları inşa ettiklerini mi gördü?"

"Gerçekten de öyle. Adada tarım yapılacak tepe ya da tarla yok ve ne kadar aşağıya inerseniz" -Kane platformun üzerinden altımızdaki sık, karanlık ağaç tepelerine baktı- "o kadar az güneş ışığı alırsınız. Bu yüzden, çalışacak çok az aletleri olan mahkûmlar, zaten büyümekte olan ağaçların içine inşa ettiler. Yukarı, yukarı ve yukarı."

Gözlerim önümüzde kıvrıla kıvrıla uzanan, adayı dört bir yandan çevreleyen dağın sarp kayalıklarının gölgesiyle örtülü patikaları taradı. Dibi ağaçlarla dolu dev bir vazoonun içinde olmak gibiydi. Ve yukarıya doğru büyüyen orman - sanki dallar kendilerinden kaçan güneşe ulaşmaya çalışıyor, zorlanıyordu.

Köhne köprülerden, uyumsuz merdivenlerden ve meşalelerle aydınlatılmış evlerden oluşan labirentin içinde kir pas içindeki erkekler ve kadınlar dolaşıyordu. Gömleksiz bir çocuğun kemikli omurgası loş bir fenerin ışığını yansıtarak uzakta gözüme takıldı. Çocuk Leigh'in yaşından büyük olamazdı ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir tür derisi yüzülmüş hayvan bacağıyla bir merdivene tırmanıyordu.

Bu koşullarda yaşamayı düşündükçe midem bulanıyordu. Mahkûmlar -hırsızlar, katiller, krallığın düşmanları- için bile adil görünmüyordu. Kane'le birlikte olmanın sonuçlarını yeterince düşünmemiştim. Eğer Lazarus'tan kurtulup bu krallığı kurtarabilirsem, onun yanında krallığı gerçekten yönetebilirdim. Kalbimin çarpmasını, avuçlarımın nemlenmesini, göğsümün sıkışmasını bekledim - böyle bir girişimin düşüncesiyle geleceğini bildiğim panik.

Ama böyle bir his gelmedi.

Aslında, Kane'in Onyx'i yönetmesine yardımcı olabileceğimi fark ettim. Onda **olmayan** yeteneklere sahiptim: sabır, pozitiflik.

ne onun öfkesine ne de bazen dünya görüşüne sızan alaycılığa sahipti.

Onyx halkı için yapabileceğim iyilikleri düşününce içime parlak ve umutlu bir şeyler yerleşti. Belki de tüm Evendell halkı için. Belki buradan bile başlayabilirdim.

Adada doğan ve dolayısıyla bu kadar hak etmeyen çocuklar hakkında soru sormak için ağzımı açtım ama Kane sözümü kesti. "Güzel beynine ve içinde süzüldüğünü bildiğim tüm soru ve düşüncelere bayılıyorum. Ama ağaç evlerin elflere benzemesi seni yanıltmasın. Bu adanın tamamında kıtamızda doğan en tehditkâr suçlular yaşıyor. Sizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyorum. Sonra bana dilediğinizi sorabilirsiniz."

"Anlaştık. Nereye?"

"Önce muhafız istasyonu. Bize şehrin liderine kadar eşlik edecekler. Buraya son kez casuslar gönderdiğimde, adanın Killoran Grim adında bir savaş lordu tarafından yönetildiğini söylediler. Onu orada bulacağız." Kane koyu renk yamalı bir brandayla örtülü, iyi aydınlatılmış ahşap bir platformu işaret etti. "Keşke bunun için sana ihtiyacım olmasaydı. Ama silahlarını incelediğimizde, kılıç seni çağıracak. Akşam yemeğinde tavşan yahnisi ve tatlı olarak daha da iyi bir şey yemek için zamanında evde olacağız." Kane başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve ben de başımı sallamaya çalıştım.

Korkmuyordum.

O yanımdayken nasıl olabilirim?

ARWEN

I KANE'I BİR HALAT KÖPRÜSÜNDEN AŞAĞI VE olağanüstü ahşap şehir. Nüfusunun kalabalık olduğunu bilmeseydim, kendimi tuhaf, hatta büyülü hissedebilirdim.

tamamen vahşi suçlular tarafından. Güneş bir bulutun arkasına kaymış, her dokulu çıtayı ve yosun tutmuş ipi titrek gölgelerle yıkıyordu.

Kurutulmuş et kesen dişsiz iri yarı adamların ve kirli çarşaları yıkayan, kirli suyu doğrudan platformlardan aşağıdaki sisli derinliklere döken kadınların yanından geçerken Kane'e yapıştım.

Sazdan çatısı olan çürümüş bir kuleye vardığımızda Kane içeri baktı, ben de aynısını yaptım. İki tozlu kupa ve kokuşmuş bir elmayı koparan mavi bir serçe dışında içerisi boştu.

"Korumalarınızın konuşlandığı yer burası mı?"

Kane boş bardağı burnuna götürdü ve kokladı.

"Neredeler?"

Cevap vermedi ama alnındaki endişe açıkça görülüyordu. "Belki de yarın askerlerle birlikte dönmeliyiz."

Az önceki özgüveninden cesaret alarak başımı salladım. "Zaten buradayız. Lazarus her an Shadowhold için gelebilir ve Citrine'den tahliye edilen herkes orada olduğuna göre . . ." Düşüncemi bitirmek istemedim.

Kane derin bir iç çekerek elimi tuttu ve ip köprüden aşağıya, şehrin kalbine doğru yürümeye başladık. Davetkâr olmayan, kirli yüzlerden oluşan kalabalığın arasından geçtik. Merdivenlerden çıktık, rampalardan indik ve küf ve termitler tarafından oyulmuş çürümüş ahşap bölümleri olan dolambaçlı merdivenlerden geri çıktık. Ayaklarımın takılıp düşmemesi için çok dikkatli davranıyordum.

Bir çıtırtı sesi gözlerimi deri botlarımdan ayırıp başıma doğru yuvarlanan bir avuç kayaya dikmeme neden oldu. Ellerimi siper olarak yüzüme kapattım ama kayalar havada asılı kaldı, doğal olmayan bir şekilde sağa doğru uçmadan ve altımızdaki ağaçlara ve dallara devrilmeden önce koyu bir sis tabakası tarafından yüzdürüldü.

Nefesimi tuttum. "Neydi o?"

Kane omuz silkti ama gözlerinden endişe okunuyordu. "Üstümüzde bir şeyler sallanıyor. Belki de bazı çocuklar yeni misafirlerine kafa travması yaşatmaya çalışıyordur."

Ona baktım. "Lighe kullandın. Bunu asla yapmazsın."

"Yüzün çok güzel. Yüzünü görmek büyük bir utanç olurdu.
çöktü."

Gülmedim. "Saptırma."

"Burnunu sokma." Kane çarpık bir gülümseme sundu ve yürümeye devam etti.

"Merak etmeyi asla bırakmayacağım, bunu sen de biliyorsun," dedim peşinden giderken. "Bunu neden yaptın?"

"Seni korumak için."

"Beni yoldan çekebilirdin. Neden ışığını kullandın? Hem de böyle açıkta?"

Kane yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü. Kanopili rampada başka kimse yoktu. Tek bir ateşböceği alnının yanından vızıldayarak geçti. "Fae'ler çeşitli elementlerin ışığını kullanabilir. Hava, toprak, metal, rüzgar, su, ateş, eter - liste uzayıp gider. Benim ışığım dünyanın derinliklerinden geliyor.

Toprak. Bu yüzden en güçlü olduğum ya da ışığının en kolay aktığı yerler buna benzer yerlerdir. Toprakla, çamurla, odunla çevrili. Bazen çürüyen yapraklar, ormanın kendi çürümesi."

"Ama Azrail'in Mağarası'nda bu kadar güçlü değildin."

Şakacı bir şekilde kaşlarını indirdi. "Ah." Ben kızarınca, "O taşı, toprak değil" dedi.

"Shadowhold'u bu yüzden seviyorsun. Şehirdeki sarayınız yerine orayı tercih etmenizin nedeni. Etrafı karanlık ormanlarla çevrili."

Kane yürümeye devam etti. "Haydi."

"Peki ya benimki? Havadan mı geliyor?"

"Sen tam kanlısın, bu yüzden daha da geniş olabilir. Hava, güneş, ateş."

"Dagan bunu nereden biliyordu?"

"Bir Fae'nin ışık kaynağını belirlemede her zaman iyi olmuştur. Belki de bu senin parlak ve güneşli ruhundur." Önümde yürüyordu ama dudaklarında kıvrılan gülümsemeyi görebiliyordum.

"Dagan'la başlangıçta pek parlak ve neşeli değildim."

"Seninki gibi bir ışık koşullar tarafından söndürülemez."

Sarmaşıklardan ve uzun, sivri çam iğnelerinden oluşan karışık bir ağın altında bir dizi merdiven daha çıktık. Yüzümdeki örümcek ağını sildim. "Bir Fae'nin ışık çıkarabildiği en nadir element nedir?"

Kane, "Kan," derken bana dönmedi ama benim sesli soluğum üzerine omzunun arkasına baktı. "Hemolichler çok nadir bir türdür. Aleksander'ın adamları. Bize ihanet eden kişi. Hemolichler cesetlerden, yaralardan, hatta kendi yaralarından güç alırlar ve bu da onları eşsiz savaşçılar yapar. Bazıları hayvanların, ölümlülerin ya da

ışıklarını güçlü tutmak için diğer Fae'ler. Lumera'da onlar için yaygın olarak 'engerekler' denir. Ama bu kötü bir hakarettir."

Yüzlerce takip sorusundan birini sormadan önce, asılı söğüt perdesini ittik ve iki acımasız muhafızla yüz yüze geldik. Birinin bir gözü yoktu ama herhangi bir yama takma zahmetine girmemişti.

"Onyx Krallığı Kralı Ravenwood. Killoran'ı görmeye geldim."

Tek gözlü adam başka bir şey söylemeden lekeli kumaştan bir bölmeyi kaldırdı ve biz de üstü kapalı kaleye adım attık.

Budaklı tahtadan yapılmış derme çatma bir tahtın üzerine uzanmış, kahvaltıda çivi yemiş gibi görünen bir adam vardı. Deri gibi bir cilt, kırpılmış saçlar ve sert, paralı asker bıyığı. Bir şekilde hantal ve zayıf, neredeyse tamamen kaslı ve grotesk, loş ışıklı bir odaya başkanlık ediyordu.

Boncuklu kolyeler ve ipekten etekler giymiş üç üstsüz kadın, ev kedileri gibi etrafında oturuyordu. Bitkin ve aç olan kadınların her biri ince, kabaca kesilmiş metal zincirlerle onun tahtına zincirlenmişti.

Paslı metal zırhlara bürünmüş adamlar ine dolmuş, her birinin elinde baltalar, sopalar ve sopalar gibi karmaşık olmayan silahlar vardı. Odayı sıkışık dişler gibi doldurmuşlardı, tüm gözler liderlerine odaklanmıştı.

Killoran'ın tahtı geniş, beyaz mermer bir masanın önünde duruyordu.

Silahlarla, kadehlerle dolu-

Beyaz mermer. Ne tür bir beyaz mermer olabilir-
Kemik.

Hayatım boyunca üzerinde çalıştığım kalça kemikleri ve göğüs kemikleri... İnsan kemiğinden yapılmış bir masayla karşı karşıya olduğumu fark ettiğimde midem bulandı.

Ama midem bir bulantı çukuru değildi. Hayır, farklı bir şeyle dönüyor ve dönüyordu.

Hassas, rahatsız edici bir zevk. Bir çürüğün üzerine bastırmak gibi.

Ve başım-

Zihnimde hiç olmaması gereken görüntüler belirliyordu: dudaklar ve buz, kırılan ve genişleyen cam, sessiz, mermer bir zeminde yankılanan kan damlaları-

"Kral Kane Ravenwood," diye kükredi Killoran içtenlikle. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Bu tekinsiz hissi yok etmek için başımı şiddetle salladım.

"Killoran." Kane selamlamak için başını eğdi. "Sadece hızlı bir iş."

"Saçmalama. Sana bir içki ikram edeyim. Ya da eşlerimden birini?"

Killoran'ın başını arkasındaki esmere doğru eğip sevinçle bakarken kanım kaynadı. "Gisal'ın öyle bir dili var ki-"

"Hayır," diye araya girdi Kane, kendini düzeltmeden önce sesi vahşiydi. "Buna gerek yok. Beş yıl önce yanlışlıkla buraya getirilen bir kılıcı arıyoruz. Zırhçımın silah deponuza bir göz atması gerekiyor. Bulması sadece birkaç dakikasını alır."

"Sizin gibi genç ve güzel bir kral bile bilmelidir ki burada hiçbir şey bedava verilmez."

Kane'in dudağı yukarı doğru kıvrıldı ve bu omurgamda bir ürperti yarattı. "Sana ne sunabilirim? Senin adına yontulmuş büyük bir silah mı? Bir yıl yetecek kadar et ve ekmek mi? Tüm adamlarının on kez içebileceğinden daha fazla ruh mu? Fiyatını söyle."

Kane o kadar sakin, o kadar rahat görünüyordu ki, sanki Killoran'la eğleniyordu.

Killoran bize doğru dönmeden önce sağındaki kel adama sırtıttı. "Kışları buranın nasıl olduğunu biliyor musun?"

Kane'in yüzü sıkılmıştı. "Anladığımı söyleyemem."

Killoran yine sırttı ama bu kez gözleri soğumuştı. Mideme önsezili bir his düştü.

"Kışın, bundan sadece birkaç ay sonra, güneş her gün öğleden önce kayalıkların arkasına düşecek. Tüm Hemlock, daha gece başlamadan saatler boyunca acımasız bir karanlığa gömülecek. Hepimizin ne kadar solgunlaştığını hayal edebiliyor musunuz? İyi avlanmak için çok karanlık olduğunda ne kadar zayıfladığımızı? Ne kadar sıkıldığımızı? Can sıkıntısının bizim gibi kafasında şeytan olanlara ne yaptığını biliyor musunuz?"

Kane'in gözleri kısıldı.

"Ve yazın sıcağında nasıl olduğunu biliyor olmalısınız. Bu adanın pisliği bir vadinin derinlikleri gibi pişmeye ve kaynamaya başladığında? Kuyularımız kurduğunda ve cesetler -erkekler, kadınlar, çocuklar- yığılmaya başladığında? O pis kokuyu hayal edebiliyor musunuz? Pişmiş, çürümüş insan etinin nasıl koktuğunu biliyor musunuz?"

Midemde kıvrılan, yağlı ve acı mide bulantısına karşı sertçe yutkundum. Sözlerinin bir tehdit olduğunu biliyordum. Kane de aynı şekilde hissetmiş olmalıydı, çünkü önüme doğru hafifçe adım attı, elleri yanlarında rahatça duruyordu, ancak parmak eklemlerinin etrafında siyah dikenlerin dans ettiğine yemin edebilirdim.

Kane parıldayan beyaz dişlerini gösterdi. "Seni özgür bırakmadan önce kaslarının derisini yüzeceğim."

Ama Killoran sadece güldü. "Özgürlük mü? Dışarıdaki dünyanıza böyle mi diyorsunuz? Özgürlük mü? Hayır, güzel kral," dedi Killoran. "Senin dünyanın benim özgürlüğüm değil. Hemlock'un vefasız adasına rağmen, burada isteyebileceğim her şeye sahibim. Dışarıda, sizin dünyanızda, ben bir hiçim. Bir katil, bir tecavüzcü-" Bu kelimeyle irkildim ve Killoran'ın gözleri zevkle parladı. "Sadece insan pisliğinin pis bir parçası. Ama burada-" Killoran duvarlara dizilmiş paslı kılıç ve mızrak yığınlarını, önündeki iğrenç masayı işaret etti.

ezik elik kadehlerde. Ayaklarının dibindeki cılız, zincire vurulmuş kadınlar ve onun için canlarını bir an bile tereddüt etmeden feda edebilecek adamlar. "İşte, ben bir kralım. Tıpkı senin gibi."

Kane'in çenesi kaskatı kesildi ve ondan yayılan öfkeyi hissedebildiğime yemin edebilirim. Güvenliğimizi bir pitonun açık çenesinin üzerindeki fare gibi sallandıran bu adama öfke. İkisi arasındaki karşılaştırmaya öfke duyuyordu. En kötü günlerinde Kane'in kendini böyle gördüğünü biliyordum. Acımasız, zalim, kendine hizmet eden.

"Size sunabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" Hem kendimi hem de Kane'i şaşırtarak sordum.

Killoran ilgiyle öne doğru eğildi ve bana geniş, nefret dolu bir gülümseme verdi. "Demek zırhçı kız konuşabiliyor."

Yanağımın içini ısırdım, midemdeki o tuhaf, uzak ağrı bir kez daha geri geldi. "Yani yapabilir."

"Bana sunacak hiçbir şeyin olmadığını hiç söylemedim. Aslında, bana en çok ihtiyacım olan şeyi sunabilirsin."

"Peki, devam edin. Akşam yemeğİ planlarım var," dedi Kane, bir elini saçlarında gezdirerek, ilgisizliğın resmiydi. "Ve tatlı için daha da önemli planlarım var."

Killoran tahtına tekrar oturdu ve bacaklarını kaldırdığında arkasındaki tahta inledi. Ayaklarının yanında duran ince sarışın kız hiç tereddüt etmeden ayaklarının altına geçti ve kendini bir insan taburesine dönüştürdü.

Saf saf yutkundum ama Killoran'a başka tarafa bakma zevkini tattırmadım.

"Buraya geldiğimde sadece on yedi yaşındaydım. Çok az seçeneğİ olan bir yetim olarak, Blade Moors'da bir çeteye katılmış, buradaki yeşil gözlerden kahvaltıyı çekecek şeyler yapmıştım" -Killoran bana kör bir parmak gösterdi- "ve bana bildiğim her şeyi öğreten adamla Hemlock'a tek yön bilet verildi.

"Kötü olduğumuzu düşünmüştüm ama buradaki erkekler ve kadınlar ..." Killoran hüzünlü bir kahkaha attı. "Kötü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama en kötü, en acımasız ya da en sert olmak zorunda olmadığım ortaya çıktı." Killoran bir elini bıyığının üzerinde gezdirdi. "Sadece en zeki olmak zorundaydım.

"Üçüncü gece, beni yetiştiren, benim için bıçaklar ve kırbaçlar alan adamı öldürdüm. Otuz adamın önünde yemek borusuna bir balta sapladım." Killoran sanki bu çok hoş, aptalca bir anıymış gibi kıkırdadı.

"Ertesi gün, Hemlock'un tamamı beni takip etti. Kendi neşeli savaşçı grubum." Killoran kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde sıırttı. "Şu anda bulunduğum yere gelmem yıllarımı aldı. Yıllar, hayatlar ve hayatında hiç bilmediğin kadar çok fedakârlık ve sıkı çalışma, güzel kral."

Kane'in çenesi gerildi. "Sabrım azalıyor. Ne istiyorsun, Grim?"

Keşke doğrudan Kane'in zihniyle konuşabilseydim. Bizimle oynuyor. Hadi gidelim. Ordunla birlikte geri döneceğiz. Odaya girdiğimden beri içimden çıkmayan tuhaf his, çılgınca bir korkuya dönüşüyor ve içimi oyuyordu. Gitmek istiyordum. Şimdi, şimdi, şimdi-

"Daha hikayenin sonunu bile duymadın! Çok genç, çok sabırsız." Killoran dilini şaklattı. "Adayı yirmi yıldır ben yönetiyorum. Bu tahtta en uzun süre kalan kişi benim. Ve şimdi, bu adanın insanları için yaptığım onca şeyden, hizaya getirdiğim onca gruptan sonra, bir isyan çıkacağını mı duyuyorum?" Killoran'ın gözleri kısılmıştı. "Silahlarınıza, süslerinize, erzaklarınıza ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey gücümü kanıtlamak. Zekamı."

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyordum.

Kane'in gece siyahı ışığı odanın içinde, duvarlara çarpıp gümbürdüyordu, dilimde cezalandırıcı bir sesle ve metalik bir şekilde. Etrafımızda dönüyordu.

Samur kargaların kanatları gibi, inin içinde süzülüyor, Killoran'ın adamlarını ejderha pullarının, pençelerinin ve zehirli dişlerinin jilet gibi keskin kenarlarıyla kesiyordu. Kane'in omurgasından o oluk gibi akan gücün ipleri uçtu, tüyleri diken diken oldu ve geldiğini bile görmediğim hırlayan bir adamı boğdu.

Ve kan-

Çok fazla sızan, sızan kan-

Adamlar birbiri ardına düşüyor, bazıları boğazlarından kesiliyor, kan elbiselerinin ipliklerine akıyor, diğerleri kafatasını oyuyor ya da olgunlaşmış, ikiye bölünmüş meyveler gibi göğsünü parçalıyordu.

Ama Killoran'ın adamlarından biri beni ortamdan kavrayıp geriye doğru çekmeye başlamıştı bile. Özgürce çekemediğim için bağırdım.

Ama dirseğimi burnuna geçirdim, tatmin edici bir çıtırtı kulaklarımda yankılanırken, bluzumun kumaşına daha fazla kan -sıcak, ıslak kan- sızdığını hissettim. Arkamdaki adam neredeyse hiç irkilmedi.

Beni Kane'den uzaklaştırırken tekrar çığlık attım.

Kane.

Hepsini yok edecek olan Kane. Tüm bu insanları.

Onlar-

Neredeydi o?

Başımı eğmek için mücadele ettim, beni tutan adamlarla dövüştüm, tükürüklerim uçtu, dişlerim gıcırdadı ve sonunda, nihayet, tavanın ötesine bakabildiğimde-

Vücudumdaki tüm kan katı buza dönüştü.

Kane yerdeydi, yüzü parçalanmış tahtaya çarpmıştı ve neredeyse baygındı. Kolları yalnız bir haydut tarafından arkasından çekilmiş, bir diz sırtına saplanmıştı. Muhafız, demirden daha açık renkli ama çelikten daha ağır görünen bir zinciri Kane'in bileklerine dolamıştı.

Kane inledi ve ağzının etrafına deri bir tıkaç bağlayana kadar adama karşı mücadele etti.

"Onun nesi var?" Çığlık attım. "Neden hareket edemiyor?"

"Lilium zincirleri," dedi Killoran, öldürülen adamlarından birinin kara kanından oluşan bir nehrin etrafından dolanarak. "Bir Fae'nin gücünü bastırabilen tek alaşım. Yıllar boyunca adaya bir ya da iki mahkûm getirilmişti. Çıkmaları neredeyse imkansız. Metali toplamak için kendi payıma düşen bilekleri kesmek zorunda kaldım. Güzel numara, değil mi?"

Killoran yüzüme yayılan şokla ziyafet çekti, bedeni hâlâ ayaklarının dibinde seğiriyordu. "Kralınızın Fae olduğunu bilmediğimi mi sandın? Burada geçirdiğim onca yıldan, Oniks Krallığı'ndan gelen onca adamdan sonra mı? Asla yaşlanmayan, değerli ejderhasının yanında hiç görülmeyen, nadiren de olsa herhangi bir büyücü ya da cadıdan daha karanlık bir büyü kullandığı görülen bir kraldan bahseden adamlar?"

Başımı salladım. Söyleyecek sözüm yoktu. "Lütfen" dışında.
_"

"Onyx'in Fae kralında ihtiyacım olan güç var. Kontrolü elimde tutmamı sağlayacak bir güç."

Kane'den ne tür bir güç alabilirdi ki? Onun krallığına sahip olamazdı ve Kane de asla başka bir krala hizmet etmezdi, hele ki böyle aşağılık bir canavara-

Hasat.

Demek istediği buydu. Kane'in ışığını toplayacaktı.

Bu düşünce, haydutun kollarını göbeğime dolamasından daha mide bulandırıcıydı.

"Ve sen," dedi Killoran, sanki bir çöp yığınıymış gibi bağlı Kane'in etrafından dolanarak. "Kralın güzel silahşoru canavar için mükemmel bir yemek olacak. Adayı paylaştığımız yaratıklardan bahsetmeyi ihmal mi ettim? **Acıktıklarında** aşağıdaki derinliklerden

sürünerek çıkan yaratıklardan?"

Killoran kendi kendine gülerek başını salladı ve midemdeki o sersemletici, girdaplı çukur iki katına çıktı. Bu his vücudumda haşarat gibi gezinirken irkildim. "Sana karşı dürüst olacağım. Kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor. Onların akşam yemeği bizim için yetersiz bir eğlence."

Gözlerimde yaşlar birikti. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum.

Işığımı kullanmam gerekiyordu.

Ama tek ustalaştığım şey şifa vermek ve kendimin ve başkalarının etrafında koruyucu bir baloncuk oluşturmaktı. Bunun dışında, sadece yakınımıdaki herkesi ateşe veren veya kırmızı sise dönüştüren yıkıcı enerji ışınları üretmiştim.

Kane'e zarar verme riskini alamazdım. Kendini koruyamazken olmaz.

"Oniks Krallığı senin kelleni alacak," diye yemin ettim. "Kral Ravenwood'un ordusu kralları için kıtanın sonuna kadar gider."

"Ah, canım! İki başka krallıkla savaşmaktan zaten zayıf düşmüş bir yığın insan. Vahşi, ahlaksız tutsaklardan oluşan ordum onları nasıl yenecek? Hayatta kalmak için en güçlü, en gaddar olmak zorunda olan kadın ve erkeklerden oluşan bir ordu."

Nefes vermedim.

Savaş lordu tek kaşını kaldırdı. "Eğer Oniks Krallığı, manzarasını kendi kışımın yanaklarından daha iyi bildiğim adamızı istila etmeye kalkarsa, katledilmeyi hak ederler."

Neredeyse bayılmak üzere olan Kane yerden inledi.

"Sakin ol, güzel kral." Killoran başını salladı. "Ben önce benim için gelmedikleri sürece adamlarınıza zarar vermeyeceğim. Siz ikiniz benim hakkımda gerçekten yanlış düşünüyorsunuz."

Killoran lanet olası taş aklını kaçırmıştı. Beni tutan adama karşı mücadele ettim, burnundan hala kan damlıyordu.

gömleğimin arkasından aşağı. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok-"

Şakağıma aldığım bir darbe başımın acıyla yüzmesine neden oldu ve Kane'in şiddetli kükremesinin sesiyle birlikte beni hızlı bir karanlık kapladı.

ARWEN

KANE'NİN KAŞLARI İÇE DOĞRU ÖRÜLDÜ. BAŞINI YANA EĞDİ.
"Beni sevmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Tabii ki, tabii ki, tabii ki. "O zaman senin yerini almama izin ver. Senin için ölmeme izin ver."

Ona hayır demek için ağzımı açtım -lütfen, lütfen hayır- ama sadece korlar döküldü. Her biri kanatlı küçük közler. Dilimden düşen minik kanatlı közler, rüzgârdaki kül gibi. Beni içten içe aydınlatıyordu. Beni ateşe verdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çılgınca soluyarak nemli orman havasını ciğerlerime çektim. Çırpındım-Kollarım.

Arkamda bağlıydılar. Bir şeye sarılmışlardı. Bacaklarım da, ve ortama. Oh, Stones, ciğerlerim. Tutulmuşlardı. Havaya ihtiyacım vardı. Hareket etmem gerekiyordu. Ve bir şey çürük gibi kokuyordu. Leş gibi. Ölüm gibi-

Hemlock sakinlerinin ulumaları ve bağırışları zihnimdeki panik sisini silkeledi ve gözlerim karanlığa alışırken çarpan baş ağrıyla nefes almak için mücadele ettim. Tek seçebildiğim, tepemdeki fenerler ve meşalelerle aydınlatılan ahşap köprüler ve hasır yapıları. Bir şekilde, şehri destekleyen tüm ağaçlar, direkler ve dallar arasında örülmüş uzun, ince bir ağın üzerinde asılı kalmıştım.

Üstümde, evlerde ve iç içe geçmiş köprüler boyunca, bazıları dövme, bazıları zayıf ve yetersiz beslenmiş, sokak çocuğu çocuklar daha iyi görebilmek için bacaklarının arasına girip çıkan erkekler ve kadınlar duruyordu. Killoran eğlenceden bahsetmişti ve yavaş yavaş toplanan kalabalık bana seçtikleri gösteri hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Prangalarım deri, metal ya da lilyum değildi. Daha ziyade sert, yarı saydam ipekti. Bileklerime, karnıma, bacaklarıma dolanıyor ve ağaçların, iki platformun arasına yayılarak beni dalların ve çamların arasında tutan ağı oluşturunuyordu.

Ağ değil. Ağ bile değildi. Bir ağdı.

Hemlock şehrinin alçak ağaçlarının etrafına ince ama aşılmaz bir ağ örülmüştü. Ve her tarafa yayılmış-

Cesetler. Leşler. Karmakarışık ipek boyunca yarısı yenmiş, çürümüş ve çürümekte olan cesetler.

Midemdeki çalkantıya rağmen başımı çevirmeye cesaret edemedim, edemezdim. Onları neyin öldürdüğünü bulana kadar olmazdı. Çürüme halleri, beni öldürmeye gelen şeyin ne olduğunu çözmem için elimdeki tek ipucuydu. Gözlerimi kısarak kopmuş uzuvlara ve açık yaralara baktım.

Hayır, yırtık değil. Yandı. Kaynadı ve köpürdü sanki-Asit.

Bu talihsiz mahkûmları tuzağa düşüren ve avlayan her neyse, onları asitli bir zehirle yiyip bitiriyordu. Aptal değildim. Ağlardan neyin mümkün olduğunu biliyordum. Yıllar boyunca Halden ve Ryder'dan dul kadınlarla ilgili hikâyeler duymuştum: aslan büyüklüğünde, üst bedenleri ve başları kadın olan örümcekler. Dişlerindeki zehir o kadar zehirliydi ki, kan dolaşımına bir dokunuş sizi canlı canlı kaynatabilirdi.

İnce, kordonlu bağlarıma karşı mücadele ettim. Kendimi ağın üzerinde zıplatarak, ulaşabildiğim ipleri kazdım.

parmak uçlarımda, ama karmakarışık ipek zincirden daha güçlüydü. Kımıldatılamaz.

Kanayan Taşlar.

O gün Halden'la ne yaptıysam onu yapmam gerekiyordu. Bir şekilde ipi parçalamıştım. Bunu nasıl yapmıştım?

Işığım parmak uçlarımda ve avuçlarımda vızıldadı ve karıncalandı. Çenemi sıktım ve dişlerimi gıcırdattım.

Fokurdadığını hissedebiliyordum.

Stones'a teşekkür et.

Sıcaklığı hissetmek, karanlığı aydınlattığını görmek-

Gözlerimi omzumun üzerinden aşağıya diktim ve neredeyse tüm midemi derinliklere fırlatarak her türlü ışığı bir anda vücuduma geri yuttum.

Bağlı bedenimin altındaki ince ağ, beni aşağıdaki sonsuz, düğümlü ağaç ve uçurum çukurundan uzak tutan tek şeydi. Bu aşılmaz ipek ağdan kurtulup kendimi serbest bırakırsam, muhtemelen boşluklardan kayar ve çılgık atarak anında ölüme dalarım.

Şiddetli bir gürültü gözlerimi yukarıya doğru sürükledi. Killoran çürük bir balkonun tepesinde, tebaasını inceleyen bir kral gibi duruyordu. Yanında hâlâ bağlı ve ağzı tıkalı olan Kane bir şeyler bağııyordu. Boğuk bir sesle, sanki saatlerdir bağııyormuş gibi.

Benim adımdı.

Adımı haykırmaya çalışıyordu. Beni uyandırmak için.

Omuzlarının çöktüğünü, korkularının bir anlığına yatıştığını görene kadar başımı kuvvetlice hareket ettirdim.

İhtiyacım olan şey bu kısıtlamalardan kurtulmanın bir yolu değil, etrafımı saran köprüye ya da platformlara ipekten kaymadan ulaşmanın bir yoluydu, böylece onlara tırmanabilirdim. Ama kalabalığın uğultusu giderek artıyordu. İsyan. Kükrüyorlardı. Ne olacağını biliyorlardı. Bir gösteri istiyorlardı.

Haydi, Arwen. Düşün, düşün, düşün-
Altımda yapraklar hışırdamaya başladı.

Ve sonra ortaya çıktı. İlk başta sadece gözleri vardı. Boncuk gibi, sarı, farklı yönlerle dönen sekiz tanesi de ağın üzerinden bakıyor, kor gibi parlıyordu. Ve onları ipek kapanı kadar ince, narin, koyu kirpikler gizliyordu. Zarif başını yukarı doğru eğdi, burnu olmayan iki düz burun deliğini ve yakut kadar kırmızı, sivri dişlerini barındıramayacak kadar narin dudaklarını ortaya çıkardı.

Dul kadının siyah kıllarla tozlanmış uzun bacakları, önümde durana kadar dışarıya ve ağın üzerine doğru uzanıyordu. İnce bir kadının gövdesi, kollarının olması gereken yerde pençeler -kısaçlar-, her tarafı neredeyse yarı saydam siyah bir örümceğin grotesk zarlarıyla kaplıydı. Başından sarkan düz samur saçları o kadar uzundu ki, öne doğru ilerlerken ağının lifleri boyunca uzanıyordu ve korkum midemde ağırlaşıp kurşunlaştı.

Ağının üzerinde gayet iyi yürüyebiliyordu. Ya o uhrevi zarafet ya da o yapışkan, zar gibi bacaklar... Her neyse, kaymıyordu.

"Hemlock," diye bağırdı Killoran halkına, "bu gece aşağıda gizlenen yaratığa bir kurban daha vereceğiz. Unutmamanız için çıplak ellerimle yakalayıp hapsettiğim bir canavar." Üzerimdeki yüzler, ateşin ışığıyla benek benek olmuş ve hâlâ çok çok yukarıda bir yerlerde parlayan güneşin değişen gölgeleri, onun sözleriyle neşelendi ve kükredi.

"Ve sadece herhangi bir kurban değil. Onyx Krallığı Kralı Kane Ravenwood'un değerli silahşörü!"

Daha fazla insan - bitkin kadınlar ve kaygan, cılız erkekler - pencerelerinden dışarı baktıkça ve eğlenen bir izleyicinin çılgınlıklarını takip ederek görev yerlerini terk ettikçe, kalabalığın içinde ooh ve aah sesleri yankılandı.

"Peki ben onu ondan çalmayı nasıl başardım?" Killoran kükredi. "Peki, neden kralın kendisine sormuyorsun?"

Kane'i omuzlarındaki tunikten tutup kaldırırken ve onu ağzı tıkalı, dövülmüş ve zincirlenmiş bir halde yandaşlarına sunarken yaşadığım dehşet ve aşağılanma karşısında midem bulandı. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle bağırıp çağıran kalabalık, birbirlerinin üzerine üşüşmüş, zevkten dört köşe olmuşlardı.

Neredeyse dikkatimi bana doğru yaklaşan yaratıktan ve onun açgözlü niyetinden çalmaya yetecekti. Ama boynundaki bir şeyden parlayan fener ışığı, hızla akan düşüncelerimi durdurdu.

Bir yaka.

Kalın demir bir tasma onu aşağıdaki derinliklere bağlıyordu. Uzun, zarif boynunu germek için defalarca durup gerindi ama zincir çok gergindi ve her yaklaştığında ya da geri çekildiğinde hareketleriyle birlikte geri çekiliyor, ona asla gevşeklik bırakmıyordu.

Ama o tasma sağlam bir zincirden yapılmıştı. Ve ben silahsızdım-

Gözlerim çılgınca diğer cesetlere kaydı.

Ama hiçbirinde aradığım şey yoktu ve o sinsice yaklaşıyordu. İnce, kıvrık bacakları birbiri ardına, kıskaçları bir, iki kez kırılırken ürkütücü bir zarafetle hareket ediyordu.

Ve kalabalık, mahkûmlar, neşeyle kükrüyor, onu alkışlıyorlardı.

Odaklan. Onlardan biri-

Sadece bunun mümkün olduğunu bilmem gerekiyordu. Zehrinin ihtiyacım olan şeyi yapabileceğini.

Deri kemer, süet kese, tahta sopa, hayır, hayır, hayır ...

Orada-

Metal bir kalkan.

Çürümekte olan bir cesedin arkasına bağlanmış demir bir kalkan, dul kadının asitli zehriyle kaynatılmış, tereyağı gibi sıvılaştırılmıştı.

Erimiş.

Zehri metali eritti.

O kısıkaçlar, şimdi çok yakın. Taze eti kesmeden önce bilenen bir bıçak gibi ses çıkarıyor. Dilimleme, çıtlama, tıklama. Yaratık üzerimde gezinirken ipek sallandı ve ben-

Kıvranmadım. Ağlamadım. Büyük bir ciğer dolusu hava emdim ve kendimi destekledim. Dul kadın yere çömeldi ve bacaklarındaki ince tüyler omuzlarımı ve burnumu gıdıkladı. Yavaşça, o pırıl pırıl kısıkaçlarıyla bağlarımı kesti, kollarımı ve gövdeyi serbest bırakırken acele etmedi. Hipnotize edici sarı gözleri parlıyor, dudakları içindeki parlayan beyaz dişleri ortaya çıkarmak için ayrılıyordu.

Burun delikleri seğirdi, gözbebekleri bir araya gelerek ince bir saç teli tenime her dokunduğunda istemsiz sarsıntılarımı ve spazmlarımı takip etti. Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğip bekledi.

Mücadelemini bekliyorum, avımı-

Ama seyircilerin inlemelerine ve kaçmam için bağırımlarına rağmen kıpırdamadan yattım. Yaratık korkunç örümcek ağzını açıp aç, ateşli bir tıslama çıkarırken ve zehirli dişlerini kalçama geçirirken dehşetten, toprak ve misk kokusundan ürperdim.

Görüşüm tek bir iğne deliğine kadar tünelleşti. Acıdan da beterdi.

Bu tür bir acının fısıltısını bile hissetmeye en çok yaklaştığım an, Kane'in şifacılarının kurt canavarı zehrini içimden temizlediği geceydi. Ve o, bunun yanında bir kıymık, bir kağıt kesiği, bir ayak parmağı darbesiydi.

Çılgılık attım.

Hıçkıra hıçkıra-

Asit kaslarımı, etimi, kemiklerimi parçaladıkça böğürdüm, ta ki kanımın fokurdadığını, derimin altında püskürdüğünü hissedene kadar.

Bir başka amansız ıstırap dalgası beni dibe çekti ve çığlık attım, sesim kulaklarımda bir ölüm perisi gibiydi-

Bayılmayın. Bayılmayın.

Bu sırada kalabalık ölümüm için tezahürat yapıyordu. İçimin boşaltılması için. Beynimin uzak bir kısmı ne yapılması gerektiğini hatırladı. Hayatta kalmak için tek şansım.

Kendime ait hissetmediğim kollarımla dul kadının tasmaına bağlı metal zincire uzandım. Zinciri, yarattığın dişinin hâlâ bacağıma saplı olduğu yere indirip metali kendi köpüren, cızırdayan etimde gezdirecek kadar gevşetene kadar çekiştirip gevşetip uzattım.

Sıkılmış, gıcırdayan dişlerimin arasından inerken, kıymık kıymık, sinir parçalayıcı işkenceden neredeyse kusuyordum. Bir dakika daha-

Bir saniye daha-

Sonunda, nihayet, dul kadının zinciri koptu, kendi asidiyle sıvılaştı, harika bir çatırtıyla.

Şimdi çok ama çok hızlı hareket etmeliydim, yoksa dul kadın özgür olduğunu fark edip havalanacak ve beni ağının açık deliklerinden aşağı düşmek zorunda bırakacaktı. Bir elimi uyluğuma soktum ve ışığın hevesle içime aktığını, yarayı kapattığını, asidi temizlediğini, yakıcı, parçalayıcı zehri soğuttuğunu hissettim.

Kısa süreli bir rahatlamayla nefesimi verdim ve diğer elimle yakasına yapıştım, bana doğru hamle yaparken kaçtım, zehirli dişleri boynumu kıl payı sıyırdı.

Ben yana doğru eğilirken kalabalık hoşnutsuzluklarını yuhaladı, ipek kafes benim her hareketime göre sallanıp zıplıyordu.

Hareket. Dul kadın etrafımda süründü ve dişleriyle beni bir kez daha delmek için saldırdı.

Yuvarlandım, başka bir darbeyi savuşturdum, ağ huzursuzca daldı ve ayağım açık bir delikten kaydı.

Daha fazla tezahürat, daha fazla kudurmuş neşe-
Ellerim ipeğin ince tellerine dolandı, lifler beni tutamayacak kadar hafif, çok narindi-

Elimi uzattıkça midem bulanıyordu.
ulaştım.

Ve sonunda yakasını kavradı.

Parmaklarım metal zincirlere dolandı, kendimi dikleştirdim ve acıya rağmen yaratığın üzerinde bir at gibi oturana kadar çektim. Kötü bir çığlık attı ve ben de kendimi sabit tutmak için ellerimi saçlarına doladım. Kemikli dış iskeleti inceydi ve ağırlığının altında eğildi, sazımsı, dikenli tüyleri kollarımı sıyırdı. Ben tutunmaya çalıştıkça kalabalık neşeyle gürlerken, dul kadının esnek vücudu kıvranıyor ve silkelenerek beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Boynundaki zinciri daha sert çekerek onu arka ayakları üzerinde duran bir küheylan gibi şaha kaldırdım.

"Hadi," dedim homurdanarak. "Seni serbest bıraktım, hadi."

Birden havalandı ve seyircilerle dolup taşan büyük meşe platformuna doğru sıçrarken geriye doğru savruldu. Dul kadının bacakları sarmaşıkların, merdivenlerin ve cesetlerin üzerinden geçerken sevinç çığlıkları hızla dehşet çığlıklarına dönüştü. Hayatımı kurtarmak için tutundum, tıslayıp çığlık atarken, dişlerini şaklatırken ipeksi saçlarını çekti.

Sadece Killoran ve adamlarının paniklemeye başladığı, silahlarını almak için çırpındıkları, yaylı tüfeklerini bize doğrultmak için birbirlerinin üzerinden süründükleri yere yaklaşmam, daha yükseğe çıkmam gerekiyordu.

Dul kadın sinmiş, kirlenmiş bir çocuğa doğru hamle yaptı ve ben de tüm gücümle tendonları kopana kadar onu geri çektim.

kollarım zorlanıyordu, ter boncuk boncuk alnımda birikiyordu-

Geri, Stones- kahretsin, geri-

Yine ıglık attı, kulağıma o kadar yakındı ki dişlerimi gıcırdattı.

"İstediğın bu değil," diye ısırdım. "Seni zincirleyen adama ne dersin?"

Dul kadın çocuktan uzaklaştı ve zarif başını bana doğru eğdi. Uzun, ipeksi siyah saçları dizime döküldü ve ben bu hissin etkisiyle kıpırdandım.

"O yukarıda." Zinciri Killoran'ın savaş odasına doğru çektim. "Ve onu öldüreceğım."

Dul kadın havalandı, cilasız direklerin, su kovalarının, bir kasap kulübesinin üzerinden dikey olarak tırmandı; müşteriler köprülere doğru koşarken uzun, zarif bir bacak bir sığır etine daldı ve platformdan atlayarak hala damlayan dişlerinden uzaklaştı.

Oklar ikimizin de üzerine yağarken o daha da yükseğē tırmandı. Ama Siren Körfezi'nden bu yana geçen haftalarda ışığım la tek bir beceri geliştirdiysem, o da etrafımda ieklendirdiğım ve ikimizi de tepemizden süzülen silahlardan koruyan yanardöner altın kalkanımdı.

Killoran'ın Kane'i lilyum zincirlerinden tutup balkondan taht odasına sürüklediğini görebileceğım kadar yükseğē tırmandık. Dul kadın tırmanmaya devam edecek, şehirde ziyafet çekmeye devam edecekti. Bu benim şansımdı.

Kendimi hiç zorlamadan saçlarını çözdüm ve sıçradım.

Killoran'ın balkonunun düğümlü kirişlerinin üzerine sertçe indim, ellerim çıkıntıyı kavramak için çabalıyordu. Kendimi yukarı ve uyumsuz ahşap kalasların üzerine kaldırdım ve kaba, düzensiz nefeslerimi yakalamak için yere yığıldım.

Çok solgun ve terden sıırıslıklam olmuş Kane'den sadece birkaç metre uzaktaydım ve deri tıkcacın içinden bana seslenmeye çalışıyordu.

Ama onu duyamıyordum. Kulaklarımdaki uğultu, kalbimin çarpıntısı ve zihnimdeki o zonklayan, anlaşılmaz acı dışında hiçbir şey duyamıyordum. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama görüşüm bulanıklaşmıştı-

Killoran'ın adamları saniyeler içinde beni avuçlarının içine aldılar.

Yorgunluk beni tüketti ve onların sadık tutuşlarına karşı sarktım.

"Önemli değil," diye mırıldandı Killoran odanın diğer ucundan. "Ondan kendim kurtulacağım," diye kükredi dışarıdaki kalabalığa. Ama tek duyabildiğim, dul kadın şehirlerinde sinsice dolaşırken, çivili bacaklarını branda çatılardan geçirirken ve dişlerini gördüğü herkese geçirirken attıkları çığlıklardı.

Onlara iyi hizmet ettim.

Umarım bu gece yatağa tok girmiştir.

Killoran kılıcını kınından çıkararak bana doğru yürüdü.

Ve aniden o zihin değıştiren his, o felç edici, tüyler ürpertici bükölme

Yerini deniz rüzgârının saldırısına, gıdaklamalara, beyaz sıcak kömürlere, ölümün gözünü kırpmadan bakışına ve göz kamaştırıcı güneş ışınlarıyla dolu soğuk bir sabaha bıraktı ve-

Saldırıya karşı kendimi zorladım ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Daha önce hiç görmediğim sekansların saldırısı -bir rahmin içindeki çocuk, ormanda çürüyen bir tilki, çan korosu, küller, közler ve alevler- bir görüntü, bir his yakalamaya ve bir diğeri zihnimi işgal etmeden önce anlamlandırmaya çalışırken havayı emdim. Güç beni hırpalarken beni esir alanlara karşı gerildim.

Amansız bir çılgınlık, coşku ve güç.

Saf, inatçı güç- Beni
çağırıyor-
Efendisine.

Hiç tanışmamış olmamıza rağmen
yeniden bir araya gelmiştik.

Korkmuyordum.

Ne olduğunu biliyordum.

Neden bana ait olduğunu biliyordum.

Bu kıtada aynı kalp atışında böylesine hastalık, coşku ve
kargaşaya neden olabilecek tek şey.

Killoran Güneş'in Kılıcı'nı kullanıyordu.

KANE

A

GONY.

İşığım değil, lilyumdan süzülüp gelen, acımasızca
bedenimden alınan
son birkaç saattir kan akıyor-

Ne de Arwen için kükremekten çığ ve parçalanmış
boğazım. Hayatı için, uyanması için, savaşması için,
kaçması için. Gücsüzdüm ve ona yardım edemiyordum.

Hayır, Killoran'ın bize doğru alçalmış ve tehditkâr
adımlarla ilerleyişini, kılıcını kaldırmış, Arwen'i ikiye
bölmeye hazır bekleyişini izlerken içimi bir ıstırap kapladı.

İçimde var olduğunu bilmediğim -iki yüz yıldır
bilmediğim- bir öfke, sağanak bir fırtına gibi kalbime doldu
ve sarsıldı. Ta ki düşünemez, göremez, ağızımdan Killoran'a
durmasını, onu rahat bırakmasını, beni onun yerine
almasını haykıramaz hale gelene kadar.

Savaş lordu yerdeki cesetlerin etrafından dolaşıp
haydutlarının kollarına yığılmış olan Arwen'e doğru adım
attığında, şahdamarının zonklamasından başka bir şey
görmedim.

Onun yaşam gücü.

Onunla dünyamızı kurtarabilecek kadın arasında duran
tek şey.

Her alemde.

Her insan.

Her Fae.

Ona doğru hamle yaparken düşünmedim.

Işığım hala zincirler tarafından bastırılırken, ejderha dişlerimin deri tıkaçtan geçerek diş etlerimi deldiğini hissetmek tekinsizdi. Tüm varlığımın deneyimlenmesinin mümkün olmaması gerektiğini söyleyeceği bir his. Daha önce hiçbir Fae liliüm ile bağlıyken lighte kullanmamıştı.

Acı dayanılmazdı. Sık sık olduğu gibi, yer değiştirdiğimde bedenimin kendini yeniden düzenlediği kısa bir an için. Ancak şimdi liliüm zincirleri beni askıya alınmış bir ıstırap durumunda tutuyordu, tam olarak yer değiştiremiyordum ve içimde bir canavar gibi kafeslenmiş olan öfke, yapabileceği tek şekilde serbest kaldı.

Ağzımın içinden.

Arwen'in dehşet dolu soluğunu odadaki diğer herkesten önce duydum.

Ama o sırada Killoran çoktan ölmüş, ayaklarımın dibinde yerde yatıyordu; boğazını parçaladığımda attığı çığlık, çıkaracağı son sestti. Altımda, boğazı tamamen parçalanmış, tendonları ve eti geriye doğru soyulmuş ve bir zamanlar boynunun olduğu yerde kanlı, ıslak bir kütle halinde parçalanmıştı. Gülümseyebilirdim.

Ama ağzımda-

Dizlerimin üzerine çökmeden önce piçin kalıntılarını yere tükürdüm. Ejderha dişlerimin keskin minesini diş etlerime geri çekildi ve sonunda acıdan biraz kurtulmamı sağladı.

Ama sonra, acı başka bir yerdeydi.

Yanıyordu, dalgalanıyordu, yan tarafımda.

Kaburgalarımın arasına saplanmış çelik hissini biliyordum. Bir ciğer dolusu hava çektim.

Sikeyim.

Killoran, boğazını parçaladığım sırada yan tarafıma son bir darbe indirmiş olmalıydı. Adamlarından herhangi biri liderlerinin başlattığı işi bitirmeden önce Killoran'ın kılıcını yerinden çıkarabilmek için ellerimi lilyumdan kurtarmam gerekiyordu.

Arwen'i tutan iki adam yanmış gibi sendeleyerek geri çekilince gözlerim açıldı. Sanki Arwen'in teni onları yakmış, merak gözlerindeki çirkinliği çilleştirmişti.

Arwen bana doğru koştu. "Kıpırdama. Onu çekip çıkaracağım-" "Nasıl istersen kuş," diye homurdandım. "Ama acele et."

Arwen ellerini kılıcın etrafına sardı ve ben parlak ışığa karşı gözlerimi kısıtım.

Parlak ışık mı?

Önümdeki manzara karşısında irkildim; Arwen yanımdaydı, Killoran'ın kılıcı iki elinin arasındaydı, hem o hem de kılıç herhangi bir ateşin, herhangi bir yıldızın parlayabileceğinden daha parlaktı. Kabzası dokuz taşla süslenmişti, mücevherli bir kaleydoskop gibi, yanardöner ve ışıltılı, güneşin kendisi gibi parlak ve kör ediciydi.

Bıçak. Killoran'ın silahıydı.

Ama adamlar üzerimize çullanmıştı, sopalar ve coplar çekilmişti, yüzleri öfke ve ölüm arzusuyla ıslanmıştı.

Ayakta bile duramadım.

Arwen tek bir hamleyle kılıcı gövdemden çekti.

Rahatsızlığa karşı dişlerimi sıktım, Arwen temiz bir yarım daire çizerken gözlerimi ayıramadım. Silahı kullanmanın verdiği güç onu neredeyse havaya fırlatacaktı ve çelikten fişkıran patlayıcı ışık odadaki her caniyi ikiye böldü. Killoran'ın karıları dehşet çığlıkları atarak eğilirken, iğrenme sesleri çıtırdayan kemik ve yanan et seslerine karışıyordu.

Arwen etrafındaki kan ve dökülen uzuvları zar zor fark etti. İkiye bölünmüş altı ya da yedi adam sanki

basit ekmek somunları. Gökyüzündeki tüm yıldızları barındırıyormuş gibi parlayan bıçak.

Yavaş yavaş ayağa kalktım, kollarım hala arkamda kilitliydi, bir elini yarılmış etime koyarken karnıma doğru donuk bir acı yayılıyordu. "Kıpırdamadan dur."

"Zamanımız yok. Killoran'ın adamlarının geri kalanı-" "İyileştiğinde gideceğiz."

"Ben iyiyim, birkaç düzine kez bıçaklandım. Zar zor acıyor."

Alnımdan boncuk boncuk terler süzülürken ona rahat bir sırtış attım. Ofladı ve parmaklarındaki ışığın yarama sızdığını hissettim.

Perdeye yönelmeden önce sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı ama bir şey onu durdurdu. Arwen döndü ve kana bulanmış savaş odasına doğru koşmaya başladı. Ceset parçalarının, kan ve iç organ havuzlarının üzerinden atlayan Arwen, Killoran'ın boş tahtına ulaştı; burada üç üstsüz kadın bir araya toplanmıştı.

"Kaç," diye uyardı, Güneş'in Kılıcı'nı zincirlerinin arasından geçirerek; Arwen'in ışığının akıcı yayları havaya kıvılcımlar ve metal parçaları gönderiyordu. "Ve doğruya, dul kadından uzağa."

Kadınlar teşekkürlerini mırıldanarak hızla hareket ettiler.

"Güneşin Kılıcı," diye mırıldandı Arwen. "Kalbimin içinde. Taşlar, kehanetlerden nefret ederim."

Kadınları çıkışa doğru takip ederken kaşlarımı kaldırıp sordum.

"Sen, Kane," dedi bana dönerek. "Sen benim kalbimsin. Bıçağı senin içinde buldum. Kelimenin tam anlamıyla."

Fazladan tek bir ons enerji harcayabileceğimi hissetseydim gözlerimi devirebilirdim. Bir sahtekârın bağırsaklarına yüzüstü düşmemek için en yakın duvara doğru sarktım.

"Lilium'u senden nasıl çıkaracağız?" Kollarımı hâlâ arkamda tutan zincirlere baktı.

Elindeki bıçağı işaret ettim. "Nişancılığın nasıl?"

Arwen'in yüzü bembeyaz kesildi ve neredeyse içimden gülmek geliyordu.

"Başka bir yolu olmalı."

"Aklıma gelen bir şey yok." Sesim boğuk çıkıyordu ve dilimde hâlâ kaygan insan kanının tadı vardı. "Şimdi, kuş." Önünde, asılı duran tahtanın üzerinde diz çöktüm ve bileklerimi bıçağına bakacak şekilde çevirdim.

"Bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Ya o adamlara yaptığı gibi senin de kollarını keserse?"

Sesler patika yollarda ve dolambaçlı ip köprülerde yankılanmaya başlamıştı. Kellelerimiz için çağrılar.

"Kimin silaha ihtiyacı var? Sadece yap."

"Taşlar bana yardım ediyor," diye mırıldandı ve parlayan bıçağı hızla lilyum zincirlerinin üzerine indirdi.

Tanrılara şükürler olsun.

Bileklerimi döndürdüm ve yanmış etimi ovuşturdum. Sadece bir çizik.

Hareketliliğin rahatlığının ya da vücuduma geri dönen ışığın tadını çıkarmaya vakit yoktu. Buradan çıkmamız gerekiyordu. "Haydi."

Arwen ve ben perdenin yanından geçip eğri büğrü merdivenlerden aşağı, asılı şehrin kalbine doğru hızla indik. Köprülerden ve dükkânlardan hızla geçtik, Arwen'in ölümünü o kadar duygusuzca alkışlayan kalabalık çoktan gitmiş, onun serbest bıraktığı canavardan saklanıyordu. İlk vardığımız çatıya, adanın doğu kenarına en yakın olanına ulaşana kadar koştuk.

Altımızda adanın dibinden yükselen çürümüş, güneş görmeyen ağaçlardan oluşan sonsuz bir çukur uzanıyordu. Üstümüzde ise

Volkan benzeri adanın açık ağız ve gökyüzü.

Arwen'den yeterince uzakta olduğumdan emin olmak için duruşumu genişleterek yer değiştirmeye hazırlandım.

Ama hiçbir şey olmadı.

"Neyin var?" Sesindeki korkudan nefret ediyordum.

Tekrar denedim. Bir şey çıkmadı. Ve sesler daha da yükseliyordu.

"Kane?"

"Yer

değiştiremem."

"Neden?"

Tüm ada sarsılana kadar kükreme isteğimle savaştım. "Çok bitkinim. Liliiumdan. İhtiyacım var- Siktir. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Peki," diye izin verdi Arwen, elini omzuma dolayarak. "Aşağı iner ve saklanırsınız, ta ki-" Sesi bir soluğa dönüşene kadar.

"Neye kadar?" Yüzümü ona döndüm. Ama gözlerim, kelimeleri dudaklarından çalan aynı kan dondurucu manzaraya takıldı.

Altımızda daireler çizen sefil gri bir wyvern ve onun sırtına binmiş, saçları kar kadar beyaz bir askerin bulanık şekli.

Lazarus, ejderha formunda. Ve Halden. Yaşıyor. Ve babamın boynunun dibinde diz çökmüş, kudretli kanat açıklığında bir leke, aşağıdaki ormanı araştırmak için başını eğmiş.

Bizim için.

Arwen'in sözleri zar zor duyulabiliyordu. "Burada olacağımızı nereden biliyorlardı?"

Dehşet içimi parçaladı. "Griffin bunu bilen tek kişiydi. Ve o asla-"

"Tabii ki hayır."

Sessiz bir rüzgâr kestane rengi saçlarını yüzüne savurdu. Aşağıdaki ağaçlardan daha fazla bağırs ve kükreme. Daha fazla köprü

sallanıyor ve botların tepinmesiyle çıtırdıyor. Batı ucundan gelen birkaç çığlık. Dul kadın, emindim.

Bizi büyük çamların altına sürükledim ve budaklı bir ağaç kökünün altına çömeldik. Rüzgâr ikimizi de dövüyordu ve Arwen derin düşüncelere daldığında sık sık yaptığı gibi saçlarını kulağının arkasına sıkıştıramadan gözleri benimkilere kaydı, suçluluk duygusu dalgaların kıyıya vurmasından önceki kabarıklık gibi gözlerini doldurdu.

"Ne oldu?" Isırarak söyledim.

"Ryder," diye fısıldadı. Zar zor duyuluyordu. "Ona nereye gittiğimizi söyledim. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim-"

"Eminim yapmamıştır."

Arwen ağaçların arasında dolaşan ve kayalıkların kenarından süzülen gri pullu wyvern'e baktı. Araştırıyordu. Sonra gözleri elindeki kılıcı buldu, güneş parlak ışınlar halinde kılıcın çelik gibi yüzünden damlıyordu.

Dehşet görüşümü bulanıklaştırdı. "Bunu aklından bile geçirme." "Kane-"

"Yapmayın dedim. Onlar gidene kadar burada kalacağız."

Arwen'in yüzü sertleşiyordu. Kararlılığıyla birlikte. "Burada olduğumuzu biliyor. Bizi bulana kadar durmayacak. Beni bulana kadar."

Kalbim doğru düşünemeyecek kadar yüksek sesle çarpıyordu. Böyle bir şey olamazdı. Bunun olmasına asla izin veremezdim. Ona da söylemişim. "Ben gücümü yeniden kazanana kadar bekleyeceğiz ve sonra onu Shadowhold'a geri dönebilecek kadar zayıflatacağız. Orduyu topla."

Arwen ayağa kalktı, artık peşimizdeki tutsakların görebileceği bir yerdeydi ve platformun kenarına doğru geriye doğru ilerledi. "Onu asla yenemeyeceğiz."

Ben de ayağa kalktım ve ona doğru uzandım. "Bu tek-"

"Kane." Arwen elimi avuçlarının arasına aldı, başparmağı parmak eklemimi yavaşça okşadı. Sakinleştirici bir şekilde.

Zorlukla nefes alabiliyordum. "Arwen, sana izin vermeyeceğim."

"Artık kaçmak istemiyorum. On binlerce insan bir savaşta hayatını kaybedsin diye zaman mı kazanalım? Citrine bizimle birlikte savaşmayacak. Peridot yağmalandı. Bu kazanabileceğimiz bir savaş değil. Ama artık buradayım. Bıçakla birlikte. Lazarus altımızda uçuyor ve bir kez olsun, her nasılsa, avantaj bizde. Buna hemen şimdi son verebilirim." Arwen elimi sıkıca tuttu ve bir sonraki sözlerinin ne olacağını zaten biliyordum. "Ve yapacağım da."

Keder, anlaşılmaz keder kalbimi ikiye böldü. "Peki ya Beyaz Karga? Hâlâ senin yerini alabilirim."

Arwen'in yüzü neredeyse buruşacaktı, ilk duygu kırıntısı durgun, sarsılmaz güç maskesinden sıyrıldı.

"Senin fedakârlığın benim için ölümden beter olur. Beni sensiz yaşamaya mahkum etmek mi? Benim yerime öldüğünü bilmek? Bunu bana yapma. Lütfen, bunu bana yapma."

Beth'in sözleri kafamın içinde çınladı. "Bu mümkün, ama maliyeti onun için kendi hayatından daha önemli olacak." Kolunu kavradım. "Sensiz yaşayamam."

"Hayatta kalacaksın. Yaşayacağını biliyorum." Arwen yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri yaşlarla dolup taşsa da tavizsiz bir iradede başka bir şey taşımıyordu. "Tek bir şeyi bile değiştirmezdin."

"Hayır," diye kükredim. Tüm adanın beni duyması umurumda değildi. Ellerimi onun kollarına doladım.

"Kane-"

Göğsüm. Nefes alamıyordum. "Hayır." Ona daha sıkı sarıldım. "Beni dinlemelisin." Bu şekilde bitemezdi. "Beni dinle, lütfen, Arwen-"

"Seni seviyorum," dedi, elleri çenemde yumuşacıktı. "Böyle olmak zorunda. Kaderimden asla kaçamadım. Ve artık istemiyorum. Ama yaşamak zorundasın. Cesur ol. Kendini affet. Bunu benim için yap. Benim için yaşa."

Ve ben daha tek kelime edemeden, her zamankinden daha güçlü bir şekilde -benden daha güçlü bir şekilde- elimden kurtuldu ve bir güvercin kadar zarif bir şekilde platformdan aşağıya atladı.

ARWEN

| RÜZGÂR SAÇLARIMI YÜZÜME SAVURDU, YÜZÜMÜ YAKTI.
Göz kapaklarım, elmacık kemiklerim ve dudaklarımın derisi. Bıçağın gücü içimde titriyor, içimde yükseliyordu.

Kalbim ve kafamda çarpıyordu. Kanıma sızan ışığımı ateşliyor ve ruhumda bir bülbül gibi şakıyordu.

Düşerken yüzümden tuzlu gözyaşları aktı ama sakindim. Bu doğrudu.

Bıçak ve ben birdik. Ve herkesin acısı, herkesin ıstırabı yakında sona erecekti.

Son anlarım Kane ile geçti. Bu bir lükstü. Bir lütuftu. Tek umudum -tek duam- tüm bunlar sona erdiğinde biraz mutluluk bulabilmesiydi. Bir gün sabahları uyandığında benim ya da bir başkasının ölümü için kendini suçlamayacaktı.

Yaprakların, dalların ve koyu renkli ağaç gövdelerinin yanından geçerken aklımdaki son düşünce buydu.

Ve sonra Lazarus'un keskin, pullu sırtına homurdanarak indim.

Şaşkınlıkla sarsıldı, sürüngen ağzından bir kükreme koptu-

Uzun, zarif boynu, omurgası boyunca çömelmiş beni bulmak için dönüyordu.

Kuru, cezalandırıcı rüzgâr yüzümü yaktı. Boştaki elimle bıçağı almak için çabaladım ve sırtına saplamadan önce bıçağı havaya savurdum.

Bir başka kulak tırmalayan, kemik çürüten kükreme-

Ve bıçağımın ince ucundan Lazarus'un yansıtıcı, cam gibi pullarına doğru parlayan, altın rengi bir ışık sekmesi aktı.

Gözlerimi parlaklığa karşı açık tutmak için zorlandım, ışığımın vücudumu büyük, delici patlamalar halinde terk etmesinin gücüyle sarsıldım, bıçağın içinden akarak-

Korkuyla, kaslarımda ve uzuvlarımda dolaşan ham güçle sarsıldım-

Neden ... neden hiçbir şey olmuyordu?

Bıçağı tekrar, bu sefer daha sert -çok daha sert- indirmek için havaya savurdum ama asla temas etmedi.

Öne doğru itildim, yüzüm Lazarus'un yara izlerinin delici çıkıntılarına saplanırken güçle homurdandım.

Omurgam, ağzım kül, rüzgâr ve buz tadında.

Halden vücudunu tekrar bana doğru itti ve açığı kullanarak bıçağı ellerimden almaya çalıştı. Dizlerimi yukarı çektim, ayakta durmak için bir kaldıraç elde edene kadar kendimi düğümledim ve bıçağı tüm gücüyle -elimden sadece bir uzantısı- kavrayışından çıkarıp doğrudan kafasına doğru kaldırdım.

Halden eğildi ve Lazarus'un sarp sırtına zar zor tutunabildi. Birlikte ağır ağır nefes aldık, düzensiz pantolonlar acı çekiyormuş gibi uğuldayan bir rüzgâr tarafından boğuldu.

Ve Lazarus, altımızda, sadece daha yükseğe yelken açtı. Nedenini anlayamadan Halden kılıcını kaldırdı ve havada bana doğru vınlayarak ilerledi.

Sağa doğru çalım atıp kendi kılıcımı ileri sürdüğümde, darbe dağlar kadar bir farkla ıskaladı ve göğüs kafesini kıl payı sıyırdı.

Ondan daha iyiydim.

Daha güçlü.

Lazarus hava akımlarında alçalıp yükselirken ayağımı daha sağlam basıyordum.

Güneş'in Bıçağı -benim bıçağım- avucumda hoş bir şekilde tısladı.

"Bunu yapmak istemezsin," diye bağırdım rüzgâra doğru, Lazarus yana savrulup neredeyse Halden'i devirecek ve koyu yeşil bir ölüme doğru düşmesine neden olacaktı.

"Başka seçeneğim yok!" Yukarı, yukarı, yukarı gökyüzüne doğru yelken açarken Halden tükürerek karşılık verdi, parlak güneş artık çıkıntının üzerinde kör ediyordu ve sert rüzgâr neyin yukarıda neyin aşağıda olduğunu görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Halden kılıcını tekrar savurdu, özensiz ve gelişigüzeldi, ben de kılıcımın darbeyi savuşturdum. Kaslarım tatlı bir şekilde zonkladı ve bir kez daha hamle yaparken nefesimi çektim, bu sefer kılıcını kestim ve metal parçalarını kurdeleler gibi havaya gönderdim.

Lazarus hâlâ hareket ediyordu. Adanın ucuna doğru gidiyordu. Bizimle birlikte kaçıyor. Benimle-

Bir elimle uzanmış bir kanadı kavrayıp, diğer elimle bıçağımı sıkıca kavrayana kadar manevra yaptım. Halden'in göğsüne tüm gücümle tekme attım, dörtlü kaslarım gerildi ve kendimi Lazarus'un dar boynuna tehlikeli bir şekilde yaklaştırdım.

Boynu . . .

Onun yumuşak, nüfuz edilebilir boynu-

Halden kendini Lazarus'un kuyruğuna sıkıştırdı, kılıcı sol elinden sallanıyordu. Ancak o zaman iki şeyi fark ettim: Peridot'ta çadırını ateşe verdiğim yerde yüzünün bir tarafını benek benek kaplayan, kabaca iyileşmiş yanıklar ve sağ eli.

Daha doğrusu eksikliği.

Bir zamanlar elinin olduğu yerde sadece benekli bir kütük kalmıştı. Endişe ve kızgınlıkla tırnaklarını yediği eli. Annemin akşam yemeği için sebzeleri yıkamasına yardım eden bir el. Yüzümü okşayan bir el. Kızgın demiri etime işlemişti.

şimdi, gitti.

"Halden," diye bağırdım, hava ciğerlerime düzensiz bir şekilde girip çıkıyordu. "Elin."

Ama o sessiz kaldı, kendisi de bir ciğer dolusu hava emdi, kaşları hem savunmacı hem de utanç doluydu. Halden kılıcını bana çevirdi.

"Bunu sana o mu yaptı? Seni uzuvlarını keserek mi cezalandırdı?"

"Bunu hak ettim," diye bağırdı. "Kaçmana izin verdim."

Başımı salladım. Onu öldürmek istemiyordum. Her nasılsa, her şeyden sonra, yine de istemiyordum. Ama şimdi başarısız olamazdım. Lazarus güçlü kanatlarını çırpmaya devam ederek bizi Hemlock Adası'ndan daha uzağa taşıdı. Hareket etmek zorundaydım.

"Ben Fae'yim, Halden. Kazanamazsın. Lütfen."

"Ben tarafımı seçtim. Belki de kaybeden taraftı. Her iki durumda da, seçtiğim taraf buydu."

"Herkes kurtarılabilir. Bize katılabilirsiniz."

"Hiç değişmedin, değil mi?" Sanki kendi sorusuna cevap veriyormuş gibi başını salladı. "Hiç kimse, hayır. Ben değişmedim."

Rüzgâr bizi hırpalarken gözlerimden yaşlar süzölüyordu. "Seni öldürmek istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım."

Kane'i düşündüm. Bir insanın canını almanın onun için her zaman ne kadar kolay olduğunu düşünmüştüm. Siren Körfezi'nde öldürdüğüm adamların cesetleri aklıma geldi, kanları sahildeki kumları ve kayaları ıslatıyordu. Ve Killoran'ın adamları, elimdeki bıçakla kasaptaki etler gibi ikiye bölünmüş cesetler, onların cesetleri de gözümün önüne geldi.

Birdenbire Kane ve ben o kadar da farklı olmadık.

Ve başka bir yol olmadığını biliyordum.

Yutkunarak hıçkırıklara boğuldum, rüzgârın gücüne karşı ilerledim ve savurdum. Halden'in çeliği benimkiyle havada buluştu ama denk değildi. Kılıcı benimkine değdiği anda avucunun içinde sıvı gümüşe dönüştü ve Lazarus'un sırtına damlacıklar halinde yağdı. Çelik parçaları dolu gibi saçlarıma, ellerime saçılıyordu; Halden'in gözleri açıldığında elinde bir kabzadan başka bir şey göremedi.

Bu sefer tereddüt etmedim.

Bıçağımı Halden'in kalbine sapladım. Bıçak etine, kanına, kaslarına battı. Bıçağımdan -ışığım için bir kanal- saf beyaz alevler dökülürken çığlık attı ve göğsünden fışkırdı. O kaşındırıcı, kavurucu his kürek kemiklerimde tekrar büküldü ve ateş Halden'in vücudunu sadece birkaç saniye içinde tamamen tüketirken, başımın arkasından sırtıma doğru bakarken son ifadesinin bir huşu olduğunu hissettim.

Alevler dindiğinde, hiç kan yoktu. Lazarus aniden yan yatarken ve küller Hemlock Adası'nın unutulmuş derinliklerine belirsiz bir şekilde düşerken, sadece en eski dostumun kömürleşmiş kalıntıları düşmana dönüştü.

Ve sonra ona olanlar için ağlarken gözyaşlarıma engel olamadım.

Benden.

Ve şimdi olması gereken şey için.

Lazarus'un zarımsı, damarlı kanadına uzandım. Kane'inki gibi cilalı ve şık değildi. Avucumun altındaki, bayat kan renginde boynuzlu bir tepe tarafından uçlanan bir boğanın derisi gibi kalın sinirin hiçbir güzelliği yoktu. O pençe tek başına ön kolumdan daha uzundu ve kanadını daha yukarıdan kavrayarak ona uzandım. Dengeye ihtiyacım vardı. Tek bir şansım vardı.

Daha yükseğe tırmandım, boynuna uzandım.

Alt tarafı, daha kırılgan deriyi kaplayan ince pullarıyla. Bıçağımı oraya saplardım.

Ykseldikęe hava kulaklarımda çınılıyordu, Lazarus hâla Hemlock'un o dudağına doğru yelken açıyordu. Yakında Stygian Gölü'nün derinliklerinde süzülüyor olacaktık. Halden'in öldüğünün farkında mıydı? Artık kimsenin yoluma çıkamayacağını? Beni lmcl sulara mı bırakacaktı? Kıyıda kilometrelerce uzakta, acı verici bir şekilde yavaşça boğulmaya mı bırakacaktı?

O zaman daha hızlı. Daha hızlı olmalıydım.

Dizlerimi Lazarus'un sırtına dolayarak, ne kadar düşüp kalkarsa kalksın, sahip olduğum tüm güçle ona tutunarak, bıçağı havaya kaldırdım ve boğazına doğru kesmek için hareket ettim.

Ama kenarı asla deriyi delmedi-

Lazarus şiddetle döndü, neredeyse bir fıçı taklası atarak beni ve bıçağı aşığı, aşığı, aşığı uçurdu-

Halden'in küllerinin peşinden düşerken ellerim havada kayıyor, bıçak avuçlarımdan uçup gidiyordu-

Hayır, hayır, hayır-

Ve yine, kürek kemiklerimdeki o his, etimi kırmaya, beni bir şekilde havada tutmaya çalışan noktalar gibi-

Ama ona odaklanamıyordum, ışığımı hissedemiyordum-

Karnım kendi üzerinde dönüp dururken tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan kendi ığlıklarımdı. Dalıyordum, yuvarlanıyordum, serbest dşşteydim-

Ta ki altımda kan kırmızısı gözleriyle gri bir wyvern'in dalıp geçtiğini ve düşerken beni yakalamak için pullu bir avucunu açtığını görene kadar.

Hayır-

Beni yakalamak için değil-

Her hançerden, her kılıçtan daha keskin olan pençesi,
yuvarlanan bedenimin tam altına yerleşti.

Beni kazığa oturtmak için-

Hâlâ düşmekte olan kılıcı kendime doğru çekmek için
gücümü havaya savurdum.

Gözyaşları yüzümü parçaladı.

Ona ulaşmak. Herhangi bir şey için, lütfen herhangi bir
şey-

Kane'in kükremesini duydum. Bir yakarış değil, saf
ıstırabın ulumasıydı.

Yıkımın. Kaybın. Sınırsız, bitmeyen kederin-

Hissettiğim son şey, Lazarus'un açık, uzanmış pençesi
ıslak bir gıcırtyla karnımı delip geçerken duyduğum yakıcı
acıydı.

KANE

DIZ KAPAKLARIMIN KEMİKLERİ SERT ZEMİNDE ÇATIRDADI,
Aşağıda kuru odun var.

Hareket edemiyordum.

Kükreyerek platformun kenarına diz çöktüm.
Boğazım kanayana kadar kükrerdim.

Orada öylece asılı duruyordu. . . Gevşek, kırık, tek bir
sivri pençeye takılmış, havada asılı, yaylı bir kurdele gibi
ortasından mızraklanmıştı. Her nasılsa zarıftı, sanki
Ölüm'ün kendisi tarafından baştan çıkarıcı bir valsine içine
daldırılmış gibiydi.

Öldü.

Ölmüştü.

Bütün bir odayı zifiri karanlığa boğan bir mumun
sönmesi gibi. Ve onunla birlikte ruhum da sönüyor.

Altımdaki düğümlü tahtaya kustum. Tekrar
ve tekrar ve tekrar.

Hayır, lütfen, hayır-

Sarsıldım, nefes nefese kaldım ve son sözlerinin kulakları
sağır eden gürültüsü dışında zihnim boşaldı: "Yaşa, benim
için . . ." Onun sözleri ve kalbimin gümbürtüsü. Harap
olmuş, yok olmuş, parçalanmış kalbim.

Ve ezici boşluk-

İçimdeki her şey altımdaki zemine döküldüğünde ve kuduz bir hayvan gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde nefes nefese kaldığımda, gözlerim yaşlarla bulanıklaştığında, dişlerim gıcırdadığında, kendimi ayakta durmaya zorladım.

Ama Lazarus gökyüzünden kaybolmuştu.

Pençeler arkama indi ve beni de öldürmeye gelen paralı asker her neyse, kendimi sakinleştirici, hızlı nefeslerle destekledim.

Lütfen, diye düşündüm.

Öldür beni. Onunla
birlikte olmak istiyorum.

Lütfen.

Ama Griffin'in eli omzumdaydı, beni yüzüne çevirdi, gözleri sert, ifadesi acımasızdı, "Gitmeliyiz" dedi.

Ryder komutanın arkasından çıktı ve yüz ifademi inceledi. Enkaz gibi görünüyor olmalıydım. Yıkılmış. Çünkü dehşet içinde tek bir "Hayır" dedi.

Griffin'in gözleri benden Ryder'a kaydı ve geri döndü.

"Şimdi." "Hayır, hayır, hayır-" Ryder yalvardı. "Bunların hepsi benim hatam. Ben yaptım

Bu. Bu benim hatam-"

"Ryder," diye uyardı Griffin, sesi bir bıçağın ucundan daha keskindi.

Ama Ryder durmadı. "Ona söyledim. Bunu yapmamam gerektiğini o an anladım. Amelia bunu nasıl yapabildi? Nasıl-"

"Ne yaptın sen?" Kelimeler ağzımdan uçup gitti, öfke kısa bir süreliğine de olsa acımı dindirdi. Hareket ettiğimi bile fark etmemiştim. Ryder'ın boğazının elimde olduğunu fark etmemiştim, yüzünün korkunç, tatmin edici bir mavi tonuna dönüştüğünü fark etmemiştim. Tutuşumu sıkılaştırdım.

"Kane," diye bağırdı Griffin, kolumu çekiştirerek. "Kane, kendini kontrol et. Bu bir hataydı. O bir hata yaptı, onu öldüreceksin!"

Ryder boğuldu ve tükürdü.

Güzel. Daha sert sıktım, elimin altında solunum yolunun kapandığını hissettim. "Neden sen yaşamalısın?"

Ryder'ın mor yüzü bana doğru gerildi, ağlamaklı ve geniş gözlü. Acıya katlanmak. Kabulleniyordu.

"Neden?" Kükredim.

Griffin beni sarstı. "Arwen bunu istemezdi!"

Ryder'ı serbest bıraktım. Kan tadı alana kadar yanağımı ısırıldı.

Ryder boynunu ovuşturarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Beni öldürmeli. Amelia'ya nerede olduğunu söyledim. O da Lazarus'a söyledi. Bunu neden yapsın ki?"

"Bir anlaşma yapmış olmalı." Griffin'in sesinin içi boştu. "Ne için?" Ryder sordu.

"Onun halkı, eminim."

Ryder başını salladı. "Onu bulamadığımda içimde kötü bir his vardı ama hiç düşünmemiştim..."

Artık onu dinleyemiyordum. Kalbimden başka bir şey duyamıyordum. Çok yavaş atıyordu. Neredeyse hiç atmıyordu. Platformun kenarına doğru ilerlediğimi biliyordum ama bacaklarımı hissedemiyordum. Onunla birlikte olmalıydım. Yap-

"Kane, dur, gittiler."

Griffin'in etrafından dolandım, hantal göğsü yoluma çıktı, ama kendini tekrar önüme koydu. Sert. Sert. "Kane, o gitti."

Göğsümden hıçkırıklar yükseliyordu. Sesim kendim gibi gelmiyordu. Sesim hiçbir şeye benzemiyordu. Yüzümün buruştuğunu, gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırdığını ve içimden ne kadar akarlarsa aksınlar, boşluğu yatıştıramayacaklarını, dayanılmaz acıyı hafifletemeyeceklerini biliyordum-

Platformun kenarına doğru tekrar hareket ettim. O dipsiz, derinliksiz, kararmış orman için. Tabanında bulacağım huzur için. Ama Griffin beni kendine çekti.

Başta garipti. Sert.

Bir kucaklamadan çok, beni kendimden alıkoyan çelik bir kavrama-

Ondan, onun kararlı sıcaklığından, desteğinden koptum ama o beni şiddetle tuttu.

"Özür dilerim kardeşim," dedi.

Yankılanan sessizlik kafamın içinde uğuldadı. Güneş, adanın ağzının arkasına düşmüştü. Hava artık soğuktu. Dondurucu değil ama ensemdeki tüyleri diken diken edecek ve ön kollarımı iki yanımda gevşetecek kadar keskin. Yanık kokusu -belki de dul kadının yıkımında bir kenara atılmış bir fener ya da meşale- burun deliklerime doldu. Sesler feryat ediyor ve altımızdan ağır botların tepinme sesleri geliyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Griffin. "Sizin için gelen adamlar var. . ."

Beni serbest bıraktığında çenemi sallayarak onayladım. İkimizi de çıkıntıdan uzaklaştırdı.

"Sormak zorundayım," dedi Griffin. "Bıçak mı?"

"O aldı. Onunla ..." Kelimeyi söyleyemedim.

Vücudunu.

O artık sadece bir bedendi. Sadece bir kabuk.

Griffin yer değiştirdiğinde, tüylü kanatlarının üzerine tırmandım, Ryder da peşimden geldi, yüzü gözyaşı selinden kızarmış ve benek benek olmuştu.

Gökyüzüne çıkarken zihnim sessizdi.

Aşağıdaki uçsuz bucaksız ormanın derinliklerinde yelken açarken tamamen sessizdik.

Bulutların arasından geçerken. Daha

sonraya kadar-

Saatler sonra-

Ömürler sonra-

Çalışma odamın boğucu, karanlık ve önsezili sessizliğinde. Etrafta başka kimse yokken, içkinin sarhoşluğundan daha fazlası.

Düşüncelerim yüzeye çıktı ve bıçak zoruyla onlarla yüzleşmek zorunda kaldım.

Artık çok açıktı. Acı verici, cezalandırıcı derecede açık. Bu her zaman onun planıydı. Yaşamama izin vermek. İkimizin de yaşamasına izin vermek. Böylece onu öldürmeden önce bıçağı bulabilecektik.

Oyuna gelmiştik.

Ve şimdi, yapılacak sadece üç şey kalmıştı:

Beyaz Karga'nın yerini tespit ederdim. Tam kanlı olmak için ne gerekiyorsa katlanırdım.

Amelia'nın peşine düş ve ihaneti yüzünden ona akıl almaz acılar çektir.

Ve sonra, dünyayı paramparça ettiğimde, onun ölümünden dolayı suçlanabilecek tek bir erkek ya da kadın kalmadığında, Arwen'in yerine kehaneti tamamlayacaktım. Babamı yok edecek, Güneş'in Kılıcı'nı kalbine saplayacak ve şimdi her neredeyse ona katılacaktım.

Tanrılarla birlikte. Toprağın içinde. Hiçbir yerde. Umurumda değildi.

Arwen olmadan yüzyıllarca yaşamıştım. Bunu tekrar yapamazdım.

O zamana kadar, böylesine grotesk, dayanılmaz bir acı için tek bir tedavi biliyordum:

İntikam.

Sonsöz

ARWEN

T DIKİŞLERİ BEKLEDİĞİMDEN DAHA YAVAŞ İYİLEŞİYORDU.
Şimdiye kadar yaşadığım en kötü yaralanmaydı ama yine de.

Işığım bir sebepten dolayı azalmıştı. Beni kimin kurtardığına ya da nerede olduğuma dair bir ipucu bulmak için yüzüncü kez gözlerimle odayı aradım.

Koyu, kan kırmızısı fayanslar zemin boyunca uzanıyordu. Onları inceledim, çekilmiş brokar perdelerin arasından süzülen güneş ışığının hafif parıltısını fark ettim. Daha iyi bilmesem, karoların yakuttan yapıldığını söyleyebilirdim.

Gözlerim, sönmek şöyle dursun, bir gram bile balmumu damlatmayan en az otuz beyaz mumla aydınlatılmış simsiyah mermer gardıropta gezinerek yukarı doğru ilerledi. Ve onun yanında, aynı obsidyen mermerden, dikdörtgen şeklinde ve ince bir cam tabakasıyla kaplı şömine. Saatlerce o gürül gürül yanan şömineye bakmış, odunların içine nasıl yerleştirildiğini ya da bacanın nerede olduğunu anlamaya çalışmışım. Odunsu sıcaklığın yüzümde gezindiğini hissetmesem bunun bir tür illüzyon ya da büyü olduğunu düşünebilirdim.

Ve üstümde, inci kaplı bir avize. Işıltılı ve zarifti; ip, zincir ya da kordon olmadan havada süzülüyor gibiydi. Beni meşgul eden bir başka gizem

Lazarus'un pençesine düşmekten nasıl kurtulduğumu, beni kimin kurtardığını, neden bu yatağa bağlı olduğumu ve dünyanın neresinde olduğumu merak etmekten yorulduğumda aklıma geldi.

Elbette bu, diyarların kurtarıcısına ya da Beth'in bana dediği gibi seçilmiş kişiye pek de yakışmayan duygusal çöküşler arasındaydı. Kendimi imkansız kısıtlamalarımın kurtarmak için o kadar çok çabaladığım çöküşler sırasında ya yorgunluktan uyuyana kadar panikledim ya da gözlerim şişene kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Ya da sadece Kane'i düşündüğüm sinir krizleri.

Onu nasıl yüzüstü bıraktığımı. Lazarus'u öldürerek Evendell'i yüzüstü bıraktım.

Büyük ihtimalle benim öldüğüme inanıyordu. Ve boşu boşuna öldüğüme.

Bu düşünce vücudumda öylesine bir acı yankıladı ki, ona karşı sarsılmaktan zor kurtuldum. Perdelerin kapalı olması ve herhangi bir saatin olmaması nedeniyle saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim olmaması da yardımcı olmadı. Tahminimce en az on beş saat olmuştu ve bu şekilde daha ne kadar tutulabileceğimi düşündüğümde, panik göğsümden tekrar fişkırdı.

Burnumdan uzun, süzölmüş bir nefes alıp ağzımdan verdim ve göğsümün gevşemesini bekledim. Oda zengin sandal ağacı ve kayısı şurubu kokuyordu ve mermer komodinden çeşitli antiseptiklerin, merhemlerin ve merhemlerin tıbbi kokusu geliyordu.

Beni neredeyse ikiye bölen dikişlere rağmen rahatlamaya çalışarak, renklerini paylaştıkları ince kırmızı şarap kadar akışkan ve zengin çarşafı attım. Üstlerinde, çiçeklerden, yapraklardan ve küçük arılardan oluşan bir desen çizen ısıltılı altın ipliklerle örölmüş yoğun kırmızı bir yorgan vardı. Saatlerdir üzerinde uzandığım yastıklar şimdi

ağırdı ve etrafımda yanıma rahatça sığabilecek yedi kişi daha vardı.

Ama odanın zenginliğine, yadsınamaz güzelliğine, lüks yatağın rahatlığına rağmen, her şeyde uğursuz bir şeyler vardı.

Gerçi, belki de bu sadece kısıtlamalardı.

Kumaşı bir kez daha çekiştirdim. Yumuşak hissine rağmen, kurdele yırtılamıyor, çiğnenemiyor ya da başucumdaki mumla yakılamıyordu - üçünü de en az bir düzine kez denemiştım.

Aksine, aldatıcı derecede kalın ve güçlüydüler ve ne yaparsam yapayım hiçbir ışığımlı kullanamıyordum.

Oh, Stones.

Aptalın tekiydim.

Lilium.

Kurdele bir şekilde lilium ile dokunmuş olmalı. Bu neden bu kadar yavaş iyileştiğimi, neden ışığımlı çağıramadığımı, neden bu kadar zayıf ve yorgun hissettiğimi açıklıyordu.

Sadece karnımdaki dikişli yara değildi. İçim boşaltılıyordu.

Beni iyileştiren her kimse bir şekilde Fae olduğumu biliyor olmalıydı.

Ama kim-

Kaygan mermer kapılar açıldı ve birbirinin aynısı siyah üniformalar giymiş, hemşire şapkalı iki kadın içeri girdi. Biri daha fazla cerrahi alet içeren bir tepsi getirirken ve diğeri etrafımdaki yatağı yapmaya başlarken ikisi de benimle tek kelime konuşmadı.

"Kimsin sen?"

Hiçbir şey.

"Neredeyim ben?"

Hiçbir yerde.

"Neden beni iyileştiriyorsun? Neden ben-"

"Öldü mü?"

Başımı kapıya doğru çevirdim. Nefesim ciğerlerimden fırladı.

Zengin, pembe bir cüppenin içinde, elinde dumanı tüten bronz bir kupa tutan Lazarus duruyordu.

Soğuk bir sabahta sıcacık bir kralın resmiydi. Yine de kalbim sanki bir canavar görmüşüm gibi çarpıyordu.

Çünkü ben yaptım.

Yatağımın yanına doğru yürürken, "Bu hiç nazik değil," diye homurdandı.

Lazarus'un düşüncelerimi duyabildiğini unutmuştum ve yatağın kenarında rahatça otururken ondan uzaklaşmak için çabaladım. Belki de tüm bunları beni kendi evinde öldürmek için yapmıştı. Kendi yatağında.

Aşağılık bir şeydi. Çarpıktı. Sapkın. "Şimdi, Arwen, neden seni öldürmek isteyeyim ki?"

Gümüş gözlerini üzerimde gezdirirken sertçe yutkundum. Daha önce, onunla Siren Körfezi sahilinde ilk kez karşılaştığımda yanılmıştım. Kane'inkilere hiç benzemiyorlardı. Hiçbir şeye.

"Belki de bu dünyada hayatına son verebilecek tek kişi ben olduğum içindir?"

"Evet," dedi kupasından bir yudum alarak. "Geçerli bir nokta. Ayrıca bu dünyada yaşam yaratabilen tek şey sensin. En azından benim yaratmakla ilgilendiğim tek yaşam."

Göz

kırptım.

Bir kere.

İki kere.

Takip etmiyordum. Zihnim çarpıyor ve dönüyordu. Muhtemelen Lumera'nın Fae Diyarı'nda olduğumu yeni yeni anlıyordum. Kane'den sadece günler ya da haftalar uzakta değildim. Onunla aynı alemde bile değildim.

"Eminim oğlum çok yakında buraya gelecektir." Lazarus gülümsedi. "Bu onun için hoş bir sürpriz olmaz mı - sevdiği kadının kendi babasıyla nişanlanması. Bana göre biraz sapıkça ama-" Omuz silkti. "Ne yapabilirsin ki?"

"Nişanlı mı?"

Lazarus yorganın üzerinden kalçamı okşadı ve ben geri çekildim. "Seni asla öldürmem, sevgili Arwen. Aslında sana ihtiyacım var. Çünkü sen bana iki bin yıldır arzuladığım tek şeyi vereceksin. Kendime vermeyi asla başaramadığım tek şeyi. Tam kanlı Fae varisleri."

Tiksinti damarlarımda böcekler ve karıncalar gibi dolaştı.

"Artık kılıç yok edildiğine göre, ne sen ne de gerçek Fae çocuklarımızdan herhangi biri bana zarar verebilir. Ve neden bunu isteyessin ki? Birlikte, bir zamanlar gelişen bu toprakları gerçek, saf Fae'lerle yeniden dolduracağız."

"Asla ama asla kraliçeniz olmayacağım," diye nefes aldım. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bana varislerimi verdikten sonra, seni memnun etmekten mutluluk duyarım." Gözlerimdeki yenilgi ya da dehşeti ya da her ikisini birden gördüğünde dudakları dişlerinin arasından geriye doğru kıvrıldı. Sonra başucumdan kalktı ve süslü girişten geçerek kapıyı mide bulandırıcı bir tıkırtıyla arkasından kapattı.

Teşekkür

TikTok'tan doğan Yeni Yetişkin serisine şans veren inanılmaz, korkusuz menajerlerim Taylor ve Sam'e sonsuz minnettarlığımı borçluyum. En çılgın hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Kristine'e. Seninle çalışmak yukarıda bahsettiğim rüyanın gerçek olmasıydı. İlham verici, parlak geri bildirimleriniz ve revizyonları eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. (Bu mümkün!) Ayrıca Kristin, Anika, Mary ve tüm harika Berkley ekibine de teşekkür ederim. Gelen kutumda sizden gelen her e-posta günümü aydınlatıyor.

İlk gelişim editörüm Natalie'ye, tüm zamanınız, bitmek bilmeyen yakınlaştırmalarımız ve bunun sadece yüzlerce sayfaya yayılmış bir kelime koleksiyonu değil, gerçek bir kitap olmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Önce sevgili arkadaşım, sonra da medya hakları temsilcisi Olivia'ya, beni bu seriyi yayınlamaya ittiğin ve bunu nasıl yapacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim.

Harika beta ve ARC okuyucularıma, bu seriye olan bağlılığınız, hızlı okumalarınız ve neşeli tanıtımınız için hepinize teşekkür ederim. Son derece minnettarım.

Anneme, en büyük hayranım olduğun için teşekkür ederim. Bu hikayeyi o kadar çok sevdiğin için ki senden "Arwen ve Kane bir sonraki kitapta seks yapacaklar mı?" diye soran gerçek bir mesaj aldım. Buna gerçekten ihtiyaçları var." Çocukken, ne zaman

size bir sanat eseri sunduğunda, tüm ciddiyetinizle "Bunu saklamalıyız, bir gün milyonlar değerinde olacak" dediniz. Ve daha da iyisi, buna gerçekten inanıyordun, bu nedenle depodaki Container Store kutuları hayali uzak diyarlardan çay lekeli haritalarla doluydu. Beni kendime ve kitap yazmak gibi çılgınca bir şey yapabileceğime inandırdın. Ve sonra bir kitap daha. Teşekkür ederim.

Ve babama, bana dokuz yaşında ilk günlüğümü verdiğinde yazmanın ne kadar katartık olabileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve kitaplarımın reşit olmayan versiyonlarını okuduğun için teşekkür ederim. (Evet, babama düzeltilmiş kopyalar veriyorum ve bunun yüzde 100 arkasımdayım).

Kız kardeşlerim Lily, Finley ve Isla'ya. Sizi çok seviyorum. TikTok'ları sizin için yapıyorum. Susie, Chris, Val, Echo, Aidan, Brookie, Eni, Scott, Alec ve Carly'ye her dönüm noktasında beni kutladığınız için teşekkür ederim. Her biriniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Köpeğim Milo'ya, sen benim her şeyimsin. Sabahlara kadar senin yanında yazarken sana sarılmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Ve son olarak, düşünceli, yaratıcı, zeki kocam Jack'e desteğin, yaratıcı problem çözme yeteneğin ve ezici nezaketin, sevgin ve sabrın için teşekkür ederim. Sana karşı büyük bir aşk besliyorum.

Bir ön bakış için okumaya devam edin

R R

Kutsal Taşlar üçlemesinin bir sonraki kitabı.

KANE

BU SEFER KIRILANIN KABURGAM OLDUĞUNU BILİYORDUM.

Her nefes alışımnda uyumsuz parçalar birbirinden ayrılıyor ve acı sırtımın ezilmiş kaslarına yayılıyordu.

Oturmak biraz daha az acı veriyordu, ve yavaş, canlandırıcı bir nefes çektim.

Çam ve kan kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, aşağıya doğru inen katı, parıldayan buz duvarını taradılar.

-Zirvesi hala kalın beyaz bulutların ardında saklı, pürüzsüz yüzü sadece yumruklarımı ve ayaklarımı sıkıştırdığım, başarısız bir tırmanış girişiminde bulunduğum çatlaklar ve çukurlarla gölgelendi.

Önce onları hayal kırıklığına uğrattın. Sonra onu yüzüstü bıraktın. Ve şimdi de yine başarısız oluyorsun.

İstirap kalbimi yeniden deldi. Her lanet gün daha taze.

Kederin zamanla körelmesi gerekmiyor muydu?

Ayağa kalktım, göğsüm hala iki farklı acı altında kasılıyordu ve arkamdaki kar ve toprağı fırçaladım. Bu hareket avuçlarımdaki derin sıyrıkları daha da kötüleştirdi. Beyaz Karga'nın o buzul dağın tepesindeki evinin etrafına ördüğü koruyucu kalkan her neyse, ışığımın tüm yönlerini engelliyor, ejderha formuma geçmemi engelliyor, hızlandırılmış Fae iyileşmemi durduruyordu.

Kör edici beyazlığın içinden geçerek dağın eteklerindeki yerleşim yerine doğru yürüdüm. Vücudumdaki çürükler, sıyrıklar ve kabarcıklar kaybolduğunda sadece birkaç metre gitmiştim. Ayak parmağım karı keserek koğuşun bittiği yeri gösterdi.

Hareket edince yüzüm buruştu. Kaburga daha uzun sürecekti.

Eğer akıllı ya da sabırlı olsaydım, o kasabaya iner, karla kaplı tatsız handa bir oda tutar ve iyileşene kadar yıkıcı bir sessizlik içinde yatardım.

Ama akıllı
değildim. Sabırlı
değildim.

Ve acıya aldırış etmedim.

Bugünlerde o kadar üşüyordum ki, kemiklerimin içinde bir şeylerin sızladığını hissetmek neredeyse zevk veriyordu.

Avucumu yan tarafımdaki yayılan ağrıya bastırarak buz gibi dağ sırasını yüzüncü kez değerlendirdim. Kırağıyla kalınlaşmış çıplak ponderosa dallarının, yabani tavşan ve ren geyiklerinin kar izlerinin ötesinde, sivri kamburlardan oluşan o yüksek yükselti yükseldi, yükseldi, yükseldi ve ufuk çizgisini yuttu.

"Yine ejderha olup uçacak mısın?" diye meraklı bir ses arkamdan seslendi. "Neredeyse işe yarıyordu."

Lanet olsun.

"Hayır," diye homurdandım. Ve bu neredeyse işe yaramamıştı. Sadece tepedeki küçük taş kulübeyi gözetleyebilecek kadar havalanmamı, yaşlı büyücünün gelişen kök sebze bahçesiyle ilgilenmesini gözlemlememi ve ardından ona doğru uçup koğuşları geçer geçmez havada iradem dışında kayarak yere çakılmamı sağlamıştı.

O düşüş bana bir diz kapağı ezilmesi, bir beyin sarsıntısı ve iki omuz çıkığı getirmişti. Bunların hiçbirisi, kırılan diz kapağım için günlerce bekleme deneyimine rakip olamazdı.

Yetişkinlikte diş çıkarmak kadar insanı alçaltan bir şey yoktur.

Vücudumun karda paramparça olması aslında hoşuma gitmişti. Arwen'in hissettiği o korkunç güçsüzlüğü hissetmemi sağladı. Havada süzülürken, beynim yapamayacağımı haykırmasına rağmen içgüdülerim uçmam için bağıırıyordu-

"Ölmeyeceksin." Ona söylediğim buydu. Yüzümü buruşturdum.

Ertesi gün tekrar denedim. Ve bir sonraki.

Ejderha formumdan ikinci kez düştüğümde sırtımı iki yerden kırmış ve bacaklarımı kullanamaz hale gelmiştim. Beyaz Karga'nın koşuşlarında yarım gün boyunca iyileşmeden, hareket edemedem yatmışım, ta ki bu ağızdan soluyan adam yüzükoyun yatan halime rastlayana ve çok net talimatlarım üzerine beni kasabaya doğru sürükleyene ve baldırlarımdaki karıncalanma bana iyileşmeye başladığımı söyleyene kadar.

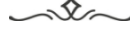
Anıların bulanıklığında Len'i değerlendirdim. Buruşuk, buruşuk iyilikseverin uzun bir yüzü ve gereğinden çok daha sık gülümsediği ince dudakları vardı. Kasabanın tek tavernasında bulaşıkçılık yapan Len, her sabah kuyudan taze su almak için tepeye tırmanırdı ve o gün hareketliliğin geri dönmesini beklerken bana, benim gibi zavallı pisliklerin Beyaz Karga'ya ulaşmaya çalışıp başarısız olduğunu görmeye çok alışkın olduğunu söylemişti.

Len gözlerini kırpıştırarak, "Kendini üzme," dedi. "Birinin yaşlı delinin izini bulabilmesi bile bir başarıdır."

Avucumu ağrıyan, parçalanmış kaburgama bastırarak ona bir kez daha baktım ve irkildim. "Şimdi yoluna Len."

Yaşlı adam ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Yakıt ikmaline ihtiyacınız olursa meyhaneye gelin."

"Yapacağım."
Ama ben yapmazdım.

"SIKTIR," DIYE HOMURDANDIM, DAĞIN YAMACINDAN AŞAĞI KAYIYORDUM,
Ellerim pürüzsüz, ısırın buza sapladığım kayalara tutunmaya çalışıyordu. Göğsüm bir tanesine çarptı ve hava almak için kasıldım, sertçe kara çarptım. Bulanık görüşüm sayesinde birkaç kahverengi tavşan tozlu çalılıklara doğru dağıldı.

"Buraya ne yapmaya geldiysen onu yapmadan önce kendini öldüreceksin."

"Neden hep buradasın?" Bir ağız dolusu buzun içinden Len'e mırıldandım.

"Burası lanet kuyunun olduğu yer!"

Boynumu büküm. Len su kaynağını işaret etti, boyunduruk sırtında dengede duruyordu, iki omzundan ikişer kova su dökölüyordu. "Bunları dağdan aşağı indirmeme yardım et, ben de sana bir bardak alayım."

"Zaman yok," dedim, yanağım çamurda uyuşmaya başlamıştı.

Aylar olmuştu. Eğer Lazarus bıçağı çoktan yok ettiyse... o zaman elimde zamandan başka bir şey kalmazdı. Sefil, acılı bir sonsuzluk.

Bu düşünceyle yutkundum ve daha fazla soğuk hava emdim, bir iniltiyle sırtüstü yuvarlandım.

Böyle düşünme.

Göğsüm o hastalıklı, yaralı özlemle parıldadı.
Sesi kafamın içinde. Çanlar gibi. Tatlı bir müzik gibi.

Arwen bana Lumera'ya gidip kendim öğrenene kadar hiçbir şeyden emin olamayacağımı söylerdi.

Ve ben de tam kanlı olana ve onu yok etmek için herhangi bir şansım olana kadar babamla yüzleşemedim.

Bu yüzden o lanet dağa çıkmam gerekiyordu.

Orada, aşılmaz bulutların buzlu bir zirveyle buluştuğu yerde. Eğer görülecek bir güneş olsaydı, saatler önce o zirvelerin ardına gömülmüş olurdu. Karı matlaştıran loş, serulean ışıktan ve kemiklerime sızan soğuktan bunu anlayabiliyordum.

Vorst bölgesine yaptığım yolculuğun ilk birkaç gününde, yüksek krallığın birkaç sakini bana parlak, berrak güneşli yazı kaçırdığımı söyledi. İnci Dağları yıl boyunca soğuktu - rakımla ya da şehrin bulutların arasında süzülmesini sağlayan sihirle ilgili bir şeydi bu - ama özellikle sekiz saatten az gün ışığı ve neredeyse hiç durmayan kar yağışının olduğu sonbahar ve kış ayları çok acımasızdı.

Shadowhold muhtemelen sonbaharın sonuna yaklaşıyordu, Gölge Ormanı muhtemelen kurbağa otları ve böğürtlenlerle doluydu.

Karnıma bir tekme daha. Bugünlerde kalemi düşünmek böyle hissettiriyordu. Halkımı, Griffin'i ya da Acorn'u ne kadar özlediğimden değil. Leylak sabunu, viski ya da yonca ekmeğinin rahatlığını özlediğim için değil.

Ama bu sefil, soğuktan kavrulmuş tırmanış mümkün olsa bile, Beyaz Karga'ya ulaşısam, onu beni tam kanlı hale getirmeye ikna etsem, bunun gerektirebileceği her türlü ıstırapı sineye çeksem ve bir şekilde gölgeli, tanıdık şatoma tek parça halinde geri dönsem bile

Arwen orada olmazdı.

Açılmamış, düzleştirilmiş yapraklarla dolu kitapları. Aptalca onun olmasını umduğum yatağımın bir parçası,

ebediyen soğuk. O kahkaha sesini asla duyamayacak ya da portakal çiçeği teninin kokusunu alamayacaktım.

Ve evimin bir mahzene dönüşmesini izlerdim.

Yüzümü kara gömerek yuvarlandım ve alevler ciğerlerime dolana kadar kükredim. Gözyaşlarım gözlerimi yakana ve göğsüm yere çarpana kadar, acı beni parçalayana kadar, suçluluk duygusu, dayanılmaz keder-

"Canlı taşlar," diye nefes aldı Len. "Bir molaya ihtiyacın var."

"Hayır," diye homurdandım, buz tükürdüm ve kendimi yukarı ittim. "Yardımcı oluyor. Ben iyiyim."

"Neredeyse akşam oldu. Kırık bir kaburga ve delinmiş bir akciğerle karanlıkta buz dağına tırmanamazsın. Ölmeye mi çalışıyorsun, evlat?"

Aynı soruyu kendime o kadar çok sormuştum ki sayısını unutmuştum. "Gününe göre değişir."

"Bir bira, sıcak bir yemek ve gün doğmadan tekrar dağdan düşmeye başlarsın."

Belki de haklıydı. Tehlikeli bir şekilde o devrilme noktasına yaklaşıyordum. Kendi ölümümün biraz fazla çekici görüldüğü noktaya. Ya ona katılacaktım ya da her aşağılık günü onsuz yaşamak zorunda kalmayacaktım. Ama o zaman onun fedakârlığı bir hiç uğruna olacaktı ve buna izin veremezdim. Hayatta ya da ölümdede.

Homurdanarak Len'e doğru topalladığımda kuru rüzgâr tenimi ısırdı. Yaklaştığımda yüzünde bir endişe belirdi ama ben sadece kovaları omuzlarından kaldırdım ve yanından geçerek dağın yamacından aşağıya doğru ilerledim. Peşimden karda ilerlerken Len'in rahatlamış bir şekilde iç çektiği duyulabiliyordu.

Vorst bir kasaba bile sayılmazdı. Neredeyse bir köydü. Yukarıda bahsedilen köhne han, neredeyse bomboş bir bakkal, bir tapınak ve Len'in sessiz taş tavernası tüm bölgeyi oluşturunuyordu. Sadece oradan geçenler, Len gibi yalnız yaşayan tüccarlar ya da nadiren rastlanan bilgin veya rahipler yaşırdı.

Pearl'ün ücra köşelerinde huzur içinde çalışmak ya da Taşlar'a hizmet etmek için.

Len'in meyhanesi -yolculuğumuz sırasında bana üç farklı kez kendi meyhanesi değil, kuzeni Faulk'un meyhanesi olduğunu açıkça belirtmişti- kenar mahallelerde, buz tutmuş, arduvaz grisi bir kulübeydi. İçeri girmek için eğilmek zorunda kaldım ve alçak, eğimli tavan nedeniyle içeri girdiğimde kamburlaştım, bu da hala morarmış karnımda ağrı akımları gönderdi. Çok az seçeneğim olduğu için -sadece bir avuç uyumsuz tabure ve altında horlayan bir adam olan bir bank vardı- meyhanenin ocağının yanındaki arka köşeye, devrilmiş bir domuz yalağından yapılmış bir masaya oturdum. Masanın üzerinde, boş bir şarap şişesinin içine doldurulmuş ve can çekişen tek bir mum eriyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Len çıtırdayan ateşi dürterek sordu.

Isı, sert ve ıslak giysilerime nüfuz ediyordu. Katmanların altındaki buz ve kar kalıntıları eriyordu ve eldivenlerimi çıkarıp ellerimi alevlere yaklaştırdım. "O birayı alacağım. Ve ne yiyeceksen."

Len bir kez başını salladı ve dakikalar sonra köpüklü bir bira ve ılık bir etli börekle döndü. Bir ısırık bana çoğunlukla kıkırdak olduğunu söyledi, ama yine de hepsini yedim ve sonra bir tane daha istedim. Beyaz Karga'nın koğuşlarından bu kadar uzakta olmak yaralarım iyi gelmişti. Sert omurgamı gevşetmek için döndüm.

"Faulk'un meyhaneye ne isim vermeye çalıştığını bilmek ister misin?" Len karşımdaki alçak tabureye oturup topal bacaklarının üzerine bir hayvan postu çekerek sordu.

Kızgınlık boynuma battı. Bana günlerdir yediğim ilk sıcak yemeği ikram eden yaşlı adama defolup gitmesini söyleyemezdim. Ama bunu gerçekten çok isterdim.

Sessiz kaldığımda, hiç istifini bozmadan "Donmuş Yak" dedi.

"Evet . . . Bu korkunç."

"Ona her müşterinin yemek yerken kaya gibi sert kusmuğu düşüneneğini söyledim."

Gözlerim önümdeki çorbamsı turtayı buldu ve çatalımı indirdim.

"Belli ki buralı değilsiniz, ama Vorst'ta öküzler-"

"Alınma Len, ama biraz-"

"Yalnızlık mı?"

Sessizliğimin sorusunu yanıtlamasına izin verdim.

Len sadece öne doğru eğildi. Çatlamış dudakları meraklı bir sırtışıla aralandı. "Yaşlı Karga'dan ne istiyorsun?"

Ateş yanımda patladı ve gölgede yıkanan horlayan adam yan tarafına yuvarlandı. Bir öküz gibi iç çektim. "Yukarıdaki o mu?"

Len burnunu çekti, yüzündeki kırıksıklıklar sanki bunu çok sık yapıyormuş gibi kolaylıkla kırıştı. Kronik kıştan kalma kronik bir burun akıntısı. "Bu o, tamam. Bir ya da iki kez geldi. Bahçesi için tohum aldı."

"Vorst'ta onunla konuşan biri var mı? Haber göndermenin bir yolu var mı?"

Len başını salladı. "İçin bile değil-"

"Onyx'in kralı mı?"

Domuz yağı yüklü bir parça kabukla boğuldum.

"İnsanlar konuşur," dedi Len arkasına yaslanarak. "Bu kadar küçük kasabalarda bile. Krallığınız son iki aydır bir kraldan yoksun. Ve ejderhaya dönüşebilen çok fazla insan yok. Son saydığıma göre sadece iki kişi."

Şüphe çenemi kapattı. Bu bir çeşit mıydı? "Babam hakkında ne biliyorsun?"

Len yüzünü buruşturdu. "Bütün bu krallık çoğunlukla bilginlerden oluşuyor. O bir Peri, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim, sırtım kaskatı kesilmiş, çatal elimde ezilmişti.

"Krallığını neden terk ettin?" Len bıçağı yanımdan alıp yumrulu parmaklarının arasında döndürerek sordu. "Savaşta değil misiniz?"

İçimi saran öfke neredeyse parmaklarımı uçuracak ve zayıf adamı parçalayacaktı. Sadece kendime yönelttiğim öfke sayesinde kurtuldu -sözlerindeki gerçek, tüm hatalarım, buraya gelmek ve hepsini geride bırakmak zorunda bırakılmam. Ve çok kısa bir süre sonra ...

"Onları terk etmedim," diye homurdandım. "Adamlarım savaşa hazırlanıyor. Kazanmak için ihtiyacımız olan bir şeyi almak için buradayım."

"Neymiş o?"

Len'in merakı hafif rahatsız edici olmaktan çıkıp boğazına bir çatal yemeyi hak eder hale gelmişti.

"Hadi ama," diye söylendi. "Kime söyleyeceğim? Kemirgenlere mi?"

Bir nefes aldım. "Yok etmek istediğim adam sadece belli bir tür Fae tarafından öldürülebilir. Onu yenebilmem için Beyaz Karga'ya ihtiyacım var." Sonraki kelimeleri çok yavaş söyledim, sanki Len'in zayıf zihnine sızmak istercesine. "Ona ulaşmama yardım edebilir misin?"

Len'in gözleri yumuşadı ve bir an için bana gerçekten cevap verebileceğini düşündüm. "Bunu neden şimdi yapıyorsun? Yıllardır savaşırken?"

Çarpık çatalımı turtamın yumuşak ortasına sapladım, onu görmezden geldim. İki ısırık daha aldıktan sonra geri dönecektim-

"Bana cevap verirseniz, büyücüye ulaşmanıza yardımcı olabilirim. Altmış yıldır onun altında yaşıyorum."

Bu kurbağa ile onun hakkında konuşmak istemedim. Onun hakkında kimseyle konuşmak istemedim.

Ama Len'in gözleri sanki dünyada hiç korkusu yokmuş gibi bakışlarını yakaladı. Ve eğer şimdi gidersem, bu adama göstereceğim bir gram nezaketin tüm farkı yaratıp yaratmayacağını asla bilemeyecektim. Beni bunu yapmaya teşvik ederdi.

"Başka biri daha vardı," dedim sonunda. "Benim için çok değerli biri. O öldü."

"Başın sağ olsun evlat. Ben de yakın zamanda çok değer verdiğim bir kadını kaybettim. Onu uzun yıllardır görmemiştim." Len yine burnunu çekti. "Hâlâ acıyor."

Sıçanların pençeleri alçak arduvaz çatıya vuruyor ve y a n ı m ı z d a k i çürümüş, beyaz badanalı bankın altında hâlâ uyumakta olan adamdan bir homurtu çıkarıyordu.

Len tekrar arkasına yaslandı, ocağa daha da yaklaştı. "Onu geri getirmek için ne verirdiniz?"

Herhangi bir şey.

Sadece biramı bitirdim.

"Ne verirdiniz?" Len zorladı.

Bu bulaşıkçının arkadaşlık arayışı son sinirlerimi de parçalıyordu. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Varsayımlar üzerinde durmuyorum."

Len kıkırdadı, hâlâ elinde tuttuğu bıçakla oynuyordu. Sonra yemeğine uzandı ve bir parça ekmek kopardı, elinde ufaladı ve yere saçtı.

Şişman, sıırım gibi sıçan ilk başta temkinli bir şekilde yerden sürünerek çıktı. Hurdalara doğru çekildi ama aptal değildi. Kemirgen, Len derme çatma masaya yaklaşıp olay yerine sırtını dönene kadar sabırla bekledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Burada kalmanı istemiyorum, evlat." Len yüzünü bana dönmüştü ama gözleri o farenin üzerindeydi, yağlı kırıntıları ince bir

pembe eller. Ben onu durduramadan Len bıçağıyla yaratığa saldırdı ve kanlı bir çatırtıyla yaratığı delik deşik etti.

"Tanrı aşkına, Len ..." Adam bunamıştı. Ve bu buz gibi, ıssız kasabada yapayalnızdı. Ayrılmak için ayağa kalktım, Faulk diye biri var mı diye merak ediyordum.

"Otur," diye emretti, kazığa oturtulmuş fareyi masanın üzerine koydu, az miktardaki kanı yarısı yenmiş turtamın etrafında birikiyordu.

Gölge sisleri yumruklarımın etrafında dolanıyordu. Len'i incitmek gibi bir arzum yoktu, ama bu-

Yaşlı adam çenesini ellerime doğru sallayarak, "Ve bunların hiçbirisi," dedi. Len bıçağı çıkardı, masanın üzerine koydu ve bekledi. Kalmak için bir nedenim yoktu ama biraz merak, belki de uzun zamandır gömülü olan yalnızlığım ayaklarımın hareket etmesini engelledi ve Len'in buruşuk bir elini farenin tombul cesedinin üzerinde gezdirmesini izledim.

Hiçbir büyü, hiçbir ışık, hiçbir uhrevi parıltı olmadan fare seğirdi. Ve tekrar seğirdi. Kemirgenin kavisli omurgası duyulabilir bir çatırtıyla yeniden yerine oturduğunda Len tek bir kelime bile etmemişti. Uzun kuyruklu haşarat ayağa kalkıp masanın üzerinde koşuşturmaya başlamadan önce rahatsız edici, üzücü bir gıcırta çıkardı. Yere süründü ve geldiği döşeme tahtalarındaki boşluktan geri döndü.

Kalbim kırık göğüs kafesimi salladı.

Briar Creighton'ın yapabileceğinden çok daha fazlasıydı. Necromancy.

Gözlerim bir kez daha Len'e dikildi. Gözlerinin kenarındaki o kırıksıklık. Dudaklarında oynayan sırıtış.

"Sensin. Sen ..." "Şimdi bana cevap ver, evlat."

Dizlerimi gevşetip koltuğuma geri çöktüm.

Beyaz Karga bütün akşam boyunca benimleydi.

Tam bir aptaldım.

Ve şimdi sorusunun ne olduğunu biliyordum.

Bir test. Doğru cevabı bilmediğim bir sınav. Gerçeği biliyordum; Arwen'i geri getirmek için her şeyimi, her uzvumu, her canımı, her diyarı verirdim. Onu son bir kez bile kollarıma almak için kendi kemiklerimin derisini yüzer, dünyayı parçalara ayırırdım-

Ama Beyaz Karga'nın istediği yanıtın bu olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Daha fazlasını verirdim..." Bir nefesle başardım. "Onu geri getirmek için senin bilebileceğinden çok daha fazlasını."

"Ya kendi ölümünü yazıyorsa?" "Bir kalp atışında."

"Evet, bu kolay bir şey, değil mi? Peki ya bir masumunki? Ya dirilişi eşit bir borcun ödenmesini gerektiriyorsa-"

Birden Maden Denizleri'nin kalbindeki bir gemiye geri döndüm ve gözyaşları içinde, kana bulanmış bir Arwen'e uzandım. "Bunu yapamayacağımı biliyordum. Tüm Evendell'in iyiliği için bile. Beni duyuyor musun? Seni hayatta tutmak için tüm dünyayı feda etmeye hazırdım!"

"Evet," diye itiraf ettim. Utanç dilimdeydi, gözlerim masanın üzerinde yapışkan ve siyah, kurumakta olan fare kanı nehrindeydi. "Onun için adam öldürürdüm. Binlerce kez."

"Peki ya sevgilini topraktan çıkarsam, onu fırçalayıp yeni bir hale getirsem ve sana aradığın tam kanı versem? İkinizin de ölmek zorunda olmadığını söylesem, o zaman ne yapardınız?" Beyaz Karga'nın dişleri solan ışıktaki parlıyor, nefesi artık buz gibi olan odada dönüyordu. Kemiklerimin gıcırdadığını fark etmemiştim.

"Yine de yeni derini alır mıydın," diye devam etti ben sessiz kalınca, "kehanetin gerektirdiği gibi tam kanlı olarak yeniden doğup babanı öldürür müydün? Kaderinde onun gibi ölmek olduğunu bilerek mi? Sahip olabileceğinizi bilerek

Onun yanında neredeyse sonsuza kadar yaşayacak mıydın? Yine de krallığın iyiliği için kendini feda eder miydin?"

Hayır. Eğer Tanrılar o kadar acımasızsa ve bu kurnaz, kötü büyücü bir şekilde beni tam kanlı bir Fae'ye dönüştürebilir ve Arwen'i diriltebilirse ... O zaman, hayır. Kendime yalan söylemenin bir faydası yoktu. Olmadığım ve asla olamayacağım asil bir adam gibi davranmanın, özellikle de şimdi. Yeterince güçlü olamazdım.

"Büyük bir hayal kırıklığı."

"Hayır." Nefesim ciğerlerimden fırladı. "Ben demedim-"

O buruşuk elin bir başka darbesi ve yaşlı, Vorst'un isimsiz tavernası dönüştü.

Görüşümdeki lekeler kaybolduğunda ellerim zengin bir akçaağaç yemek masasının üzerindeydi. Temiz, cilalı, hafif mum ışığında parlıyordu. Oda düzinelerce yanan sütunla parlıyordu.

Artık bir taverna değil, bir bekâr odası: pelüş deniz salyangozu koltuklar, kat kat uyumsuz krem halılar ve egzotik, taşan şarap şişeleri ve ispiroto dolu kristal sürahiler. Ahşap ve deri ve baharatlı tütsü aroması: buhur ve bergamot.

Dağlara çarpan ve ulu ağaçların arasından ılık çalarak geçen rüzgârın bitmek bilmeyen uğultusunun ne kadar kulak tırmalayıcı olduğunu bile fark etmemiştim. Ta ki o uğultu yerini hoşgörülü bir sessizliğe bırakana kadar.

Ve buz gibi soğuk bir örtü. Vorst'un yüksekliğine ve mevsimine rağmen Len'in büyüğü tüm sığınağı ılıman bir havaya boğmuştu. Hafif bir esinti gevşek, desenli perdeleri hışırdattı. Ciğerlerime bal gibi geldi.

Zihnim durma noktasına gelirken kanım dondu. Sihir değil.

Ve benden önce ... Len değil. Ya da hala Len, ama belki de otuz yıl önce görüldüğü gibi. Bakir, bilge, köşeli. Bir tür

Hayatınız pahasına güvenebileceğiniz bir adam, ama belki de kadınıınız değil.

Len, Beyaz Karga ... her kimse, sıradan bir büyücü değildi.

"Nesin sen?"

YAZAR HAKKINDA

Kate Golden, viral sansasyon yaratan ve ilk romanı A Dawn of Onyx'in çok satan yazarıdır. Los Angeles'ta yaşamakta ve film endüstrisinde senaristler ve film yapımcılarıyla birlikte film geliştirmektedir. Hikaye anlatmadığı zamanlarda Kate hevesli bir kitap okuyucusu, film ve TV fanatığı ve işlevsel bir bulmaca bağımlısıdır. O ve kocası rahat oyun gecelerine ev sahipliği yaparken ve tatlı yavruları Milo ile yürüyüş yaparken bulunabilir. Onu Instagram'da [KateGoldenAuthor](#) adresinden ve TikTok'ta [Kate_Golden_Author](#) adresinden takip edebilirsiniz, burada gelecek kitapları için hem baharatlı hem de yürek parçalayıcı tanıtımlar yayınladığı bilinmektedir.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.